

JOHN LESCROART

Autorul romanțelor
JUSTIȚIE EXEMPLARĂ și VINOVAȚIA

AUDIÉREA

JOHN LESCROART

AUDIEREA

rao international publishing company

**Lui Barney Karpfinger
și
Lisei M. Sawyer, iubirea vieții mele**

**Atunci cînd viața e mai groaznică decît moartea,
A dori să trăiești este adevăratul curaj.**

– THOMAS BROWNE

Partea întâi

1

Lîngă patul locotenentului Abraham Glitsky, telefonul sună cu o insistență mută.

Văduv, Glitsky trăia la nivelul superior al unui duplex, cu fiul său cel mic, Orel, și cu o menajeră, pe nume Rita. În timpul bolii soției sale, el dăduse soneria telefonului la minimum, astfel încît să nu trezească pe nimeni altcineva din casă cînd, așa cum se întîmpla adesea, acesta suna în miez de noapte.

Localiză sursa zgomotului pe întuneric și ridică receptorul, șoptind răgușit:

– Glitsky, ce-i?

Dezmeticindu-se treptat, nu prea mai avea nevoie să întrebe. Era șeful Diviziei omucideri din San Francisco. Cînd primea telefoane în beznă, nu se prea întîmpla să fie comis-voiajori interesați de cît e de mulțumit de furnizorul lui de servicii de telefonie interurbană. Era aproape două noaptea, luni, prima zi din februarie, și anul acesta avuseseră loc doar două crime în oraș pînă acum – fusese o lună liniștită. În ciuda acestui fapt, Glitsky nu-și pierdea niciodată timpul întrebîndu-se dacă va rămîne fără obiectul muncii.

Cel care îl sunase nu era dispecerul de la poliție, ci unul dintre inspectorii săi, Ridley Banks, sunînd de pe mobil direct de la locul crimei. Procedura standard nu presupunea să-ți suni locotenentul din stradă – crima asta trebuie că avea ceva neobișnuit. Deși Ridley vorbi concis și cu o voce neutră, chiar și în starea de confuzie în care se afla, Glitsky realiză caracterul presant al problemei.

O mașină aflată în patrulare în centru văzuse o mișcare suspectă pe Maiden Lane, o străduță pietonală cum ieși din Union Square. Când polițiștii ajunseseră la locul cu pricina, dăduseră peste un bărbat care era aplecat asupra a ceva ce arăta și se și dovedi, de altfel, a fi un cadavru.

Suspectul fugi, iar polițiștii îl urmăriră. Aparent beat, bărbatul se împletici într-un hidrant, căzu grămadă și fu prins. Cu cătușele la mâini acum, pe bancheta din spate a mașinii poliției, el leșinase așteptându-și viitoarea excursie la pușcărie.

– Tipu' pare să fie unul dintre cetățenii noștri cu probleme de rezidență, spuse Ridley sec. Neidentificat pe moment.

– Nici un act, bineînțeles.

Glitsky era aproape treaz. Ceasul digital de pe noptieră arăta 1.45.

– Nu de-al lui. Dar avea portofelul.

– Victima avea un portofel?

Pînă în acel moment, Glitsky își imaginase că această crimă era probabil încă un incident din tragedia continuă a războaielor boschetarilor din San Francisco, unde o populație din ce în ce mai violentă de vagabonzi luase obiceiul de a se bate sau chiar de a uide pentru locurile cele mai bune de cerșit din centru. Sigur, Union Square era genul ăla de loc.

Dar dacă actuala victimă avea un portofel ce merita furat, scădeau șansele ca persoana să fi fost un amărît de vagabond.

– Da, luat din poșeta ei.

– E vorba de o femeie?

– Da.

Făcu o pauză.

– O știm. Elaine Wager.

– Ce-i cu ea?

– Ea e cadavrul.

Glitsky simți că îl ia cu ametele. Fără să-și dea seama, își puse mîna liberă în dreptul inimii și își masă pieptul.

Poate că vocea din receptor o fi continuat o clipă, dar el n-o mai auzea.

– Abe, mai ești acolo?

– Da. Ce-i?

– Spuneam doar că poate vrei să vii aici. În zori sau la prima scurgere de informații, ce-o fi mai întâi, o să mișune hie-nele din presă.

– Ajung, zise Glitsky. Dă-mi cinspe minute.

Dar după ce închise telefonul, nu se mișcă. Singură mâna lui frământa absentă în dreptul inimii. Cealaltă strîngea receptorul telefonului cu putere. Zăcea pur și simplu acolo, cu ochii ațintiți în bezna dimprejurul lui, fără să vadă nimic.

Cînd telefonul începu să-i țiua tare în mină, amintindu-i că încă nu-l pusese în furcă, făcu acest lucru. De data asta puse brusc receptorul jos, aruncă așternuturile la o parte și se ridică în capul oaselor.

Și se opri din nou.

Elaine Wager.

– O, Doamne, te rog, nu!

Nu realizează că o spusese cu voce tare, nu-și auzi propria voce frîgîndu-se.

Elaine Wager era singura fiică a Lorettei Wager, charismatica senatoare afro-americană de California, care murise cu cîțiva ani înainte. Elaine – victima din seara asta – lucrase cîțiva ani ca procuror districtual adjunct la Palatul de Justiție.

Nimeni nu trebuia s-o știe, dar era și fiica lui Glitsky.

Se îmbrăcase cumva și ajunsese la mașină. Conducea pe străzile întunecate, aproape pustii.

Nimeni nu cunoștea secretul. După știința lui Glitsky, nici măcar Elaine însăși. Ea credea că tatăl ei natural era soțul mult mai în vîrstă al mamei ei, Dana Wager – un escroc alb, bogat și cu multe relații. De fapt, cînd Loretta își dăduse seama că e însărcinată cu Glitsky, îi ascunsese asta și insistase ca el să se însoare cu ea. El nu înțelesese de ce era brusc așa grăbită și, cînd îi spusese că îi trebuie timp să se hotărască – la urma urmei, era încă student, fără bani și fără slujbă –, Loretta îl părăsise fără să

se uite în urmă și se reorientase spre Wager, celălalt bărbat care o curta, dar cu care nu se culcase încă.

Timp de aproape treizeci de ani senatoarea păstrase secretul asupra paternității fiicei ei, chiar și, dar mai ales față de adevăratul tată al fetei. Pînă cînd, în final, venise un moment cînd crezuse că o poate folosi ca monedă de schimb pentru a-l convinge pe Glitsky să fie de acord că uneori era în regulă ca un senator să comită o crimă.

Strategia aceea nu funcționase. Abe și Loretta fuseseră odată amănți, e adevărat, dar acum el era polițist pînă în măduva oaselor, iar cu trei ani în urmă ea omorîse pe cineva în jurisdicția lui. Vestea că uniunea lor din trecut avusese drept rezultat o fiică nu schimba ceea ce el trebuia să facă.

Și anume, s-o aducă în fața justiției.

Astfel încît, cînd Glitsky îi spusese că avea s-o dea în vileag, ea decisese să nu se supună unei arestări, unui proces în lumina reflectoarelor și pierderii reputației pe plan național. La momentul respectiv ea era totuși una dintre cele mai cunoscute și respectate femei afro-americane din țară. Își alesese singură calea de ieșire – un „accident” cu o armă în conacul ei. După aceea, Glitsky nu-și găsise niciodată curajul de a-i împărtăși secretul fiicei lui. „De ce-ar fi avut ea nevoie de această povară? se întreba. La ce i-ar folosi să știe?”

Iar acum, brusc, era – pentru totdeauna – prea tîrziu.

Bineînțeles, îi urmărise traiectoria, făgașul pe care o luase cariera ei după ce părăsise Procuratura. Bazîndu-se pe relațiile politice ale mamei sale, ea intrase în practica privată la firma Rand & Jackman, una dintre cele mai prestigioase firme de avocatură din oraș.

Din auzite, Glitsky mai aflase că ea se logodise cu un doctor din Tiburon. Recent, numele ei apăruse pe lista candidaților eligibili pentru o funcție de judecător. De asemenea, preda clinică juridică la Hastings Law School și își dona onorariul la fondul de burse.

Avea să fie în regulă. Ea avea să se realizeze, fără nici o intervenție din partea lui. El putea fi mândru de la distanță, să se bucure în intimitate de realizările ei.

Nu avusese nevoie de el ca tată.

Acum nu mai avea nevoie de nimic.

Glitsky se adunase destul de bine. Cu mâinile în buzunare, merse pe jos aproape tot Maiden Lane – poate vreo sută de metri – din locul unde-și parcase mașina, pe Stockton Street, la marginea lui Union Square. Corpul zăcea la celălalt capăt, la vreo șase metri la vest de Grant Avenue. O mică mulțime de reprezentanți ai autorităților și de gură-cască se strinsese deja, și Glitsky folosi plimbarea ca să-și revină.

Văzu câteva mașini de poliție alb cu negru, care aparțineau probabil municipalității și dubița legistului parcată pieziș, atît pe trotuar, cît și pe stradă. Auzi ecoul propriilor pași – clădirile se strîngeau din amîndouă părțile peste el. La mijlocul aleii se opri brusc, trase adînc aer în piept și apoi îi dădu drumul. Fu surprins să vadă aburii ieșindu-i din gură – n-ar fi crezut că era așa de frig. Fizic, nu mai simțea nimic.

Ridicîndu-și ochii pentru o clipă, peste clădirile ce păreau să răsară la tot pasul, observă cerul plin de stele. Aici, printre clădiri, chiar era noapte în toată regula. Felinarele delicat decorate de pe stradă – patru în total, cîte două de fiecare parte – străluceau. Strada avea aspectul acela umed, strălucitor, preferat de cinești, deși asfaltul era uscat.

O siluetă se desprinsese de grup și porni spre el. Era Ridley Banks. Cînd se apropie la vreo cinci metri, se opri – simțind poate sentimentul de „ține-te deoparte“ pe care îl proiecta locotenentul – și așteptă pînă cînd cei doi ajunseră unul lîngă altul. Stilul obișnuit al lui Glitsky era foarte formal în orice împrejurare, iar azi îi folosi mai mult decît oricînd.

– Ce-avem? întrebă scurt.

– Mai curat nu se putea, Abe. Avem un cadavru, un criminal, o armă și un mobil.

– Și care ar fi mobilul?

Se aflau încă destul de departe de mulțimea care se adunase împrejurul corpului. Banks spuse în încet:

– Jaf. I-a luat poșeta, ceasul, un lăntșor de aur...

Glitsky înaintă din nou. Reușise să ajungă de la duplexul lui pînă la fața locului în doar ceva mai mult timp decît le luase criminaliștilor și acum, chiar cînd sosi lîngă mulțimea principală care înconjură cadavrul, unul din reflectoarele mașinii inundă aleea. Din reflex, Glitsky ridică o mîină în fața luminii, își croi drum înainte și îngenunche lîngă corpul căzut.

Zăcea pe partea dreaptă, întins pe caldarîm, pârînd că doarme. Lui Glitsky îi trecu prin minte că, oricine ar fi împușcat-o, o culcase apoi pe jos cu blîndețe. La prima vedere nu văzu nici un pic de sînge. Fața nu prezenta urme, ochii erau închiși.

Ajunsese să iubească fața aceea. Fusesse o poză de-a ei în ziarul *Chronicle* anul trecut, iar el o decupase și o aruncase pe fundul sertarului său cu nimicuri de la birou. De două sau trei ori își închisese și încuiase ușa biroului, scosese poza și se uitase la ea.

Văzînd-o pe maică-sa în trăsăturile ei. Văzîndu-se pe sine.

În lunile din urmă își spusese că era posibil ca, dacă ar fi aflat unul de celălalt, să nu fi fost o povară, ci altceva – poate o legătură. Nu știa – nu se prea pricepea la așa ceva. Dar sentimentul se întărise și aproape că ajunsese să se hotărască să-i spună, să vadă la ce ar duce asta.

Cadavrul era îmbrăcat într-un pardesiu elegant, încă închis pînă-n gît. De culoare neagră sau bleumarin, părea scump, cu guler de blană și căptușeală de satin roșu. Un pantof negru îi căzuse din piciorul stîng și zăcea jalnic pe o parte, în rigolă.

Avea dresuri negre – și, din nou, nu exista nici un semn că i s-ar fi rupt sau i s-ar fi dus vreun fir cînd căzuse. Sub haină, Glitsky văzu cîțiva centimetri din ce părea să fie o fustă neagră sau albastră cu dungulițe albe.

Lipsa de sînge era frustrantă. Glitsky se ridică, se îndreptă spre spatele ei, cercetînd caldarîmul. Ridley era la un pas în urma

lui și îi anticipase întrebarea. Îi dădu locotenentului o pungă de probe, ce conținea un pistol aproape imposibil de mic.

– Un singur foc pe linia părului, din spate, de aproape, pînă în creier. Nici o rană de ieșire.

Glitsky desfăcu punga și se uită în ea, apoi își băgă nasul înăuntru și mirosi cordita. Identifică arma ca fiind un revolver cu cinci focuri marca North American Arms, poate cea mai mică armă fabricată în scopul comercializării din America. Era purtat în mod obișnuit la curea, la vedere, fiind așa de mic că nu părea posibil să fie cu adevărat o armă. Cîntărea mai puțin de trei sute de grame și îi încăpea fără probleme în palmă. Ridley îi dădea înainte cu descrierile și teoriile lui, și Glitsky murea să-i spună să mai tacă odată.

Dar nu voia să lase să se vadă nimic și nu se simți în stare să rostească vreun cuvînt. Lăsă, în schimb, asta pe seama limbajului său corporal. Închizînd ermetic punga cu pistolul, i-o dădu lui Banks fără un cuvînt și plecă cu mîinile în buzunare. Mesajul era clar – Glitsky se concentra, gîndea, imortaliza scena în memorie. Deranjați-l pe riscul vostru.

Ridley rămase în urmă lîngă cadavru. După un minut, începu să le dea indicații criminaliștilor.

Douăzeci de minute mai tîrziu, scena crimei era scaldată în luminile farurilor puse pe faza lungă, iar aleea căpătase o strălucire neobișnuită. Polițiștii de la fața locului puseseră deja un cordon de bandă galbenă, iar alți polițiști în uniformă, cu ajutorul mașinilor de poliție alb cu negru, se străduiau să blocheze accesul persoanelor neautorizate pe Maiden Lane, deși, datorită orei, asta nu era încă o problemă prea mare. Totuși, jumătate de duzină de stații radio ale poliției bîzîiau. Prima echipă de știri ajunsese – o dubiță și echipa aferentă de la o televiziune locală, iar negocierile pentru accesul la locul crimei care începuseră între corespondentul obraznic și plin de sine, și sergentul responsabil îl făceau pe Glitsky să-și dorească să scoată pistolul și să împuște pe careva.

În schimb, el îl însoți pe Ridley Banks la mașina de patrulare și la polițiștii care descoperiseră cadavrul și îl reținuseră pe suspect. Doi bărbați în uniformă ieșiră din mașină în același timp pe ambele portiere din față, prezentându-se drept Medrano și Petrie.

– Ăla-i ucigașul? întrebă Glitsky, arătând spre bancheta din spate, unde suspectul stătea proptit de portieră, prăbușit peste ea. Cred c-o să vorbesc cu el.

Cei doi polițiști schimbă o privire și ridicară din umeri. Cel mai în vîrstă, Medrano, replică:

– Puteți încerca, domnule. Dar nu s-a mișcat deloc de-o oră.

– E beat?

– Cel puțin și nu numai!

Celălalt bărbat în uniformă, Petrie, ezită o clipă, apoi continuă:

– Pare să aibă din plin și altceva. Are urme pe brațe. O să aibă nevoie de ceva timp la dezintoxicare.

Glitsky primi această veste nu prea surprinzătoare în liniște. Apoi dădu din cap, merse de partea cealaltă a mașinii de poliție, unde suspectul se sprijinea greoi de ușă și o deschise rapid.

Cu mâinile prinse în cătușe la spate, bărbatul căzu într-o parte pe trotuar. Picioarele îi rămăseseră sus în mașină în timp ce capul i se lovi de asfalt cu un sunet înfundat. Omul scoase un geamăt și se rostogoli pe spate.

– Pare să-și vină în fire, spuse Glitsky.

Ridley Banks se mișcă rapid prin fața mașinii și ajunsese să stea între locotenent și luminile din capătul aleii. Fuseseră atît de multe acuzații de brutalitate a poliției în ultima vreme, încît mass-media pîndea cu fiecare ocazie așa ceva. Iar acum superiorul său le oferea un prilej. Ridley îi făcu din cap un semn de avertizare, apoi îi spuse în șoaptă:

– Camerele de luat vederi, Abe. Ai grijă!

Glitsky era inocența întruchipată.

– Ce-i? Amăritul a căzut.

Suspectul zăcea nemișcat la picioarele lui. Nu se mișcase după prima rostogolire. Locotenentul se uită peste capota mașinii de poliție la Medrano și Petrie.

– Duceți gunoiul ăsta la secție pînă se trezește.

Petrie privi din nou spre partenerul său. Nici unul din ei nu-l mai întilnise pe Glitsky înainte și acesta făcuse impresie – nu era unul dintre promotorii moderni, ipocriți, ai legii în cadrul comunității. Cel mai tânăr dintre polițiști își dresе glasul, iar Glitsky îi aruncă o privire sfidătoare.

– Ce-i?

Petrie înghiți în sec, apoi rosti în final:

– La secție, domnule?

– Ce-i cu asta?

Medrano preluă firul discuției.

– Tipului pare să-i prindă bine mai degrabă o consultație medicală, domnule. Ne gîndeam să-l dăm pe mîna paramedicilor.

Glitsky știa că asta însemna că suspectul ar fi ajuns probabil la spital, unde erau camere securizate pentru deținuții care aveau nevoie de îngrijire medicală. Perspectiva asta nu-l încînta prea mult.

– De ce?

Medrano ridică din umeri. Nu că i-ar fi păsат personal, dar sugestia locotenentului nu respecta procedura. Dori să-și acopere spatele.

– Ca să-l trezim înainte de a-l duce undeva, poate chiar să-l dezintoxicăm înainte de a intra în sevraj.

Glitsky avea o cicatrice adîncă și foarte veche care îi trecea peste gură, iar acum, cu buzele strînse, îl ardea ca o tăietură albă, sub nasul acvilin, pe bărbia proeminentă. Mama lui Glitsky fusese afro-americană, tatăl lui, evreu – figura lui era întunecată, intensă, cu pleoape mari.

– Cum știm că are nevoie de îngrijire medicală?

Medrano aruncă o privire spre suspectul care se prăbușise peste ușa pe bancheta din spate. În cel mai bun caz era semi-conștient, jegos, sîngerînd încă în locul în care se lovise cu capul de caldarîm.

– Nu știm, domnule, dar paramedicii sînt deja aici. Să fim siguri...

Glitsky îi tăie vorba lui Medrano:

– E numai beat. Îl vreau la secție. Îl duceți voi. Și cu asta am terminat discuția.

Petrie și Medrano se uitară unul la altul fără să mai spună nimic. Erau prea intimidati ca să mai facă și altceva decît să dea din cap, să-l bage înapoi în mașină și să pornească spre Palatul de Justiție.

Ridley Banks își mușcă limba. Glitsky dădea tuturor de înțeles că avea să-și lase suspectul să intre de-a binelea în sevraj înainte de a admite că acesta are o problemă. Asta ar fi făcut ca omul să sufere cel puțin un pic din ceea ce se spunea că era iadul pe pământ, iar ordinul i se păru lui Ridley de o cruzime gratuită. Mai mult, nu era ceva înțelept. Nici incidentul anterior al deschiderii ușii nu fusese. Știa că, dacă suspectul era în sevraj după heroină, paramedicii și ceilalți de la spitalul districtual l-ar fi pus pe picioare în cel mai scurt timp. Astfel încît chinurile sevrajului puteau fi ușurate. Ar fi obținut o declarație mai credibilă în Spitalul din San Francisco, de la un suspect pus pe picioare, decît ar fi fost vreodată posibil la Palatul de Justiție, de la un drogat bolnav, learcă de transpirație, aflat în sevraj. Dacă era numai beat, putea fi pus într-o celulă la închisoare pe la mijlocul dimineții. Oricum, ar obține un interogatoriu decent într-o perioadă rezonabilă de timp. Ordinele lui Glitsky nu aveau să ducă la nimic bun.

Pe cînd urmărea mașina poliției ieșind cu spatele de pe Maiden Lane, Ridley se întreba ce altceva se mai întimpla. Atît el, cît și Abe o cunoscuseră pe Elaine Wager, lucraseră cu ea pe vremea cînd era o tinăra stea în ascensiune din cadrul Procuraturii districtuale. Lui Ridley însuși i se urcase sîngele la cap mai mult decît în mod normal la locul crimei, cînd își dăduse seama de identitatea femeii. Era una de-a lor, făcînd parte nu doar dintre apărătorii legii, dar și din comunitatea afro-americană. Chiar și pe Ridley, care lucra la Omucideri, îl durea într-o oarecare măsură.

Totuși, reacția lui Abe părea să depășească cu mult simpla durere. Ridley ajunsese să-i cunoască majoritatea toanelor locotenentului, care mergeau în general de la morocănos-la posac,

dar nu-l mai văzuse niciodată în starea din seara asta – o furie irațională, rece și tăcută, încălcându-și propriile reguli sfinte cu privire la arestați și regulamente.

Întorcându-se la locul unde zăcea cadavrul, cu mulțimea de oameni grupați în capătul aleii, Ridley decise să riște o întrebare:

– Te simți bine, Abe?

Locotenentul se opri brusc din mers. Nările îi tremurară sub privirea pătrunzătoare – Ridley se gândi la un cal speriat. Abe expiră adânc, apoi trase aer în piept și privi în jos spre cadavru.

– Da, sigur, răspunse. De ce nu? Făcu o pauză. Al dracului de bine.

Abe își făcuse o regulă din evitarea vulgarităților. Le ținea chiar predici inspectorilor lui condamnând folosirea la tot pasul a înjurăturilor. Se știa că oamenii lui mai făceau mișto de el pe la spate din această cauză. Așa că Ridley fu surprins, iar fața lui probabil că trăda asta. Ochii locotenentului se îngustară.

– Ai vreo problemă, Ridley?

– Nu, domnule, răspunse el. Orice-ar fi fost, era ceva serios. Nu, nici o problemă.

2

În aceeași zi – luni, 1 februarie, puțin după ora 5 după-amiaza, Dismas Hardy îl sună pe un alt avocat din San Francisco.

Își ridică picioarele pe birou și ascultă telefonul sunînd, îi intră mesageria și auzi bipul:

– Domnule Logan, începu, la telefon tot Dismas Hardy vă caută. Dacă țineți socoteala, asta e a patra oară cînd vă sun. Aș aprecia tare mult un telefon de la dumneavoastră. Am același număr pe care vi l-am lăsat și ultimele trei dați.

Punînd receptorul în furcă, Hardy clocoti în sinea lui timp de 30 de secunde, apoi se ridică și ieși din biroul lui de la ultimul etaj al clădirii Freeman de pe Sutter Street, din centrul orașului San Francisco. Biroul lui era singurul de la ultimul etaj, iar el hotărîse să coboare pe scări pînă în holul aflat cu un etaj mai jos. Hardy își închiriasse biroul direct de la David Freeman și era singurul avocat din clădire care nu lucra la firma lui Freeman.

Proprietarul lui se apropia de 70 de ani. Era scund, rotunjour, întotdeauna îmbrăcat neglijent. Admiratoarele lui, și avea cîteva, erau de acord că era de o urîtenie uluitoare, aproape mitică – părul nepieptănat, sprîncenele ca de lînă sîrmoasă, un nas borcănat cu cicatrici datorate rozaceei și alcoolului, obrajii căzuți și buzele vinete. Dar avea un farmec personal grozav, chiar dacă neconvențional. Și nimeni nu contesta faptul că Freeman era un avocat strălucit, care trăia pentru munca sa. Odată cu moartea lui Mel Belli, preluase ștafeta de cel mai cunoscut avocat din oraș.

Biroul secretarei domina mijlocul holului. La telefoane, Phyllis, o vrăjitoare atractivă între două vârste, cu care Hardy avusese o relație când rece, când caldă, părea să poarte simultan mai multe convorbiri telefonice. Hardy trecu agale, cu un aer firesc, pe lângă biroul ei. Dădu chiar din cap binevoitor în timp ce mai făcu vreo câțiva pași către lungul coridor care găzduia cubiculumurile mici, fără aer, ale asociațiilor firmei. Totul făcea parte dintr-un vicleșug elaborat – intenția lui era de a merge și de a-l întrerupe pe Freeman, fără să mai fie nevoie să dea explicații Păzitorului Porții sale. Iar pentru o clipă, chiar în momentul în care vira brusc la stînga și se îndrepta către ușa marelui om, crezu că avea să reușească neapostrofât.

Dar nu.

– E ocupat, domnule Hardy. Nu poate fi deranjat.

Hardy se opri. Phyllis se uita în cealaltă parte. Cum putuse să-l vadă? Încă o dovadă că avea o legătură apropiată cu necuratul. Își putea roti capul de jur împrejur, ca fata din *Exorcistul*.

Acum îl fixa cu căutătura ei preferată, dură și inflexibilă. El îi întoarse în schimb zîmbetul lui încîntător și dezarmant de irlandez, și aruncă o replică à la De Niro:

– Cu mine vorbeai?

Uitînd de telefoane, se ridică de pe scaun printr-o singură mișcare fluidă. Nu se îndrepta spre Hardy, ci direct spre ușa lui Freeman, după toate aparențele gata să se arunce cu tot corpul în fața ei, dacă ar fi fost necesar să-i apere inviolabilitatea.

– Încearcă să scrie o moțiune. A fost foarte clar.

Hardy își păstră rînjetul și înclină din cap în direcția holului pe care trudeau asociații.

– Asta-i doar ca să-i împiedice pe copii să-l deranjeze. O să se bucure să aibă un pic parte de compania unui adult. Privește!

Unduindu-se ca un șarpe, Hardy se strecură pe lângă secretară și ciocăni rapid de două ori în ușă.

– E deschis, se auzi strigătul lui Freeman dinăuntru. Intră!

Hardy făcu un pas înapoi și își arată palmele într-un gest ce voia să spună: „Vezi? Ce ți-am zis eu?”

– Dacă ar fi zis: „Pleacă“, aş fi plecat. Jur. Apăsă clanţa şi împinse uşa. Scuză-mă, zise politicos în timp ce trecea pe lângă ea, închizînd uşa în urma lui.

Cu stiloul în mînă şi mozolind un trabuc între buze, Freeman aruncă o privire pe deasupra carnetelului său galben. O ceaţă deasă, albăstrie plutea în aer. Hardy recunoscuse sticla de vin de lângă telefon ca fiind un Cabernet Silver Oak – de cel puţin cincizeci de dolari sticla en détail, şi asta dacă îl găseai. Bătrînul se îndreptă în scaun, lăsă stiloul din mînă şi-şi scurse ultima picătură din paharul de vin, plescăind laudativ.

– Bună poşircă, chestia asta, spuse el.

„Cum de şi-l permite?“ Hardy traversă camera pînă la fereastră, pe care o deschise larg. Mai savura şi el ocazional cîte un trabuc, dar fumul din cameră era aproape sufocant.

– Dacă tot sîntem la capitolul ăsta, cum poţi respira aici?

Freeman îi înlătură întrebarea cu o fluturare din mînă.

– Dacă ai venit să-mi mănînci din timpul în care aş putea face bani ca să-mi critici stilul de viaţă, poţi ieşi pe unde ai intrat. Dacă nu, ia-ţi un pahar – trebuie să iei o duşcă din chestia asta.

Zăbovind lângă fereastră – vînticelul de seară se mai înviorase, măturînd Sutter Street şi risipind fumul –, Hardy se sprijinea de pervaz.

– De îndată ce se iese fumul, ca să-i pot simţi gustul. Între timp, am o idee grozavă despre cum să ne distrăm.

– Şi care ar fi aia?

– Putem s-o concediem pe Phyllis chiar acum. Ar fi amuzant. Îţi dai seama că oricine doreşte să te vadă trebuie să ducă o întreagă bătălie.

– Pentru asta o şi plătesc. Îşi turnă încă un pahar. Tu ai trecut de ea, după cîte observ. Te ţine în formă. Urmă o altă sorbitură zgomotoasă, însoţită de un suspin de apreciere. Deci? Ce altceva? Doar n-ai venit să vorbim despre Phyllis.

– Nu, am venit să vorbim despre Dash Logan.

Freeman se încruntă adînc.

– Ce-i cu el?

– Folosindu-mă de mijloacele normale – de exemplu, telefonul – nu pot să dau de el. Speram să ai tu vreo idee.

– Da' de ce vrei să dai de el?

– Unul dintre clienții mei e dat în judecată de unul dintre clienții lui. E vorba și despre un proces penal. Aș fi vrut să-l testez puțin, să văd în ce ape se scaldă.

Freeman se lăsă pe spate în scaunul lui și trase aer în piept.

– Dacă vrei sfatul meu, las-o baltă cu discuțiile. O să-ți îndruge verzi și uscate. În locul tău, eu aș înregistra o întâmpinare și m-aș pregăti să lupt murdar.

Încă la fereastră, Hardy își încrucișă brațele.

– N-aș numi asta o reclamă prea favorabilă pentru caracterul lui.

– Citește printre rînduri, și e mult mai rău decît atît.

Freeman dădu din cap dezgustat.

– Omul e o rușine, Diz. Atît din punct de vedere personal, cît și profesional. Dacă baroul ar fi avut un pic de curaj, l-ar fi zburat de ani buni.

– Pentru ce?

– Tot ce vrei. Malpraxis, mită, delapidare a banilor clientului, extorcare, sperjur, consum excesiv de alcool și de droguri. Nu pot să cred că nu-l știi.

Hardy ridică din umeri.

– Sigur c-am auzit povești. Dar oamenii spun povești pînă și despre tine.

– Alea sînt deja legende, îl corectă Freeman. Logan. Păi, știi toate bancurile cu avocați?

– Pe mai toate.

– Ei bine, sînt făcute avîndu-l pe Dash Logan în minte, mai ales ăla despre diferența dintre un somn și un avocat. Unul e un mîncător de rahat care trăiește pe fund, iar celălalt e pește. Să-ți dau un pont – Logan nu e pește.

– Nu prea îți place de el.

Freeman chicoti, nici pe departe amuzat.

– Eu chiar cred că există o parte bună în mulți oameni, Diz, în aproape toți. Aproape. Se aplecă din nou în față cu scaunul, își amestecă vinul din pahar și sorbi o înghițitură. Vorbitul despre el aproape că acrește vinul ăsta, și asta nu-i o treabă așa de ușoară.

Hardy luase un pahar din servanță și i-l întindea.

– Lasă un profesionist să-ți spună cât de tare s-a acrit.

Freeman apucă sticla și îi turnă.

– A ce-ți miroase?

– A tutun. Își ridică brațul, glumea, apoi luă o înghițitură și privirea i se luminează. Deși trebuie să mărturisesc că-ți rămîne și un ușor iz de vin.

Traversă încăperea, așezîndu-se pe canapea.

– Și dacă Logan îmi întoarce apelul?

– Să-ți spun o poveste. Freeman își îndepărtă scaunul de birou astfel încît să-l privească pe Hardy în față și se așeză picior peste picior. Bău niște vin. Acum cincisprezece ani, am ajuns să lucrez cu Logan la un caz de crimă în care existau doi acuzați. Asta se întîmpla înainte de filmul sonor, îți amintești, pe vremea cînd aveam un procuror adevărat – Chris Locke – care mai și trimitea oameni la închisoare din cînd în cînd. De asemenea, asta a fost una dintre puținele ocazii din faimoasa mea carieră cînd îmi credeam clientul – pe Aaron Washburn, încă îmi mai amintesc – în mare parte nevinovat. Poate că el condusesese într-adevăr mașina, dar asta fusese tot. Era prea tînăr și prea laș să accepte să fie șofer pentru o lovitură. În orice caz, principalul lui defect era loialitatea față de cel care trăsese – clientul lui Logan, un adevărat ratat pe nume Latrone Molyneux. Așa că Locke dispune că noi doi îi vom apăra pe cei doi acuzați împreună – sau se declarau amîndoi vinovați, sau urma pentru amîndoi procesul. Dar avea să-i dea clientului meu cincisprezece ani. Ei bine, am decis în favoarea procesului, în primul rînd deoarece băiatul meu, Aaron, nu era vinovat – nu era el cel care apăsase pe trăgaci și nici nu știuse că urma să aibă loc un jaf, și chiar dacă ar fi știut, nu puteau s-o dovedească. În al doilea rînd, pentru că ăsta sînt eu. Nu iau banii clientului meu, și sînt destui, ca să fiu

de acord ca el să-și petreacă juma' de viață la pîrnaie. Și nu că așa fi vrut să-i fac probleme clientului lui Logan, nici măcar asta. Tipul meu trebuia doar să susțină că stătuse în mașină în tot acel răstimp, și n-avea nici cea mai mică idee despre ce se întîmplase.

La un moment dat al povestirii lui, Freeman se ridicase în picioare, re trăind evenimentele. Măsura biroul cu pașii lui, de la ușă la fereastră, ca un leu în cușcă.

– Bine. Lucram la apărarea puștiului meu, ținîndu-mi la curent colegul cel bun de nimic, pe domnul Logan, pentru că, știi bine, așa procedăm noi. Dar bag de seamă și că nu ajunge la prea multe din audierile noastre comune, îmi înfricoșează martorii – aud chiar zvonuri cum că unii din acești oameni îi furnizează droguri –, iar judecătorul se enervează destul de tare datorită amînărilor, neprezentărilor și actelor completate total aiurea. Dar, în general, bătrînul Dash își joacă rolul, iar eu îi acord prezumția de nevinovăție, știi doar cum e, din curtoazie profesională. O să aibă loc un proces, iar el trebuie să știe tot ce știu și eu, nu? Apoi, cu două săptămîni înainte de ziua în care aveam programată selecția juriului, ia ghici? Nu, mai bine nu. Îți zic eu. Logan vine pe la mine, să-mi spună că a hotărît să-și declare clientul, pe Latrone, vinovat. El și-a încasat onorariul. N-are vreme de pierdut cu un proces. Așa că, după cum bine îți poți închipui, lucrurile se cam precipită un pic în ceea ce ne privește. Îi reamintesc că el nu-și poate declara clientul vinovat dacă eu vreau să mă supun unui proces, ceea ce sînt al naibii de hotărît să și fac. Așa că mă amenință – dacă voi cere începerea unui proces, Latrone o să-l dea în gît pe Aaron și o să spună doar că stătea pe acolo vîzîndu-și de treabă cînd Aaron a oprit mașina, întrebîndu-l dacă nu vrea să dea o tură cu el cu mașina. El, Latrone, nu știuse că avea să se tragă. Fusesse ideea lui Aaron. Aaron era cel care trăsese. Oricum, ca să scurtăm povestea, ce așa fi putut face? Probabil că ar fi primit amîndoi închisoare pe viață. Așa că amîndoi se recunoșteau vinovați – 15 ani. Acuma, vrei să auzi și partea mea favorită?

– N-a fost asta?

– Nu. Ascultă aici. Într-o etapă anterioară, hotărâsem că poate ar merita să încerc să obțin eliberarea pe cauțiune pentru puștii ăștia. Nu era un caz prea tare, erau amîndoi la prima infracțiune mai serioasă. Oricum, n-ar fi părăsit jurisdicția. Dar Dash Logan nu e de acord. Mănîncă rahat că e prea riscant, că o să pierdem îngăduința judecătorului, că ar fi mai bine să păstrăm orice favoare judecătorească pentru perioada procesului – auzi, proces! Așa că mă convinsese – dacă eu depuneam moțiunea pentru clientul meu, trebuia să facă și el una pentru clientul lui, și asta nu avea să se întîmple. Judecătorul le-ar fi respins pe amîndouă, și atunci care ar mai fi fost șpilul?

– Mă dau bătut, zise Hardy. Care era șpilul?

– Șpilul! Freeman aproape că țipa acum. Șpilul era că voia să-și țină băiatul, pe Latrone, în închisoare. Da' știi de ce? Fiindcă i-o trăgea gagicii de șapțișpe ani a lui Latrone, de-aia!

– Vezi, zise Hardy, măcar avea un motiv întemeiat. Dădu din cap și plescăi dezaprobat. Povestea asta e destul de îngrozitoare.

Freeman respira cu greutate. Merse înapoi la birou și mai trase o dușcă din vin, apoi își mai turnă un pic.

– El este îngrozitor...

Telefonul de pe biroul bătrînului sună. Acesta se întinse și ridică receptorul, ascultă, apoi i-l întinse lui Hardy.

– E Phyllis. Zice că e o femeie pe hol care vrea să te vadă.

– Minte. Nu am nici o întîlnire. Încearcă să găsească un mod de-a mă da afară de aici, pentru ca tu să te poți întoarce la binecuvîntata-ți solitudine. Știi ce mă întreb, oare tipul ăsta, Dash Logan, n-are nevoie de secretară?

Freeman ridică un deget, apoi mai ascultă un moment.

– Dorothy Elliot? Soția lui Jeff?

Lăsîndu-și bunătate de vin în pahar pe măsuta de cafea, neatîns cu excepția acelei prime înghițituri, Hardy porni ca din pușcă spre ușă. În urma lui, îl auzi pe Freeman zicîndu-i lui Phyllis:

– A pornit într-acolo chiar acum.

Dorothy îl salută cu o clătinare din cap și un zîmbet prin care încerca să se scuze, mormăind cîteva cuvinte. Îți puteai da seama imediat că era ceva total în neregulă – obișnuita ei veselie dispăruse. Era la fel de evident că nu voia să discute în hol despre ceea ce o preocupa. Scara nu era foarte lată, așa că o lăsă pe ea să urce prima.

Urmînd-o, fu uimit de rigiditatea mersului ei, cu umerii căzuți, cu brațele atîrnîndu-i greoi pe lîngă corp. Pas cu pas părea să urce o pantă abruptă, ducînd o povară prea grea. Îi trecu prin minte că poate soțul ei, Jeff, unul dintre prietenii lui, editorialist la *Chronicle* și bolnav de scleroză în plăci, murise brusc.

Ajungînd pe palierul următor, ea se opri, iar el o ajunse din urmă și-și lăsă un braț pe umărul ei. Pentru o clipă, ea se sprijini pe el. Apoi Hardy deschise ușa și intrară amîndoi în biroul lui.

În timp ce el închidea ușa, ea își regăsi vocea.

– Îmi pare rău să dau buzna peste tine în halul ăsta, Dismas. Nu știam...

Își ridică brațele, apoi le lăsă să cadă. Îi tremurau buzele – era din cauza durerii? Sau a furiei? Se reculese și spuse:

– Nu știu...

– E în regulă.

Îi dădu ocazia să continue, iar cînd ea nu păru a fi în stare s-o facă, o întrebă cu blîndețe:

– Ce nu știi? E vorba de Jeff?

Ea clătină din cap.

– Nu, Jeff e în regulă. Jeff e bine.

Oftă.

Hardy îi trase un scaun, iar Dorothy se uită la el pentru o clipă, ca și cînd n-ar mai fi văzut în viața ei vreunul. În final, se așeză cu un aer de recunoștință.

– Mulțumesc. Scutură obosită din cap. Se pare că nu știu ce să fac. Am pornit-o spre biroul lui Jeff, dar, după aceea, n-am vrut să-l întrerup – are termene de respectat. Așa că m-am trezit rătăcind prin centru și m-am gîndit la tine, că tu lucrezi prin zonă. De fapt, mă gîndisem dinainte la tine.

– Înainte? Înainte cînd?

– Cînd eram la Omucideri.

Hardy își găsi biroul și se rezemă de el. Cu un zîmbet liniștitor, îi vorbi calm:

– Nu cred că am auzit încă partea cu omuciderile, Dorothy. Poate că ar trebui să începem cu asta. De ce erai la Palat?

– Fratele meu. N-ai auzit că Elaine Wager a fost ucisă?

Hardy îi răspunse că a auzit. Vestea îl deprimase. Nu că ar fi fost atît de apropiat de Elaine, dar o cunoscuse și o considerase ca făcînd parte dintre cei buni.

– L-au arestat pe fratele meu pentru asta.

Hardy clătină din cap.

– N-are cum să fie așa, Dorothy. Am auzit c-au înhățat un vagabond.

Dorothy avea buzele strînse. Dădu din cap.

– E dependent de heroină. Fratele meu, Cole. Cole Burgess.

„Nu e posibil, se gîndi Hardy. Pur și simplu, nu e posibil.“

Dorothy Elliot, așa cum ședea în fața lui, era întruchiparea vie a fetei de la țară cu un caracter sănătos. O știa de mai bine de zece ani, de cînd începuse să se întâlnească cu Jeff. Acum aveau trei fiice, dar ea mai păstrase ceva din aerul de fată de la țară – cu umerii ăia largi și corpul puternic și bine legat, ochii limpezi de culoarea albastrelor, cîțiva pistrui împrăștiați pe nas și pe obraji.

Dorothy Elliot era drăguță, mereu zîmbitoare, echilibrată și fericită. „Era *imposibil*, gîndi Hardy, ca fratele acestei femei să fie animalul josnic care a împușcat-o pe Elaine Wager pe la spate în cap, pentru cîteva bijuterii și conținutul genții ei.“

Căută în minte un răspuns potrivit, spuse că îi pare rău, iar la sfîrșit întrebă:

– Fratele tău o cunoștea? Ieșeau împreună sau ceva de genul ăsta? Lucrau împreună?

– Nu. Nimic de genul ăsta. Dar poliția spune că era incoerent cînd l-au dus la secție, nici măcar nu i-au putut confirma identitatea pînă azi-dimineață. Și cînd în cele din urmă a putut, a sunat-o pe mama, care bineînțeles că n-a fost de nici un ajutor.

– Și unde e mama ta?

– Jody.

Expresia lui Dorothy căpătă o nuanță de dezaprobare.

– Acum locuiește aici, în oraș. În districtul Haight. Împreună cu Cole.

– Cu Cole? Deci nu e lipsit de adăpost pînă la urmă.

– Păi, asta depinde de unghiul din care privești. Nu stătea prea mult pe la mama, dar ea era acolo dacă avea nevoie de un loc în care să se prăbușească. Avea o cameră pentru care nu plătea chirie. S-a mutat aici de acasă, din Ohio, ca să-i fie aproape. Mai aruncă o privire dezgustată. Să-l ajute.

– Și nu-i era de prea mare ajutor, nu?

Ea pufni.

– Dar oricum, a sunat-o de la Procuratură. Și numai apoi, după ce, cum era de așteptat, și-a ieșit din țîțini și n-a rezolvat nimic, ea m-a sunat pe mine.

– Ea ce a încercat să facă?

Treptat, își redobîndise calmul. Mîinile i se odihneau în poală, iar picioarele sculpturale aveau gleznele încrucișate. Nu era nici urmă din veselie ei obișnuită, dar încrederea în sine îi revenea treptat. Subiectul discuției era groaznic, dar existau fapte pe care trebuia să i le aducă la cunoștință.

– E în sevraj din cauza heroinei, Diz. Are nevoie de tratament, medicamente. Se întrerupse, considerînd că a spus destule despre asta. Oricum, mama și-a pierdut credibilitatea în fața polițiștilor în cam zece secunde, acuzînd pe toată lumea că încearcă să-i omoare fiul, pe bietul băiețel rătăcit. Făcu o altă pauză, pentru a ofta adînc. Dar el chiar are nevoie să intre la dezintoxicare cît mai curînd.

Hardy o completă pe același ton.

– Au programe adecvate pentru asta. De îndată ce îl arestează...

Dar ea clătină din cap.

– Poliția spune despre Cole că este doar beat și că mai au treabă cu el.

– Și tu-mi spui că nu era beat?

– Probabil că era și beat. Cu o mișcare nervoasă, își îndepărtă o șuviță din părul bălai de pe frunte. Dar dacă a fost îndeajuns de disperat încît să jefuiască pe cineva, voia bani pentru heroină. Asta înseamnă că probabil era deja în sevraj și băuse pentru a-și atenua durerea cu ajutorul alcoolului, pînă cînd își lua droguri.

Se lasă tăcerea. În cele din urmă, Hardy își împreună mîinile în poală. Auzise îndeajuns de mult ca să-și dea seama că de fapt nu voia să fie implicat în asta. Îi plăcea Jeff, îi plăcea Dorothy, îi întilnea în societate de trei-patru ori pe an. Dar acum Dorothy voia să-l angajeze ca apărător al omului care o ucisese pe una dintre colegele lui. Și, deși avusese succes în cele trei procese de crimă anterioare, deși își cîștigase o reputație, de data asta Hardy nu era interesat.

O cunoscuse, o plăcuse și o admirase pe Elaine Wager. N-avea nici cea mai mică dorință de a-l ajuta pe ucigașul ei. Existau alți avocați care s-ar fi împăcat cu gîndul de a-l apăra pe fratele lui Dorothy mult mai ușor decît ar fi făcut-o el. Și n-aveau decît s-o facă. Dar cu cît discutau mai mult, cu atît îi dădea impresia unei acceptări tacite. În ciuda acestui fapt, nu putu să se abțină de la următoarea întrebare:

– Și ce-ai vrea să fac eu, Dorothy?

– El are nevoie să intre la dezintoxicare, dar eu nu cunosc căile potrivite. Am nevoie de cineva pe care ei să-l bage în seamă, care știe cum să vorbească.

Vedea în ochii ei că situația îi displăcea la fel de mult ca și lui. Dar era vorba despre o datorie de familie. Valorile ei fundamentale nu-i permiteau să se eschiveze.

Hardy își spuse că nu accepta să-l apere pe ucigașul lui Elaine Wager. Vedea doar ce putea face pentru a asigura internarea unui suspect la dezintoxicare. Doar ajuta un prieten, atîta tot, o altă valoare fundamentală de la care el nu se putea eschiva. Nu avea să facă mai mult de atît.

Hardy consideră că putea obține cele mai rapide rezultate mergînd direct la șeful de la Omucideri, care se întîmpla să-i fie

cel mai bun prieten. La cel de-al patrulea etaj al Palatului de Justiție, ieși din cel mai încet lift din lume și se uită înspre Sarah Evans, inspector la Omucideri, care era căsătorită cu unul dintre asociații lui David Freeman. El și Frannie socializau sporadic cu Sarah și Graham. El o considera prietenă, iar ea îl saluta de obicei cu căldură. Dar azi privirea îi era prudentă.

– Dacă ai venit să-l vezi pe locotenent, mai bine ai reveni în altă zi.

– Mai prost dispus decît de obicei?

Ea clătină numai din cap și spuse:

– Mult succes. Eu te-am avertizat, și îl împinse în lift.

Așa că era nedumerit în timp ce parcurgea coridorul lung care ducea către Departamentul omucideri. Aceasta consta într-un spațiu întins, deschis, neîmpărțit, cu ferestre murdare pe tot peretele din spate. Cei doisprezece inspectori își aveau birourile aici, majoritatea așezate față în față cu cele ale partenerilor lor. Gunoii birocratic obișnuit înțesa spațiul de lucru – fișete verzi și gri de metal, un dispozitiv de răcire a apei, un automat de cafea care, după aparențe, ar fi putut fi originalul Mr. Coffee al lui Joe DiMaggio. Mai era, de asemenea, becul avertizînd că se muncește, care adăuga o anumită notă.

La dreapta lui Hardy, cum intră în secție, erau trei uși. Cele două de la fiecare capăt dădeau în camerele de interogatoriu; cea din mijloc, în camera de control pentru aparatura audio-video. În stînga lui, biroul locotenentului era un dreptunghi de zece metri pătrați, pe care un vrăjitor al arhitecturii îl decupase evident după ce făcuse restul.

Ușa lui Glitsky îl făcu să se oprească brusc.

Timp de mulți ani, biroul lui Glitsky nu avusese ușă. În cele din urmă, cu trei ani înainte, după luni de zile în care încercase să fraierească sistemul ca să-i cumpere o ușă, Glitsky se săturase. Într-un weekend, veni el însuși și-și montă una pe care o cumpărase din propriii bani.

Admițînd astfel că îi păsa de asta.

Mare greșală!

Imediat, prețioasa ușă a lui Glitsky deveni un filon neexploatat pentru orice psiholog care ar fi vrut să studieze efectele stresului asupra unor oameni de altfel normali, dar în ale căror sarcini intra investigarea crimelor. După primul val impresionant de graffiti și de vandalism din weekendul care urmasse montării ei, Glitsky își făcuse o chestiune de onoare din a se abține de la orice fel de comentarii sau reacții, orice ar fi făcut oamenii lui. Iar ei făceau destule.

În cele din urmă ușa devenise o mărturie vie a ceva profund și nu neapărat flatant despre Departamentul omucideri din San Francisco. Un poster mare al clovnului Bozo cu simbolul internațional „Interzis“ se impunea vederii pe centru, dar el făcea parte dintre profanările cele mai vechi și mai blinde. Ultima oară când Hardy venise aici, cu câteva săptămîni înainte, nu mai rămăsese un centimetru curat. Urme de arsuri, biluțe de hîrtie scuipate, gumă de mestecat lipită, trei găuri de glonț, abțibilduri, poze ale prostituatelor, fotografii ale suspectilor de crimă din cazuri vechi.

Inspectorii de la omucideri considerau că era o găselniță amuzantă și neîntreruptă. Glitsky nu vedea lucrurile astfel, dar nu se plîngea în legătură cu asta. Existau și alte modalități de abordare.

Într-o noapte venise la Palat cu ceva treabă și se întîmplă să ajungă tocmai cînd unul dintre inspectorii lui, Carl Griffin – mort acum – mai adăuga niște înflorituri grafice posterului unui om căutat pe care altcineva îl prinsese în piuneze de ușă. Griffin era furat de creația lui artistică și nu-l auzise pe Glitsky urcînd în spațele lui, nu auzise nimic, nici măcar cînd Glitsky îi arsese una în cap cu toată puterea, lăsînd-l inconștient pentru cîteva minute.

Asta considerase Glitsky amuzant.

Chiar și mai amuzant, deoarece Griffin nu putea vorbi vreo dată despre asta fără să pară un idiot. Dar cumva se aflase. Iar mizele se mîriseră.

Acum Hardy se holba. Ușa era complet albă. Putea încă mirosi vopseaua. Și era închisă, o chestie rară în timpul zilelor de lucru. Uimit de albul orbitor, Hardy șuiera ușor și se uită prin spațiul necompartimentat. Cunoscîndu-i din vedere pe aproape

toți inspectorii de la Omucideri, îl recunosc pe Marcel Lanier, care stătea la biroul lui, cu creionul deasupra unei hîrtii.

Inspectorul îl privea și el. Își clătină capul și-i vorbi cu calmul unui expert:

– Eu n-aș face-o.

– E cineva la el?

– Nu.

– Cînd s-a întîmplat asta? Se referea la ușa.

Răspunsul fu o ridicare din umeri.

– După prînz, a venit cu o găleată și un trafalet. I-a luat numai zece minute.

– Totul e în regulă cu el?

O altă ridicare din umeri. Nu era de competența sergentului să spună acest lucru.

Hardy se gîndi la asta. Două avertizări de la doi profesioniști de încredere. Decizia înțeleaptă ar fi fost poate să amîne deocamdată întîlnirea, pentru un moment mai propice.

Dar condusese de la biroul lui pînă aici, plătitese parcare, urcase pînă în secție special pentru a-i face o vizită particulară prietenului său cel mai bun. Oricum, ziua era pe sfîrșite. Orice ar fi fost, Abe se va descurca și cu asta. Poate că Hardy i-ar fi putut fi chiar de ajutor. Și oricum, era sătul de portari bine intenționați care îi blocau accesul la oamenii pe care voia să-i vadă. Mai întîi, Phyllis la David Freeman. Acum, Sarah Evans și Marcel Lanier la Glitsky.

– Cred c-o să văd totuși ce face, zise el. Nu riști, nu cîștigi.

Ciocăni pe tocul ușii șocant de albe și primi obișnuitul mormăit drept răspuns:

– E deschis.

Înauntru, prima reacție a lui Hardy fu să se întindă spre comutatorul de lumină, dar Glitsky vorbi din nou:

– Lasă-l.

În cameră nu era chiar întuneric, dar cu obloanele trase și jaluzelele lăsate la ambele ferestre, nu era nici pic de lumină.

– Poate vrei să închizi și ușa.

Hardy făcu așa cum i se spusese.

– N-aș putea citi o nenorocită de hîrtie la lumina asta. Nu știu cum reușești tu. Trebuie să fie crimă pentru ochi.

– Ce dorești, Diz?

Hardy găsi scaunul de lemn din fața biroului și se așeză pe el.

– Drăguță ușă! Îmi place culoarea.

Nici un răspuns.

– Ce se întîmplă, Abe?

– Nimic.

– Te simți bine? După o tăcere îndelungată, Hardy adăugă:
Vrei să vorbești despre asta?

– Nu avem despre ce să discutăm.

Scaunul lui Glitsky scîrțîi. Se lăsă pe spate, îndepărtîndu-se de birou și sprijinindu-se de peretele dindărătul lui pe picioarele din spate ale scaunului.

Ochii lui Hardy începeau să se obișnuiască, încet-încet, cu întunericul. Mai făcu o încercare.

– E trecut de ora cinci. Ai chef de un pahar?

– Nu beau.

– Serios? De cînd? Hardy era prietenul lui Glitsky de numai douăzeci și cinci de ani. Uneori nu e cea mai proastă idee cu putință.

Glitsky se aplecă înainte cu scaunul și își încleștă mîinile de biroul din fața sa. Cînd vorbi, vocea i se îmblînzise:

– Așa e, încerc să rezolv ceva. Între timp, cu ce te pot ajuta?

Nu era nimic de cîștigat din a insista pe problema lui Glitsky, oricare ar fi fost ea, așa că Hardy trase aer în piept și începu:

– Aveți un tip vizavi, Cole Burgess...

– Da. Ucigașul lui Elaine Wager.

– Presupusul ucigaș, după cum spunem noi, cei din branșa apărării.

– Tu ești cel care îl apără?

– Nu.

– Sper că nu.

– Și nu mă aflu aici pentru a-l apăra pe ucigașul ei.

– OK. Atunci despre ce este vorba?

Calm, Hardy îi expuse pe scurt motivul vizitei sale, legătura lui cu sora lui Cole, Dorothy, și toate celelalte.

– Sora lui e îngrijorată că le-a scăpat din vedere atunci când l-au arestat, iar paramedicii n-au mai apucat să-l diagnosticheze drept consumator de heroină. Oricum, problema e că trebuie să intre urgent la dezintoxicare sau o să aibă o săptămână tare proastă.

– Serios? Asta ar fi chiar trist.

– Păi, oricum...

– Era beat, Diz. Îl avem aici încă de aseară, vârsându-și mățele majoritatea timpului. Încă mai avem treabă cu el.

– Da, dar cât a trecut deja? Opșpe ore? Poate că mai e încă mahmur, dar n-a mai băut. Tot ce vreau să spun e că noi îl știm de toxicoman. Trebuie să intre într-un program.

Dar Glitsky dădea din cap.

– Nu. Nu înghit gogoșile astea.

– Care gogoși?

– Cîteva zile liniștite la spitalul districtual, pe un pat moale. Așa ceva n-ai să vezi. Era beat și asta-i tot.

Ăsta nu era răspunsul la care s-ar fi așteptat Hardy. Abe era maniac în ceea ce privea procedura – acționa conform regulilor. „Poate că, gîndi Hardy, era cealaltă chestiune, camera întunecată, orice altceva îl măcina.” Începu să argumenteze:

– Hai, Abe, cum poți să știi...

Glitsky își lovi biroul cu palma și ridică vocea:

– Era beat! Doar atît, bine? I-am citit drepturile, vorbește, o să-l închidem cînd terminăm cu el. M-ai auzit? Nu te băga în asta!

Stupefiat, Hardy se lăsă pe spate în scaunul lui.

– Ce se întîmplă, Abe? întrebă încet. Nu pot s-o las baltă. Știi asta.

– El a omorît-o pe Elaine.

– OK. Și sperăm c-o să ardă în iad pentru asta. Dar sora lui mi-a spus că probabil azi-dimineață intrase deja în sevraj. Trebuie să primească totuși ceva tratament.

Glitsky rămase neclintit.

– Când îi vor face actele, o să-i facă și testele standard. Dacă e vorba de heroină, o să știm în curînd.

– Și cînd o să se-ntîmple asta?

O ridicare din umeri.

– Când o să terminăm aici.

Hardy își dădu seama de situație.

– Te deranjează dacă întreb de ce mai e încă aici?

– Răspunde la întrebări. Glitsky se aplecă în față în scaunul lui. Și, pentru informația ta personală, a renunțat la dreptul de a avea un avocat. Deși, poate dac-ar fi știut că e vorba de tine...

– Nu mă cunoaște. Hardy se lăsă pe spate, apoi se foi în scaun furios. Scoateți untul din el, nu-i așa? Se uită înspre ușă, apoi își întoarse privirea către locotenent. Dacă ai fi în locul meu, Abe, mi-ai spune că e ceva în neregulă aici. Că nu-mi fac treaba cum trebuie. Nu așa ar trebui să se întîmple.

Fața lui Glitsky era împietrită. Nu spuse nimic. Hardy oftă.

– Aveți mărturisirea pe casetă video?

Glitsky încuviință rigid din cap.

– Cred că exact asta se întîmplă acum.

Lui Hardy îi fierbea sîngele în vine. Rosti precaut:

– Așa că, dacă merg înainte și îl bag într-un program, îmi zici că trebuie să trec peste capul tău, nu-i așa? Poate la un judecător? Să obțin o hotărîre scrisă?

Glitsky se uită în gol peste biroul lui.

– Fă ceea ce trebuie să faci.

– Așa am de gînd. Hardy făcu o pauză. Sper că știi ce faci.

– Tot ce se poate. Locotenentul îl privi cercetător. Mai vorbim.

Vizita se terminase.

Conștiința lui Glitsky era ca un cîine rîios, care îl rodea pe dinauntru.

După plecarea lui Hardy, rămăsese pe scaun în spatele mesei în reclusiunea întunecată a propriului birou mai mult de o oră, pînă cînd intensitatea luminii se schimbase. Afară se lăsase amurgul.

Se ridică, merse la ușă, o deschise și privi în secție. Ziua de muncă se încheiase, dar ușa de la camera de interogatoriu era încă închisă. Auzi voci în spatele ei. Ridley îl mai ținea încă acolo pe ucigașul lui Elaine.

Trecu în revistă secția. Vechiul ceas de școală de deasupra automatului de apă arăta șase și un sfert. Cu căștile pe urechi, cu capul aplecat deasupra biroului, Marcel Lanier își mișca buzele și făcea corecturi cu creionul pe măsură ce asculta caseta interogatoriului și o compara cu ceea ce dactilografiasse cel care o transcrisese. Paul Thieu, care oricum știa deja totul, avea nasul băgat într-o carte cu un titlu în chirilice – lucra la o crimă în care era implicată mafia rusă, iar Glitsky își zise că dorea probabil să învețe limba înainte ca ancheta să avanseze prea mult.

Nici unul din inspectori nu ridică privirea.

De asemenea, nimeni nu-și mai pusese încă mintea cu ușa lui.

O închise în urma lui și trase zăvorul. Aprinzînd cu o lovitură lumina, se așeză în scaunul lui și își deschise sertarul cu nimicuri, de unde scoase poza lui Elaine. Nu o putu privi prea mult timp. Își dădu seama că fiica lui ar fi departe de a fi mîndră de modul în care acționase pînă în acel moment. Dar își spusese, pe cînd îi dădea lui Ridley ordinele pe care acesta le avea de îndeplinit, că asta era unul din cazurile în care tipul rău primea ceea ce merita. Karma.

Acum încerca să se autoconvingă de faptul că nu era ca și cum ar fi fost complice la tortură, dar nu era ușor. Deși în realitate, intenția lui Glitsky fusese de a scoate untul din tînr la interogatoriu, acest lucru putea părea crud, dar nu era o practică neobișnuită – inspectorii de la Omucideri o făceau frecvent. În condițiile stresului din acel spațiu strîmt, mai existau cîteodată și suspecti care renunțau la dreptul de a avea un avocat sau care spuneau lucruri pe care mai tîrziu își doreau să nu le fi spus. Din cînd în cînd, ca în cazul lui Burgess, suspectul mărturisea chiar, în condiții ce nu puteau fi considerate coercitive din punct de vedere legal.

Dar acum își dădu seama că durase îndeajuns de mult. Era mai bine să meargă și să-i spună lui Ridley să termine interogatoriul și să facă formalitățile necesare introducerii suspectului în sistem. Burgess o ucisese pe Elaine. Nu exista nici o îndoială în această privință și era important să nu existe nici o greșeală care ar fi putut deveni o portiță de scăpare pentru el.

Se ridică în picioare, își înșfăcă haina de piele și deschise din nou ușa. Dacă, datorită ostilității evidente a lui Abe față de Burgess, Ridley rămăsese cu impresia că suspectul trebuia frecat dincolo de limitele îndurării omenești, Glitsky trebuia să încerce să îndrepte asta. Era conștient că exista o mare diferență în a-i dori cuiva durere și suferință, și a-l face să treacă prin asta.

Se numea civilizație.

Sharron Pratt, procuror districtual al oraşului San Francisco, sorbi din cocteilul-aperitiv care reprezenta ultima modă în materie, din gin şi lichior de ciocolată, servit într-un pahar înalt, albastru, de martini. Cocoţată pe un scaun înalt de bar într-unul din restaurantele în vogă din zona financiară, Sharron făcea o impresie puternică în costumele ei albastre. Îşi purta părul lung până la umeri şi nu se obosea să-şi ascundă firele albe, numai câteva odinioară, predominante acum. Machiată uşor, puţin rimel şi o vagă urmă de luciu de buze, era o privelişte plăcută. Ochelarii bifocali fără ramă îi adăugau câţiva ani la adevărata vîrstă de patruzeci şi patru de ani, dar în spatele lor ochii ei verzi sclipeau tinereşte. Gura mare îi anima faţa, linia obrazilor îi era bine definită, iar pielea – netedă. Chiar şi cu firele albe şi ochelarii care îi dădeau un aer de seriozitate, era o femeie care se impunea odată cu vîrsta, fiind mult mai frumoasă acum decît în urmă cu zece ani.

Dar, în interior, simţea o mare nemulţumire. De la victoria răsunătoare în urma căreia fusese aleasă cu trei ani înainte, Sharron Pratt suferise un declin constant al popularităţii. Acum, avea şansa de a fi realeasă în noiembrie, dar în cele opt luni rămase trebuia să recupereze cele unsprezece procente pe care ultimul sondaj de opinie îi spusese că le pierduse.

– Nu înţeleg cum de s-a întîmplat asta, Gabe. Chiar nu înţeleg.

Gabriel Torrey, procurorul districtual adjunct şi mentorul ei politic, spargea metodic fisticul aflat într-un bol de pe bar,

adunându-și miezul pe un șervețel. Când se adunau mai multe, și le arunca în gură, înghițindu-le cu o gură de bere fără alcool.

Lui Torrey îi era clar ce se întâmplase cu susținătorii lui Sharron Pratt. Partea grea era s-o facă pe ea să înțeleagă.

Ridică din umeri, sparse un fistic, păstrându-și tonul firesc.

– A crescut rata criminalității, Sharron. Iar cea a condamnărilor e scăzută. Țasta e pe scurt răspunsul. Oamenii s-au săturat.

– Și eu m-am săturat, Gabe.

Pratt se aplecă în față pe scaun, își aranjă mîneca.

– Dar afurisita asta de poliție e atît de ostilă și se pare că nu mai avem putere de acoperire... ce-i?

Torrey clătina din cap.

– Oamenii sînt sătui și de scuze, Sharron. Au trecut trei ani. Oamenii cred că, dacă n-ai fost în stare să rezolvi lucrurile pînă acum, nici n-ai s-o mai faci. Spărsese doar două coji, dar își aruncă deja fisticul în gură. Îmi pare rău să fiu eu cel care îți dă veștile proaste, dar programul electoral pe baza căruia ai fost aleasă pur și simplu n-a dat rezultatele scontate la punerea în practică.

– Și totuși, ar putea avea. Dacă s-ar bucura de susținerea tuturor.

Torrey știa că trebuia să răspundă cu foarte mare precauție. Poate că femeia asta îi era parteneră de pat la intervale mari de timp, cînd se întâmpla ca stelele să fie aliniate exact așa cum trebuia, dar în viața de zi cu zi ea îi era totuși șefă. De obicei, la ea nu țineau argumentele filozofice.

Lucrase în mediul juridic din San Francisco ani de zile – lucrător social, apărător din oficiu, avocat pentru diverse coaliții care apărau drepturile civile – și știa ce prindea în orașul ăsta. Alegerea ei îi confirmase că oamenii o sprijineau. Erau pregătiți de schimbare. Gata cu albi care dădeau în judecată minoritățile. Avea să fie o nouă eră.

Ciștigase și pentru că promisese, printre altele, că va face tot posibilul pentru a pune capăt brutalității poliției. Că va opri urmărirea în justiție a delictelor minore. Că nu-i va pune sub acuzare pe consumatorii mărunți de droguri sau prostituatele. Că va

institui programe de consiliere și reabilitare pentru persoanele ale căror probleme emoționale sau materiale le determinau să încalce legea.

Mandatul ei nu avea să fie cunoscut prin faptul că se puneau în vigoare niște legi depășite, ci pentru că se făcea ceea ce trebuia. Iar Sharron Pratt știuse dintotdeauna, fără pic de îndoială, ce însemna asta – orice ar fi fost, ea era de partea celor buni.

Dar dacă Torrey voia să facă astfel încât Sharron să câștige din nou alegerile, trebuia s-o convingă să fie mai flexibilă în gândire, numai că, și Torrey știa asta – ca să cităm dintr-un cântec vechi – Pratt era un stejar, nu o salcie. Ea nu lăsa de la ea.

Totuși, poate c-ar fi putut s-o facă să admită că principiile ei etice nu trebuiau reflectate la modul absolut în arena politică. Poate că putea exista o zonă de compromis, deși nici compromisurile, Dumnezeu era martor (și mai ales Torrey), nu erau punctul ei forte.

– Nu știu, începu Torrey iar. Poate oamenii nu și-au dat seama în ce mod îi vor afecta rezultatele programelor tale – programelor noastre.

Nările lui Pratt fremătau, iar ochii strălucitori scînteiară.

– Ce vrei să spui cu asta, Gabe?

– Păi, să luăm exemplul celor fără adăpost. A nu avea casă nu e un delict în sine.

– Nu e deloc un delict.

Pratt folosea acea corectare școlărească și vioaie aproape ca pe un tic verbal.

Dar Torrey o cunoștea deja, iar răspunsul ei nu îl descumpăni.

– Dar nu spune nimeni că ar fi. Însă îți amintești că unul dintre obiectivele campaniei tale a fost tratarea cu respect a celor fără adăpost, iar asta a avut un impact pozitiv asupra alegătorilor.

– Bineînțeles, așa cum ar și trebui de fapt.

Torrey se mai gîndea și că, dacă-i elimini din conversație acel „ar trebui“, șefa lui n-ar mai fi găsit ce să spună.

– Păi, ar cam trebui să recunoști că, la punerea în aplicare, măsura respectivă a provocat ceva probleme.

Asta era, după cum Torrey era conștient, o aluzie mult prea fină. După ce Pratt ajunsese la putere pe creasta unui val de omenie și bunăvoință, formase o coalitie cu primarul și alți consilieri, și pe fondul unei puternice mediatizări pozitive, anunțase în țară că, în acest mandat, San Francisco avea să fie un refugiu pentru toți cei lipsiți de adăpost. Gata cu hărțuirea de către poliție a săracilor și asupriților. Nu vor mai exista evacuări. Vor lua ființă programe finanțate de primărie constând în oferirea de mese gratuite. Armate de voluntari vor ieși din bucătăria unde își aveau baza pregătind supa și vor duce sandviciuri celor flămânzi acolo unde locuiau aceștia.

Pe scurt, această politică utopică avusese drept consecință o migrație în masă a multora dintre șomerii permanenți ai națiunii către Orașul din Golf. În câteva luni, tabere de vagabonzi, bețivi, persoane cu probleme psihice și dependenți de droguri ocupaseră în totalitate parcul Golden Gate, parcul Dolores și multe alte spații verzi din vecinătate. Străzile din centrul comercial deveniseră un coșmar din cauza cerșetorilor, a bețivilor din ganguri și a celor care urinau în public. Iar apoi, când cei mai răi dintre ei prinseseră curaj, cererile politicoase pentru mărunțiș se transformaseră în revendicări categorice și lăsaseră locul intimidărilor, înșfăcării poșetelor, extorcărilor, tâlhăriilor.

– Dar nu acestea erau persoanele lipsite de adăpost pe care doream să le ajutăm, zise Sharron. Ei constituiau elementul criminal, asta-i tot. Oamenii aveau nevoie să vadă asta. Trebuie doar să-i educăm.

Torrey clătina din cap.

– Nu, Sharron. Nu-și vor da seama niciodată. Ei cred că tu le-ai dat drumul înăuntru vagabonzilor. Tu ai distrus industria turistică.

Pratt își îndreptă spatele și-și duse paharul de martini la buze. Sorbi gânditoare.

– E prea târziu?

– Lasă-mă să-ți pun o întrebare, Sharron. Ești sigură că mai vrei să faci asta? Să candidezi iar?

– Sînt două întrebări. Zîmbi cu jumătate de gură și-i atinse ușor mîna lui Torrey din nou. Dacă vreau să mai fac asta? repetă ea. Am făcut mult bine, Gabe, nu-i așa?

Încă o dată, Torrey își concepă un răspuns abil.

– Cred că am modificat în mod pozitiv agenda, Sharron. Oamenii privesc administrația, pe procurorul general, într-un mod în care nu au mai făcut-o vreodată, mai mult ca pe o forță de conducere socială, chiar morală, în aceste zile. Și toate acestea sînt lucruri bune.

– Dar...

Torrey mai sparse cîțiva sîmburi de fistic.

– Dar nu e mai puțin adevărat că majoritatea electoratului a revenit la ideea că rolul principal al procurorului general este acela de a-i urmări în justiție pe cei care încalcă legea. Iar asta n-a fost niciodată punctul tău forte. Tu vrei să-i ajuți pe oameni. Asta a fost ceea ce te-a mînat dintotdeauna. Și asta e motivul pentru care întreb dacă vrei să mai faci asta.

Ea suspină, cîntărind lucrurile.

– E un post din care poți influența oameni, Gabe. Noi sîntem foarte progresești în gîndire față de restul. Știam că așa ceva se întîmplă. Nu putem să construim pur și simplu tot mai multe închisori, în care să aruncăm din ce în ce mai mulți oameni. Trebuie să...

Torrey îi puse mîna pe braț lui Pratt, întrerupînd-o. Era necesară educarea maselor și a victimelor, și a criminalilor, efectuarea de consiliere, și dezintoxicare, bla-bla-bla. La un moment dat, înainte de a veni să lucreze cu normă întreagă la Palatul de Justiție și de a se implica profund în mersul neabătut al infracționalității prin sistem, chiar crezuse o mare parte din asta. Dar zilele alea trecuseră.

– Hai să nu ne îndepărtăm de subiect, spuse un pic mai ferm decît avusese de gînd și, înainte ca șefa lui să poată reacționa negativ, continuă: Am încercat să ridicăm standardul moral, Sharron. Am făcut ceea ce trebuia de nenumărate ori. Dar sondajele ne spun că oamenii nu înțeleg mesajul nostru sau nu e ceea ce ei își doresc. Acum întrebarea este dacă vrei să mergi mai

departe. Și dacă da, chiar cred că ar fi o mișcare înțeleaptă să ai în vedere – și făcu o pauză – o schimbare subtilă a poziției tale.

Gura ei se strîmbă a dezgust.

– Nu.

Lui aproape că-i scăpă: „Păi, a fost un schimb interesant de idei“.

Dar cuvintele pe care le rosti de fapt fură:

– Nu, ce? Nu vrei să mergi mai departe?

– Nu. Nu vreau să renunț. Am muncit din greu pentru poziția asta, pentru a câștiga încrederea oamenilor. Sînt cea mai potrivită persoană pentru funcția de procuror general. Și să nu uităm că fac lucrurile așa cum ar trebui făcute.

Torrey își duse o mîină la gură pentru a-și ascunde grimasa. Din nou „ar trebui“. Își spuse că viziunea lui Pratt era consecventă și bazată în totalitate pe ideea că numai ea știa ce era bine: nu conta cum stăteau lucrurile de fapt. Pratt avea viziunea unei lumi mai bune, iar cei care nu i-o împărtășeau erau proști, afurișiți, ignoranți, josnici, infractori, dezorientați sau toate la un loc. Așa încît ei nu contau. Dar consilierul ei trebuia s-o facă pe Pratt să-și dea seama că măcar voturile lor contau.

– OK, spuse el. Atunci, poate că e numai o problemă de percepție.

Ochii strălucitori ai lui Pratt scînteiară. Îi plăcea această nouă idee.

– Percepție a ce?

– Că nu lupți prea tare împotriva criminalității.

Scînteierea deveni înnegurare.

– Astea-s prostii. *Urâsc* criminalitatea. De ce crezi că am candidat pentru postul ăsta în primul rînd? Dar pe criminali – pe oameni – nu îi urâsc. Încerc să-i înțeleg, să văd ce s-a întîmplat, cum de-au ajuns...

O strînse mai tare de braț.

– Sharron. Percepție, OK? Făcu un gest de repulsie, apoi clătină din cap. Zi-i mai departe.

– Uciderea lui Elaine Wager de către acest vagabond.

– E atît de îngrozitor. Îmi plăcea de Elaine, Gabe.

– Tuturor le plăcea de Elaine, Sharron. Asta și vreau să-ți spun. Avem cazul unei persoane foarte iubite, foarte cunoscute în comunitate, fiica unei foste senatoare, populare și ea, și în primul rînd afro-americană. Ea este ucisă în mod brutal de un vagabond alb, pentru cîteva monede din poșetă. Vezi unde vreau să ajung cu asta?

Spre plăcuta lui surprindere, văzu că ideea lui fusese înțeleasă de către Sharron.

– Și încă ceva, spuse el.

– Ce anume?

– Dacă nu te superi, aș vrea să fiu eu procurorul în acest caz. Asta îi provocă o reacție aproape vizibilă, mai că tresări.

– Dar am nevoie... Apoi se opri. De ce ai vrea să faci asta, Gabe?

Torrey se oprise din mestecatul fisticului. Își puse jos paharul, apoi întîlni ochii lui Sharon.

– Cînd ea a venit aici prima oară...

– Te referi la Elaine?

El dădu din cap.

– Pe vremea cînd Chris Locke era procuror general.

Gura i se strînse. În intimitate, Sharron se referea la mandatul lui Locke ca la „Epoca Neanderthaliană”. De cînd fusese aleasă, curățase instituția de majoritatea vechilor procurori de pe vremea lui Locke, și nu era nici un secret faptul că și asta era în parte unul dintre motivele pentru care acum nu mai părea capabilă de a trimite pe cineva la închisoare. Ea fusese nevoită să-i lase să plece pentru incorectitudinea lor politică, ca să nu mai menționăm și atitudinea generală de incorigibilitate. Locke fusese negru, dar, în viziunea lui Pratt, angajase mult prea mulți bărbați albi care adoptaseră o mentalitate macho de tipul „cîștigului indiferent de preț”, care se răspîndise în cadrul biroului – obțineau condamnări, desigur, dar cu ce preț?

Deviza lui Sharron era: „Să fii procuror înseamnă mai mult decît să obții condamnări”. La care cei strînși în jurul lui Locke aveau tendința de a răspunde: „A, da? Ca de exemplu ce?”

Astfel încît, orice mențiune a lui Chris Locke și a administrației lui o puneau în defensivă pe Sharron Pratt, și fu imediat limpede că așa se întîmpla și acum, cînd degetele mîinii ei drepte băteau nervos darabana pe bar.

Torrey se aplecă prudent și îi acoperi mîna cu mîna lui.

– Elaine avea o legătură cu Locke.

– Cu procurorul general? În timp ce lucra pentru el? Cu cît era mai tinăra decît el? Dumnezeuule, bărbatul ăla!

Torrey se abținu să-i amintească șefei lui că ei doi – el și Sharron – aveau exact același tip de relație de care se bucuraseră Locke și Elaine. N-avea nici un rost, Sharron trebuia să fie forțată destul de tare pentru a recunoaște vreo similaritate, în ciuda faptului că în ambele cazuri procurorul general se culca cu unul dintre adjuncții săi. Dar Locke fusese un specialist în vrăjirea tinerelor naive; ea nu era nimic de genul ăsta. Ea și Torrey împărțeau o relație matură între egali, iar ăsta nu poate să fi fost cazul cu Locke și Elaine.

În schimb, el o așteptă în tăcere. Apoi:

– În orice caz, după ce Locke a fost ucis, ea a avut nevoie să plîngă pe umărul cuiva, iar noi doi...

Pratt își smulse mîna de sub mîna lui.

– Nu-mi spune. Nu vreau să știu.

– Nu a fost asta, Sharron.

Îi luă mîna din nou, mîngîindu-i-o liniștitor.

– N-a fost asta, OK?

Ea dădu, într-un sfîrșit, din cap.

– OK.

– Nu era nimeni cu care să poată sta de vorbă aici. Biroul era în schimbare. Simțea că erau spioni peste tot, spuse el ridicînd din umeri. Făceam muncă de teren în comunitatea afro-americană, voluntariat, știi, cum ai făcut și tu. Oricum, eu și Elaine am fost apropiați pentru o vreme. Platonice. Serios. Îi strînse mîna. Își pierduse mama și amantul în decurs de o săptămînă. Voia să stea de vorbă cu cineva. Care era locul unei femei de culoare puternice și deștepte într-o lume a bărbaților albi? Care era prețul

celebrității mamei ei? Merita ceva vreuna din toate astea? Era înțelept să te încurci cu bărbați însurați? Încotro se îndrepta ea? Ce realizase? Genul ăsta de lucruri. Făcu o pauză. Pînă la urmă, a reușit să se adune. Am pus-o în legătură cu Aaron Rand, iar restul îl știi. Era o persoană deosebită. Iar acum... Oftă. Am ținut la ea, iar acum simt că îi datorez ceva.

– Ce? N-ai fi putut împiedica ce i s-a întîmplat. N-a avut nimic de-a face cu tine.

– Da, știu asta. Deveni atent la exprimare. Hai să-i spunem reglare de conturi. Dacă e să-l înfunde cineva pe vagabondul care a omorît-o, aș vrea să fiu eu acela.

La două ore după plecarea lui de la Glitsky, după o vizită la Frank Batiste, șeful inspectorilor, Hardy își revenea din șoc, dar nu era încă sigur ce să facă mai departe. Cel puțin făcuse astfel încît Cole Burgess să fie dus la arest, iar acum dorea să-i vorbească, să evalueze pierderile. O luă pe coridorul exterior de la ușa din spate a Palatului. Era străbătut de un curent aspru și umed, iar cînd ajunsese în spatele ușii de la închisoare se opri o clipă pentru a se lăsa pătruns de căldură.

Sergentul de la biroul de înregistrare era un caucazian scund și slab, cu un ecuson pe care scria „Reilly“ și cu părul roșcat tuns periută. Glitsky avea un metru și optzeci și cinci de centimetri, era pe jumătate negru și avea o piele strălucitoare. După primele trei minute cu Reilly, Hardy se gîndi că era uimitor cît de mult puteau semăna.

Fie că era sau nu conștient, sergentul de la birou îl imita în fața lui Hardy pe Glitsky, și făcea o treabă a naibii de bună. Da, era destul de sigur că lui Cole Burgess i se făcuseră formalitățile de arest. Nu, nu auzise nimic despre nici un fel de heroină. Scuze, dar nu fusese încă introdus în calculator. Nu putea spune cu siguranță unde se afla, dacă fusese dus la etajul șase sau la spital. Hardy îi acceptă lipsa de solitudine pînă cînd aceasta deveni evidentă, apoi ceru să-i vorbească șefului său. Reilly îi răspunse lui Hardy că, la naiba, nu prea știa sigur pe unde era la orele

astea tîrzii. Scăzînd intenționat tonul, astfel încît Reilly trebui să se aplece mai aproape pentru a auzi tot, Hardy șopti:

– Bine, sergent, vreau să vorbesc cu ofițerul de serviciu, iar dacă nici pe el nu-l găsești, o să-l sun pe Dan Boles – șeful poliției – acasă. A, și aproape c-am uitat, prizonierul tău, domnul Burgess, este cumnatul lui Jeff Elliot, cel care scrie rubrica „Gura tîrgului” în ziarul *Chronicle*.

În două minute, Reilly găsisese pe cineva care putea ști ceva. Mare, negru și vînjos, bărbatul apărui pe o ușa din spatele biroului de înregistrare, lăsă să se înțeleagă că-l observase pe individul în costum ce arăta a avocat, îndreptă un deget întrebător spre Hardy și se apropie de el.

– Sînt locotenentul Wayne Davies, domnule...?

Hardy îi spuse cine era și-i aduse la cunoștință problema lui. Apoi continuă:

– Omul acesta are nevoie de dezintoxicare. Evaluarea lui medicală nu a progresat, cel puțin nu din cîte știu eu. Sergentul de la registratură mi-a spus că nici măcar nu a fost înregistrat încă în calculator.

– Atunci probabil că datele referitoare la el nu au fost încă procesate. Pentru că atunci i se face și evaluarea medicală.

Davies își ținea mîinile încrucișate, iar fruntea îi era încruntată. Hardy trebuia să priceapă că se gîndea intens la toate astea, încercînd să-și amintească de una dintre cele cîteva zeci de persoane venite în acea zi la închisoare și ale căror date trebuiau procesate.

– Iar dumneavoastră sînteți avocatul lui? întrebă el.

Cu stropul de răbdare acum periculos de împuținat, Hardy dădu din cap.

– Sora lui m-a angajat pentru el. Și deja a fost reținut de aproape o zi întreagă.

– Hmm... și ziceți că însuși locotenentul Glitsky l-a adus?

– Uite ce-i, locotenente, vorbesc de Cole Burgess, suspectul din cazul uciderii lui Elaine Wager. E aici. E în sevraj, iar dumneata răspunzi pentru el. Ce ai de gînd să faci?

Davies luă o hotărîre, deși lăsa să se creadă că-i făcea o favoare lui Hardy, pretinzînd că tocmai își amintește:

– Elaine Wager. Tipul ăla? Da, e aici, dar nu știu în ce stadiu se află.

– Ce vrei să spui?

– Mă refer la procesare. A fost o zi aglomerată, cu treizeci de noi admiși. S-ar putea să mai existe întîrzieri. Dădu afectat din umeri încă o dată. Nu știu.

Hardy auzise mai mult decît îi trebuia.

– OK, locotenente, hai să lăsăm vrăjeala. Cer să îmi văd clientul în acest moment. Dacă nu intră imediat la dezintoxicare, dumneata personal te poți aștepta să fii citat într-un proces de circa un miliard intentat municipalității...

Davies ridică autoritar o mîna.

– Ține-ți firea, domnule Hardy. Sînt sigur că e aici. O să-l găsim și o să-i facem testele. Trebuie să fie sau sus în închisoare, sau pe drum spre spitalul districtual. Îl puteți vedea în oricare din aceste locuri, atunci cînd terminăm cu el, domnule Hardy. Dar nu înainte.

Cole Burgess își dorea să fi murit.

Nu exista nimic în afara durerii, iar el n-o putea face să înceteze. Nu aici. Nu fără drog.

Pe cînd era copil – încă activ, practicînd un sport – se trezea din cel mai adînc somn în miez de noapte țipînd, din cauza cram-pelor la mușchii picioarelor. Gamba piciorului drept sau vreun mușchi pe undeva pe sub tendonul unuia din picioarele lui.

Mușchiul contractat se răsucea, strîngînd orice nerv de lîngă el într-o sferă de durere agonizantă.

Dar, cel puțin, era localizată. Un loc. Un mușchi corespunzător fiecărui spasm. Mama lui venea atunci și i-l masa, i-l frămînta, îi vorbea. Îi trecea, deși amintirea – durerea – se păstra zile întregi.

Dar nu era așa și acum, cînd o simțea în același timp peste tot. Fără sfîrșit. De nesuportat.

„Cineva să vină și să mă omoare, vă rog.“

O rostise? Nu știa. Era singurul lui gând, dar nu era nici măcar un gând în sine, nu existau cuvinte. Nu era nici măcar conștient de altceva în afara durerii. Îi luase în stăpînire întreaga ființă. Numai durere. Nu consumase nimic în ultimele trei zile.

Trupul îi era înveșmîntat în uniforma portocalie a închisorii. Se zvîrcolea, scoțînd sunete slabe, pe podeaua celulei repartizate celor cu probleme psihologice.

Paznicul deschise ușa celulei și o ținu astfel în timp ce alții doi ridicară trupul pe o targă mobilă și începură s-o împingă pe coridor, către liftul ce ducea la intrarea din spate a închisorii.

Cole Burgess era sigur că acum avea să i se îndeplinească dorința. Acea de a muri. Avea să se termine în orice moment. Trebuia să fie așa.

Luminile îi explodau în creier, fiecare dintre străfulgerări fiind însoțită de alt junghi care îl orbea, o agonie mai insuportabilă decît orice, care trecea peste ceea ce ar fi numit – dacă s-ar fi putut comunica, ceea ce nu era cazul – pragul de îndurare. Nimeni nu putea rezista și supraviețui unei asemenea torturi.

„Omorîți-mă! Omorîți-mă!“

Davies se întoarse fără urmă de Cole Burgess.

– Domnule Hardy.

– Unde e nenorocitul meu de client?

Locotenentul își păstră calmul.

– Clientul dumneavoastră e bine. Am avut o problemă cu calculatoarele și i-am pierdut pe moment urma, asta-i tot.

– Unde e? Vreau să-l văd.

Zîmbetul nu se schimbă.

– Îl puteți vedea, dar nu e aici ca să puteți face asta. E la spital. Nu vă pot garanta că este conștient în acest moment, dar din partea mea n-aveți decît să mergeți și să vedeți asta cu ochii dumneavoastră. Dacă doriți, pot să le dau un telefon și să le spun că veniți.

Frannie Hardy își strânsese părul lung și roșcat, într-o coadă de cal care îi atârna pînă la jumătatea spatelui. Desculță, purta o pereche de blugi vechi și un pulover verde și lălii. Stătea în cadrul ușii de la intrare, fluturînd din mînă și luîndu-și la revedere de la copiii ei, care alergau către autobuzul școlii. Hardy veni și el, îi puse o mînă pe umăr și strigă:

– Să aveți o zi bună, copii. Ne vedem diseară.

Se întoarseră împreună și merseră prin living pînă în bucătărie, unde Hardy se așeză înapoi pe scaunul lui, cu cafeaua în față. Frannie puse în liniște niște vase în chiuvetă și dădu cu o lavetă pe unul sau două dintre ele. În sfîrșit, un fel de energie psihică o puse în mișcare, iar Frannie veni și se așeză lângă el. Zimbi obosită și întinse o mînă pe care o lăsă în cea a soțului ei.

– Hei!

Cu un oftat, Hardy lăsă astfel să i se vadă oboseala.

– Uau!

Soția lui clătină din cap.

– Știu. Ea se străduiește, să știi.

– Da.

– Nu e un truc să ne atragă atenția. Își face cu adevărat griji.

El clătină din cap, neîndoindu-se nici o clipă. În acea dimineață, încă o dată, fiicei lui îi fusese frică să meargă la școală și formaseră din nou echipa lor părintească de discuții, încercînd să-i calmeze mulțimea de temeri aproape o oră, în timp ce fiul

lor, Vincent, își înșfăcase brioșa și dispăruse în dormitorul lui, astfel încît să nu fie nevoit să participe.

Temerile lui Beck.

Fluxul permanent de știri și informații, chiar și programa ei școlară, o țineau pe Beck într-o stare de conștiență hiperkinetică față de toate dezastrele ce puteau avea loc pe planetă – o prăbușire aviatică în Calcutta, o luare de ostatici în Balcani, foamete și genocid în Ruanda, incendieri de biserici în Sud. Toate problemele lumii se adunau pe căpșorul ei în fiecare zi.

Ăsta era fundalul ei de zi cu zi, zgomotul de fond al existenței ei zilnice.

Lui Hardy îi venea greu să creadă că natura umană se schimbă atît de mult în doar o generație. Bineînțeles că existaseră dintotdeauna criminali și perversi, urîțenie și rău; dar parcă atunci nu simțise că ar fi existat pretutindeni. Poate că viața pe care o trăiau acum copiii lui nu era cu nimic mai plină de pericole decît fusese pe vremea copilăriei lui Hardy. Dar acum părea că fiecare detaliu al tuturor crimelor de pretutindeni întrepătrundea țesătura societății prin intermediul primei pagini a ziarelor, al televiziunii, al internetului – o crimă rasială din Detroit a avut loc *aici*; un tată de familie abuziv care și-a ucis soția și copiii în Miami s-a aflat *aici*; un masacru la o școală din Dakota de Nord s-ar putea petrece *aici* astăzi.

Beck părea să simtă că, dacă lasă garda jos un moment, ea însăși va *muri*. Răpitorii pîneau în orice toaletă publică, puteai face cancer dacă erai expus la un damf de fum de țigară exhalat, bombele și armele de foc erau peste tot prin licee, erai infectat cu SIDA și dacă îți sărutai prietenul. Doamne ferește să fi făcut insolatie sau să fi uitat să-ți pui centura de siguranță!

Avertisment guvernamental: Oricine respiră, moare! Aveți grijă!

Încerca să le facă față tuturor, una cîte una. Trei zile din cele șapte ale săptămînii, și asta cel puțin de anul trecut. Cînd trebuia să meargă la culcare. În diminețile cînd trebuia să meargă la școală. Oricînd i se întîmpla ceva. Îi aducea părinții la disperare.

– Își face griji, repetă Frannie.

– Și eu îmi fac griji, răspunse Hardy. Dar eu sînt bătrîn, și asta e treaba mea. Beck e o fetiță sănătoasă, ai cărei părinți se iubesc și au îndeajuns de mulți bani. Poate c-ar trebui să petreacă vreo cîteva clipe gîndindu-se la asta săptămînal. La lucrurile bune de pe lumea asta. Au mai rămas cîteva, din cîte am auzit – apusurile, mîncarea, ocazionala glumă fără haz.

– Își dă silința, Dismas. Face tot ce poate.

– Știu.

Hardy luă o înghițitură de cafea rece, apoi expiră adînc.

– Chiar îmi dau seama. Numai că mi se rupe inima.

Fraza rămase suspendată în aerul încăperii. După un timp, Frannie îi strînse mîna.

– Ce altceva? întrebă ea.

Hardy tăcu prefăcîndu-se că nu știe despre ce e vorba.

– Ce altceva ce?

– Bună încercare, îi spuse ea. Dar nu-ți merge. Mai e ceva – nu Beck – care te roade de cînd ai venit aseară acasă.

Hardy îi aruncă o privire soției lui. Ea își dădu la o parte o șuviță rebelă de păr roșcat de pe fruntea drăgălașă și-i aruncă o privire înțelegătoare.

– Ești tare, îi spuse el.

Ea ridică din umeri.

– Stă scris în fișa postului. Deci, ce este?

El mai oftă o ultimă dată și se dădu bătut.

– Abe.

– Nu pare deloc a fi el însuși, spuse Frannie după ce auzi povestea. Crezi că e posibil să fi făcut o pasiune pentru Elaine?

Întrebarea pică din senin, iar Hardy se gîndi cu atenție înainte de a răspunde, apoi dădu din cap în semn de negație.

– Ea era logodită. În plus, Abe nu e genul de tip care să facă pasiuni.

– A avut o astfel de pasiune pentru Flo timp de mai bine de douăzeci de ani.

– Aia n-a fost o pasiune, Frannie. Erau căsătorii.

Ea făcu un botișor drăguț către el.

– Și cele două se exclud reciproc?

El îi luă mîna, i-o sărută, apoi scutură din cap.

– Ce vreau să spun e că nu prea mi-l pot închipui îndrăgostit pe ascuns. El ar spune ceva...

Frannie zîmbi pe jumătate.

– Abe? Vorbim despre efervescentul și vorbărețul locotenent Glitsky? Vrei să auzi părerea mea?

– Fără îndoială.

– Cred că, dacă s-ar simți atras de o persoană care ar fi, într-un fel, inaccesibilă – de exemplu logodită – n-ar sufla o vorbă nici să-l pici cu ceară.

Hardy se îndreptă.

– Nu crezi că i-ar spune ceva persoanei în cauză?

– Nu. Mai ales, nu ei. Nu dacă ea nu i-ar fi dat de înțeles în vreun fel că ar putea fi interesată. De ce crezi că Abe n-a avut nici o întâlnire în ultimii trei ani?

– Pentru că femeile se tem de el și îl urăsc?

– Dismas!

– Pentru că e un monstru hidos?

Nu era un secret pentru nimeni că Frannie îl considera pe Abe unul dintre cei mai atrăgători bărbați de pe pămînt.

– Nici asta nu cred că e.

– Dar dacă nu i-a plăcut nimeni îndeajuns de mult?

– Poate, dar nu cred că ăsta a fost motivul hotărîtor. Veni lîngă el pe canapea. N-a ieșit cu nimeni, pariez pe ce vrei, pentru că nu vrea să arate ce se petrece în sufletul lui. E modul lui de-a se proteja de cînd cu Flo.

Hardy știa că soția lui avea în mare parte dreptate în acest caz. De la moartea lui Flo, petrecuse nenumărate ore în compania lui Glitsky, atît datorită slujbei, dar și socializînd și știa că prietenul lui nu era cel mai bun exemplu de persoană care se bucură de regăsirea copilăriei pierdute. Zidurile lui erau înalte și groase. Dar Frannie nu surprinsese totul, iar expresia lui Hardy deveni serioasă.

– Bine, cred că îi e teamă, dar nu pentru că ar putea cineva vedea ce simte. Cred că îi e teamă că, dacă s-ar vedea cu o femeie, ar putea începe să țină la ea. Și-ar putea să se implice destul de tare. Iar apoi ar putea pierde totul din nou.

Frannie își puse iar mîna peste a lui.

– Asta era problema ta, Dismas, spuse ea blînd, poate că nu e și a lui Abe.

Primul fiu al lui Hardy, Michael, murise de mic. Întîmplarea avusese drept consecință divorțul lui Hardy de prima soție, Jane, urmat de un deceniu de letargie în ceața produsă de berea tare Guinness, în timpul căreia dusesse o existență pustie, de azi pe mîine, cu salariul lui de barman la Little Shamrock. Pasiunea pentru munca lui și pentru dreptate – pentru apusuri și mîncare, și, de asemenea, pentru amorul fizic – se veștejise. Dar apoi, cumva – mecanismul precis era încă un mister pentru el – Frannie pătrunsese pînă la el, și începuse din nou să simtă și să facă față sentimentelor.

Acum își subție buzele și se uită la ea.

– Poate că de-aia și recunosc așa ceva. La Abe. Da' cum de-am ajuns să vorbim despre asta? întrebă el.

– Întîlnirile lui Abe. Posibila lui pasiune pentru Elaine.

Hardy mai lăsă cîteva minute să treacă.

– Orice o fi avut, era o problemă serioasă. Voia ca puștiul să sufere. Era o chestiune personală.

– Și ce ai de gînd să faci acum?

– Referitor la Abe?

– Nu cred că va fi nevoie să faci ceva în privința lui Abe. Are un mod propriu de a-și purta de grijă. Mă gîndeam la băiat. Ce-ți rămîne de făcut? Te bagi în asta?

După un minut de gîndire, Hardy zise:

– Hai să spunem doar că nu mă împac cu ideea de a-l apăra pe cel care a ucis-o pe Elaine. Îmi plăcea de ea. Dacă acela care a făcut-o este Cole, atunci o s-o îndrept pe Dorothy către altcineva, o să-i spun că sînt în mijlocul unui conflict de interese.

– Tocmai ai spus: „Dacă a făcut-o Cole.“

– A făcut-o, Frannie. A mărturisit-o. Țsta e de obicei un indiciu.

– Dar o să vrei să afli mai multe, nu-i așa? Să fii sigur.

Reticența lui Hardy era la fel de evidentă ca o vînătaie proaspătă. Expresia feței i se schimbă de cîteva ori, pînă cînd se opri la o strîmbătură.

– Probabil, cunoscîndu-mă, admise el, deși nu poți fi nicio dată sigur. Numai că, pînă în acest moment, totul pare mult prea simplu. Aș vrea cel puțin să vorbesc cu el, să ascult și varianta lui despre ce s-a întîmplat. Iar dacă într-adevăr mi se va părea că el a făcut-o – confuz și tensionat sau nu – o să-l las pe David sau pe oricine altcineva să se ocupe de el. Nu o să vreau să mă implic în apărarea lui.

– Dar dacă...?

Hardy ridică mîna.

– Hai să nu ne gîndim așa departe. Nu încă, OK?

– Abe ar fi totuși destul de supărat, dacă ai face-o, nu-i așa? Dădu din cap cu tristețe.

– Știi, iubito, uneori ai un talent remarcabil de-a înțelege lucrurile spuse doar pe jumătate.

Spre surprinderea lui Hardy, nici Jeff și nici Dorothy Elliot nu se supărară prea tare aflîndu-i decizia de-a nu-l apăra pe Cole. Îi spuseră chiar că o considerau o hotărîre înțeleaptă. Din discuția lor reieși că puștiul reușise cu succes să și-i îndepărteze pe toți membrii familiei.

Cînd începuse prima oară să aibă „probleme“, Jeff și Dorothy încercaseră să fie înțelegători și să-l sprijine în lupta lui. Cole le spusese că venise tocmai în San Francisco deoarece în Midwest nu exista nici un pic de înțelegere reală față de situația sa. El chiar încerca, dar oamenii pur și simplu nu îl înțelegeau.

Astfel că soții Elliot l-au invitat să stea cu ei și cu copiii lor pînă cînd își găsea ceva. În următoarea lună, Jeff „pierdu“ un ceas, iar în casă avu loc o spargere ziua în amiaza mare, care se soldă cu furtul majorității bijuteriilor lui Dorothy. Cinele

deveniseră supărătoare pentru copii deoarece la masă se puneau un tacâm și pentru unchiul Cole, dar locul acestuia rămânea gol. Colac peste pupază, Cole fusese implicat în două accidente minore de circulație la volanul mașinii lui Dorothy, ambele din vina celui alt șofer – doar că de fiecare dată acesta fugise de la locul faptei. În sfârșit, când se descoperise dispariția pușculiței uneia dintre fete, care conținea patru sute de dolari, îi spusese lui Cole că trebuia să plece și să nu se mai întoarcă.

Astfel că îi înțelegeau hotărîrea lui Hardy. Era un bun prieten pentru că mersese la închisoare în grabă și se asigurase că îl băgau la dezintoxicare. Nu se mai așteptau la nimic altceva din partea lui.

Dar, pentru liniștea lui sufletească, Hardy voia să-l vadă la față pe cel în cauză și să dea de rostul mărturisirii lui. Ce spusese Cole? Și comportamentul lui Glitsky îl nedumerise. Nu neapărat că l-ar fi crezut nevinovat pe Cole, dar faptul că toți se purtau cu el ca și cum vina i-ar fi fost deja dovedită îl deranja pe avocatul din Hardy.

N-avea nevoie de dovezi dincolo de orice îndoială rezonabilă. S-ar fi lepădat de Cole într-o clipită, dar nu putea renunța complet, cel puțin pînă nu era convins în întregime că bărbatul chiar o omorise pe Elaine.

Atunci n-avea decît să se ducă naibii. Lui Hardy nu i-ar fi păsător.

5

În toaleta femeilor de la firma Rand & Jackman Law Associates de pe Montgomery Street, Treya Ghent încercă să-și aranjeze puțin ochii, dar știa că era o luptă pierdută. Între uciderea groaznică, lipsită de sens a dragei ei prietene și șefe, Elaine Wager, și pretențiile tot mai mari ale minunatei, dar dificilei sale fiice de paisprezece ani, Raney, reușise să doarmă în medie mai puțin de trei ore pe noapte, în ultimele patru zile.

Venise la serviciu în această dimineată pentru că nu mai voia să irosească fără rost nici o altă zi de concediu medical. Voia să-și păstreze o rezervă astfel încât să poată fi disponibilă dacă fiica ei avea neapărată nevoie ca ea să stea acasă pentru a o îngriji de vreo afecțiune serioasă sau pentru a o sfătui în timpul unei adevărate crize. Iar Treya nu se amăgea. Raney era adolescentă, așa că în următorii ani urma să aibă nevoie disperată de mama ei din când în când, la fel cum și ea avusese nevoie de mama ei. Și slavă Domnului că Raney era genul de copil care cerea ajutor.

Cu siguranță că n-avea să mai risipească vreuna dintre acele prețioase zile pentru ea *însăși*, în șase ani de zile nu lipsise nici o zi de la muncă pentru ceva legat de propria persoană. O plăteau pentru a fi prezentă și a-și face treaba, iar ea nu avea de gând să-și dezamăgească patronii. Aceștia se bazau pe ea.

Totuși, ochii ei aveau să trădeze faptul că, măcar în această dimineată, era un zombie funcțional, iar ea ura gândul că o persoană, mai ales Clarence Jackman, partenerul activ în conducerea firmei,

avea să vadă asta. Când primise știrea că Jackman voia s-o vadă la el în birou, suspinase încet în cubiculumul ei.

Și de ce nu? Cum putuse cineva s-o ucidă pe Elaine? Când auzise prima oară de asta, i se rupsesse inima, iar durerea nu se micșorase prea mult de atunci. Elaine îi fusese prietenă și confidentă; obișnuiau să glumească adesea că erau surori separate la naștere. Ea și șefa ei fuseseră de-o seamă – treizeci și trei de ani. Amîndouă erau deștepte, nici una din ele nu era în întregime albă sau neagră. Intuitiv, amîndouă înțeleseseră că diferențele, foarte mari uneori, dintre statutul lor social, slujbele și perspectivele lor, erau pur și simplu rezultatul mediului din care proveneau, al educației și – cea mai mare dintre variabile – al norocului.

Își dadu cu un ultim jet de apă pe ochi, clipi forțat de cîteva ori și și-i șterse cu o bucată de prosop de hîrtie. Îl făcuse pe domnul Jackman să aștepte îndeajuns de mult, chiar prea mult. Privindu-se intens în oglindă pentru o ultimă dată, își forță ochii să arate mai plini de viață, își îndreptă umerii și-și ridică bărbia.

– OK, fato, își șopti hotărîtă. Fără miorlăială.

La cei șaiszeci și trei de ani ai săi, Clarence Jackman era un jucător de temut. Compania pe care o fondase cu treizeci de ani în urmă, împreună cu Aaron Rand, era cea mai de succes firmă de la vest de Chicago, avînd avocați în majoritate de culoare. Deși Rand & Jackman se ocupa de poate cincisprezece procente din afacerile patronate de minorități în zona golfului, restul veniturilor ei provenea de la un amestec de companii de primă mînă, fără nici o legătură cu culoarea pielii. Paleta de clienți includea bănci, hoteluri, firme de construcții, ONG-uri, cîteva companii din Silicon Valley, zeci de celebrități din lumea sportului și a divertismentului, și sute de alte persoane și corporații mai puțin vizibile, dar cu venituri mari.

Impozant, aproape intimidant, Jackman fusese un fundaș celebru la USC în anii șaiszeci. La un metru și optzeci și cinci de centimetri înălțime, avea cam 115 kilograme de mușchi pe el. Îi plăceau costumele italienești la două rînduri în nuanțe de maro

și verde, cămășile albe, cravatele de modă veche. Foarte închis la piele și cu un cap prea mare, acoperit de păr sîrmos, grizonat, tuns îngrijit, îl făcuse cu două luni înainte pe un aspirant de vîrstă mijlocie la postul de șef al Departamentului financiar să iasă de la interviu fără să rostească un singur cuvînt, doar scrutîndu-l cu privirea să vadă dacă rezistă.

După cum era de așteptat, Jackman nu se ridicase la poziția actuală datorită inimii sale bune. Avocatura era o treabă îndeajuns de competitivă și fără să fii de culoare. Dacă mai și erai, se putea dovedi neașteptat de brutală. Rand & Jackman știuseră asta de la bun început. Fuseseră conștienți că trebuie să-și clădească firma pe principiul că, dacă lucrurile s-ar fi dus de rîpă cu vreun client sau cu vreun caz, n-ar fi beneficiat *niciodată*, indiferent de circumstanțe, de clemență. Nu-și puteau permite nici o greșeală. Trebuiau să fie cei mai buni. Nu doar cei mai buni dintre negri – cei mai buni, punct.

Și astfel că, ironic poate, compania era o meritocrație într-o măsură mult mai mare decît concurenții ei. Asociații mai tineri munceau ore nesfîrșite ca sclavii – da – astfel încît să poată deveni parteneri pentru a munci în continuare și mai mult. Slăbi-ciunile fizice sau mentale, scuzele, scăpările de morală, eșecurile – toate erau motive de concediere.

Jackman, nestîinjenit de vreo lege care să-i ceară înțelegere față de problemele rasiale, conducea ceea ce el considera a fi o firmă bună și de modă veche. Cînd el și Aaron începuseră, se impuseseră din prima, debarasîndu-se pe loc de uscături. Și îndeajuns de repede li se dusesese faima și premianții începuseră să vină, de la facultățile de drept renumite și de la celelalte firme – cei harnici, cei sclipitori, cei ambițioși. Cu toții muncitori. Aici, avocații lui puteau realiza lucruri mărețe, puteau să tragă pe bune cîteva șuturi în fund și să facă bani adevărați, fără să se întrebe cineva dacă fuseseră angajați pentru a se menține un procentaj sau fuseseră păstrați deoarece era greu să-i concediezi.

Acum, profund mîhnit datorită faptului că fusese ucisă Elaine Wager, o adevărată stea în cadrul firmei, Clarence

Jackman trebuia să-i dea o veste proastă unuia dintre oamenii lui valoroși. Se așezase în spatele biroului său – întotdeauna o unealtă de mare ajutor pentru a sublinia distanța emoțională – și frunzărirea niște hîrtii cînd se deschise ușa. Mai continuă pentru cîteva momente, apoi își ridică privirea.

– A, doamnă Ghent. Vă mulțumesc că ați venit.

– Cu plăcere.

Ea păstrase clasica poziție de „pe loc repaus” lîngă scaunul Empire pe care el îl pusese în fața biroului său.

– Vă rog! Luați loc.

Clătinînd din cap, ea îi mulțumi și se așeză pe scaun, atît de dreaptă de parcă ar fi înghițit un băț, dar reușind s-o facă fără a părea țeapănă sau nervoasă. Se uită la el așteptînd, apoi îl surprinse vorbind prima:

– Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule?

În ciuda mesajului pe care se pregătea să i-l aducă la cunoștință, Jackman aproape că se trezi savurînd momentul. Asta era o femeie puternică. Pungile abia vizibile dimprejurul ochilor ei nu o făceau deloc mai puțin atrăgătoare. Dacă avea machiaj, era unul foarte subtil – ședea la aproape trei metri de Jackman, iar el nu observă nici o urmă de așa ceva, nici măcar de ruj. Era plăcută la înfățișare – Jackman își zise că, dacă s-ar fi fardat ar fi fost chiar frumoasă, motiv pentru care probabil că nici nu se deranja. Avea trăsături colțuroase, aproape exotice – indicînd poate vreo rudă asiatică în melanjul rasial. Îmbrăcată conservator într-o bluză de mătase de culoarea mierii și o fustă pînă la genunchi, reușea să se impună și numai prin fizicul ei. Nu părea să aibă probleme cu greutatea, dar nu era nici uscată. Mai mult decît orice, impresia pe care o lăsa era aceea de putere.

Aceste observații le făcu în clipele de care Jackman avu nevoie pentru a-și formula răspunsul. Propria expresie era de gravitate, iar limbajul corpului exprima empatie în momentul în care se aplecă în fața pe scaun, cu mîinile pe birou.

– Voiam să văd cum faci față în cazul celor întîmplate cu... Elaine.

– Am încercat să-mi păstrez majoritatea lacrimilor pentru acasă.

El admiră felul în care se exprimase uitându-se în ochii lui.

– N-am reușit întotdeauna.

– E o tragedie, declară Jackman. O tragedie îngrozitoare.

– Da, domnule, așa este.

Trase adînc aer în piept și așteptă. Poate că Jackman era plin de compătimire și sincer, dar n-o chemase la el pentru a face schimb de condoleanțe.

Directorului administrativ nu îi luă prea mult timp pentru a trece la subiect. Jackman își îndreptă poziția în scaun și își dresе vocea.

– În altă ordine de idei, voiam să mă asigur că situația ta în următoarele săptămîni nu lasă loc nici unui fel de încurcături. Făcu o pauză. Înțeleg că lucrezi aproape în exclusivitate pentru Elaine.

Treya dădu din cap afirmativ. Jackman, desigur, nu făcea presupuneri. Știa că între Treya și Elaine se dezvoltase o relație profesională care era unică în companie. Toți ceilalți asistenți juridici „se împărțeau“ între echipe de trei-cinci avocați constituite fără un criteriu anume, primind însărcinări de la oricare dintre ei. Treya, pe de altă parte, își completa întreaga normă asistînd-o pe Elaine. Deși era un aranjament neobișnuit, Jackman îi permisesе să continue pentru că funcționase. Elaine fusese un cal de povară cu un portofoliu de cazuri și de afaceri de o diversitate incredibilă, iar Treya era îndeajuns de eficientă și de bine organizată pentru a ține pasul cu ea.

Dar acum, acest aranjament amenința să devină o piedică. Jackman puse punctul pe i.

– Presupun că în următoarele șase săptămîni vei da o mînă de ajutor la preluarea portofoliului de cazuri ale lui Elaine și că asta îți va ocupa în întregime timpul.

– Și eu mă gîndisem la fel.

– Bine. În afară de asta, aș vrea să-ți recomand, dacă pot, ca în această perioadă de tranziție să începi să preiei însărcinări și de la unii dintre ceilalți avocați, dacă îți vor fi oferite.

– Da, domnule. Chiar asta speram și eu să fac.

– Grozav!

Jackman nu trebuia să-și formuleze mai clar avertismentul. Nerostit rămînea adevărul că, dacă Treya nu găsea îndeajuns de lucru cu una dintre echipe pentru a fi pe deplin ocupată, Jackman nu ar fi avut motive s-o păstreze în continuare în funcție.

– Ești la noi în firmă deja de ceva timp, nu-i așa?

– De aproape șapte ani. Am venit odată cu Elaine, cînd a plecat de la Procuratură.

Jackman își împletise degetele pe birou. Își rotea policele gînditor. Ceva îi trecea prin cap, deși fața lui nu trăda nimic.

– Păi, spuse el resemnat, munca ta bine făcută n-a trecut neremarcată. Făcu o altă pauză oferindu-i un zîmbet de unchi. Hai să le zicem șase săptămîni lejere, vrei? Dacă vei avea nevoie de un pic mai mult timp, te rog să vii să mă vezi.

– Așa voi face, spuse ea.

Discuția se încheiase, deși amîndoi stătură nemișcați un moment îndelungat. Apoi, ca la un semn, clătinară amîndoi din cap și Treya se ridică în picioare. Spuse: „Mulțumesc“, fără nici o intonație și se îndreptă către ușă.

Întorcîndu-se la locul ei de muncă din cubicululumul de pe coridor, simți cum i se pune un nod în stomac. Oricît de înțelegător ar fi vrut Jackman să pară, ea era conștientă de realitatea care se ascundea în spatele vorbelor lui – tocmai fusese concediată într-o manieră politicoasă, plină de regrete, dacă nu își putea găsi un alt avocat din firmă care să se folosească de serviciile ei.

Șase săptămîni lejere.

Știa că Jackman lăsase să se înțeleagă prin asta că-i putea acorda șapte săptămîni, poate chiar nouă, dacă i se permitea să lucreze în timpul preavizului de două săptămîni.

Dumnezeule, se gîndea ea, ce avea să se facă?

„Șase săptămîni!“

Știa că existau șanse minime de-a ajunge să fie măcar un-deva pe aproape pe deplin ocupată într-un asemenea răstimp. În

primul rînd, colegii ei asistenți erau la fel de presați ca și ea să lucreze permanent. Asistenții avocaților de la Rand & Jackman își „drămuiau“ în așa fel timpul încît să se facă folositori și în perioadele mai slabe – fapt care, deși ilegal în California, era trecut cu vederea de firmă deoarece era o practică obișnuită. Dacă însă treceau prea multe săptămîni de lucru la nivel minim – numărul exact nu era cunoscut, dar era mic – plecai. Și toată lumea din firmă știa asta.

În afară de asta, Treya era conștientă că relația ei specială cu Elaine fusese o sursă de gelozie printre colegii ei. Nu provocase intenționat asta. Era în mod neabătut politicoasă și prietenoasă. Se dădea peste cap pentru a fi astfel, ca să spunem adevărul. Dar nu se putea nega nici că se bucura de un statut un pic mai înalt pe care unii dintre ceilalți asistenți îl detestau. Unii dintre avocați probabil că nutreau gînduri și mai negre la adresa ei – Treya era numai o biată asistentă, care, într-o anumită măsură, poate că se credea egală cuiva care trecuse examenul de barou. O idee absolut ridicolă, în cazul în care ea exista cu adevărat.

Nimeni nu avea să-i arunce vreun os, iar cîteva persoane pe care le putea menționa ar fi fost chiar bucuroase s-o vadă la pămînt.

Așa că, dacă nu cumva avea loc vreun miracol, iar ea încetase de mult să mai conteze pe asta, avea să-și piardă slujba înainte de venirea primăverii. Nu putea lăsa să se întîmple asta, nu ei și nu lui Raney. Trebuia să-și pună la punct CV-ul și să înceapă să iasă la interviuri în timpul pauzei de prînz.

Numai dacă Elaine... of, biata Elaine...

Clipind pentru a-și opri un nou și neașteptat șuvoi de lacrimi, Treya se grăbi să facă ultimii cîteva pași către cubiculul ei. Să fie a naibii dac-o să lase pe cineva s-o vadă plîngînd. Dac-ar ajunge mai repede, la adăpostul propriului birou, ca să se poată aduna!

Aceste izbucniri neașteptate în plîns trebuiau să înceteze. Înainte de începerea acelei săptămîni, Treya nu-și putea aminti cînd plînsese ultima oară. Trebuie să fi fost imediat după

moartea lui Tom, pe cînd Raney avea doi ani. Doisprezece ani, o perioadă atît de lungă!

Tom.

Nu-și putea permite să se gîndească la el, nu acum, la ceea ce ar fi putut avea dacă... Totul ar fi fost atît de diferit acum, dacă n-ar fi fost semaforul acela stupid sau camionul ăla idiot...

Norocul ei groaznic...

Stăvilarele ei erau gata să cedeze. Aproape nemaifăcînd față efortului de a-și reține lacrimile, coti în sfîrșit către cubiculul ei. Un bărbat cu aspect sever se sprijinea de biroul ei, cu brațele încrucișate și nerăbdarea întipărită pe chip. Avea un nas proeminent și o cicatrice trecîndu-i peste buze.

– Treya Ghent? întrebă acesta cu bruschete, îndreptîndu-și ținuta și arătîndu-i o insignă. Sînt locotenentul Glitsky, de la Omucideri. Aș vrea să vă vorbesc despre Elaine Wager.

Izbucni în lacrimi.

– Credeam că ați arestat deja pe cineva.

Trecuseră aproape zece minute, timp în care Glitsky așteptase lîngă postul ei de lucru, permițîndu-i Treyei să meargă la baie și să-și recapete stăpînirea de sine. Acum se întorsese lîngă el, ținîndu-și sentimentele în frîu. Dacă lăsa să se vadă ceva, era doar un fel de furie rece pe care el o mai întîlnise înainte, pe care o interpreta ca supărare și dispreț față de propria persoană pentru că își pierduse controlul.

Se așezase la birou, iar el trăsese de pe undeva un scaun în fața ei și-l încălecase invers. Astfel că stăteau cam la același nivel în micul cubiculum.

– Da, am reținut pe cineva.

– Și ce are asta de-a face cu mine? Sau cu orice altceva care s-ar fi putut întîmpla aici?

Și mai multă ostilitate. Această femeie, înfricoșată de vizita poliției, zguduită de o crimă recentă, nu voia să vorbească despre ea. Ar trebui să treacă totul, pur și simplu.

– Aveți dreptate. S-ar putea să n-aibă nimic de-a face cu ni-
meni și nimic de aici, replică el adoptînd tonul lui profesional.

– Ce ar putea fi? A fost un vagabond, nu? Ea nu-l cunoștea.
Buzele lui Glitsky se subțiară.

– Vrem să fim cît mai siguri de asta.

– Da' n-am citit că a mărturisit?

– E posibil să fi citit.

Scurgerea de informații despre respectiva evoluție a cazului
nu-i ușura deloc ziua lui Glitsky și acest lucru se citea pe fața lui.

– Păi? Asta ar cam trebui să pună capăt lucrurilor, nu credeți?

Glitsky își încrucișă brațele pe spătarul scaunului și privi plin
de înțeles în altă parte. Îndreptîndu-și privirea înapoi către ea,
mai așteptă o clipă. În cele din urmă, cînd crezu că ea era pe
punctul de a începe să se foiască, el vorbi liniștit:

– Din cîte am înțeles, dumneavoastră și Elaine erați
foarte apropiate.

Întrebarea abătu o parte din furia ei. Treya își mușcă buza de
jos, apoi dădu din cap.

– Da.

– Atunci mi s-ar părea normal să doriți să cooperați cu toate
mijloacele posibile la investigarea morții ei.

– Vreau, dar...

Glitsky îi tăie vorba:

– Uneori oamenii mărturisesc fapte pe care nu le-au comis.

– Asta s-a întîmplat și în acest caz?

– Nu. Locotenentul trase adînc aer în piept, apoi expiră lent.
Dar chiar și cu o mărturisire legitimă, tot trebuie să adunăm toate
dovezile pe care le putem aduna.

– De ce?

– Pentru că în clipa în care criminalul își face rost de un avo-
cat, ceea ce va face, se va răzgîndi și va pleda nevinovat.

– După ce a mărturisit?

– Se mai întîmplă. De fapt, de cele mai multe ori. Ce are
de pierdut?

Treya se lăsă pe spate în scaunul ei, rumegînd acest lucru.

– Și atunci, cum rămîne cu mărturisirea?

Un zîmbet întunecat.

– O, argumentul va fi că nu a fost validă. A fost cumva forțată. Sau poliția i-a smuls-o cu bătaia. Sau avea probleme cu memoria. Poate că a fost un vis sau, pur și simplu, a făcut o confuzie în legătură cu cele petrecute.

– O confuzie legată de faptul că a *ucis* pe cineva?

– Da. Ai crede c-ar trebui să-ți amintești ceva de genul ăsta, dar ai fi surprinsă cît de mulți oameni nu-și amintesc, după ce zic c-au făcut-o.

Ochii lui Abe și ai Treiei se încrucișară într-un fel de înțelegere împărtășită peste mica distanță care-i despărțea. Nu pentru multă vreme, totuși. Dîndu-și seama de asta, amîndoi priviră în altă direcție.

– Deci, spuse Treya, aveți nevoie de dovezi. Pentru ce?

Lui Glitsky îi era greu să explice asta, pentru că adevărul era că se agăța de un fir de pai. Era îndeajuns de rău că Elaine murise, dar să accepte că murise într-un atac așa de *lipsit de noimă* era aproape mai mult decît putea îndura Abe. N-ar fi putut trăi o viață atît de interesantă, nu s-ar fi putut implica atît, n-ar fi putut face tot ce făcuse, n-ar fi putut ajunge la inimile atîtor oameni, doar pentru ca totul să dispară complet într-un moment oarecare, ca și cum ea n-ar fi contat mai mult decît un gîndac.

Deși, desigur, asta era exact ceea ce se întîmplase.

„Dar cu propria fiică?”

Nu putea accepta asta nicicum, nu putea trăi cu gîndul respectiv. Cel puțin nu pînă nu afla mai multe – despre Elaine, despre ucigașul ei, punctul unde se intersectau și de unde ar fi găsit un sens.

Era important. Era stupid și nu avea nici un sens. Trebuia s-o facă.

Întilni din nou privirea femeii.

– Dacă, de exemplu, Elaine ar fi colaborat vreun pic cu Free Clinic sau cu Legal Aid, dacă a avut contact, datorită profesiei ei, cu toxicomani...

– Atunci ar fi putut avea întâlnire cu omul respectiv?

Glitsky se strîmbă.

– Ideea e că, dacă Elaine ar fi făcut voluntariat care i-ar fi implicat pe oricare din acești oameni...

Treya clătina din cap.

– Făcea voluntariat, ceva muncă benevolă, dar nu pe străzi. Ea îi considera pe oamenii aceia irecuperabili în cea mai mare parte. Dacă aveau să se reintegreze, trebuiau s-o facă prin propriile forțe. Ei nu erau problema ei.

– Și atunci cine era?

– Studenții. Oamenii care încercau să facă totuși ceva cu viața lor. Astfel că predă clinică juridică la Hastings, de exemplu. Nu avea prea multă răbdare cu victimele de profesie, voia întotdeauna să le strige oamenilor să nu se obișnuiască astfel. Ochii Treiei licăriră scurt, luminați de o amintire. Una dintre expresiile ei cele mai tari era că există doar două tipuri de oameni – victime sau luptători.

– Îmi place, spuse Abe. Dar poate Cole Burgess își petrecea timpul cu studenții.

– Studenți la Drept? Nu prea cred. Urmă o altă clătinare din cap. Nu-mi amintesc să-i fi auzit vreodată numele.

– În regulă.

Treya își mușcă din nou buza de jos, iar Glitsky se trezi c-o privește. Gura aceea umflată, aproape botoasă.

– Când ați văzut-o ultima oară?

Întrebarea o uimi.

– De ce vrei să știi asta? Nu puteți crede că am fost... Se holba, cu ochi de căprioară, nevenindu-i să creadă.

– Nu cred nimic. Glitsky nu voise s-o înspăimînte. Își îmblinzi vocea. Încerc s-o iau de undeva, să văd ce a făcut în ultimele ei ore. E doar rutină.

– Nu asta zice poliția întotdeauna, atunci când suspectează pe cineva? Că e doar rutină?

Glitsky își mai rotunji un pic gura, o altă mișcare care să-l facă să pară mai uman.

– De fapt, așa se întâmplă, aveți dreptate. Dar eu nu fac asta acum.

Ea oftă adînc.

– Duminică după-amiaza. Aici, spuse ea, dar văzîndu-i expresia nedumerită a lui Glitsky, simți nevoia să se explice și continuă: Deseori vin aici în weekenduri, iar ea lucra la ceva în calitate de maestru special.

Glitsky clătină din cap că a înțeles. Asta nu era ceva neobișnuit. Un maestru special era un avocat numit de Curte pentru a ajuta la ducerea la îndeplinire a unui mandat de percheziție asupra unor materiale care puteau fi confidențiale – înregistrări medicale, dosare ale unui avocat, casete audio ale unui psihiatru – și a prezenta Curții tot ce nu era confidențial în înregistrările respective. Dacă persoana căreia îi aparțineau înregistrările nu coopera, maestrul era de fapt cel care căuta și separa ceea ce legea permitea să fie folosit din dosarele confidențiale ale altor pacienți sau clienți, al căror drept la confidențialitate era astfel protejat față de poliție.

– Iar Elaine s-a întors cînd a terminat cu asta?

– Da.

– La ce oră se întâmpla acest lucru?

Fața Treiei îi trăda concentrarea.

– Nu sînt chiar sigură. Tocmai se întuneca, așa că poate era cinci și jumătate. Eram pe terminate.

– Și de ce se întorsese aici?

– Doar ca să-mi lase niște dosare. Apoi avea o întîlnire de la care se ducea acasă.

Glitsky se aplecase în față acum. Țasta era un bonus neașteptat. Treya vorbise cu Elaine în ultima zi a vieții ei, mai exact cu cîteva ore înainte de moartea ei.

– A menționat cu cine se întîlnea sau unde?

– Nu. Am încercat să-mi aduc aminte pentru mine. Dar nu a spus. Sînt sigură. A spus doar că avea o întîlnire și că aveam să ne vedem a doua zi. Avea întîlniri tot timpul.

– Și nu părea supărată? Nu se purta ca și cum ar fi deranjat-o ceva?

Treya ezită, apoi întâlnește din nou privirea lui Glitsky.

– E afit de greu să-ți dai seama acum, știind ce s-a petrecut. Totul pare diferit. Te întrebi dacă ai văzut sau nu ceva.

– Și dumneavoastră credeți că ați văzut?

Ea clătină din cap.

– Nu sînt sigură. Dacă ar fi venit luni, zîmbind fericită, nu m-aș mai fi gîndit la asta. Știu că atunci cînd am ajuns acasă, duminică seara, nu m-am gîndit. Aveam doar impresia că e prea încărcată, cum e de fapt de obicei. Era.

Schimbarea timpului o deranjă și se opri.

– E în regulă.

Glitsky trebui să se controleze ca să nu se întindă și s-o atingă, încercînd s-o consoleze în vreun fel. În schimb, se lăsă pe spate, fără să amenințe sau să forțeze ceva și o lăsă pe ea să reinnoade firul conversației.

– E în regulă, repetă el.

– Știu, știu.

Privirea ei era recunoscătoare și o lăsă o clipă să zăbovească asupra lui. Apoi clătină din cap și oftă.

– Acum aș spune că, da, s-ar fi putut s-o roadă ceva. Părea un pic... aeriană. Treya se grăbi să-și scuze șefa. Dar uneori devenea astfel. Mereu avea multe pe cap, multe de făcut.

Deodată, fața expresivă a Trezei căpătă un aer diferit – o nerăbdare bruscă față de toate astea, o frustrare aproape minioasă.

– La ce vă gîndiți? întrebă Glitsky.

– Mă gîndesc că nu-și cunoștea asasinul. Asta e stupid. Uciderea ei n-a avut legătură cu nimic. Nimeni dintre cei pe care ea îi cunoștea n-ar fi vrut s-o ucidă. Își ridică privirea, care lăsa să se vadă o provocare, dar și o întepătură, pe care el nu prea le înțelese. Trebuia s-o cunoașteți.

– O cunoșteam, răspunse Glitsky. Credeam că e grozavă.

– Nu v-a menționat niciodată ca fiindu-i prieten. Deodată, întepătura din voce i se accentuă, inconfundabil – toate instinctele de conservare ieșindu-i de nicaieri la suprafață.

– Păi, nu eram chiar prieteni. O cunoșteam de pe vremea când lucra la Palatul de Justiție.

– Știam asta. Știam cine sînteți. Și eu lucram atunci acolo, ca funcționară.

Glitsky n-avea nici un răspuns la asta, deși Treya părea cumva să-l acuze. Încercă să treacă peste asta.

– În orice caz, ăsta este un motiv în plus pentru care aș vrea să știu la ce lucra. Am, de asemenea, și un fel de interes personal.

Dar, dacă el crezuse că recunoscînd asta Treya avea să-i devină aliată, se înșelase.

– Așa că i-ați urmărit cariera de cînd a plecat de la Palat?

El îi răspunse cu precauție:

– Da, un pic.

– Într-un fel, din umbră.

Glitsky ridică cu stîngăcie din umeri.

– Cred c-ați putea zice că o admiram de la distanță. Se întrebă cum de interviul lui o luase brusc atît de razna. Scuze dacă v-am jignit.

– Deloc, spuse ea. Nu vă faceți decît datoria. Dar Elaine reprezintă ceva foarte personal pentru mine. Știu cine-i era prieten și mi se pare puțin insultător să pretindeți că și dumneavoastră i-ați fost apropiat, doar ca să mă faceți să spun mai multe.

– Nu asta făceam.

– Serios? întrebă cu o neîncredere prost ascunsă. Atunci îmi pare rău că am înțeles așa. Poate c-am reacționat exagerat. Dintr-odată extrem de aferată, Treya se ridică în picioare, semnalîndu-i – deși nu era de competența ei să facă asta – că interviul se terminase. Sînt sigură că firma nu va obiecta dacă veți obține un mandat pentru dosarele ei sau pentru a verifica lista ei de clienți. S-ar putea ca acolo să găsiți ceva din ce vă interesează.

Glitsky se simțise foarte rar lipsit de abilitate sau depășit de situație, dar acum se simțea în ambele feluri și încă foarte tare. Poate că era o prostie faptul că o găsea atît de atrăgătoare din punct de vedere fizic într-un moment atît de nepotrivit. Orice ar fi fost, stătea lîngă ea, nedorind să riște să scadă și mai mult în ochii ei.

Nu ajunsese nicăieri aici și de fapt nu prea crezuse că avea să obțină vreo dovadă reală de pe această pistă. Dar fusese singurul loc din care se gândise că putea începe, pentru a intra în legătură cu cineva care o cunoscuse.

– Doamnă Ghent, vă rog.

Îi căzură umerii. Era un personaj jalnic – și știa. Ea se opri maiestuoasă la intrarea în cubiculum, se întoarse pentru a-l privi în față, provocatoare, cu brațele încrucișate, cu obrajii care-și recăpătaseră culoarea.

– Vreau să înțelegeți că nu caut anumite dovezi. Încerc doar să-mi fac o idee despre munca ei, despre viața ei, dacă exista, poate, un motiv...

Prea aproape acum de a dezvălui adevărul extraprofesional legat de motivul prezenței lui acolo, rămase tăcut și neajutorat.

Treya Ghent dădu toate semnele că-i lua vorbele în considerație, dar când în cele din urmă vorbi, nu exista nici un semn de cooperare.

– Nu prea cred că va fi cazul, dar, dacă îmi amintesc ceva, o să vă dau de știre, locotenente.

De data asta era o concediere.

6

În mijlocul zilei, Hardy păși în micul hol care izola camerele de spital pentru deținuți de restul încăperilor. Era o încăpere deprimantă și rece, mirosind puternic a antiseptic, luminată slab, cu ferestre înalte cu gratii, cu pereți îngălbeniți din cauza igrasiei și câteva bănci de lemn uzate, deși nimeni nu le folosea în acel moment. În stînga lui, o agentă în uniformă stătea la un birou verde, coșcovit, echipat cu un terminal de computer și un telefon. La venirea lui Hardy, își ridică privirea cu un fel de ușurare. El merse pînă la ea și-i spuse scopul pentru care venise.

– Știți că are deja un vizitator. Mama lui.

Nu-ți trebuiau cine știe ce puteri cosmice fenomenale pentru a-ți da seama că Jody Burgess îi lăsase acestei femei o impresie proastă. Hardy îi zîmbi înțelegător.

– Bietul ei copilăș nu e un criminal, e numai bolnav. S-a făcut o greșeală înfiorătoare. Nu-l puteți reține aici și e în totalitate vina voastră, iar ea o să vă dea în judecată.

Agentă îi întoarse zîmbetul.

– Mi-ați citit corespondența electronică?

– Poate reușesc să o calmez.

– Poate.

Apăsă un buton de pe biroul ei și, un moment mai tîrziu, un alt agent în uniformă, de data asta un bărbat masiv, alb, împinse ușa din celălalt capăt al încăperii și o deschise. Hardy îi mulțumi, iar ea îi răspunse ridicînd din umeri.

– Distracție plăcută, îi mai spuse.

Cînd gardianul descuie ușa camerei lui Cole, Hardy înțelese de ce deținuții veterani erau în stare de orice șmecherie ca să ajungă aici pentru cîteva zile. Nu era chiar ca la Ritz, dar era mult mai bine decît într-una dintre celulele comune din spatele Palatului de Justiție – o cameră numai pentru tine, cu fereastră și cu televizor suspendat de tavan, din fericire acum tăcut și întunecat.

Cole stătea în capul oaselor într-un pat de spital, acoperit pînă la mijloc cu un cearșaf curat. Îmbrăcat într-o cămașă de noapte standard de spital, l-ai fi putut lua drept un pacient bătut măr, dacă n-ar fi fost cătușele care-l înlănțuiau de cadrul metalic al patului. O versiune mai în vîrstă, un pic mai rustică, dar nu lipsită de farmec, a lui Dorothy Elliot, ședea ținîndu-l de mîna liberă pe partea dinspre fereastră a patului.

– Ciocăniți dacă apare vreo problemă, îi spuse gardianul și închise ușa.

Hardy făcu un pas în față și se prezentă – era prietenul lui Dorothy.

– Slavă Domnului! exclamă Jody Burgess ridicîndu-se, ocotind patul cu o expresie de așteptare optimistă și cu ambele brațe desfăcute. Domnule Hardy, se entuziasmă ea, Dorothy mi-a spus ce ați făcut și nu știu cum vă vom putea vreodată mulțumi.

Purta un costum de jogging lăliu, verde cu negru, care părea scump, cu un logo necunoscut deasupra sînului stîng. Pe cînd se apropia, Hardy observă machiajul aplicat cu grijă, părul vopsit blond și o mulțime de bijuterii false, ieftine – cercei și brățări, inele cu pietre mari, colorate, pe ambele mîini. Estimă că trebuia să aibă în jur de șaizeci și doi, șaizeci și trei de ani, încercînd fără prea mult succes să pară de patruzeci.

– N-am făcut chiar atît de multe.

Hardy simțea că, de fapt, nu făcuse nimic din ce i se spusese. Cole era deja aici, în spital, cînd Hardy ajunsese la Palatul de Justiție ieri după-amiază. Se strădui să zîmbească politicos.

– Ar fi ajuns să-l și testeze pe fiul dumneavoastră, doamnă Burgess, dar...

– Nu fiți atît de modest. Dacă n-ați fi intervenit, Cole ar mai fi încă la închisoare. Nu l-ar îngriji așa.

Exuberanța femeii era un pic copleșitoare. Îi apucă palma lui Hardy cu ambele ei mâini și i-o ținu strîns. Eliberîndu-și în cele din urmă mîna, el își aruncă privirea în spatele ei, către suspect. Trebui să facă o efortare pentru a-și menține vocea neutră.

– Iar tu ești Cole. Cum îți merge?

Jody interveni imediat, răspunzînd în locul fiului ei:

– O să se facă bine, bine de tot, nu-i așa, Cole?

Protectoare, se duse înapoi către pat.

– Nu știu, mamă. Nu știu dacă „bine“ e cel mai potrivit cuvînt.

Vocea tînarului era gravă, cu o notă aspră și o ușoară, dar recognoscibilă, deficiență de pronunție. Hardy știa că ultima putea fi simplă oboseală, dar mult mai sigur se datora unei perioade îndelungate de consum de droguri.

– Încă o zi în celula aia, spuse el, clătînîndu-și capul. Nu știu.

– Aveau de gînd să-l lase să moară, speculă doamna Burgess. Voiau doar ca el să sufere.

Hardy clătina din cap și îi servi o minciună nevinovată:

– Nu cred, spuse el. Oricum, nu intenționat. Nu fac asta de obicei.

– Atunci, de ce...?

– Ei înregistrează o mulțime de oameni în fiecare zi la închisoare. Țasta a fost doar unul dintre cazurile în care cineva s-a pierdut. Vestea bună este că noi ne-am dat seama îndeajuns de repede.

Hardy văzu că avea să fie nevoit să vorbească peste Jody și nu știa cît timp avea să aibă răbdare să facă asta. I se adresă direct lui Cole:

– Deci te-au pus pe metadona?

– Da, își face deja efectul.

Iarăși mama:

– E pentru a-i alina durerea sevrajului. Ideea e să micșorezi gradat doza, astfel încît corpul să...

– Mamă!

Se opri, închizîndu-și gura strîns, cu o expresie îndurerată.

– Îmi pare rău. Voiam doar ca domnul Hardy să înțeleagă... Vocea i se pierdu.

– Probabil c-a priceput. Către Hardy: Nu-i așa?

– Un pic. Își îmblânzi tonul și îi zîmbi din nou liniștitor. Doamnă Burgess. Făcu o pauză. Jody. Dacă nu te deranjează, aș vrea să vorbesc cîteva minute între patru ochi cu Cole.

O deranjă din nou, dar nu se putea evita asta. Privirea ei îngrijorată căzu asupra fiului ei, apoi reveni la Hardy.

– Bineînțeles, sigur, înțeleg.

Dar nu se mișcă pînă cînd el nu o îndemnă.

– Ciocăniți numai în ușă, iar gardianul va veni să vă dea drumul afară. N-o să ne ia prea mult.

– E de treabă, serios, zise Cole după ce ușa se închise în spaatele mamei lui. Încearcă să fie de ajutor.

Dar de îndată ce naiva mamă ieși afară din încăpere, Hardy părăsi brusc tonul de flecăreală. O fi vrut el să-i menajeze sentimentele, dar nu simțea nici un impuls comparabil față de fiul ei. Mișcîndu-se spre căpățiul patului, își puse mîinile pe cadrul metalic, îl privi pe Cole în ochi și vorbi cu o intenționalitate clară:

– Spune-mi ce s-a întîmplat acum cîteva seri.

Schimbarea din tonul lui își făcu efectul. Tînărul trase brusc aer în piept, își roti ochii prin încăpere, apoi și-i fixă pe strada din fața lui.

– A fost nașpa.

Hardy îl lăsă un moment, apoi se aplecă și lovi patul lîngă piciorul lui Cole.

Șocat, Cole își ridică privirea. Expresia lui Hardy îl făcu să mai tragă o dată adînc aer în piept, apoi expiră încet, umflîndu-și obraji.

– Vreau să zic că eram într-o formă proastă. Era frig ca naiba, omule. Îmi amintesc asta. Nu luasem nimic toată ziua.

– De ce nu?

– Trebuia să fac rost de niște bani. M-am gîndit să merg și s-o jefuiesc pe mama, dar apoi – oftă din nou – apoi am început să am dureri, așa că n-am vrut să merg tocmai unde locuiește ea.

– Unde e asta?

– Pe Judah, mai sus de Sunset. Eu îmi iau de la intersecția străzilor Sixteen și Mission. Era prea departe.

– Așa că te-ai hotărât să jefuiești pe altcineva în schimb?

– Nu! Nu așa s-a întâmplat!

Hardy nu reacționează în nici un fel, așa că se simți dator să explice mai departe.

– Uite ce-i, ultima mea doză tre' să fi fost drămuțată bine de tot, da? Vreau să zic că tremuram deja, aveam dureri, știi? Era cam în jur de miezul nopții. Cumpărasem câteva pastile, dar nu erau bune de nimic. Trebuia să fac ceva.

Hardy așteaptă.

– Așa că am avut noroc. Unul dintre cerșetori se prăbușise cu căruciorul lui...

– Căruciorul lui?

– De cumpărături. În locul ăsta, nu știu exact unde, cred că mai la sud de Mission Street. Oricum, el era inconștient și avea o sticlă de bourbon aproape plină la cap, care zăcea acolo. Așa că am ridicat-o. Aveam nevoie de ceva, știi?

– Te-a lăsat să-i iei whisky-ul?

– Nu, era inconștient deja. Eu l-am ridicat.

– Nu l-ai lovit ca să i-o iei?

– Zău așa! Cole păru chiar ofensat de întrebare. Nimic de genul ăsta.

– Și cu pistolul cum e? L-ai amenințat cu el?

– Nu aveam nici un pistol. Fruntea i se înnegură pentru o clipă. Atunci nu.

– Tot de la el l-ai luat?

– Nu. Apoi: Nu cred.

– Nu crezi, repetă Hardy. Dar pe moment n-avea altă alternativă decât să accepte asta. Bine, și apoi ce?

– Apoi cred c-am băut-o în mare parte. Sticla.

– Pe unde te aflai atunci?

O ridicare din umeri.

– Priprietur. Nu știu. Aveam dureri, dar *dureri*, mă-nțelegi?

– Pentru informația ta, Cole, nu mi se rupe inima pentru tine. Cum ai ajuns sus pe Maiden Lane?

Dar lipsa de simpatie avea și ea prețul ei.

– Nu știu, omule. Poate-am levitat pîn-acolo, nu? Poate am luat trenul de mare viteză.

Hardy se îndreptă.

– Crezi că e amuzant, nu? Te așteaptă tot restul zilelor în spatele gratiilor și tu o faci pe șmecherul cu mine?

– Hei! Cole schiță gestul de a-și ridica brațele în semn de nevinovație. Cătușa de la încheietura stîngă îl împiedică însă. Spun doar că nu-mi amintesc să fi mers spre centru. Am băut pileala. M-am trotilat. Am mers primprejur, încercînd să-mi mențin căldura corpului. Poate că m-am întîlnit cu cineva cunoscut, nu știu. Poate-am făcut rost de niște praf.

– Praf?

– Droguri. Pudră. Știi tu, heroină.

– Și cu ce ai fi plătit-o?

Cole dădu din cap jalnic.

– Nu știu. Oricum, nu s-a întîmplat.

– Dar ce s-a întîmplat de fapt? Ai văzut-o pe Elaine ieșind din vreo clădire? Sau doar mergînd singură? Ce?

– Elaine?

Temperamentul lui Hardy răbufni.

– Elaine Wager, izbucni el, dar apoi se controlă, își stăpîni iar vocea. Femeia pe care ai mărturisit că ai ucis-o. Elaine Wager.

– Ce-i cu ea?

– Te-am întrebat cînd ai văzut-o prima dată.

– Știi, nu prea îmi amintesc. Le-am zis asta polițiștilor.

– De ce nu îmi spui și mie? Care e primul lucru de care *chiar* îți amintești?

– Pistolul. La mine în mînă. Cole se uită în ochii lui. Pur și simplu era acolo.

– Unde?

– Păi, era acolo pe stradă, iar eu l-am ridicat. Oricine ți-ar da bani pe un pistol, nu?

– Deci îți amintești c-ai ridicat pistolul? Și dup-aia, ce?

Își închise ochii și dădu din cap.

– Am mai zis asta. Dup-aia cred că m-am aplecat asupra ei.

– Crezi? Ce vrei să zici cu „crezi“? Ai văzut-o mergînd? I-ai venit din spate? Sau era deja la pămînt?

Fața lui Cole era încordată datorită efortului de a-și aminti.

– Trebuie să fi blocat amintirea.

– Ce vrei să spui cu „trebuie s-o fi blocat“? Vrei să spui că nu-ți amintești să fi apăsât pe trăgaci?

Ca și cum ar fi fost prins într-o cușcă, tînărul se uită din colț în colț după o scăpare.

– Păi, vreau să zic că aveam pistolul, cînd m-am aplecat asupra ei și am zărit tot aurul, colierul, poșeta ei și toate celelalte.

Mîinile lui Hardy se albiseră pe cadrul patului.

– Nu-ți amintești să fi tras cu pistolul?

– Nu.

– Deloc?

Cole se gîndi puțin, apoi clătină din cap negativ.

– Dar polițistul a zis că era ceva obișnuit să blochezi momentul. De exemplu, oamenii care suferă accidente de mașină nu-și amintesc ultimul minut dinaintea acestuia.

– Care polițist?

– Tipul care m-a interogat. Un tip negru. Banks, cred că ăsta îi era numele.

Hardy își îndepărtă privirea de la tînărul jalnic și privi prin fereastra cu gratii la după-amiaza cenușie de afară. Traficul fusese oprit pe ambele sensuri ale autostrăzii. Rînduri de blocuri de locuințe ca niște cutii erau lipite de dealul gri-marونیu. N-avea să găsească nici un pic de alinare în priveliște, iar după ultimele cuvinte ale lui Cole, avea nevoie de așa ceva.

– Dar, Cole, începu calm, ascultă-mă. Ai mărturisit că ai ucis-o.

Acesta dădu din cap.

– Mda.

– Și nu-ți amintești s-o fi pîndit? Să fi tras cu arma?

– Nu, nimic din toate astea. Dar trebuie s-o fi făcut.

– De ce spui asta?

Cole se uită fix în jos, către cearșaful care-l acoperea.

– Am tras cu arma. Mi-au testat mâinile. Am tras cu arma. Își ridică ochii către Hardy. Așa că trebuie s-o fi făcut. Și în momentul ăla oricum nu mai puteam rezista prea mult.

– Rezista la ce?

Asta duse la o izbucnire exasperată din partea lui.

– Hei, despre ce vorbim totuși?

– Moartea lui Elaine Wager, Cole. Ce zici de asta?

Dar el clătina din cap.

– Nu, omule, vorbim despre „praf“. M-au băgat în camera aia, iar eu mă prăbușeam rapid. *Simțeam că mor!* Înțelegi? Apoi Banks mi-a spus că o să aibă el grijă să mi se dea ceva de îndată ce spun că am făcut-o. Așa că i-am spus.

– Ca ai omorât-o?

– Mda. Ridică din umeri. Dar, la naiba, i-aș fi spus că l-am împușcat și pe Kennedy dacă asta ar fi vrut să audă.

Adjunctul procurorului districtual al orașului și districtului San Francisco nu avea un birou mare. De fapt, biroul lui Gabriel Torrey era la fel ca și celelalte birouri de la etajul trei care erau împărțite de către doi adjuncți, în funcție de rang și vechime. Marea diferență se vedea la mobilier – o canapea și două fotolii asortate dintr-o piele de o rară finețe, rafturi de la podea la tavan încastrate în perete, jaluzele după moda colonială, două lămpi pereche, originale, de la Tiffany, un covor persan peste podeaua de lemn masiv. Și, bineînțeles, mai era și biroul – unul mare, făcut la comandă, finisat elegant, constând într-o secțiune transversală dintr-un sequoia, acesta din urmă parte a unui pîlc de copaci seculari care fuseseră retezați pe la sfîrșitul anilor 1970.

Biroul fusese un dar pe care directorul general de la Pac-Ore Timber i-l făcuse lui Torrey. În acele zile, Torrey era un tînăr avocat care făcea lobby în Washington D.C., pe atunci reprezentînd orice client care l-ar fi plătit, indiferent de culoarea politică.

Proveniența Biroului era acum deja istorie – el reprezenta pur și simplu un punct central uluitor al unui spațiu de lucru intimidant. Vechii procurori generali, o mînă de bătrînei albi care rămăseseră de pe urma altor administrații, își aminteau biroul de pe vremea cînd Art Drysdale fusese procuror adjunct. Pe atunci era ca toate celelalte – o harababură. Dosare verzi zdrențuite, rafturi metalice care se prăbușeau sub greutatea dosarelor cu cazuri active, un avizier din plută și un panou cît un perete, pe care erau expuse suvenirele lui Art din baseball.

Dar Gabriel Torrey credea în însemnele puterii. Procurorii care îi prezentau rapoarte n-ar fi avut niciodată motive să se îndoiască de faptul că era o persoană extrem de importantă, mai importantă decît ar putea fi ei vreodată. Victimele crimelor și familiile lor ar fi fost convinse că procesele lor erau tratate la cel mai înalt nivel. Alți vizitatori ai biroului – invitați personali, dar și avocați ai părții adverse sau cunoștințe politice – nu erau întîmpinați de un birocrat anonim, ci de un gentleman afabil, sigur pe el, care deținea controlul total asupra lumii sale. „Subtextul, considera Torrey, era clar – omul ăsta n-a ajuns aici, în asemenea împrejurări, din greșeală. Era un învingător. I te opuneai pe propriul risc.“

Acum, la o jumătate de oră după ce terminase un prînz minunat la restaurantul La Felce, stătea în spatele biroului, cu haina costumului Armani aranjată pe suportul de lemn din spatele lui. Purta o cravată de mătase maro-închis cu dungi aurii, peste o cămașă apretată de o vagă nuanță purpurie. Pe canapeaua din fața lui era o avocată în jur de treizeci și cinci de ani, pe nume Gina Roake. Lîngă ea, pe măsuta de colț din lemn de cireș, o ceașcă de cafea Blue Mountain proaspăt făcută, neatinsă, se răcea – căci doamna Roake era atît de furioasă că n-ar fi putut înghiți un strop, nici măcar pentru a-și salva viața. Reprezenta o altă femeie, pe nume Abby Oberlin, într-un caz de contestare a unui testament avîndu-i ca protagoniști pe Abby și pe fratele ei, Jim, iar lucrurile trecuseră de mult de bariera neplăcutului.

– Dar clienta mea își iubea mama, domnule Torrey, reuși ea să spună. Ea e cea care a îngrijit-o în ultimii șapte ani. Jim nici măcar n-a vizitat-o de... nu știu. Cinci ani, poate mai mult.

– Și asta e motivul pentru care mama i-a lăsat lui Abby partea leului din avere?

– Da. Bineînțeles.

– Iar aceasta este estimată la aproximativ opt milioane de dolari?

– Da.

– O mulțime de bani. Torrey lăsa ca vorbele lui să-și facă efectul. Și toți, clienței dumneavoastră. Mai puțin onorariul dumneavoastră, desigur.

Asta o făcu pe Gina să-și îndrepte spatele. Alese să nu răspundă la ultimul comentariu, dar avea să-i țină partea clienței ei.

– A avut grijă de mama ei și a iubit-o. Jim e doar un... egoist. Își mușcă buza. El minte, asta-i tot. Nu a existat nici un abuz. Abby n-a... Cuvintele se opriră.

Torrey se aplecă în față. Era într-o dispoziție acuzatoare, iar clienta Ginei era învinuită de o infracțiune serioasă. Gina putea protesta toată ziua în legătură cu nevinovăția ei. Torrey avea să asculte răbdător, lăsând-o să înțeleagă că mai auzise toate astea înainte și de la alți avocați, din alte cazuri similare, și, din vasta lui experiență, știa că majoritatea acuzațiilor comiseseră faptele de care erau învinuiți de restul membrilor familiei. Vorbi calm, dar ferm:

– Chiar și așa, fratele clienței dumneavoastră susține că testamentul este invalid. Că mama lui a fost forțată să-l semneze. Mai mult, el a reclamat conduita criminală a surorii lui, iar această instituție nu va avea nici o altă alegere în afară de aceea de a conduce o anchetă riguroasă.

– Dar nu are nici un sens. Nu există dovezi că...

Expresia lui Torrey deveni și mai aspră când o întrerupse. Bătu ușor peste un dosar aflat în fața lui pe birou.

– Nu te juca cu mine, doamnă Roake! Sînt baze reale pentru un caz aici...

– Mama ei a căzut. Și-a fracturat șoldul. Apoi a încercat să se ridice prea curînd și a căzut din nou. Se mai întîmplă.

– Da, așa e. Și după a doua cădere a făcut pneumonie și a murit.

Gina nu-și putea ascunde în totalitate panica din voce:

– Doar nu insinuați că Abby a ucis-o, nu? Sau că i-a provocat cumva moartea. Nici măcar Jim nu spune asta, iar el s-ar preta la orice pentru a pune mîna pe o parte din bani.

Torrey clătină din cap.

– Nu vă acuz clienta de nimic. Ceea ce vreau să spun este că dispunem de resurse însemnate pe care le putem utiliza și vom face asta, pentru a întreprinde o astfel de investigație. Să urmărească în justiție cazuri de abuz asupra celor mai în vîrstă este una dintre prioritățile lui Sharron Pratt. Putem s-o facem și vom cere fișa medicală a mamei clientei dumneavoastră. Jim Oberlin susține că mama lui era sedată excesiv. Se lăsă pe spate și-i vorbi ca de la avocat la avocat: Uite, ce-i, doamnă Roake, știți cum merg lucrurile. Anchetatorii vor vorbi cu prietenii lui Abby. Dacă s-a plîns vreodată de cîtă atenție necesita mama ei.

– Păi bineînțeles c-a făcut-o! Doar nu e vreo sfință! Sînt sigură c-au fost și zile...

Gina Roake clătină din cap.

– Chiar și așa.

Torrey își întinse mîinile larg, vrînd parcă să o lase să înțeleagă că asta voia să-i spună – putea să arate foarte rău pentru Abby Oberlin. Lăsă tăcerea să se adîncească și apoi oftă adînc, permițînd să i se citească o străfulgerare scurtă de compasiune pe față.

– Doamnă Roake. Gina. Nu ți-am cerut să vii și să mă vezi ca pe o favoare?

Ea dădu din cap.

– De ce crezi c-am făcut asta? Bătu iarăși ușor peste dosar. Cînd, pe baza acuzațiilor pe care fratele ei le aduce clientei dumneavoastră, aș fi avut toate motivele să trimit niște polițiști pentru a o aresta?

– Aresta?

– Da. Numele ei în ziar și întreaga poveste, toate acuzațiile pe care i le-a adus Jim.

– Nu, nu puteți face asta. Nu, e... Se stăpîni în mod vizibil. Cînd vorbi, o jumătate de minut mai tîrziu, vocea ei era calmă și rezonabilă. Jim vrea doar bani, domnule Torrey. El n-are nici o carieră. Nu se va ține niciodată de o slujbă prea mult timp. Asta e ce e el. E disperat. Abby n-a făcut nimic din ce zice el.

Torrey își încrucișă mîinile pe Birou și îi aruncă din nou o privire aspră.

– Nu mi-ați răspuns la întrebare.

Ea își frînse mîinile.

– Îmi pare rău. Îmi puteți spune din nou care era?

– De ce crezi că te-am chemat azi aici?

– Nu știu.

– Ei bine, am să-ți spun. Tonul i se îmblînzi din nou. Am urmărit în justiție mai multe cazuri de genul ăsta decît aș vrea să-ți menționez și mi-am dezvoltat un fler, un foarte bun fler, dacă pot zice astfel, legat de modul cum decurg pînă la urmă lucrurile astea. În acest caz, a existat o traumă fizică, suferită de mama lui Abby, și asta se poate dovedi. Un anchetator ar trage concluzia că sînt suficiente motive pentru o audiere, iar apoi, după toate probabilitățile, ar urma un proces în toată regula. Știți asta. Clienta dumneavoastră va fi probabil arestată – ridică o mîină, oprindu-i protestul –, deși cautiunea va fi probabil acceptabilă. Dacă are noroc, probabil că va cheltui cam o jumătate de milion de dolari pe onorariile avocaților, experți, anchete, ceea ce e o veste bună pentru dumneavoastră, cu excepția faptului că nici un dolar din ei nu va putea proveni din moștenire cît timp aceasta este în litigiu. Procesul o să-i mănînce cel puțin doi-trei ani din viața clientei dumneavoastră și, după toate astea, chiar dacă nu vom dovedi c-a făcut ceva din faptele pentru care este acuzată, un juriu – civil – tot ar putea să-i dea fratelui ei toți banii pornind de la teoria că el sigur nu i-a făcut nici un rău, în timp ce e posibil ca ea să-i fi făcut.

Gina nu făcuse decît să se prăbușească înapoi pe pielea moale a canapelei.

– Așadar, ce îmi sugerați? întrebă ea neajutorată, vorbind mai mult pentru sine.

El se aplecă în față, brusc prietenul sau poate chiar salvatorul ei.

– Adevărul e că te cred. Lui Jim nu-i pasă ce s-a întâmplat cu mama lui, în afară de faptul că e moartă.

– Asta tot spuneam și eu...

– Dar asta nu înseamnă că nu va lăsa toate aceste... neplăceri să continue. Din unghiul din care văd eu lucrurile, e o situație în care el nu are ce pierde, în timp ce clienta dumneavoastră nu are ce câștiga.

Ea se aplecă în față pe canapea.

– Ea n-o să-i dea nici o părticică din bani, domnule Torrey. El nu-i merită. E un om rău și nu e drept.

Procurorul adjunct dădu din cap aprobator.

– Cu toate astea, dacă această urmărire în justiție își urmează cursul, data viitoare când ne vom vedea nu vom mai discuta astfel. Își aduse privirea la același nivel cu a ei. Transmiteți-i clientei dumneavoastră că, deși este o soluție respingătoare, dacă îi aruncă un os fratelui ei, cred că ați putea rezolva această plîngere civilă. Iar dacă el este mulțumit, nu cred că vom avea vreun motiv pentru a depune o plîngere penală. Dacă aș fi în locul ei, m-aș gândi la asta, dacă nu de altceva, atunci măcar din instinct de autoconservare sau chiar egoism.

– Dar e atât de greșit...

Torrey nu putea contracara afirmația și nici nu încercă.

– Oricum ar fi, asta e sfatul meu, atîta vreme cît încă îl mai pot oferi. După ziua de azi, sîntem în tabere opuse.

Gina Roake se ridică și îi mulțumi lui Torrey. El îi spuse că apreciază faptul că venise să-l vadă și că speră că ea va ajunge la hotărîrea potrivită, iar avocata îi spuse că se va consulta cu clienta ei și că amîndouă îi vor lua sfaturile în considerație în mod foarte serios. Apoi femeia plecă. El îi putea încă auzi pașii pe holul exterior pe cînd ridica receptorul.

Sharron Pratt alege momentul cu grijă.

Fusese invitată să țină un discurs la Commonwealth Club despre mandatul ei de procuror districtual, despre cele mai notabile succese și eșecuri ale instituției, despre evoluția viziunii ei asupra dreptului penal și despre planurile de viitor. Erau de față destul de mulți reprezentanți ai mass-mediei la fel ca și multe persoane aparținând elitei politice și de afaceri a orașului. Era locul ideal – chiar un pic mai select decât o conferință improvizată la Palatul de Justiție, o ședință foto care să dea lovitura, o șansă de a explica schimbarea absolut neașteptată a poziției ei în propoziții mai lungi decât frânturi de sunet.

Pentru că dăduse atât de bine, atât în fața comunității de afaceri, cât și a ziarelor, timp de mai mult de doi ani, începu cu o recapitulare a campaniei duse permanent pe un ton foarte moralizator de instituția la care lucra împotriva Gironde Industries, compania franceză care, prin câștigarea cu o ofertă scăzută a licitației pentru afacerea de 25 de milioane de dolari a benzilor rulante de bagaje de la aeroport, inflamase consiliul de administrație și le înfuriase pe multe dintre cele mai bine conectate firme de construcții care activau în oraș.

O companie străină precum Gironde nu avea cum să fie capabilă să-și îndeplinească obligațiile contractuale fără să lucreze cu o armată de subcontractori locali – tinichigii, faianțari, zugravi, electricieni, zidari și așa mai departe. Aceste firme, numite de Gironde în oferta ei, garantaseră în schimb toate că erau

în concordanță cu cota de subcontractări minoritare cerută de către municipalitate.

Gabe Torrey se pricepea la afaceri mult mai bine decât Sharron Pratt, iar el o avertizase asupra posibilității de fraude la negocieri. Gironde pur și simplu nu putea face treaba pentru suma pe care de altfel o licitase. Opinia lui Torrey fusese că Gironde avea să angajeze subcontractori pentru perioada de depunere a ofertelor de licitație, iar imediat după aceea îi va concedia; că nici unul dintre subcontractori nu îndeplinea nici pe departe numărul de angajați femei sau de persoane aparținând minorităților; putea paria că mulți dintre ei erau în proprietatea unor femei sau minoritari care erau plătiți cu salariul minim pe economie. Gironde avea să-și treacă oamenii pe statul de plată, apoi să le dea o mână de bancnote ca să stea acasă și să mintă în legătură cu lucrul la proiect.

Pratt preluase situația din acel punct.

Iar biroul procurorului districtual pornise să muncească în dușmănie, convocând un mare juriu, citind martori, obținând mandate de cercetare a subcontractorilor infractori, confiscându-le documentele fără avertizare, aducând iar și iar la lumină fraudele.

Evoluase într-un caz important – reporterii descoperiseră curînd că despre Gironde se făcuseră rapoarte referitoare la încălcarea drepturilor omului în legătura cu proiecte la care lucraseră în Senegal, în Caraibe sau în Filipine. Proprietarul companiei, Pierre Coteau, mai deținea și altă companie care vindea blănuri de animale. „Cum putea un San Francisco liberal și ospitalier, întrebă retoric Pratt, să acorde un contract unei companii atît de demne de dispreț?”

La cererea consiliului de administrație, Gironde pregătea acum o a doua ofertă revizuită, cu o listă nouă de subcontractori. Dar sentimentul general în consiliu și în mare măsură în oraș era atît de puternic împotriva lor și în favoarea lui Pratt în această problemă, încît nimeni nu credea că vor păstra contractul.

– Și, concluzionează Pratt, acesta este genul de drept pe care voi continua să-l practic în cel de-al doilea mandat al meu. Acesta

este genul de oameni pe care îi voi urmări în justiție – aceia care îi vor priva de locuri de muncă pe cetățenii onești și pe oamenii de afaceri muncitori ai acestui oraș.

Aplauzele se revărsară asupra ei. Iubea compania Gironde. Era urmărirea penală perfectă pentru San Francisco. Nu numai că era o chestiune de o înaltă moralitate, dar îi deschisese punțile contractorilor locali care, înainte de Gironde, nu îi acordau nici o atenție.

Iar acum, după ce le reamintise tuturor de asta, continuă cu obișnuita vrăjeală pe care subordonații ei o încropiseră din resursele de statistici culese dintr-un număr de surse de multe ori aflate în conflict, luând doar acele cifre care îi conveneau.

Avuseseră și eșecuri la începutul anului, admise ea, dar cifrele referitoare la infracțiunile violente scăzuseră „în ultimele câteva luni” – de fapt numai în ianuarie, dar acea cifră fusese îndeajuns de scăzută ca să-i permită lui Sharron să bage în aceeași oală și noiembrie, și decembrie, când criminalitatea crescuse de fapt, dar media era totuși mai scăzută decât cea înregistrată la sfârșitul verii și începutul toamnei.

Trimiteau mai mulți infractori la închisoare. Asta era adevărat, pentru că procurorii ei acceptau declarațiile de admitere a vinovăției în schimbul unor perioade mai scurte de închisoare mai degrabă decât să-i supună pe infractori unui proces. Acest fapt grăbea procesul și îi lăsa pe criminali să iasă din închisoare mai repede, dar Pratt putea susține că aruncau mai mulți tipi răi la zdup.

Ea continuă declarând că își îndeplinea toate punctele programului ei, în ciuda permanentei lipse de cooperare din partea departamentului de poliție. În timpul ultimei campanii electorale, transformase niște acuzații minore, nedemonstrate și izolate de brutalitate a poliției, într-un punct important al platformei ei politice. Avea să-i vîneze și să-i urmărească în justiție pe polițiștii corupți. Avea să creeze o forță de intervenție. Avea să zdrobească rețeaua de „băieți buni” formată din polițiști rasiști, neluînd în seamă faptul că în Departamentul de poliție din San Francisco se realizase pe deplin integrarea din punct de vedere

al genului și a rasei, la toate nivelurile de comandă și că, de asemenea, aveau loc mai puține incidente implicînd brutalitate polițienească sau plîngeri decît în orice alt oraș de aceeași mărime din Statele Unite.

Instituția procurorului districtual, concluzionă Pratt, funcționa „cu o eficiență care o face invidiată de orice altă organizație birocratică din orașul și districtul San Francisco“.

Privi peste mulțime, concluzionînd că îi stăpînea, că momentul era potrivit. Ridică niște foi de pe podium și le lăsă să cadă pe masa de lingă ea.

– Toate acestea fiind spuse, continuă ea, trebuie să admitem acum că, privind în urmă, se poate constata că unele din programele de întrajutorare, inițiate de biroul procurorului districtual la începutul acestei administrații cu cele mai bune intenții, nu au obținut succesul la care speram.

Un sentiment aproape palpabil de așteptare cuprinse încăperea. Dintr-odată, oamenii își îndreptaseră parcă ținuta, acordîndu-i atenție. Ea făcu o pauză semnificativă, își ridică bărbia și-și oțeli privirea.

– Pregătindu-mă să vin și să vă vorbesc astăzi aici tuturor, la sfîrșitul săptămînii trecute îmi scrisesem obișnuitul discurs politic prin care vă spuneam cît de bine merg lucrurile. Și, de fapt, după cum am și menționat, există domenii în care s-au înregistrat succese spre care putem arăta cu mîndrie. Acum însă, voi renunța la remarcele mele pregătite de-acasă. Vă rog să-mi îngăduiți să vă vorbesc din suflet.

Weekendul trecut, orașul nostru a suferit o pierdere îngrozitoare. Vorbesc, desigur, despre uciderea lui Elaine Wager, nu doar fiica răposatei noastre senatoare îndrăgite, dar ea însăși una dintre luminile cele mai strălucitoare de pe firmamentul orașului nostru. Pratt se opri pentru a lua o înghițitură de apă, se adună și apoi merse mai departe. Una dintre cele mai dificile lecții pe care a trebuit să le învâț aflîndu-mă de partea acuzării a fost că există printre noi persoane cu adevărat rele. Educația și experiența m-au făcut să încerc să înțeleg cauzele comportamentului

antisocial și să caut soluții atât de tipul trimiterii la închisoare, cât și al consilierii și al educației. Rămîn în continuare mîndră de programele pe care le-am adoptat, care caută să tempereze justiția cu clemență și încercă să insereze compasiune și înțelegere în procesul juridic.

Dar evenimentele petrecute în ultimele zile ne-au dezvăluit niște realități teribile, iar astăzi mă aflu aici pentru a face cunoscut un mesaj care e posibil să-și fi pierdut claritatea datorită efortului administrației mele pentru imparțialitate, toleranță și simpatie față de persoanele disperate care sînt împinse către acte disperate. Iar acel mesaj este acesta: Cei care încalcă legea în San Francisco vor fi pedepsiți.

Pratt lăsă valul consistent de aplauze să o învâluie, luă o altă înghițitură de apă, apoi așteptă să se facă liniște. Cînd aceasta se instală, vorbi pe un ton plin de convingere – era timpul să înceapă o campanie.

– Sînt voci care spun că sînt prea blindă față de criminalitate, că am prea multă compasiune pentru a îndeplini atribuțiile de procuror districtual. Acelor persoane, lăsați-mă să le aduc la cunoștință ceea ce poate fi interpretat corect drept un val al schimbării în politica acestei administrații. Poliția a arestat o persoană – pe cineva lipsit de adăpost, dependent de droguri – care a mărturisit comiterea uciderii lui Elaine Wager, o crimă în timpul căreia i-a luat poșeta, bijuteriile și alte bunuri. Legea californiană definește crima în scopul de a jefui pe cineva ca fiind o crimă cu circumstanțe agravante și hotărăște numai două posibile pedepse – închisoare pe viață fără posibilitatea eliberării condiționate și moartea. Pratt era conștientă de tensiunea momentului. Tăcerea din încăpere era netulburată – pînă și chelnerii erau nemișcați, așteptîndu-i cu sufletul la gură concluzia. Nu vreau să existe nici o confuzie. Intenția Procuraturii districtuale este aceea de a cere pedeapsa cu moartea în acest caz. Acesta este mesajul pe care îl transmit elementelor criminale de pe străzi, linia pe care o trag astăzi în nisip – violența stradală, toate infracțiunile violente se opresc aici. Legea va fi pusă în aplicare.

Pe perioada în care voi mai fi procuror districtual, aceasta va fi politica biroului meu: dacă sinteți năpăstuiți de soartă sau ați rămas fără nimic, se va mai găsi totuși compasiune – mâinile ei se prinseseră de ambele părți ale pupitrului pe cînd scruta mulțimea – dar dacă ați încălcat legea, justiția va uita de compasiune de – își lasă pumnul jos – fiecare – iar pumnul – dată.

După o scurtă perioadă de tăcere ujmă, un bărbat de la una din mesele din față începu să aplaude și fu ca și cum se rupsesse un dig. Ovațiile care urmară ridicară întreaga sală în picioare.

Sătul să mai jongleze cu atâtea situații imprevizibile, Hardy își acordă o pauză de un sfert de oră. Se ridică în picioare, se întinse și merse pînă la fereastră. După-amiaza tîrzie a unei zile apatice și cenușii în centrul comercial. El și Frannie aveau tradiționala lor seară de miercuri în oraș programată să înceapă peste cîteva ore, iar Hardy era tentat să încheie ziua de muncă și să meargă s-o aștepte pe soția lui la Shamrock, unde să discute chestiuni filozofice cu cumnatul său Moses, pe care avea să-l găsească lucrînd în spațele barului. Putea să-și ia un cocteil pe post de aperitiv, pornind de la teoria că undeva era întotdeauna five o'clock.

Nu reușea să facă nimic aici, asta era sigur.

Reacția lui la problemele pe care le avusese luni, mai întîi cu Glitsky și apoi la închisoare, se stinsese destul de greu, dar după vizita pe care i-o făcuse ieri lui Cole Burgess, nu se simțea deloc bine. Ceva era complet în neregulă, dar el chiar nu voia să se implice și mai adînc. Era prea apropiat de asta, într-un fel sau altul. De asemenea, nu voia să riște o ruptură serioasă a prieteniei lui cu Abe din cauza unui gunoi precum Cole Burgess – ca să nu mai spunem nimic despre problemele logistice pe care le-ar fi avut fără îndoială cu prietenii lui, Jeff și Dorothy, și cu dificila mamă a acesteia din urmă.

După ce aveau să se mai limpezească lucrurile, era sigur că Burgess avea să facă o înțelegere și să primească un număr mic de ani în închisoare. Orice crimă era omucidere pentru procurorii lui Pratt, care se temeau să înceapă vreun proces. Chiar și

apărătorii din oficiu numeau sistemul orașului drept o „fabrică de făcut înțelegeri pe baza recunoașterii vinovăției“. În cel mai bun caz, Cole putea ieși din San Quentin vindecăt de viciul lui. Oricum, asta nu era problema lui Hardy.

Problema lui în acel moment era Dash Logan. Nenorocitul se dovedea a fi mai greu de contactat decât însuși papa, iar clientul lui Hardy, Rich McNeil își pierdea, după cum era și de înțeles, răbdarea.

Pe la jumătatea anilor 1980, McNeil tocmai împlinise cincizeci de ani și se hotărîse să-și investească, așadar, cele 400 și ceva de mii de dolari în afacerile imobiliare din San Francisco. Ar fi dus-o mai bine investind în Microsoft, dar pe atunci bursa îl făcea să se simtă nervos. Oricum, nu se plîngea. Clădirea cu șaisprezece apartamente de pe Russian Hill costa de fapt un milion și jumătate bune, pe cînd el o cumpăraseră cu jumătate de milion, banii jos; cea mai recentă evaluare îi estima valoarea la mai bine de șase milioane. Rich avea acum șaiszeci și patru de ani și era gata să vîndă clădirea și să se retragă.

Deci, iată-l pe acest tip drăguț și bun cetățean care muncise și economisise cum ar trebui să facă orice american, și, în locul unor ani de relaxare, lipsiți de griji, era dintr-odată pus în fața unor probleme foarte serioase.

Cu un an și jumătate înainte, reușise în sfîrșit să-l evacueze pe Manny Galt, care-i era chiriaș de mai bine de zece ani. Chiriașul din iad, după cum avea să se dovedească.

Primele necazuri apăruseră cînd își vopsise întregul apartament, inclusiv ferestrele, în negru. Cînd McNeil obiectase, cerîndu-i politicos lui Galt să lase nevopsite măcar ferestrele exterioare, Galt refuzase nu la fel de politicos. Era nenorocitul lui de loc, spusese el, iar McNeil n-avea decît să se pișe în sus.

Să spui că legea referitoare la controlul chiriilor din San Francisco îi favoriza pe chiriași în defavoarea proprietarilor era ca și cum ai spune că lui Custer îi plăceau mai degrabă frumoasele sudiste decît femeile din tribul Ogdala Sioux. Astfel încît, atunci cînd clientul lui Hardy se interesă de formalitățile

necesare pentru a-l evacua pe domnul Galt pentru chestia cu vopsitul, el află că asta era imposibil din punct de vedere legal. Galt avea cele cinci camere ale lui, își plătea cei patru sute de dolari în fiecare lună și, din punct de vedere legal, apartamentul era *al lui* și la acel preț, pînă cînd avea să renunțe el însuși la el.

Ceea ce nu avea intenția să facă.

De-a lungul anilor, apartamentul lui Galt devenise o sursă permanentă de nemulțumire și pentru ceilalți chiriași, iar rezolvarea plîngerilor legate de zgomote puternice, mirosuri îngrozitoare, persoane dezgustătoare devenise o constantă a vieții lui McNeil.

Apartamentul lui Galt era situat drept înainte la parter, cum intrai pe ușa din față a clădirii, iar el hotărîse că aici era un loc mai sigur ca să-și țină Harley-ul decît garajul. Deși, după cîte se vorbea, ar fi lucrat sporadic ca bodyguard într-un local, el i se lăudase odată lui McNeil că, de fapt, banii pentru benzină, chirie și bere (singurele lui necesități), și-i procura vînzînd amfetamine și intermediînd afaceri cu droguri între ceilalți motocicliști.

Omul însuși era un uriaș – un Neanderthalian vulgar și înfricoșător cu o burtă imensă, o barbă mare și neîngrijită și cu capul ras. Se îmbrăca constant în negru – tricouri și piele, ciocate și lanțuri. Dacă făcea vreodată baie... dar nu, nu făcea, și mirosea în halul în care mirosea.

Singura problemă pe care o avea McNeil legată de profitul clădirii lui erau apartamentele adiacente celui ocupat de Galt – de-a lungul anilor, perioada medie de ocupare a lor, în ciuda amplasamentului grozav, a proprietarului binevoitor, a chiriilor rezonabile, era de zece luni.

În cele din urmă, într-o minunată zi, acum optsprezece luni, Galt dispăruse brusc. McNeil nu își primise cecul de chirie pînă în 10 ale lunii, pînă cînd ținea perioada de grație prevăzută în contract. Imediat îi trimisese o înștiințare în scris și înregistrase o cerere de evacuare. În condițiile normale din San Francisco, McNeil ar fi trebuit să aștepte șase luni sau chiar mai mult pînă să înregistreze vreo cerere de orice fel, dar sprijinul fără precedent al

tuturor celorlalți chiriași din clădire – care se prezentaseră cu toții în persoană pentru audiere – îl convinsese pe judecător că era o situație ieșită din comun, așa că acesta dădu o hotărîre în favoarea lui McNeil.

Cînd deschise ușa apartamentului, chiar și McNeil – care se așteptase la ce era mai rău – nu era pregătit pentru stricăciuni. Locul era devastat în totalitate. În cele din urmă, unei echipe de patru persoane îi luă patruzeci și șase de zile ca să facă apartamentul locuibil din nou. Numai aruncatul gunoiului fu un proces care dură o săptămînă. După aceea, trebui curățat, dat cu tot felul de odorizante și curățat din nou. McNeil trebuise să pună podele noi din lemn de esență tare, să refacă pereții cu rigips și instalația electrică, să pună accesorii noi și să înlocuiască toate aparatura din bucătărie. În cele din urmă, după ce se uscaseră vopseaua, iar reparațiile care îl costaseră pe McNeil treizeci și una de mii de dolari și ceva mărunțiș fură terminate, el îl puse pe piață pentru două mii patru sute de dolari pe lună și avu din prima zi unsprezece chiriași eligibili.

Atunci se întorsese Galt.

Îl hărțuise pe McNeil cîteva luni, venise la el acasă de vreo cîteva ori, într-una din dăți cu cîteva prieteni motocicliști, speriasse pe toată lumea, făcuse scandal, dar în cele din urmă plecase. Iar Rich crezuse că, în sfîrșit, coșmarul se terminase.

Dar, cu trei săptămîni în urmă, după toată această perioadă, Galt își făcuse din nou apariția și într-un mod care depășea cele mai negre fantezii ale lui McNeil. Conform plingerilor, atît penală, cît și civilă, depuse la cele două instanțe, Galt venise acasă și fusese șocat și îngrozit să constate că fusese dat afară din castelul lui.

Contrar declarațiilor depuse sub jurămint de către proprietarul lui, el nu-și abandonase proprietatea. După cum prea bine și știa domnul McNeil, fusese nevoit să plece cu Harley-ul lui într-o deplasare urgentă în Kentucky, pentru a-și îngriji mama care era pe moarte. Înainte de a părăsi orașul, îi plătise lui McNeil o mie două sute de dolari bani gheață pentru chiria pe trei luni, în eventualitatea în care ar fi lipsit atît de mult. Supărat, îngrijorat în

legătură cu starea de sănătate a mamei sale, grăbindu-se să ajungă cît mai repede lîngă ea, nu-și mai făcuse griji cu privire la chitanța pentru tranzacție – el era un om de cuvînt și presupusese că și McNeil era la fel. Aveau o relație de ani de zile. Nu îi trecuse niciodată prin cap că vreunul din ei avea să-l înșele pe celălalt.

La întoarcerea sa, fusese uimit să afle că Rich McNeil îi furase banii, îi luase casa și se debarasase de toate comorile lui. La urma urmei, Galt fusese un chiriaș pe care se putuse conta, care își plătise chiria – nu întîrziase niciodată, *nici măcar o dată* la plata chiriei! Iar acum era terminat, fără nici un loc în care să-și permită să locuiască, în orașul pe care îl iubea!

Era evident că McNeil fusese împins către această înșelătorie inumană de simpla lăcomie – la urma urmei, avea să obțină, obținea deja, cu două mii de dolari mai mult *în fiecare lună* numai de pe urma apartamentului lui Galt. Era o nedreptate groaznică.

Așa că Galt, prin intermediul avocatului său, Dash Logan, contesta hotărîrea de evacuare. De asemenea, îl dădea în judecată pe McNeil și pentru a-și obține înapoi apartamentul la vechea chirie, pentru a-și recăpăta proprietatea pierdută și pentru a primi compensații pentru chinul sufletesc, durerea și suferința îndurate, pentru onorariile avocatului său și daune cu caracter punitiv – în jur de un milion de dolari.

Ce înrăutățea totuși lucrurile și mai mult pentru clientul lui Hardy erau învinuirile penale.

Ca orice altceva în San Francisco, controlul chiriilor era o chestiune politică. Iar în campania ei electorală, cu trei ani înainte, Sharron Pratt menționase foarte clar că îi ura pe proprietarii de rahat la fel de mult pe cît îi iubea pe cei fără adăpost. Administrația ei se angajase să protejeze drepturile celor săraci, lipsiți de putere, ale maselor lipsite de dreptul de vot, în comparație cu care chiriașii din oraș formau o mulțime imensă de alegători.

Iar în acest caz aveau de-a face cu un nabab din Russian Hill cu pata pusă pe un motociclist care nu atrăgea simpatia nimănui – era șansa perfectă pentru a ilustra exact cît de venali puteau fi acești proprietari în goana lor imorală după atotputernicul bănuț.

Hardy îl cunoștea bine pe McNeil și îl considera pe clientul lui un ahtiat după muncă care își petrecuse treizeci și cinci de ani din viață în spatele unui birou, în diverse funcții manageriale, ajungând în cele din urmă vicepreședinte executiv al Terranew Industries, o firmă de biotehnologie specializată în domeniul îngrășămintelor.

Dar în viziunea lui Sharron Pratt, Rich McNeil, datorită simplului motiv că avusese succes în viață și că investise cu înțelepciune, aparținea clasei latifundiarilor, a celor privilegiați. Ce mai conta că obținuse asta prin muncă – era irelevant. Iar Manny Galt făcea parte din clasele de jos. De fapt, în viziunea multora, abia dacă putea fi considerat cetățean. Acest conflict se rezuma la lupta de clasă. Era atât de simplu!

În mod tradițional, după cum știa și Pratt (iar dacă uita, Gabe Torrey îi reamintea), pe lumea asta cei de teapa lui Rich McNeil își făceau mendrele pentru că aparțineau cercului de bărbați care trebuia, pentru că aveau bani ca să-și permită avocați mai buni pentru că mituiau oficialități în scopul de a le îndeplini treburile lor murdare. Păi, după cum o sfătuisese Torrey, nu putea lăsa să se întâmple una ca asta cît timp era ea la putere, nu dom'le! Lucrurile n-aveau să se desfășoare ca de obicei în San Francisco, nu atât timp cît ea era procuror districtual. De aceea fusese aleasă, ca să zdruncine actualul statu-quo, să anunțe o nouă eră.

Trebuia să arate cît se poate de clar că biroul ei văzuse dorința transparentă a lui Rich McNeil de-a obține un venit mai mare, mai mulți bani de care nici măcar nu avea nevoie. În acest caz, Pratt trebuia să fie protectoarea oamenilor, iar asta era șansa ei de a demonstra structurilor tradiționale de putere că vechile cutume nu aveau să funcționeze. Mai mult decît o dispută chirieș-proprietar, aceasta constituia, după părerea ei, un adevărat abuz din partea unui reprezentant al „gulerelor albe“, de genul celor pe care societatea noastră le tolera mult prea des – și era hotărîtă să-l pedepsească.

Astfel că orașul și districtul San Francisco îi aduseseră învinuiri penale lui Rich McNeil – hoție, sperjur, conspirație la

înșelăciune. Dacă se ajungea în fața unui juriu și dacă era condamnat pentru toate capetele de acuzare, Rich McNeil putea să primească patru ani de pușcărie.

Nu era chiar retragerea din afaceri la care visase.

Hardy tocmai se întorcea de la fereastră cu intenția de juca vreo cîteva runde de darts, cînd telefonul îi sună pe birou.

– Dismas Hardy.

– Dismas? întrebă vocea. Ce dracu' de nume mai e și Dismas?

– E genul de nume pe care mi l-au dat părinții mei, după hoțul cu inima bună de pe Golgota. Cine e la telefon?

– Hoțul cu inima bună. Asta-i grozav. Dismas. Aici Dash Logan. Îmi pare rău că a durat atît să te contactez. Am fost la fel de ocupat ca un olog la un concurs de tras șuturi în cur.

Hardy îi aruncă o replică la fel de sarcastică:

– Atunci n-o să-ți răpesc prea mult din timp. După cum ți-am spus și în mesaje, îl reprezintă pe Rich McNeil și credeam că ne putem...

Un rîs scurt, ca un lătrat, îl întrerupse. Din zgomotul de o falsă vioiciune de la telefon, Hardy trase concluzia că era posibil ca Logan să fi dat deja pe gît unul sau două cocteiluri.

– A, scuză-mă, spuse vocea, cineva zicea ceva.

Pe fundal se auzeau fără îndoială zgomote de bar, Ricky Martin și *La vida loca*.

– Deci ești de partea lui McNeil?

– Ca și cei cincisprezece martori ai lui, îi replică Hardy.

– Martori că ce? Urmă un alt rîs sacadat. Cu siguranță că Logan acorda atenție unei alte conversații sau altei chestiuni, care se petrecea în fața lui. „În contul meu, în contul meu. Jerry, dacă-l lași să plătească îți rup mîna...” spunea o voce.

– Uite ce-i, îl întrerupse Hardy, dacă asta e un moment nepotrivit...

– Nu. E în regulă, în regulă. Doar că mă aflu aici la Jupiter. Știi locul?

Hardy îl știa și îi spuse asta. La câteva cvartale spre sud față de Palatul de Justiție, barul era varianta mai zgomotoasă a celui numit Lou the Greek's. Preparate tip fast-food grozave, muzica tare, barmanii cu personalitate – îl făceau unul dintre locurile cele mai frecventate ale găștii de la justiție, categoria băutori înrâiți.

– Ești ocupat? C-o să fiu pe-aici o vreme. Mă întâlnesc cu un client. Vocea pâli, atenția fiindu-i atrasă de altceva. „Da, vorbești cu pereții. Am auzit asta.“ Înapoi în receptor: Deci? Hardy? Ce zici? Vino aici, îți iau ceva de băut.

– Și eu am clienți, domnule Logan. Poate altă dată. Dar chiar aș vrea să stăm de vorbă.

– Oricând, oricând. Vă gândiți să ajungeți la o înțelegere?

– De fapt, ne gândim mai degrabă să depunem și noi o plîngere drept răspuns.

Logan păru să găsească asta foarte amuzant.

– *Fugi d-acilea!* Pentru ce motiv?

– Asta-i unul din lucrurile pe care voiam să le discutăm.

– Aia o să fie o discuție foarte scurtă.

– Poate. Sau poate că nu.

Hardy auzi niște cuburi de gheață clincănindu-i în ureche. Simți o venă pulsîndu-i la tîmplă. Genul ăsta de discuție putea să se lungească la nesfîrșit și azi n-avea chef de asta.

– Domnule Logan, începu el, dar vocea îl întrerupse din nou.

– Dash, te rog. Toată lumea îmi spune Dash.

David Freeman îi apăruse în ușă, iar Hardy ridică un deget, în semn că aveau să vorbească imediat. Înapoi în receptor:

– Există atunci un moment mai potrivit pentru tine?

– Sînt aici aproape în fiecare zi la ora asta. În afară de asta, sînt destul de liber. Dar dacă nu vorbim de o înțelegere... Lăsa cuvintele să plutească în aer.

– Cred că ar fi prematur.

– Da, dar dacă încep și cu învinuirile penale, atunci o să fie mult mai scump.

– Mai întîi de toate, vor fi nevoiți să le dovedească, lucru pe care nu-l pot face.

– Mda, asta-i ce crede toată lumea. Și apoi le dovedesc. Îți reamintesc prietenește acest fapt.

– O să am asta în vedere.

– Iar eu o să fiu aici.

Convorbirea se sfârși.

Hardy strânse tare telefonul, dîndu-și seama că reușise să ia legătura cu Dash Logan numai ca să izbutească să nu discute nimic important despre cazul clientului său sau măcar să stabilească o întîlnire cu el.

– Mersi mult, zise el. *Dash*.

– Dash. Hmm! Freeman înaintă în încăpere. Bănuiesc că acela trebuie să fi fost inimitabilul domn Logan?

– Fie el, fie cel care se dă drept el, spuse Hardy, și la fel de cooperant pe cît m-ai lăsat tu să înțeleg. Brusc, apariția lui Freeman în biroul lui îl uimi prin faptul că era un lucru întru totul neobișnuit.

– Deci, ce te aduce azi aici sus, la cucurigu? Nu-mi spune – Phyllis și-a dat demisia și ai vrut ca eu să fiu primul care află. Nu, nu poate fi asta. Ai fi adus șampanie.

– Nu-i asta, zise Freeman. Draga de Phyllis lucrează încă la noi.

Hardy dădu din umeri.

– OK, atunci mă dau bătut.

Freeman nu-i răspunse imediat, iar acest fapt vorbea de la sine. Cu mîinile în buzunare, își croi drum legănîndu-se pînă la fereastră, unde privi în jos un moment, apoi se întoarse și se rezemă de pervaz.

– Îți amintești că azi-dimineață am discutat despre implicarea ta în cazul lui Cole Burgess?

– Neimplicarea, îl corectă Hardy. Atunci tocmai mă pregăteam să merg să-i vorbesc la spital, să ascult versiunea lui asupra celor petrecute. Am făcut-o. Sfîrșitul poveștii.

– Deci nu îl vei reprezenta tu?

Hardy începu să clatine din cap, apoi își îngustă ochii privindu-l pe bătrîn.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el și întrebările continuă să năvălească. A încercat să se sinucidă, nu-i așa? *S-a sinucis?* Nu. Altcineva l-a omorât, nu-i așa? Spune-mi că n-a fost Glitsky.

Freeman trebui să chicotească.

– Ușurel, Diz, ușurel. E în viață din câte știu eu. Dar mintea mea educată în spiritul legii nu se poate abține să nu remarce că nutrești o oarecare grijă față de el.

– Nu chiar așa ceva. Ridică din umeri defensiv, după care o lăsa baltă. M-am întors nu prea convins că mărturisirea era cum trebuie.

– În ce sens?

– El era în sevrăj, iar ei i-au promis alinare. Ar fi mărturisit și c-a ucis-o pe maică-sa. La naiba, ar fi și ucis-o dacă ei i-ar fi cerut. În orice caz, ar trebui să fie pe casetă.

Freeman dădu din cap ca un cunoscător.

– Nu, n-o să fie. Nici un polițist nu-i așa de prost. Îi fac promisiunea când nu se înregistrează, apoi îl iau tare când se înregistrează. Își îndreptă ținuta și oftă adânc. Totuși, oricum ar fi, chiar dacă a făcut-o sau nu, băiatul are probleme mai mari decât avea azi-dimineață.

– Asta ar cere ceva efort.

– Păi, ascultă. Evident că s-a făcut un efort. Freeman îl puse la curent cu discursul lui Sharron Pratt de la clubul Commonwealth Club.

Pe la sfârșitul povestirii lui, Hardy se ghemuise în scaunul din fața canapelei. Expresia lui era una de șoc și neîncredere. În cele din urmă, reuși să rostească un cuvânt:

– Moartea?

Freeman clătină din cap.

– Fără pic de îndoială. Și punerea oficială sub acuzare este programată mâine-dimineață.

– Dar Pratt nu a mai cerut niciodată înainte circumstanțe agravante.

– Cere acum. A numit treaba asta un val al schimbării în politica ei. Să devină mai dură, să obțină mai multe voturi.

Hardy tot nu-și putea imagina.

– Dar nu are antecedente. N-ar cere niciodată pedeapsa cu moartea în cazul unui tip care n-are cazier.

Freeman n-avea nici un răspuns, dar Hardy continuă să argumenteze:

– Pedeapsa cu moartea nu e posibilă pentru un număr de...

– Este dacă ea poate dovedi crimă de gradul unu cu circumstanțe agravante.

– Dar ea nu poate nici măcar visa vreodată să convingă un juriu să facă asta. Chiar dacă ar fi ucis-o pe Elaine, era beat sau drogat, sau ambele în același timp. Toată lumea e de acord cu asta, chiar și polițiștii. Deci ai un tip fără antecedente, cu serioase probleme psihiatrice și legate de droguri. Țștia nu primesc pedeapsa cu moartea. Pur și simplu, nu se face așa ceva.

– Poate că nu, cu condiția să aibă un avocat bun.

Afară se întuneca și camera nu era prea luminoasă, dar ochii lui Freeman străluceau în clarobscur.

– Nu mă privi așa, David.

Numai nevinovăție, Freeman își deschise brațele.

– Nu te privesc nicicum, spuse el.

– N-am spus că n-a făcut-o. Hardy își umplu plămînii și dădu dintr-odată drumul aerului cu zgomot. Am spus că am avut impresia că mărturisirea lui poate să fi fost forțată. Asta nu înseamnă că am spus că n-ar fi făcut-o el. Există o groază de alte dovezi.

– Sînt sigur că există. Freeman așteptă, cu ochii lui de baset nemișcați.

– Dar pedeapsa cu moartea? Nu poate să meargă pînă acolo, spuse Hardy calm. Asta nu e bine deloc.

– Știam eu că așa ai să simți. Fața de piatră a bătrînului nu dezvăluia nimic – chiar și ochii lui deveniseră lipsiți de expresie. Dacă nu vrei tu cazul, mă ocup eu de el. Dar tu ești deja acolo, el se crede clientul tău. Tu ai mai apărat și înainte cu succes cazuri în care se cerea pedeapsa cu moartea. Tu o urăști pe Pratt și tot ceea ce reprezintă ea, mai ales această hotărîre.

Hardy se ridică brusc, merse pînă la biroul lui, bătut ușor de cîteva ori în el cu încheieturile degetelor, apoi se întoarse pentru a-l privi pe bătrîn în fața.

– Deci ce-am să fac?

Freeman dădu din cap.

– Cred că asta am venit să aflăm aici, sus.

9

Glitsky părăsi biroul devreme, cu o casetă video pe care era înregistrată mărturisirea lui Burgess în buzunarul interior al hainei. Ajungând acasă, la cinci și câteva minute, trecu hotărît prin bucătărie și apoi în jos, pe hol, către camera de pe stînga care fusese pînă de curînd dormitorul lui Orel și al lui Jacob. Acum Jacob avea nouăsprezece ani și locuia în Milano, fiul polițistului pe jumătate negru primind chiar mici roluri ca bariton la operă. Isaac, fiul cel mai mare al lui Abe, plecase și el de acasă. Acum era la UCLA, în anul terminal, cu specializarea principală în științe economice, avînd rezultate foarte bune. Orel se mutase în vechea cameră a lui Isaac.

Merse cîțiva pași pînă la video player, apăsă butonul și-l porni, apoi scoase caseta video din buzunar. Dintr-odată, un fel de sentiment al locului îl opri. Umerii i se lăsară imperceptibil. Puse caseta deasupra televizorului și-și ridică privirea, rotind-o prin cameră.

Își închise ochii, simțind-o așa cum fusese parcă ieri, deși asta se întîmpla cu patru ani mai înainte. Cei doi băieți își aveau paturile supraetajate lîngă peretele unde acum se afla canapeaua. Iar aici, la masa de televizor din stejar, fuseseră cele două birouri așezate spate în spate, la care își făceau temele și pe care își țineau lucrurile. Erau fleacuri peste tot – crose de hockey și genunchiere pentru fotbal, toate tipurile de mingi posibile, postere cu sportivi și muzicieni pe toți pereții. Mirosul de care nu se putea scăpa, zgomotul care nu înceta niciodată. Isaac care mai era încă acasă,

în camera lui de la capătul coridorului. Băieții care creșteau și umpleau fiecare colțișor al casei de viață, de potențial.

Și Flo. Flo cîntînd în bucătărie sau fredonînd liniștită la masa din living unde se ocupa de facturi. Cînta sau fredona întotdeauna. Avea o voce frumoasă, un contralto profund și plin. Glitsky era sigur că pe ea o moșteneau Jacob. Soția lui nu prea fusese o fire melancolică, dar îi plăceau baladele melodioase, ritmurile de petrecere – *Over The Rainbow, Till There Was You, The Rose*. Melodia ei favorită, încă din ziua în care o cunoscuse, era *Unchained Melody*. Aveai impresia că muzica era o parte integrantă a ființei ei. Avea obiceiul să-și pieptene părul, înconștientă de faptul că în acest timp cînta, iar Abe se oprea vrăjit din orice făcea.

Își făcuse un obicei din a ține garda sus, dar cumva, acum căzuse. Stînd acolo, în vechiul dormitor al băieților lui, prins într-o amintire pe care n-o evocase nicidecum conștient, se lasă s-o mai audă cîntînd încă o dată.

Oh, my love, my darling...

Camera îi apărură în fața ochilor. Își duse o mîna la ochi.

– Doamne, șopti el.

Orbit, se trezi pe canapea, întrebîndu-se ce îl apucase. Știind în același timp ce era. În cele din urmă, oarecum uimit că aceste accese aveau loc atît de rar.

Era vorba de moartea lui Elaine, se gîndi el, care răscolise toată mîzga amintirilor.

Asta și întrevederea cu Treya Ghent de azi-dimineață. Și care încă îl mai rodea – nu numai lipsa oricărui rezultat tangibil în cazul Burgess, dar și reacția lui față de femeie.

Ușa de la biroul lui.

Modul prostesc și imatur în care se comportase la vizita lui Hardy, care merita mai mult decît atît.

Aici, acasă, nu se afla sub un asalt continuu. Nu putea fi văzut, nu trebuia să muncească mult ca să ascundă ce-l tulbura. Așa că toate astea – Flo și plecarea copiilor mai mari, Elaine,

totul – toate astea răzbiseră la suprafață pentru câteva clipe. Aici, unde se afla în siguranță. Asta era tot ce se întâmplase.

OK, acum își recăpătase stăpînirea de sine. Era în camera în care-și avea televizorul. Nu era vreo armă mnemonică încărcată. Erau patru pereți, o fereastră, o ușă și un dulap, niște mobilă nouă, ieftină și durabilă. Din trei pași era din nou lângă video player, unde băga caseta și dădu drumul la televizor.

Frannie luă legătura cu Hardy înainte ca acesta să părăsească biroul. Auzise de un restaurant nou grozav, pe care trebuiau să-l încerce, iar ea reușise să facă rezervare în ultima clipă. Așa că, în loc să meargă la Shamrock, se puteau întîlni la Redwood Room din Hotelul Clift?

Cum era la numai câteva cvartale de locul lui de muncă, îi răspunse că era posibil.

– Fără promisiuni, dar există șanse destul de mari.

– Păi, la șapte fix o să sosesc la patru ace, îi spuse ea cu un accent britanic cît se poate de afectat. Dacă nu ești acolo să mă întîmpini, altcineva îmi va solicita compania și voi fi nevoită să plec escortată de respectivul.

– Presupun că vei fi, îi răspunse el serios.

– Să roiască bărbații în jurul tău e marele blestem al unui anumit gen de farmec feminin.

– Nu pot decît să-mi imaginez.

– Deși inima unei femei aparține soțului ei.

– Desigur. Atunci, acesta își va dubla eforturile de a fi punctual.

– În acest caz, domnule, voi recompensa aceste eforturi.

– Cuiva îi crește inima la gîndul posibilităților. Ne vedem, deci?

– Ne vedem. Ciao.

Zîbind, puse receptorul înapoi în furcă.

Nu mișcase nici măcar un deget, cînd telefonul sună din nou. Îl ridică iar:

– Dismas Hardy, iar Glitsky vorbi de la celălalt capăt, fără nici un fel de preambul.

– Ce faci?

– Doar o clipă, lasă-mă să verific. Se pare că vorbesc la telefon.

– Mai stai pe acolo?

– Mă întâlnesc cu Frannie într-o oră și jumătate.

– E timp destul.

– Pentru ce?

– Ca să vezi caseta Burgess.

Hardy se aplecă în față, cu mâinile deodată încleștate pe receptor.

– Ce e cu ea?

– Am luat-o acasă. Am vizionat-o pentru prima dată. Am comparat-o cu rapoartele inițiale despre incident. Credeam că poate vrei să arunci o privire la ce am.

Asta era foarte neobișnuit. Poate că Hardy și Glitsky erau prieteni, dar poliția nu le pune la dispoziție dovezi avocaților apărării. Atribuția respectivă – numită prezentare a materialului de urmărire penală – era rezervată exclusiv procurorului distric-tual. Dar Hardy n-avea de gând să caute la dinți calul de dar.

– Înregistrarea video a mărturisirii? spuse el. Probabil c-ai putea să mă convingi.

Urmă o pauză pe fir, apoi Glitsky își dresă vocea:

– Mai voiam și să-mi cer scuze.

– În regulă. Dacă astea erau, se acceptă. Ar trebui să știi că am câteva întrebări.

Glitsky răspunse printr-o lungă tăcere. Apoi:

– Pot să fiu acolo în jumătate de oră.

Mărturisirea era cam pe la sfârșitul casetei de șase ore. Cole vorbea cu o voce ruptă de oboseală. Camera fusese fixată pe el tot timpul – filmarea continuă a unui om epuizat care stătea la o masă într-o cămaruță, recitîndu-și răbdător rolul fără vreun semn de viață.

Dură șapte minute s-o vadă o dată. Imediat după, derulără și erau pe la mijlocul celei de-a doua vizionări, când Hardy îngheță imaginea.

– Aici, spuse el, chiar aici. Apăsă butonul „play“ din nou.

Pe ecran, Cole răspundea întrebării unuia dintre interogatori despre momentul exact al împușcăturii.

– „Nu știu, poate că eram la zece picioare în spatele ei. Ea tocmai o cotise pe alee.“

Polițistul care-l interoga îl întreabă ce făcuse după aceea.

– „Ea tocmai intrase în umbră, așa că era foarte întuneric.“

– „Continuă.“

– „Ce vrei să spun?“

– „Doar ceea ce s-a întâmplat. Spune-ne cu propriile cuvinte ce s-a întâmplat.“

– „OK. Urmă o lungă ezitare. Am împușcat-o?“

– „Asta e o întrebare? Nu știu dacă ai împușcat-o. Tu să-mi spui. Ai împușcat-o?“

Ochii confuzi ai lui Cole priviră undeva în spatele camerei, apoi reveniră.

– „Da, am făcut-o. Am împușcat-o atunci. Când a intrat în umbră.“

– „Și ce ai făcut după aia?“

– „Păi, ea a căzut, și eu... eu îmi amintesc că am mers către ea. Era forma asta pe caldarîm, așa că am traversat către ea. Și apoi poșeta și colierul, și toate celelalte.“

– „Dar pistolul?“

– „Pistolul? A, da. Pentru o clipă l-am lăsat jos în stradă. Colierul... aveam nevoie de ambele mâini. Atunci mașina poliției m-a orbit cu lumina și mi-am amintit că trebuia să iau pistolul.“

– „Și apoi?“

– „Apoi am început să fug.“

Cei doi bărbați priveau, păstrînd o tăcere nefirească la cele două capete ale canapelei. Hardy apucă telecomanda, iar ecranul se întunecă.

– Rană de aproape, de contact, spuse Hardy. Arma îi era lipită drept de cap, drept. Și n-a căzut de sus. Purta dresuri care s-ar fi rupt sau li s-ar fi dus firele, sau ceva. Cineva care se afla exact lângă ea a ucis-o, apoi a prins-o și a așezat-o pe jos.

– Nu cineva, răspunse Glitsky. Burgess.

Hardy îi aruncă o privire sceptică.

– Poate. Poate că nu. Dar Cole era la zece picioare în urma ei și, la cât de beat știm că era, cum de a tras un foc exact la baza craniului ei, pe întuneric, avînd un pistol lung de numai opt centimetri?

Hardy considera că i-ar fi mai de folos clientului lui ca el să fie cinstit cu Glitsky decît să-și mențină privilegiul implicit al relației client-avocat.

– Mie mi-a spus că nu-și amintește să fi folosit arma, dar credea că trebuie s-o fi făcut.

– „Credea că trebuie s-o fi făcut.“ Glitsky era sceptic. Asta da formulare. Ți-a menționat și de ce?

– I-au făcut testul GSR – analiza prafului de pușcă rezidual – și îl avea pe mîini.

– Nici nu mă surprinde, zise Glitsky sec. A tras cu pistolul, de-aia. Urmă o pauză. De fapt, cel mai probabil de două ori.

– Cel mai probabil de două ori. Și mai vorbeai de formulări. Hardy se uită la el întrebător.

Abe se dădu bătut.

– Oricum ai să afli. Unul dintre polițiștii care l-au arestat, Medrano, spune în raportul lui că pistolul s-a descărcat în timp ce îl urmăreau.

– S-a descărcat?

– Da.

– Păi, Abe, că tot vorbim de întorsături fascinante de frază. „Pistolul s-a descărcat?“ Ți-a spus că e un mod ciudat de a spune lucrurile, nu ți se pare?

Nici un răspuns.

Hardy continuă:

– Ești polițist de cartier pe o alee întunecată cu un corp deja căzut la pământ. Ești pe jos, urmărind un suspect care a șters-o, adrenalina ți-e dincolo de limite și ești în alertă totală, nu? Îmi spui că auzi o împușcătură și ești sigur că arma tocmai „s-a descărcat” din greșeală? N-a fost o împușcătură îndreptată către tine însuși. Dar ești *sigur*? Îndeajuns ca să nu ripostezi. Nu prea cred.

– E o exagerare, spuse Glitsky.

– E mai mult decât atât, Abe. Hardy se juca din nou cu telecomanda. Și colac peste pupăză, avem asta – aceasta e partea care chiar nu îmi place.

Cole era iar pe ecran.

– „Eu, eu îmi amintesc că am mers către ea. Era forma asta de pe caldarîm, așa că am traversat către ea.”

Hardy opri caseta și-și întoarse întreaga față către Glitsky.

– Observă că spune „îmi amintesc”. Ce cred eu este că Burgess revine brusc la ceea ce își amintește *cu adevărat*, chiar în acest punct. Nu la ceea ce voia Ridley Banks ca el să spună. Ai auzit? A spus că „a traversat” către ea. Ți se pare a fi ceva ce ai spune dacă tocmai ai fi împușcat pe cineva exact din spate? Și dacă tot sîntem la asta, cum de reușește un drogat beat să se apropie îndeajuns de mult de Elaine Wager pe o alee întunecoasă pentru a-i lipi un pistol de ceafă? Dacă ar fi fost un jaf stradal, i-ar fi apucat poșeta și ar fi fugit.

Locotenentul dădu din cap ambiguu. Hardy putea auzi respirația grea, chinuită a lui Glitsky și deodată simți nevoia să se ridice în picioare. Se duse pînă la ținta lui de darts, smulse cele trei săgeți din ea, apoi merse pînă la linia de pe podea și le aruncă înapoi unde fuseseră. Sprijinindu-se cu spatele de birou, se uită la prietenul său.

– Cineva a atacat-o.

Ochii lui Abe îi întîlniră pe cei ai lui Hardy.

– Cole Burgess.

– Serios?

Glitsky își ridică privirea, apoi expiră lung.

– Mărturisirea este proastă, asta-i tot. Ridley s-a lăsat un pic dus de val când l-a luat tare. A fost vina mea. Eu l-am lăsat să înțeleagă asta.

Mintea lui Hardy analiză toate variantele. Era o situație neplăcută din orice unghi ar privi. Dacă Pratt nu l-ar fi acuzat deja formal pe Cole de crimă cu circumstanțe agravante – și nu l-ar fi surprins să afle că ea grăbise hîrțogăraia – cel puțin și-ar fi făcut publică poziția. Mai mult, făcuse din ea piesa de rezistență a noii ei campanii. Avînd în vedere situația reală din oraș, nu exista nici o șansă ca ea să fie flexibilă.

Prin urmare, continuarea urmăririi penale a lui Cole n-avea să mai fie sub jurisdicția lui Abe. Poliția își făcuse treaba, ares-tînd un suspect vinovat. Dacă departamentul ar fi ezitat cît de puțin acum, după ce Cole *mărturisise deja*, ramificațiile politice ar fi fost nesfîrșite.

Hardy voia să-i ofere puțină alinare, dar nu prea avea de ce să se lege. Ca șef la Omucideri, Glitsky reacționase, purtîndu-și subordonații pe un teritoriu nesigur, chiar interzis. Drept rezultat, un om avea în față perspectiva pedepsei cu moartea, iar parte din dovezi puteau fi considerate invalide. Și nimeni nu-și putea permite să le pună la îndoială în public.

Glitsky se ridică. Merse la fereastră și rămase privind la strada care se întuneca.

– Ești bine, Abe?

– Mărturisirea nu poate fi parte din asta.

– S-ar putea să fie mai mult decît atît.

Glitsky știa ce sugera Hardy, dar clătină din cap negativ.

– Nu te amăgi singur, Diz. E vorba de Burgess totuși. Iar acum am pus în pericol doborîrea lui. Cînd vorbi din nou, fu cu totul și cu totul pentru sine: Sînt prea implicat. Nu pot să iau parte la asta.

– Ce vrei să spui? întrebă Hardy.

Glitsky se întoarse către el.

– Vreau să zic, de ce Elaine? Numai la asta mă gîndesc. De ce Elaine?

Hardy nu-și putea aminti să-l fi văzut vreodată pe Abe atît de înnebunit, atît de uman de-a dreptul. Chiar și atunci cînd soția lui era pe moarte, își păstrase masca față de ceilalți. Iar acum suferea vizibil.

Teoria soției lui referitoare la adevărata natură a legăturii lui Glitsky cu Elaine Wager îl zgîndări pe Hardy.

– Nu mi-am dat seama că voi doi erați atît de apropiați.

Glitsky își plecă apoi capul. Făcu o despărțitură între jaluzele cu degetele, apoi le dădu drumul. Cînd își ridică iar capul, își mușca buzele. Se holba în fața lui, în neant.

– Bine, zise în sfîrșit.

Și îi spuse.

Frannie purta o rochie neagră clasică, de cocteil. Perle. Bretele foarte subțiri peste umerii ei minunați, care erau deseori pistruiați ușor în timpul verii, dar acum – în miezul iernii – aveau culoarea smîntînii. Părul ei roșcat strălucitor era dat pe spate într-o pieptănătură severă și prins cu o panglică groasă, aurie. Aștepta la bar, picior peste picior, lăsînd să i se vadă destul din frumoasele ei picioare.

Salonul imens și înalt de la Redwood Room, lambrizat cu lemnul unui întreg sequoia – de unde și numele – era unul dintre cele mai elegante și festive locuri, într-un oraș plin de așa ceva. Stînd în ușa restaurantului și zărindu-și frumoasa soție ascultînd muzica de calitate a pianului, Hardy aproape că reuși să uite pentru o clipă de cazul care, acum că văzuse „mărturisirea“, promitea să-i domine viața, cel puțin în viitorul apropiat.

Își închipuia că astfel trebuie să fi fost San Francisco altădată. Sau, dacă nu fusese așa, cu siguranță asta era modul în care îi plăcea să-și amintească de sine. Hardy purta blugi sau raiți cu pulovere prin casă, dar se mîndrea cu faptul că se învîrtea printre oameni care se îmbrăcau adesea festiv pentru a lua cina, care trăiau o viață ușoară, bucurîndu-se de lucrurile bune din ea. Slavă Domnului!

Dar oriunde s-ar fi uitat, nu era doar o exhibare a încrederii fizice. Acea încăpere era o oază în deșertul vast al vulgarității culturale. Desigur că zumzăia vag a energie și optimism, dar asta era deoarece nu era nici măcar un televizor deschis, care să-ți tulbure pacea și să-ți insulte inteligența. Nici o reclamă care să profaneze pereții. Adora locul. O adora pe soția lui pentru că se gândise să se întâlnească amândoi aici, pentru rezervările pe care le făcea oriunde s-ar fi dovedit să fie un loc nou și grozav.

Fără să-și dea seama, își îndreptă cravata, se studie în oglindă, gândindu-se că era pur și simplu minunat să trăiască în San Francisco la începutul noului mileniu. Se duse la soția lui, o sărută și fu la rîndu-i sărutat, trase un scaun de la bar, apoi aruncă o ultimă privire cuprinzătoare de jur împrejurul salo-nului splendid.

– Așa trebui să arate întreaga lume, știi?

Localul cel nou se numea Charles Nob Hill.

Hardy îi dădu un zece.

Stătură la o masă de două persoane într-un separeu. Chelnerul le cîștigă inima prin faptul că avea același nume ca și fiul lor, Vincent. Tânăr, informat, nu excesiv de amuzant, își însușise arta de a apărea atunci cînd prezența îi era necesară, rămînînd altfel invizibil. Pereții restaurantului erau plăcuți la atingere, tapisați. Datorită luminii lumînărilor și aranjamentului cromatic auriu discret, o strălucire mată umplea încăperea. Hardy mîncase pătê de foie gras, smochine flambate în porto, apoi bucăți de piept de rață puțin prăjit, împreună cu niște legume savuroase, iar Frannie – stridii crude și somon. Acum se țineau de mînă peste masă, împărțind un tort decadent de ciocolată, în timp ce savurau ultimele înghițituri ale unui excelent Pinot Noir.

– Încă nu pot trece peste asta, spuse Frannie. Și nici peste motivul pentru care nu ne-a spus.

– El nu i-a spus nici măcar ei, Frannie.

Ea clătina din cap.

– Dar chiar nu înțeleg asta. Cum a putut să nu-i spună propriei fiice?

– Poate că a crezut că n-o să-i folosească să știe. Hardy își sorbi vinul. N-a știut el însuși pînă acum cîtiva ani. N-a vrut să deranjeze.

Dar soția lui n-avea nici o îndoială.

– Ea ar fi vrut să știe. S-ar fi împăcat cumva cu ideea. Abe și Loretta Wager? Senatoarea?

– Mai e și asta. Aspectul politic. Cred că ești de acord că nu e chiar domeniul favorit al lui Abe.

– Deși acum pare implicat în el pînă la gît.

Hardy clătină din cap.

– Cel puțin. Poate chiar pînă peste cap.

– Așa încît nu poate respira.

– Sper că nu.

Se jucau cu firimiturile desertului. Frannie oftă.

– Și ce-o să facă acum?

– O să continue. O să încerce s-o convingă pe Pratt să nu folosească mărturisirea. Iar asta n-o să se întîmple.

– Și atunci, ce?

– Nu știu. Poate c-o să demisioneze.

– Abe n-o să demisioneze. Slujba asta e viața lui.

– A vorbit despre asta. Ar fi un gest de protest față de Pratt.

– Nu mi se pare. Ce cred eu este că i-ar plăcea la nebunie ca polițiștii duri să-l brutalizeze pe bietul suspect vinovat. Ar juca la două capete. Dintr-odată, își lăsă jos furculița și se uită fix la soțul ei, peste masă. Dismas, ea ar putea chiar să-l urmărească în justiție.

– O să fie bine, Fran. El e un supraviețuitor.

Dar ea clătină din nou din cap.

– Nu sînt îngrijorată că n-ar supraviețui. Ci de cum o să trăiască. El nu e chiar „domnul veselie“ nici în ziua lui cea mai bună. Iar acum, fără o slujbă, fără ceva de făcut... Vocea ei se stinse. Și presupun că, dacă Pratt merge mai departe, așa vei face și tu.

El dădu din cap.

– I-am sunat deja pe Dorothy și pe Jeff. Trebuie să merg măcar cînd o să fie pus oficial sub acuzare.

– Și cînd e asta?

– Asta ar fi mîine-dimineață. Făcu o grimasă. Nu pot s-o las pe Pratt să-l spînzure pe puștiul ăsta pe baza unor dovezi invalide.

– Și, bineînțeles, ceea ce vei susține va fi că altcineva a ucis-o pe Elaine?

– Așa se pare.

– Deci tu și cu Abe... Ea se adună, sorbi și ultimii stropi de vin din pahar. Păi, ați putea încerca să aveți grijă unul de celălalt.

Dar el clătină din cap, împrăștiindu-i grijile:

– N-o să se ajungă la asta. Abe și cu mine...

– N-o face! Îndreptă vîrfurile degetelor către el. Te rog, nu-mi spune că sînteți de nedespărțit.

– N-aș face-o niciodată. Ți-l dau pe David Freeman, nu eu. Eu sînt numai metodic și extrem de competent.

– Astea sînt însușiri folositoare. Așa că de ce nu le folosești ca să-l faci pe Vincent să se materializeze, ca să putem pleca acasă și să mergem la culcare?

Gura Tîrgului

de Jeffrey Elliot

Într-un discurs foarte mediatizat, ținut ieri după-amiază la Commonwealth Club, procurorul districtual Sharron Pratt și-a pus o nouă pălărie și, ca toate celelalte pe care le-a încercat în drăceasca ei administrație, nici asta nu i se potrivește prea bine.

Reîncarnarea de ieri a prea cameleoniceii noastre oficialități a fost aceea de Răzbunătoare a Răului, care vorbește dur, împușcă drept la țintă și pune capăt crimelor în frumosul nostru oraș. Și era și timpul. Cu noile alegeri care bat la ușă în toamna asta și cu cifre din ce în ce mai mici în sondaje, doamna Pratt avea nevoie de ceva care să-i înviorizeze imaginea de liberală cu capul în nori și să îngroașe rata condamnărilor.

Deși le-a luat la greu apărarea acoliților politici și susținătorilor ei, mai ales în afacerea Gironde aflată în desfășurare – în ritmul asta s-ar putea să n-avem niciodată un aeroport terminat –, acest procuror general a refuzat să urmărească în justiție unele infracțiuni minore, inclusiv prostituția, consumul recreațional de droguri, vagabondajul, încălcarea proprietății, vandalismul (mai ales graffitiurile, pe care le denumeste o „expresie creativă a tinerilor oropsiți“) și multe altele, pînă la includerea uciderii, dacă se pare că moartea poate să fi fost motivată de poziția politică adecvată. Dacă nu e genul de lege pe placul doamnei Pratt, nimeni nu va fi urmărit în justiție pentru încălcarea ei.

Cu toate acestea, discursul de ieri a marcat o schimbare spectaculoasă, deoarece a părut să recunoască pentru prima oară că măcar în parte îndatoririle sale în calitate de procuror-șef al

orașului sînt de a-i trimite pe infractori în spatele gratiilor. În fond, într-un șuvoi de hiperbole, ea a dus lucrurile chiar mai departe de atît, de fapt atît de departe, încît să ceară pedeapsa cu moartea pentru tînărul care este acuzat – deși, luați aminte, nu încă condamnat – de uciderea fostului procuror districtual adjunct Elaine Wager.

Numele acelui tînăr este Cole Burgess. Este cumnatul meu. Are douăzeci și șapte de ani, este absolvent de facultate, vagabondează și este dependent de heroină. Deși el a mărturisit crima, nu își amintește s-o fi înfăptuit. E de așteptat ca el să pledeze nevinovat, iar un juriu va trebui să dea un verdict și apoi să-l condamne la pedeapsa cu moartea. Pentru a face asta, juriul va trebui să ignore atît nivelul alcoolemiei din singele bărbatului, cît și faptul că era în sevraj de pe urma heroinei. Completul de judecată va trebui să omită, în afară de problema drogurilor, Cole Burgess nu are alte antecedente penale, cu atît mai puțin un trecut violent. El nu e mai rău decît alte zeci de criminali în cazul cărora doamna Pratt a refuzat să ceară circumstanțe agravante, cu atît mai mult moartea.

Și totuși, ea și-a dat deja verdictul în cazul domnului Burgess și și-a făcut cunoscută decizia. Politica îi dictează că trebuie să ceară pedeapsa cu moartea.

Procurorul districtual și-a ales bine prima victimă din războiul ei împotriva criminalității. Cole Burgess nu va avea mulți apărători. Ca bărbat alb heterosexual, el e lipsit de orice conexiuni politice în orașul nostru balcanizat. Ca persoană fără adăpost, el este deja urit de majoritatea cetățenilor din San Francisco, care s-au săturat de cerșetori și vagabonzi. Ca dependent de heroină, el e un paria, confuz și lipsit de speranță.

Sîntem înclinați să credem că doamna Pratt nu e la curent cu toate acestea sau nu le-a privit cu cinism. Dar asta o să-i aducă voturile necesare, iar ele îi vor fi de trebuință pînă la ultimul.

Ar trebui să-i fie rușine de ea însăși.

Deși era situat la mai puțin de zece cvartale de locuința sa, Glitsky nu mai fusese niciodată acasă la șeful biroului inspectorilor, căpitanul Frank Batiste.

Acum, înainte de ora opt în dimineata asta mizerabilă, era învăluit în ceață, apăsînd soneria de pe veranda din față a unei

fermecătoare case în stil victorian de pe Cherry Street. Trecuse de pe trotuar printr-o curte îngrijită. Pe verandă se aflau câteva scaune de răchită și numeroase plante care țîșneau la tot pasul din ghivece. Pentru o clipă efemeră, simți o împunsătură de invidie. Batiste fusese predecesorul lui Glitsky la șefia Departamentului omucideri. Cum de puteau alți polițiști, ale căror cariere urmașeră în mare aceeași traiectorie ca a lui, să locuiască într-o asemenea serenitate? Cum de ajunseseră aici? Nu că locuința lui ar fi fost o magherniță, oricum, el nu credea asta. Era curat, dar...

Gîndul, neavenit în orice caz, îi fu întrerupt de ușa care se deschise. Fața cinstită a lui Batiste, mîna lui întinsă.

– Hei, Abe. Ești primul ajuns, intră.

– Îmi pare rău că te deranjez acasă, Frank.

Privirea de „fii serios“.

– Te rog. Vrei niște cafea? Nu, mi-am amintit. Batiste pocni din degete. Ceai. Earl Grey e OK?

– Mai mult decît atît.

– Bine.

Parcurseră coridorul lung pînă în spate, cu Glitsky vag conștient de tablourile de familie atîrnate peste tot pe pereți, de zecile de trofee sportive de pe o masă mare și îngustă. Îl cunoștea pe Frank de douăzeci de ani și abia dacă era conștient că aceasta era căsătorit, cu atît mai puțin tatăl a patru copii.

În bucătărie, un labrador uriaș, negru, era tolănit în fața ușii din spate.

– Aia e Arlene, spuse Batiste, mergînd pînă la ea și mîngîind-o pe cap. Nu mușcă. De fapt, probabil că nici n-o să miște. S-ar putea să fi murit, nu sînt sigur. Apucă apoi cu toată mîna de blana ei și trase încoace-încolo. Arlene, ești deja moartă?

Cîinele bătrîn și uriaș își deschise un ochi și lui Batiste i se însenină fața.

– Uau! Arlene! Acum te dai în spectacol față de oaspetele nostru, nu? Se întoarse către Abe. Probabil că te place. Apoi, un gînd întirziat: n-a murit.

După ce părăsise biroul lui Hardy în seara precedentă, Abe trecuse pe la bătrînul și înțeleptul lui tată, Nat. Se învățaseră în jurul cozii o vreme, iar cînd terminaseră, Abe îl sunase pe căpitan. El și Batiste lucraseră împreună la Departamentul omucideri. Aveau un trecut profesional îndelungat și se înțelegeau unul pe celălalt, mai ales că împărtășeau o opinie comună, aceea că politica e o porcărie.

În anii din urmă, Glitsky realizase cu certitudine că, în ciuda gradului său înalt, Frank nu se înțelegea prea bine cu cei care erau în ascensiune prin departament. Șeful, Dan Rigby, trăia în sfere înalte, de puține ori aventurîndu-se afară din teritoriul rarefiat al politicii – bani, bugete, cifre, rata arestărilor, chestiuni de diversitate. Rigby era „interfață” cu celelalte autorități locale – biroul primarului, Procuratura, tot rahatul căruia Glitsky nu-i găsea rostul.

Iar în mijlocul tuturor acestora era sigur că Batiste era încă un polițist de partea polițiștilor și, de aceea, aliatul său.

Iar acesta era motivul pentru care îl sunase în cele din urmă și-i explicase rolul lui în această problemă, limpede și fără nici o scuză. Admise că lucrurile luaseră o întorsătură greșită în cazul Burgess încă de la început și asta se întîmpla în cea mai mare măsură din cauza lui, a influenței lui, a atitudinii lui.

Abe simțea că nu putea face prea multe pentru a îndrepta lucrurile înainte de a clarifica situația cu colegii lui, cu Batiste, Medrano și Petrie, cu Ridley Banks. Prioritatea lui era problema de onoare. După aceea, putea să-și poarte lupta oriunde ar fi fost necesar, dar nu fără a le spune mai întîi oamenilor lui. El voia ca și legistul, John Strout, să audă ceea ce avea de zis. Așa că Batiste sugerase întîlnirea de dis-de-dimineată.

Era o bucătărie modernă, iar Batiste se mișca prin ea cu dezinvoltură. Scoase chiar un ceainic autentic care suiera, apoi o ceașcă. Puse cu o linguriță frunze dintr-un recipient de porțelan într-o sferă argintie pe care o închise, dîndu-i drumul în ceașcă.

– O să dureze numai un pic, spuse el, apoi adăugă, fără să clipească: Așa. Și chestia asta o să încingă? Nu se referea la ceainic.

Cu brațele încrucișate și expresia concentrată, Batiste stătea în fața bufetului din bucătărie. Restul se așezaseră pe scaune în jurul unei mese de bucătărie zgîriate, din scînduri de lemn pe care se mîncase de nenumărate ori – rămășițele unor prînzuri mai recente fiind încă prezente.

Glitsky își termină prezentarea și rîcii o grămăjoară de ketchup pietrificat, așteptîndu-le reacțiile. Judecînd după limba-jul corporal și tensiunea palpabilă din cameră, ele nu aveau să fie pozitive.

Arlene, care tot nu murise, gemu în agonia cine știe cărui vis ciînesc.

Inspectorul Ridley Banks își trase scîrțîind scaunul în față, îndreptîndu-și poziția la masă. Fața lui era o mască întunecată, vocea – încordată.

– Omul a mărturisit, Abe. Pe casetă, admite că a împușcat-o.

– Așa e. Și de aia sîntem aici, Rid.

Glitsky nu-l învinovătea pe Ridley pentru că era furios. Făcuse ceea ce locotenentul îi ceruse. Acum, din acest motiv, avea probleme.

– Mesajul de astăzi, de aici, este că, în ce mă privește, lovitura se oprește la faza asta. Suport eu consecințele.

– Dacă renunțăm la mărturisire, spuse Ridley.

Asta nu era, desigur, treaba poliției, dar Glitsky înțelese la ce se referea.

– Da, dacă mergem la procuror...

– Și vrei să-mi mai spui o dată de ce am vrea să facem asta? Tonul nesupus al lui Ridley i-ar fi atras în mod obișnuit o admonestare, dar nu și astăzi.

– Din cauza a ceea ce tocmai ți-am spus, îi răspunse Glitsky. Problema e că există concordanțe între spusele lui Burgess și ceea ce s-a întîmplat de fapt.

– Și ce? Întotdeauna au fost probleme. Individul a mărturisit. I-au făcut testul GSR...

După cum observase Batiste, lucrurile chiar se încingeau.

– Aici nu este vorba de vină, Rid. Nimeni nu vorbește despre vină. Dar o să fie o audiere legată de mărturisire, iar eu am să spun adevărul.

Ridley îl fulgeră cu privirea.

– Vrei să spui că eu nu?

– Nu. Nu spun asta.

– Tu nu erai în încăpere, Abe. Eu, da.

– Am văzut caseta, Rid. Știu ce ți-am spus să faci.

– Și am făcut-o. Ca la carte. E fundul meu la...

– Băieți, băieți! Ușurel. Batiste era cel care intervenise. Cred că problema principală este să încercăm să ne lămurim asupra mărturisirii. Nu-i așa, Abe?

Glitsky dădu din cap.

– Îmi cer scuze, domnule. Ridley nu se calmase prea tare. I se adresa lui Batiste, nu lui Abe. Cred că îmi scapă ceva. Am obținut o mărturisire de la gunoiul ăsta. Mă vede cineva pe casetă zicându-i că primește niște praf dacă vorbește? Nu? Nu, nu cred. Ce? Sînt atît de idiot?

– Nimeni nu spune asta, Rid. Era Glitsky iar.

– Nu? Asta-i amuzant. Pentru că mi se pare că tu spui că l-am convins să mintă, apoi am făcut să nu se vadă asta pe casetă.

– Nu. Doar că ar fi trebuit să fie văzut de paramedici, iar eu am dat alte ordine.

– Nu. Banks nu înghițea asta. Nu tu l-ai luat tare. Eu am făcut-o. Eu sînt cel de pe casetă. Și e o mărturisire cum trebuie.

– Eu nu cred asta, zise Glitsky. O mare parte din cele spuse de el nu se potrivește deloc. El a zis că „a traversat către ea“. După ce fusese împușcată. Că „își amintește“ ca ea să fi fost la pămînt.

Legistul deșirat își zise că acum era momentul să intre în scenă. Întîlnind privirile bărbaților din jurul mesei, își întinse brațele și-și pocni încheieturile degetelor, spărgînd tăcerea cu vorbele lui trăgănate și laconice.

– Ea a fost împușcată cu pistolul lipit exact de pâr. N-au existat escoriații pe genunchi, pe picioare, nicăieri. A fost așezată pe jos cît de blind s-a putut.

Glitsky, vocea rațiunii, vorbi:

– Burgess era beat ca un porc, Ridley. Dacă ar fi încercat s-o prindă și s-o pună jos încet, ar fi căzut cu ea.

– Poate c-a făcut-o, îi replică inspectorul. A căzut sub ea și i-a amortizat căderea. Se întoarse către Strout. Atunci n-ar fi existat escoriații, n-am dreptate, John?

Strout îi aruncă o privire lui Glitsky.

– S-ar fi putut întâmpla.

Banks continuă:

– Eu chiar nu văd care e problema, Abe. Nu i-am pus puștii unui pistol la tâmplă ca să-l fac să vorbească.

– Deci nu era în sevraj? Nu zicea „da“ la tot ce-i spuneai tu?

– Poate. Nu-mi amintesc exact, a fost o zi lungă. Dar, oricum, nimeni n-o să dovedească asta. Și chiar dacă era, ce-i cu asta? Putea spune adevărul și se termina cu interogatoriul. Așa că, o dată în viața lui, gunoiul a luat o hotărâre bună.

– Amănuntele nu se potrivesc deloc.

– Și, are creierul prăjit! Înțelege lucrurile aiurea. Mare surpriză! Lasă un juriu să-și dea seama. Noi avem destul, chiar mai mult decît ne trebuie, ca să-l punem sub acuzare. Nu asta facem noi?

Glitsky nu voia să renunțe.

– N-o putem face astfel. Asta-i tot ce vreau să spun.

Banks clătină din cap.

– Burgess a fost acolo, Abe. I-a luat lucrurile, avea pistolul, *la dracu', a tras, a recunoscut că a făcut-o*, da? Dumnezeuule! Deci își schimbă povestea cînd începe să se simtă mai bine? Cine n-ar face-o?

Batiste își dresе glasul.

– Abe?

Locotenentul își ridică ochii.

– E admirabil faptul că ai vrut să-ți protejezi oamenii atunci cînd ai crezut că i-ai împins la excese, dar nu văd nici o dovadă că lucrurile ar fi mers prea departe în direcția asta. Sînt de aceeași părere cu Ridley. Să dai înapoi în fața lui Pratt din punctul

ăsta n-ar avea nici un rost. O să sprijinim mărturisirea. *O să stăm* uniți în chestiunea asta... Lăsa cuvintele să plutească, mesajul fiind clar.

Învins, Glitsky cercetă fețele dimprejurul mesei.

– Atunci, spuse, vreau să vă mulțumesc tuturor pentru că ați venit.

Hardy își verifică ceasul – era 8.35. Cole ar fi trebuit să fi fost adus deja. După experiența lui de la închisoare, cu trei zile înainte, își vedea răbdarea pusă la încercare în ceea ce-i privește pe angajații închisorii. Dar aici, pe holul din spatele sălilor de judecată de la cel de-al doilea nivel al Palatului de Justiție, știa că cinci minute reprezentau o unitate de timp care n-avea nici un înțeles real. Dacă cineva nu întârzia mai mult de un sfert de oră, se încadrau în timp, așa că făcea anticameră lângă celula din spatele sălii de judecată numărul 11 și încerca să ignore spectacolul, ceea ce, dată fiind circulația, nu era deloc ușor.

Holul, care se întindea pe întreaga lungime a clădirii în spatele sălilor de judecată, zumzăia de viață sau, mai exact în viziunea lui Hardy, de viețăși. Acuzații în uniforme lor portocalii treceau tîrșîindu-și picioarele și zornăindu-și lanțurile, cu cătușe, uneori chiar cu lanțuri, escortați de aprozii lor. Țsta era transportul de dimineață de la penitenciarul de alături pentru sălile de judecată de aici, o paradă regulată și deprimantă.

Îi amintea nici mai mult nici mai puțin decît de o grădină zoologică, cu deținuții înlanțuiți mînați dintr-o cușcă în alta de îngrijitorii lor, care uitau de natura periculoasă a celor pe care îi aveau în grijă numai pe propriul risc. Hardy fusese aici de sute de ori și, de fiecare dată, situația îl deprimea, pentru că știa că de fapt fiecare dintre acești acuzați era o ființă umană care se născuse cu drepturi, cu demnitate, cu speranță. Chiar, în cele mai multe cazuri, cu o mamă și poate un tată care îi iubiseră, cel

puțin o vreme. Acum, aici, ei erau reduși la un pic mai mult decât animalele – erau închiși în cuști și controlați.

Își dădu seama cu mîhnire că acesta era în mare măsură modul în care trebuia să fie, dacă ajungeau pe mîna sistemului. Pentru că nu se îmbăta cu apă rece – aproape toți deținuții care treceau pe lîngă el își pierduseră speranța, își abandonaseră demnitatea, fuseseră condamnați la pierderea tuturor drepturilor lor, cu excepția celor fundamentale.

Își dori ca ei să se grăbească și să-l aducă pe Cole. Urma să aibă el însuși nevoie de Prozac în momentul sosirii clientului lui. Așa că se sprijini de ușa celulei, apoi intra și se așeză. Își puse servieta pe banca de beton, intenționînd să profite de ocazie ca să mai completeze niște hîrtoage, să-și păstreze moralul ridicat.

Dar n-avea să fie așa.

Văzu întreaga scenă, deoarece tocmai privea în jur pentru o ultimă oară, să vadă dacă nu cumva sosise Cole, cînd începuse. Auzi soneria liftului și, cînd ușile se deschiseră, comanda aspră:

– Mișcă-te! Mișcă-te! Acum! După ton, ceva mergea deja foarte prost.

Privind într-acolo, văzu cînd ceva imens acoperi ușile liftului care se deschideau. Doi aprozi stăteau un pic mai în urmă, de ambele părți ale unui individ uriaș din Samoa. Probabil că omul cîntărea aproape 140 de kilograme. Aprozii nu aveau loc să se miște.

Bărbatul era încătușat, dar nu înlănțuit. Purta o plasă de păr. Uniforma care i se dăduse nu acoperea nici pe departe mulțimea de carne a torsului lui tatuat; mînele se sfîrșeau undeva la mijloc, între cot și încheietură. Hardy nu știa ce se întîmplase în lift, dar cînd se deschiseră ușile, fața deținutului era schimonosită de furie.

Unul dintre aprozi îl înghionti – iar lui Hardy nu i se păru că ar fi fost prima oară – și, dintr-odată, cu un strigăt cu adevărat animalic, omul se împinse înapoi în aprod. Apoi, cu o surprinzătoare agilitate, se întoarse și îl strivi sub greutatea lui pe celălalt aprod de pereții liftului.

Cei doi gardieni erau amîndoi la pămînt.

– Isuse Hristoase! Hardy sări înapoi către celulă, mărind distanța dintre el și individul din Samoa, care o zbughise din lift în direcția lui.

Dar toată lumea de pe palier auzise strigătul, iar acum ușile se deschideau peste tot, se dădea alarma, aprozii ieșeau din sălile de judecată, judecătorii din cabinetele lor, alți prizonieri – deja sub escortă – începînd să i se alăture.

Sună o sonerie și se auzeau voci țipînd:

– Închideți! Închideți!

Era evident că individul din Samoa mai fusese pe holul acela înainte și știa exact unde voia să ajungă. O luă la stînga împleticindu-se, scoțînd din circulație un alt aprod care încerca, în mod stupid, să-și scoată radioul și, poate, să opună rezistență, pe un hol unde nu te puteai mișca de atîta lume.

Oprirea acelui bărbat avea să constituie o problemă.

Individul din Samoa ajunsese capătul holului, cu aprozii și ceilalți deținuți lipiți de perete ca să nu fie zdrobiți în învîlmășeală. Dar, de fapt, nu exista nici o ieșire. Aceeași alarmă care declanșase soneria blocase pur și simplu coridorul, închizînd automat ușile duble de la capătul lui. Cînd individul din Samoa realizase că nu le putea deschide și se întorsese iar, pentru o altă goană de-a lungul coridorului, trei aprozi îi stăteau în cale, împreună cu trei agenți în uniformă cu armele scoase.

Hardy auzi alt urllet, un strigăt dureros declanșat de furie. Alți aprozi și agenți se iveau în spatele celor șase de la început, pînă cînd, în mai puțin de un minut, se formase o falangă, anihilînd complet orice posibilitate de scăpare.

Individul din Samoa se întoarse din nou către ușile blocate. Se răsuci iar, întinzîndu-și mîinile încătușate în față.

– Împușcați-mă! țipă el. Vă rog, împușcați-mă!

Datorită incidentului, Cole întîrzie și mai mult. Îi spuse lui Hardy că îl ridicaseră de la spital în timpul nopții, iar asta bineînțeles că îi stricase somnul de frumusețe. În uniformă portocalie, cu ținuta și părul nepieptănat, băiatul părea subnutrit

și demn de milă. Dar Hardy observă că ochii îi erau mai limpezi decît îi fuseseră cu o zi înainte. Asta nu însemna prea mult, dar însemna totuși ceva, iar în dimineța asta Hardy se mulțumea cu ce primea.

Era încă șocat de incidentul la care fusese martor. Un număr un pic mai mare de deținuți, și ar fi avut loc o revoltă. O altă încercare din partea insului din Samoa, și acesta ar fi fost împușcat mortal. În schimb, el amuțise într-un mod care te îngrozea. Se așezase pe podea și îi lăsase să vină și să îi pună lanțuri, iar apoi să îl ia de acolo, legat de o targă mobilă.

Cole era așezat pe banca de beton. Hardy stătuse deja destul de mult timp pe nenorocita aia de chestie azi-dimineța – așa că acum stătea în picioare, cu spatele rezemat de ușă.

Pentru că rutina dimineții fusese întreruptă într-un mod atît de violent, nu aveau să beneficieze de prea mult timp ca să pregătească o strategie, dar Hardy voia să clarifice măcar cîteva chestiuni dacă avea să-l apere pe băiatul ăsta. Modul în care pleda. Cauțiunea. Banii. Probleme legate de sincronizare.

Dar încă o dată, n-avea să fie deloc simplu.

– Ce înseamnă amînare? îl întrebase Cole după ce Hardy îi spusese că asta era exact ceea ce trebuia să ceară.

Pentru Hardy, era pur și simplu un detaliu de logistică. Cole avea dreptul la un proces cît mai rapid. Totuși, în practică acuzații își doreau așa ceva foarte rar. Înțelepciunea spunea că era întotdeauna în avantajul acuzatului să amîne lucrurile. Amînarea întîrzia un anumit verdict, iar pînă cînd acesta era dat, beneficiai de prezumția de nevinovăție, un detaliu minor, dar foarte important. Amînarea constituia, de asemenea, o ocazie ca martorii-cheie să fie călcați de un autobuz sau să dispară, sau să uite ceea ce altădată își amintiseră foarte limpede, întărindu-ți astfel cazul. Victima sau familia victimei își putea pierde din înflăcărarea emoțională, dorința de răzbunare sau, dacă amînarea era îndeajuns de îndelungată, putea chiar să renunțe uneori. Polițistul care te arestase putea primi o nouă slujbă. Prioritățile procurorului

districtual se puteau schimba, iar tu puteai face o înțelegere mai bună dacă îți recunoșteai vina.

Posibilitățile variau, dar regula era în general valabilă: permanența însemna închiderea pe jumătate a cazului. Amînarea era un lucru bun.

Hardy încercă să îi explice asta lui Cole.

– Instanțele sînt atît de rămase în urmă, că nici un judecător nu vrea să fixeze o audiență preliminară în zece zile, așa că vom spune doar că sîntem de acord cu amînarea ei pentru cîteva luni de zile...

– Cîteva luni?

– Poate. Chiar mai mult dacă putem.

Cole clătină din cap.

– Iar eu să stau aici? Nici gînd! Nu pot să fac asta.

– Îmi pare rău să ți-o spun, Cole, dar trebuie să faci asta. Ai un procuror general care vorbește despre pedeapsa cu moartea ca s-o ajute să fie aleasă, așa că vrem să amînăm procesul pînă cel puțin după alegeri, care sînt în noiembrie, adică peste nouă luni. Cel puțin.

Dar Cole clătină în continuare din cap, pufnind, opunîndu-se ideii.

– Nu pot să stau aici nouă luni, zise el. Aș muri.

– Ai șanse mult mai mari să mori în următoarele nouă luni trăgîndu-ți-o în venă pe străzi.

Dar parcă ar fi vorbit cu pereții.

– Nu.

– Cole, ascultă...

– Nu pot să stau aici nouă luni de zile! Mă auzi?

Era o izbucnire violentă și, după întîmplările precedente din acea dimineață, le atrase atenția oamenilor de pe întreg holul. Un aprod era deja în dreptul celulei înainte ca Hardy să fi avut timp să reacționeze pe cont propriu.

– Totul e în regulă aici?

După ce îl asigură că așa era, Hardy îl privi pe bărbat îndepărîndu-se fără tragere de inimă, apoi se întoarse iarăși către Cole.

– Dacă ți se deschide proces acum, Cole, cu orașul încă furios datorită morții lui Elaine, fără îndoială că unii dintre jurați vor...

– Nu pot, îl întrerupse Cole. Pur și simplu nu pot. Mama spune că mă poți scăpa.

– Nici măcar n-am vorbit cu maică-ta, Cole. Și nu te pot scăpa în zece zile. Dacă nu pentru altceva, o să am nevoie de timp numai ca să decid cum o să abordez nenorocita asta de chestie.

– Spune doar că n-am făcut-o.

– Dar ai făcut-o?

El ridică din umeri.

Hardy îl luă din scurt.

– Pentru că ai recunoscut deja pe casetă că ai făcut-o, în cazul în care nu-ți mai amintești. Și e nevoie de timp ca să îndrept ce-ai făcut.

– Poți să îndrepti lucrurile acum, nu peste nouă luni de zile, nu crezi?

– Nu, nu cred.

Ușa din fund a celulei intermediare dădea în sala de judecată, iar în acel moment ea se deschise și apărură un aprod. Strigaseră cazul lui Cole primul.

– Să-i dăm drumul, băieți. E timpul pentru spectacol.

Hardy îi aruncă o ultimă privire clientului său.

– O să continuăm mai târziu cu asta.

Se dădu înapoi și îl lăsă pe Cole să treacă înaintea lui, în sala de judecată.

La apariția lui Cole prin cadrul ușii, se iscă o rumoare perceptibilă din partea celor prezenți. Hardy, frustrat pînă dincolo de limite, îl strînse totuși prietenos de braț pe clientul său și îl împinse înainte. Pe cînd treceau pe lîngă masa acuzării, Gabe Torrey îi făcu semn lui Hardy să se oprească, iar acesta îl lăsă pe Cole să meargă de partea cealaltă cu aprodul. Privi din nou în sala de judecată. O mulțime mai mult decît rezonabilă era prezentă și părea neliniștită.

Hardy îl cunoștea pe Torrey din alte cazuri și nu îi plăcea de el. Îl considera pe adjunctul procurorului districtual pompos, meschin și politicianist, ca să nu mai spunem slab pregătit și servil. Acum avea să vorbească despre pedeapsa cu moartea și alte prostii de genul ăla, iar Hardy știa că lucrurile aveau să devină urâte, probabil mai devreme decât mai târziu.

Totuși, niciodată nu încalcaseră linia pînă la a ajunge la ostilități și nu văzu nici un motiv să facă asta acum.

Torrey îi întinse mîna în semn de salut, iar Hardy i-o dădu pe a lui.

– Voiam doar să-ți dau un mic avertisment, Diz. Probabil c-ai auzit că vrem să înaintăm rapid cazul asta datorită poziției lui Elaine în comunitate. Există multă minie...

Hardy ascultă cu jumătate de ureche. Observă din nou publicul. Murmura cu adevărat. Cole era întors la masa apărării. Mama lui se sprijinea de balustradă, încercînd să-i vorbească, dar el nu-și putea lua ochii de la partea de galerie aparținînd acuzaării, care era realmente amenințătoare. Asta era ceva unic în experiența lui Hardy – erau oameni în acea încăpere care îl urau deja pe Cole, iar el simțea asta.

Torrey terminase cu vorbăria și trecu la subiect:

– ... Cu mărturisirea pe casetă și toate cele, știi că aș putea obține punerea sub acuzare din partea marelui juriu în cinci minute, așa că, dacă erai cumva înclinat să ceri o amîinare mai lungă, ar trebui să știi că am fixat data pentru marțea următoare. Doar dacă, desigur, nu te hotărăști să nu ceri o amîinare. Atunci am avea audierea în două săptămîni, așa cum stipulează legea.

Cu un sentiment de greață, Hardy își dădu seama că Torrey avea dreptate. Erau două moduri în care se fixa data procesului pentru un caz. Putea exista o audiere preliminară pentru a se hotărî dacă existau îndeajuns de multe dovezi ca să se deschidă un proces. Sau, marele juriu putea ajunge la aceeași concluzie și hotărî punerea sub acuzare.

Hardy voia să amîne lucrurile, dar clientul lui nu, n-ar fi fost de acord. Torrey îi spunea că avea să caute să obțină punerea sub acuzare și, posibil, o dată de începere a procesului chiar mai apropiată, dacă Hardy ar fi încercat să tragă de timp la audierea preliminară. De fapt, își dădu el seama, Torrey părea să nu fi înțeles lucrurile exact – niciodată nu pâruse să înțeleagă bine lucrurile din punct de vedere al strategiei avocățești –, dar îi făcea o favoare numai și permițîndu-i să aibă parte de o audiere preliminară. Ar fi putut să-l pună sub acuzare cînd avea chef. Dacă Hardy n-ar cere timp, ar putea obține cel puțin încă zece zile ca să se pregătească pentru audiere, poate chiar să beneficieze de prezentarea materialului de urmărire penală – probele din cazul lui – un pic mai devreme.

Dar zece zile! Era, realmente, o bătaie de joc. Oricum, era mai bine decît o punere sub acuzare din partea marelui juriu.

Și poate în acest timp, ar fi putut cel puțin să-l convingă pe Cole că ar fi întru totul în interesul lui să fie de acord cu o amînare înainte de a începe un proces.

Dar, oricum, chestia asta o luase la vale rău de tot, unde era probabil să se întîmple și orice alte dezastre și unde pagubele datorate impactului la o viteză atît de mare aveau să fie poate și mai mari. Hardy se forță să zîmbească normal.

– Nici nu mi-a trecut prin cap să cer o amînare.

– Cole Burgess.

Din scaunul său, judecătorul Timothy Hill citi cu dramatism. Judecătorul arăta ca un patrician antic. Părul alb și rar, pieptănat pe spate pe după urechi, atîrna aproape de craniul osos. Pielea lui era asemenea pergamentului întins peste oasele lungi, iar roba atîrna pe el ca un giulgiu. Înfățișarea fizică, unită cu o totală lipsă de personalitate, îi atrăsese rău porecla de „Cadavrul“. Dar astăzi, cu sala plină, avea, dacă nu o exuberanță tinerească, cel puțin un puls detectabil.

– Printr-o plîngere completată aici ești acuzat de crimă, săvîrșită din propria voință, de violarea secțiunii 187 din Codul Penal, deoarece ai ucis-o pe Elaine Wager, o altă ființă umană, în mod intenționat, cu premeditare și contravenind legii, în orașul și districtul San Francisco, statul California, în data de sau în jurul datei de 1 februarie.

Hardy stătea în picioare în centrul încăperii, lângă Cole.

La masa acuzării, constituind o apariție deosebit de neobișnuită într-o sală de judecată reală, Sharron Pratt intrase în ultima clipă și luase loc lângă Gabriel Torrey. Judecătorul Hill îi făcu semn din cap grefierei, care începu să citească circumstanțele agravante ce puteau transforma acest caz într-unul de pedeapsă cu moartea.

Conducînd înspre centru, Hardy încercase să anticipeze ce avea să invoce Pratt la faza asta, dar ea se dovedise mai creativă, căci el ghicise numai una din două, și anume crima în decursul comiterii unui jaf. Cea la care Hardy nu se gîndise – pentru că era atît de trasă de pâr – era o crimă comisă din ură, deoarece Elaine Wager era de culoare, iar Cole era alb. Iar cînd o auzise, simțise nevoia să protesteze:

– Onorată instanță!

Cuvintele pârură să-l lovească pe „Cadavru” cu o forță fizică. Era limpede că nu se așteptase la vreo obiecție în timpul citirii învinuirilor. Îndreptîndu-și întreaga ținută în scaun, se încruntă în jos, către boxa acuzaților.

– Domnule... cărei... Răscolind prin niște hîrtii: domnule...

– Hardy, onorată instanță.

Era pregătit să riște iritarea judecătorului. Idiotenia asta nu putea trece fără obiecții, iar Hill n-avea decît să se obișnuiască treptat cu asta cît mai curînd.

– Cu tot respectul, referitor la a doua circumstanță agravantă, onorată instanță. Lăsînd la o parte făptașul, în această crimă nu se poate vorbi de intoleranță sau de vreo chestiune rasială.

Adjunctul procurorului districtual-șef se ridicase deja în picioare.

– Sînt șocat să aud caracterizarea pe care o face domnul Hardy uciderii unei femei de culoare de către un bărbat alb...

– Onorată instanță, asta e absurd. Doar pentru că cineva aparținînd unei rase ucide pe cineva de altă rasă, nu putem presupune că motivul este unul rasial.

Dar Torrey își cunoștea susținătorii.

– De fiecare dată cînd o persoană de culoare este ucisă într-o zonă controlată de albi, rasa este un motiv.

Hardy îi răspunse:

– Union Square nu este o zonă controlată de albi, onorată instanță. Este în centru.

„Cadavrul“ îi aruncă o căutătură urîtă din scaunul său.

– Ajunge! Știi unde se află Union Square, domnule Hardy. Aveți o problemă cu acuzațiile? Înregistrați întîmpinările corespunzătoare. Între timp... se uită către masa acuzării, acesta este un caz de importanță majoră, domnule Torrey?

– Da, onorată instanță. Acuzarea cere pedeapsa cu moartea. Hill clătină din cap și rosti brusc:

– Domnule Hardy, cum pledează clientul dumneavoastră?

El și Cole nu ajunseseră să discute serios despre asta, dar își înghionti clientul, iar tînărul își ridică privirea, foarte conștient. Nu ezită nici o secundă:

– Nevinovat, onorată instanță.

Se iscă imediat rumoare. Hill părea să o fi așteptat. Cu siguranță că nu făcu nici o încercare să reinstaureze liniștea cu ciocănelul său. Dar dezordinea îi oferî o șansă, iar Hardy se folosi de ea pentru a se întoarce și a privi din nou către public.

Jeff Elliot, a cărui rubrică din *Chronicle* ridicase deja în mod apreciabil nivelul discuțiilor purtate pe marginea acestui caz, își adusese scaunul cu roțile în față și stătea la capătul rîndului întîi, lîngă Dorothy. „În mod semnificativ, gîndi Hardy, Jody Burgess se afla la cîteva scaune mai încolo, nu exact lîngă fiica ei, locurile dintre ele fiind înțesate de reporteri.“

La stînga lui Hardy, partea de sală care ținea de acuzare își continua fierberea. Trei sferturi din publicul din partea aceea era

format din persoane de culoare. Pe Hardy îl uimi din nou sentimentul compact, aproape palpabil, de mînie, pe care îl simțea din partea colegilor și prietenilor lui Elaine. Iar în spatele acelui grup, cîțiva tineri – Hardy considera că trebuie să fi fost studenți din clasele lui Elaine – se foiau și se întorceau în scaunele lor, reacționînd cu evidentă furie și dezgust.

Pe primul rînd, Hardy recunoscuse o serie de asistenți ai procurorului districtual și pe inspectorul de poliție Ridley Banks. Mai era și Clarence Jackman, cunoscutul avocat de la firma lui Elaine, așezat lîngă o negresă remarcabilă care se uita cu malițiozitate mocnită la Hardy. Lîngă ea, un bărbat alb, foarte chipeș, cam între două vîrste, ședea în scaunul lui, ca o statuie, cu mîinile împreunate în poală. „El cine era?” se întreba Hardy.

Glitsky nu coborîse încă de la etajul patru.

În cele din urmă, brusc, judecătorul Hill decise că lăsase lucrurile în voia lor îndeajuns de mult. De ochii lumii, lovi cu ciocănelul lui de cîteva ori și așteptă ca zgomotul să înceteze, apoi i se adresă lui Torrey:

– Acuzarea cere respingerea posibilității de eliberare pe cauciune?

– Bineînțeles, onorată instanță. Acesta e un caz de importanță majoră. Nu poate fi vorba de nici un fel de cauciune.

Hardy interveni din nou:

– Onorată instanță, dacă și Curtea dorește...

„Cadavrul” își pierdea răbdarea datorită tuturor acelor înterruperi. La urma urmei, asta se presupunea că e doar o procedură administrativă simplă.

– În cazurile de importanță majoră nu se acordă eliberarea pe cauciune, domnule Hardy.

– Da, onorată instanță, sînt conștient de asta. Dar, încă o dată, acesta nu ar trebui să fie deloc un caz de importanță majoră sau chiar unul cu circumstanțe agravante. Hardy inspiră adînc, apoi se lansă mai departe. Aceste acuzații constituie un caz clar de politicianism, în care domnul Burgess este folosit pe

post de pion. Sînt violate și ucise femei, iar acest procuror districtual nu cere circumstanțe agravante; sînt omorîți polițiști, fără circumstanțe agravante. Acum, într-un an electoral, dintr-odată avem parte nu doar de circumstanțe agravante, dar și de o cerere pentru pedeapsa cu moartea. Se dorește moartea clientului meu, onorată instanță, numai pentru ca doamna Pratt să facă o ultimă încercare grosolană de a-și păstra postul. Și chestia asta nu e în regulă.

– Onorată instanță, vă rog!

Torrey se ridicase de pe scaunul lui, cu vocea la volum maxim, iar asta îi ațîta pe cei prezenți, care reacționară furioși.

Dar de data asta, simțind poate o maree în creștere, Hill hotărî că era mai bine să preia controlul și lovi tare cu ciocănelul lui de trei ori, într-o succesiune rapidă.

– Vom avea liniște în această sală sau publicul va fi dat afară. Abia se oprișe, cînd își aruncă privirea înapoi către Hardy și vorbi cu asprime: Acum, domnule avocat, dacă aveți vreo obiecție față de circumstanțele agravante, scrieți-vă moțiunea, dar pentru moment, le avem. Iar eliberarea pe cautiune este respinsă.

Dar lui Hardy i se ridicase deja singele la cap și nu putea lăsa lucrurile astfel.

– În cazul ăsta, onorată instanță, înainte să mergem mai departe cu partida asta de fotbal politic, voi depune, de asemenea, o moțiune legată de așa-zisa mărturisire, pe care acuzarea o tot vîntură prin ziare într-un mod atît de lipsit de etică.

Asta chiar că dezlănțui mulțimea și cîteva izbucniri se patură auzi clar: „Hei, a mărturisit!“, „Individul a făcut-o!“ – punctînd hărmălaia generală.

Ciocănelul sună din nou. Dar furia lui Hill se îndreptase cu adevărat către Hardy.

– Vă avertizez, domnule avocat. Țsta nu e locul sau momentul potrivit. Ridicați problema la audierea preliminară.

Dar era ca și cum Hardy nu l-ar fi auzit. Deja îndurase prea multe azi, așa că răbdarea lui ajunsese la capăt. Își ridică vocea ca să acopere zarva:

– Onorată instanță, domnul Burgess a fost reținut ore întregi înainte de a fi învinuit și, de asemenea, nu a fost informat cum se cuvine asupra dreptului său la un avocat...

– Asta-i o minciună sfruntată! Riddley Banks se ridicase în picioare pe primul rând. I-am citit drepturile de îndată ce...

– Era beat și prea puțin coerent, onorată instanță. Caseta interogatoriului lui o demonstrează clar. Caseta asta nu poate fi nicidecum prezentată unui juriu. Acuzarea nu are nici un drept să încerce să insinueze idei preconcepute în mintea unor eventuali jurați numind-o mărturisire.

În acest moment, printre cei de față, lucrurile chiar scăpaseră de sub control. Toată lumea părea să vorbească, să țipe, să injure. Hardy simți un damf puternic de transpirație și nu-și dădu seama dacă era Cole cu frica lui sau mirosul colectiv al mulțimii din spatele lui.

– Luați loc cu toții! „Cadavrul“ revenise în cele din urmă la viață, urlînd. Jos, acolo în public. Lovea iar și iar cu ciocănelul lui. Aprozi!

Cei trei bărbați în uniformă apărură din diversele lor posturi de lângă pereți și începură să vină către balustrada despărțitoare.

Zece minute mai târziu, punerea oficială sub acuzare luase sfîrșit. Hill puse capăt intervenției lente a aprozilor pe cînd ajungeau la balustrada despărțitoare. Chiar nu dorea să fie nevoit să dea afară cu forța peste o sută de oameni. Nu numai că ar constitui un precedent negativ pentru colegii lui judecători, dar mai mult ca sigur că n-ar fi vrut să-i iasă vorbe că judecătorul Hill n-a fost în stare să-și țină sub control sala de judecată numai cu ajutorul propriei puteri de convingere.

Publicul din încăpere luă loc din nou. Hill refuză încă o dată cautiunea, iar de data asta nimeni nu mai intră în dispute cu el. Cînd Hardy nu ceru o amîinare pentru audierea preliminară, judecătorul îl mai întrebă a doua oară, să fie sigur că auzise cum trebuie. Apoi fixă audierea pe data de miercuri, 17 februarie, la ora zece, în aceeași sală.

Dădu dispoziție ca Burgess să fie dus înapoi la închisoare și declară ședința închisă. Se ridică în picioare fără să arunce nici măcar o privire cuiva din sală sau din public și își părăsi locul într-un vârtej de robe negre.

Hardy își dădu seama că fusese norocos că scăpase fără o citație pentru sfidarea Curții. Și că, de fapt, nu realizase nimic substanțial pentru clientul lui, deși reușise cu siguranță să-l înfurie atât pe judecător, cât și jumătate din sală. Așa că, pe când mulțimea enervată se strecura afară în spatele lui, el trăgea de timp, adunându-și hîrțile la masa apărării. Știa că trebuia să treacă pe sub furcile caudine de partea cealaltă a balustradei despărțitoare și afară pe hol, dar se simțea ciudat de mulțumit. Îi avertizase – nimeni nu îl călca în picioare pe clientul lui fără luptă.

Simți o atingere ușoară pe umăr din spate, se întoarse și dădu cu ochii de procurorul districtual.

– Domnule Hardy.

Își îndreptă ținuta și dădu din cap.

– Doamnă Pratt.

Hardy și Pratt aveau antecedente. Cu un an înainte, el făcuse ca ea să fie admonestată public de către Curte pentru faptul că biroul ei abuzase de instituția marelui juriu. La rîndul ei, ea aproape că îi adusese lui Hardy acuzații penale pentru fraudă în asigurări și își îndrumase propriii anchetatori să cerceteze posibila implicare infracțională a lui Hardy în cazul crimei în care era apărător. Dragostea față de celălalt nu-i dădea afară din casă pe nici unul.

Iar acum își încerca din nou puterile cu el.

– Asta a fost o manifestare de prost gust și destul de lipsită de profesionalism.

– Poate că a fost. Buzele lui Hardy se ridicară, dar nimeni n-ar fi numit asta zîmbet. Dar prefer asta ipocriziei satisfăcute de sine. Chiar sinteți atât de înrobătă de politică, încît să omorîți pe cineva pentru cîteva voturi?

Pratt se înroșise datorită atacului direct.

– Aducerea de acuzații false legate de motivele mele îți va crea probleme în barou, domnule Hardy.

Hardy clătină din cap din nou.

– N-aș putea să fiu mai de acord, de aceea nu le fac fără dovezi. Și dacă tot ne bucurăm de un schimb atît de deschis și de total de idei, aș fi interesat să aud despre hotărîrea de a cere circumstanțe agravante și nu mai puțin despre pedeapsa cu moartea.

– Ea nu trebuie să-ți explice ție nimic, Hardy. Țăsta era Torrey. Hardy fusese „Diz“ înainte de începerea punerii oficiale sub acuzare, dar acum Torrey renunțase la mănăși. Du-te și pune-ți în practică trucurile defensive ieftine, iar cînd o să vină și rîndul nostru, o să vedem ce-o să zică un juriu despre ele.

– Ce idee bună, spuse Hardy. Cam asta și aveam de gînd, oricum. Să văd ce crede un juriu. Dacă se va ajunge vreodată la asta, fapt de care mă îndoiesc.

– O, se va ajunge acolo. Asta se întîmplă cînd obții o mărturisire. Prezumția de vinovăție crește considerabil.

– Așa face? Asta e curios, zise Hardy. Am crezut întotdeauna că se zice prezumția de nevinovăție.

– Omul tău nu e nevinovat.

– Păi, iar mergi prea departe. Presupun că ne întoarcem din nou la treaba aia cu juriul, nu-i așa?

Torrey avea o expresie de dispreț suveran.

– O cunoșteai pe Elaine, nu-i așa?

– Da, o cunoșteam. Hardy răspunse fără ironie. O consideram grozavă. Iar ideea c-ați vrea să omorîți pe cineva în numele ei mă face să mă sufoc.

Torrey dădu din cap dezgustat.

– Pur și simplu nu înțeleg cum poți trăi cu tine însuși.

– E ușor, îi replică Hardy. Chiar am o personalitate mișto.

– Hai să mergem, Gabe. Sharron Pratt mai că nu-l trăsese de mincă. A, și, domnule Hardy? Dacă aș fi în locul dumitale, aș lăsa-o mai moale cu acuzațiile de jucatul de-a politica cu viața unui om.

– Dar cum ați vrea s-o numesc?

Ea ignoră asta.

– Dacă tu continui, spuse ea, n-o să mai fiu dispusă să las asta deoparte când se termină totul. Și o să-ți pară foarte rău.

Hardy conștientiză asta, apoi clătină gînditor din cap.

– Știți, asta sună a naibii de mult ca o amenințare. Mă amenințați?

Ea se încruntă la el, privindu-l de la același nivel.

– Ia-o oricum vrei.

– Bine, spuse el. O s-o iau ca pe-o amenințare. Și ca atare o s-o aduc mai departe la cunoștința Comitetului de etică al Baroului. Dacă tot ne-am pornit să vorbim despre etică, asta o să ne aducă de unde am plecat, în cerc.

Torrey nu se putu abține de la o remarcă de despărțire:

– N-ai ști ce-i aia etică nici dacă te-ar mușca de cur.

Pentru o clipă, Hardy se uită la el cu o privire goală.

– Vai! Ce chestie deșteaptă. Trebuie s-o țin minte. Se întoarse să-și adune restul hîrtilor.

De îndată ce ieși pe coridorul exterior, Hardy se hotărî să dea uitării. Era familiarizat cu ieșirea din spate – așa și intrase –, dar clientului lui, Cole, tocmai i se refuzase cautiunea. Chiar și când te așteptai la asta, iar el se așteptase, nu era deloc un moment comod.

Îl ajunsese pe Cole exact în dreptul celulei din spatele sălii de judecată. Aprozii erau ocupați cu transportul altor deținuți, iar în celulă era un alt acuzat care aștepta cu avocatul lui, așa că îl prinseseră pe Cole cu cătușele de barele de la lift pînă când aveau să-și facă timp și pentru el, lucru care nu se știa când urma să se întîmple.

Hardy se opri lîngă el.

– O să mai încercăm ceva în legătură cu cautiunea, spuse el. Mai avem încă șanse.

– Și eu ce o să fac de acum și pînă la audierea preliminară?

– O să trebuiască să stăm de vorbă destul de mult. Să vedem, poate ai să-ți mai amintești câte ceva.

Dar Cole nu păru să-l audă.

– Nu, spuse el, ca și cum ar fi vorbit cu sine însuși.

– Nu, ce? întrebă Hardy. N-ai să-ți mai amintești nimic nou?

– Nu asta. Mă refer la... Își dădu ochii peste cap. Apropo de amintit ceva... nu la asta mă gîndeam.

Hardy știa la ce se gîndea Cole – la următoarea lui doză.

– La asta ar trebui să te gîndești, Cole. Poate ai putea folosi timpul ca să devii curat.

O clătinare din cap.

– Nu. Nu cred că... Se opri.

Era un teren străin pentru Hardy. Bineînțeles că prinsese perioada de început a culturii drogurilor de la sfîrșitul anilor 1960 și începutul anilor 1970, dar, înainte de a urma Dreptul, ca pușcaș marin în Vietnam, iar apoi ca polițist, începuse să-i displace din ce în ce mai mult ideea de substanțe interzise. El își găsisse distracții și fără să fie nevoit să recurgă la chimicale și apoi, mai tîrziu, cînd simțise nevoia să scape de durerea pricinuită de moartea fiului lui și de căsătoria lui ratată, gravitase în jurul a ceea ce irlandezii numeau „slăbiciunea omului bun“, băutura.

Dar nici măcar ea nu-l controlase vreodată. Obişnuise să bea, uneori chiar mult, apoi se lăsase.

Însă băiatul ăsta era într-o lume cu totul diferită.

– Vrei să scapi de asta?

El ridică din umeri.

– Dacă vreau, există programe pentru asta. Un rîs lipsit de veselie. E câte un program pentru orice, nu-i așa?

– Așa s-ar părea.

Îl surprinse pe Hardy – acel prim moment în care simți o legătură cu clientul lui –, dar și el credea la fel. Aici, în San Francisco, toleranța și înțelegerea față de orice slăbiciune sau aberație umană fuseseră politizate, li se alocaseră fonduri, se creaseră instituții. Cineva era plătit să te ajute să te vindecii de orice ai fi

suferit și, dacă n-aveai nimic, cineva era plătit ca să descopere ceva care te necăjea.

– E ceva ce-aș putea să fac? întrebă Hardy.

Cole își întoarse capul.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun, dacă te hotărăști să mergi mai departe, să-ți fac rost de ceva consiliere, chestii de genul ăsta.

– Probabil că nu. Cole lăsă să-i iasă aerul din plămîni. Dacă o fi să se întîmple, ține de mine. Se bătu cu mîna peste inimă. Aici.

Hardy știa că asta era adevărat, dar se simțea totuși bine să-l audă pe Cole spunînd-o, conștientizînd că soarta lui era într-o oarecare măsură propria responsabilitate. Poate că pînă la urmă nu era într-un totu pierdut.

– Și ce se întîmplă în continuare, întrebă el, în lumea justiției?

– În continuare o să depun niște moțiuni. Chestiile la care m-am referit acolo, înăuntru. Arată către ușa sălii de judecată. Problemele de procedură, circumstanțele astea agravante...

– Și asta chiar o să funcționeze?

– În ce sens?

– Vreau să zic, dacă nu mi-au citit drepturile...

Ochii lui Hardy se încruntară.

– Zilele trecute, la spital, mi-ai spus că nu-ți aminteai dacă au făcut-o sau nu. Tu credeai că nu. Acum îmi spui „dacă“...

Tinărul se corectă:

– Nu. Ei mi-au spus că nu fusesem arestat pentru crimă, așa că n-aveam nevoie încă de un avocat. Mă interogau numai pentru că mă aflasem pe alee și fugisem.

– Deci îți amintești?

– Asta a fost după ce mă reținuseră ore întregi. Pe la jumătatea lucrurilor m-am mai trezit.

Hardy nu era încîntat de schimbările constante pe care le suferea povestea lui Cole, dar nu văzu nici un avantaj în a se lua la ceartă pe tema asta acum.

– Păi, dacă asta e ceea ce ți-au spus cu adevărat, atunci poate reușim să întoarcem lucrurile în favoarea noastră.

– Și hai să-ți mai spun și altceva. Despre circumstanțele alea agravante. Se înfioră involuntar. Sînt cît se poate de sigur că n-am omorît-o pe fata aia pentru că era neagră.

Lumea se opri se parcă dintr-odată. Tonul lui Hardy se ascuți:

– Și atunci de ce ai omorît-o?

– Ce?

El lăsă cuvintele aspre să-i scape cu repeziciune, aproape fără să respire.

– De ce ai omorît-o, dacă nu din cauză că era neagră?

După ce văzuse caseta lui Glitsky și analizase lucrurile, Hardy ajunsese să creadă că exista posibilitatea ca nu Cole să fi fost cel care o ucisese pe Elaine. Așa că se hotărîse să păstreze cazul. Dar acum, aici – aparent, cel puțin – avea parte de o a doua mărturisire. Nesolicitată, neforțată.

Fața lui Cole îi trădă confuzia la schimbarea rapidă din comportamentul lui Hardy. Trecuse de la protector la inchiizitor cît ai clipi. Făcu o grimasă.

– Hei, haide, ce e? Tot ce am spus e că nu s-ar fi întîmplat pentru că era neagră.

– Nu s-ar fi întîmplat? Sau nu s-a întîmplat?

Dacă exista o diferență, Cole nu părea să-și dea seama care era aceea. Se chinui să spună ceva.

– Vreau să spun, alb, negru, maro. Cui îi pasă? Vreau să spun că n-ar fi fost o chestie rasială. Eu nici măcar nu gîndesc așa.

Hardy se aplecă mai aproape, iar de data asta clientul lui era cel care transpira.

– Tocmai ai admis din nou că ai omorît-o. Nu-ți dai seama de asta?

Ca o câprioară în lumina farurilor, Cole clătina din cap.

– Nu mai știu. N-am făcut-o. Am zis eu asta?

– Nu știi dacă ai omorît-o sau nu?

În sfîrșit, își înălță capul.

– Nu-mi *aduc aminte* s-o fi omorît. Ți-am spus asta. Nu cred c-am omorît-o, dar e posibil s-o fi făcut... dacă am folosit pistolul.

– E *posibil* s-o fi făcut? Cole, ascultă-mă. Tocmai ai spus că n-ai împușcat-o pe fată din cauză că era neagră. Astea au fost cuvintele tale exact.

Dar el dădea din cap dintr-o parte în alta.

– Vezi? Nu. Nu asta voiam să spun.

– OK, spune-mi.

El oftă adânc, apoi își mișcă mâinile făcând cătușele să zornăie. Plecându-și capul între umeri, își dresе vocea și vorbi cu un glas abia mai puternic decât o șoaptă.

– Ascultă. Dacă aș omorî vreodată pe cineva, ceea ce n-aș face, n-ar fi datorită faptului că persoana ar fi de culoare, OK? Așa că, dacă am omorît-o pe fata asta...

– Elaine.

– Da, Elaine. Dacă am omorît-o – ceea ce nu-mi amintesc, așa că se poate și să n-o fi omorît –, nu asta a fost motivul.

– Dar dacă nu-ți amintești s-o fi omorît, de ce ai admis că ai omorît-o?

Cole își dădu ochii peste cap.

– N-am mai trecut o dată prin toate astea? Ți-am spus. Mă simțeam atât de rău...

Hardy se întinse și-și lăsă mâna pe umărul lui pentru scurtă vreme.

– Oprește-te, pur și simplu oprește-te.

Dar el nu putu să facă asta.

– Știi, omule...

– Cole, spune-mi Dismas, vrei? Sau Diz.

– OK. Dar nu-mi amintesc nici să *n-o fi* ucis, pur și simplu nu-mi amintesc. Nu-mi amintesc de pistol, cum am făcut rost de el... Vocea i se pierdu.

– L-ai găsit lângă cadavru? Poate pe stradă?

– Așa s-ar părea.

– Înainte sau după ce ai văzut-o pe ea?

El închise ochii, încercînd să-și amintească.

– Nu știu. Se pare că înainte, pentru că după aceea... Vreau să zic, n-aș fi avut când după aceea, nu? Eu eram aplecat asupra ei când au venit polițiștii.

– Dar îți amintești asta?

Cole se strîmbă, efortul de a-și aminti fiind peste puterile lui. Clătină din cap fără speranță.

– Nu chiar.

Hardy se aplecă din nou spre el. Își petrecuse o bună parte din viață ca barman și avea un mare respect pentru efectele alcoolului, dar genul de pierdere totală a cunoștinței pe care părea s-o descrie Cole era mult peste asta.

– Cole, întreabă el blînd, ce îți amintești că s-a întîmplat după ce ți-ai ridicat sticla de whisky?

Tînărul își ridică privirea. Îi devenise sticloasă.

– Nu știu, omule. Pur și simplu, nu știu.

Luînd-o pe scara din spate, Hardy ajunsese nevătămat pînă la etajul al patrulea, pe coridorul lung, pînă la Departamentul omucideri. Patru inspectori își ridicară capetele din hîrtii, dar nici unul dintre ei nu catadicsi să-i arunce vreun salut. Ușa improvizată, dar încă albă a lui Glitsky era închisă din nou, dar de data asta era lumină în spatele jaluzelelor.

— E cineva înăuntru cu locotenentul? întrebă Hardy în încăpere.

Un cor mut de ridicări din umeri, așa că ciocăni.

— E deschis.

Răsuci mînerul și-și băgă capul înăuntru.

— De fapt, zise el, era închis.

Glitsky stătea cu picioarele pe birou, cu degetele desfăcute peste gură.

— De ce nu faci să fie la fel din nou?

— Aș putea face asta.

Hardy o făcu, apoi se aplecă peste birou, îi deschise unul dintre sertare și scoase o mînă plină de alune.

— Totuși, trebuie să-ți spun că vechea politică a ușilor deschise cu care obișnuiai să te mîndrești atît de tare pare să se afle în pericol și să se soldeze cu o scădere rapidă a popularității extraordinare de care te bucuri în rîndul oamenilor tăi, fapt pe care n-aș vrea să-l văd întîmplîndu-se.

Se putea s-o fi făcut involuntar, dar fața lui Glitsky păru să se îmblînzească — să spunem cam de la diamant la granit.

– Aș fi vrut să fiu irlandez și să-mi fi plăcut să mă aud vorbind la fel de tare ca și ție.

– Să fi fost, îi replică Hardy.

– Să fi fost ce?

– Tu ai spus „să fiu“. Aș vrea să fiu irlandez. Dar e „să fi fost“. Condiționalul prezent care nu exprimă o realitate cere subjonctivul. Aș vrea „să fi fost“ irlandez. Se pare că oamenii nu mai știu asta.

Glitsky clătină din cap și-și dădu picioarele jos de pe birou.

– Exact la asta mă refeream. Douăj’ de cuvinte când cinci ar fi de ajuns.

– Cinci pot fi în regulă, îi răspunse Hardy. Concizie și toate celelalte. Dar se poate și mai bine. Douăzeci de cuvinte, dacă sînt cele care trebuie – iar asta, prietene, este cheia – pot fi de-a dreptul sublime. Și, bineînțeles, deși puțini sînt cei care mai recunosc asta în epoca noastră blazată, folosirea corectă a subjonctivului este marca unui om civilizat.

Înfrînt, Glitsky își permise pînă la urmă un zîmbet.

– Dacă mi-ar păsa, aș lua notă de asta. Înghiți una din alunele lui. Deci, cum a mers jos?

Hardy se lăsă pe spate.

– Am reușit cumva să scap de acuzația de sfidare a Curții, dar cred că destul de strîns. Îi descrie pe scurt punctele cele mai importante ale punerii sub acuzare, spunîndu-i în încheiere că fusese surprins că Glitsky absentase. Arată către biroul gol. Dar totuși, văzînd gramezile de dosare cărora trebuie să le faci față...

Se lăsă tăcerea.

Hardy continuă:

– După aceea am avut o altă discuție plăcută cu clientul meu. Nu pot să zic că m-a înveselit prea tare. Nu-și amintește nimic. Noaptea aia e un gol imens, ceea ce înseamnă c-a fost mai beat decît am fost eu vreodată.

– Și dacă-mi amintesc bine, chiar dacă tu nu o faci, ți s-a rupt și ție filmul de cîteva ori.

– Din cînd în cînd, în tinerețe. Dar numai în scopul cercetării. Oricum, aș vrea să mă consider un entuziast în ceea ce privește subiectul, și totuși eu n-am avut niciodată genul de amnezie pe care o descrie Cole, ceea ce mă face să am îndoieli.

Dar Glitsky clătina din cap.

– Sînt tot felul de pastile noi în zilele noastre, Diz. Drogul violului de la prima întîlnire. Și, mult mai ușor de procurat, halcionul poate avea acest efect.

– Halcionul?

– Somniferul. Cînd îți făceai cercetările apropo de băutură, n-ai luat niciodată halcion înainte să te apuci de una mică?

– Zău că nu-mi mai amintesc. E un vid complet. Dar încep să zîmbească. Glumeam doar. Asta e ce se întîmplă?

– Așa se spune. Inconștiență totală. Glitsky aruncă o privire către ușa închisă. Oricum, tot își coborî vocea.

– Și eu am avut o întîlnire azi-dimineață. Batiste, Ridley Banks, Strout, băieții de la locul faptei. Voiam să vorbim despre problemele legate de casetă.

– Banks a fost jos în sală.

– Da, m-am gîndit c-o să fie. I-am spus că n-ar trebui să susținem mărturisirea.

– Ai sugerat asta?

Era mai mult decît crezuse Hardy că avea să facă Abe.

– Cu glas tare?

– Da, dar Ridley a fost un pic cam reticent la ideea că mărturisirea e o gogoasă. Părea să creadă că asta avea să se reflecte asupra modului cum a condus-o el.

– Și nu greșea prea mult.

– Și știe și el asta. Locotenentul izbucni sictirit. E complicat, Diz. Țștia sînt oamenii mei. Mi-au dat ce le-am cerut. Nu-i învinuiesc pentru că sînt călcați pe coadă.

– Nici eu, dar călcați pe coadă e una, iar să lași un tip să se ducă la fund pe baza unor dovezi invalide e alta.

– Păi, cam așa e. Oricum, colegii și șefii mei au fost de aceeași părere. Aveau destule motive ca să îl aresteze pe Burgess și

încă mai au. El ne-a oferit și mai multe cînd am stat de vorbă cu el. Acum o să i se deschidă proces. Nu mai e treaba noastră. Sfirșitul poveștii.

Fu rîndul lui Hardy să ofteze.

– Dar nu-i așa, Abe. Știi că nu-i așa.

– Nu-mi spune asta, Diz. S-ar putea să fie așa. Și nu confunda dovezile invalide cu nevinovăția. Băiatul tău chiar a ucis-o pe Elaine. Totul ține de cum o să dovedim asta. Vreau un caz curat, asta-i tot.

– Eu cred că vrei mult mai mult decît atît.

Glitsky sparse coaja unei nuci.

– Încerc să-mi dau seama cum să conduc o investigație și să adun mai multe dovezi cînd avem deja un suspect la închisoare și căruia i se va deschide, cel mai probabil, proces.

– Atenție! Arătînd cu degetul, Hardy îi opri răspunsul prietenului său. Vezi? Pot să fiu și concis. Elocvent, chiar.

Glitsky era pe punctul de a răspunde din nou, dar fu iarăși întrerupt, de data asta de un ciocănit în ușă.

– E deschis.

Hardy cloncăni dezaprobativ:

– Tot spui asta.

Dar într-o clipă, în ușă apărură însuși șeful poliției, Dan Rigby, însoțit de Sharron Pratt și Gabriel Torrey. Și un Frank Batiste stingherit. În spatele lor era o masă amorfă de oameni – funcționari de la biroul procurorului districtual, polițiști în uniformă, cîțiva reporteri, poate cîțiva trecători ocazionali. Hardy îi putu zări pe inspectorii de la Omucideri adunați împreună pe marginea exterioară.

– Ia te uită! spuse Torrey peste umerii lui Rigby. Nu-i așa că-i draguț?

Cum nu exista loc pentru o discuție privată în biroul lui Glitsky, la ordinul lui Rigby, cei implicați străbătură încăperea principală a secției și merseră într-una din zonele pentru interogatoriu – de fapt, exact cea în care Cole Burgess fusese luat tare.

Lipsită de aer, neavînd ferestre, cu o masă micuță acum împinsă pînă la unul dintre pereți și cu trei scaune, camera de interogatoriu nu era probabil nici ea o idee strălucită pentru întrevederea lor, dar atmosfera devenise, dintr-odată, oarecum *imperiioasă*.

Torrey, cuprins de o furie triumfătoare, tot repeta:

– Știam asta. O știam. Rigby, sfîșiat între dorința de a-și proteja unul dintre oameni și nevoia de a înăbuși orice posibil scandal, voia o ușă pe care s-o poată închide după intrarea tuturor actorilor importanți și voia asta *acum*.

– Domnul Hardy n-are de ce să participe la treaba asta, șefule, spuse Pratt.

Rigby o ignoră. Nu pierdu timpul cu preambuluri, ci se întoarce către locotenentul lui de la Omucideri și-i dădu drumul:

– Domnul Torrey îmi spunea că, azi-dimineață, domnul Hardy aici de față s-a referit la o casetă video în timpul punerii oficiale sub acuzare a lui Cole Burgess. Cum de a ajuns s-o vadă?

– N-am ajuns nici pe departe la prezentarea materialului de urmărire penală, se băgă și Pratt fără rost. N-a aflat de ea de la biroul nostru.

Toată lumea știa deja asta. Rigby își păstră privirea ațintită asupra lui Glitsky.

– Abe?

Dar Hardy, a cărui scăpare din sala de judecată îl pusese pe Glitsky în acea poziție delicată, n-avea să-și lase prietenul la nevoie.

– N-am spus niciodată că am văzut o casetă, spuse el. Cole mi-a spus că l-au tras pe video.

– El cum de știa? interveni Banks.

– Ei, zău. A presupus, răspunse Hardy. Nu e cine știe ce procedură secretă. Toată lumea e înregistrată pe video.

Dar Torrey era pregătit pentru această dezmințire. Își scoase o bucată de hîrtie din buzunar și îi căută privirea lui Rigby.

– Asta este ceea ce a spus exact domnul Hardy. Mi-am luat libertatea de a o ruga pe grefiera Curții să-mi copieze și mie. Citi:

– „Era beat și prea puțin coerent, onorată instanță. Caseta interogatoriului lui demonstrează limpede asta“. Mie-mi sună ca și cum ar fi văzut-o.

Dar Hardy nu dădu înapoi.

– Nu dovedește nici un nenorocit de...

Însă Glitsky îi puse o mână pe braț.

– E OK, Diz.

Se întoarse către Rigby.

– Eu i-am pus caseta.

După un moment de liniște uimită, Banks izbucni în ciudat:

– Isuse!

Torrey își strînse un pumn.

– De nota zece, șopti el.

Pratt își dresă vocea:

– Păi, șefule, în lumina acestei recunoașteri, nu poți...

– Sharron! Te rog. Rigby o opri cu palma ridicată, apoi se întoarse către șeful lui de la Omucideri. Locotenent Glitsky, îmi spui că ai procurat dovezi avocatului apărării, într-un proces de crimă. Am înțeles bine?

Glitsky își plecă capul cîțiva centimetri.

– Da, domnule.

Șeful poliției oftă din rărunchi.

– Bine. Gura i se mișcă. Era posibil să fi scrișnit din dinți.

Bine, repetă el. Trebuie să ne ocupăm de asta. Între timp...

Torrey:

– De ce trebuie să vă ocupați? A recunoscut...

– ÎNTRE TIMP... urlă Rigby ca să-i închidă gura. Se întoarse către Batiste. Între timp, Frank, aș vrea ca tu și Abe să veniți la mine în birou în – își verifică ceasul – treizeci de minute. Locotenente, dacă vrei să îți aduci și ofițerul care să înregistreze plîngerea cînd vii, asta ar putea fi o mișcare prudentă. Toți ceilalți – vocea i se asprise – aș aprecia faptul dacă tot ce s-a vorbit în spatele acestor uși va rămîne aici pînă cînd voi putea pregăti o declarație, după ce o să dăm de cap celor întîmplate. Îi fulgeră

cu privirea pe Pratt și pe Torrey: Și dacă va fi de dat vreo declarație, o s-o dăm împreună. Ne-am înțeles?

– Ne putem înțelege asupra acestui lucru, declară Pratt.

– Deși ar fi mai bine să se întâmple mai repede decât mai târziu, adăugă Torrey.

– De îndată ce cunoaștem toate faptele, îi replică Rigby repezit.

Aruncă o privire lentă în încăpere, apoi rămase în cele din urmă pironit asupra lui Glitsky, clatinând din cap.

– Isuse Cristoase, Abe, spuse el pentru sine, ce-a fost în mintea ta?

Apoi răsuci mânerul și ieși pe ușă, lăsând-o deschisă în urma lui.

Cariera de polițist a lui Gene Visser începuse promițător. Petrecuse trei ani de zile lucrând pe străzi, în mașina de patrulare, apoi fusese promovat și câștigase o tresă și o slujbă ca inspector la furturi. După trei ani în acel departament, mai petrecu încă doi la moravuri, luă examenul pentru gradul de sergent și își depuse candidatura pentru următorul post liber de inspector la Omucideri, cea mai înaltă poziție pentru polițiștii activi. Când obținuse promovarea la treizeci de ani, era unul dintre cei mai tineri inspectori care obținuseră vreodată acel rang și acea poziție.

Dar Visser avea o serie de slăbiciuni de caracter care aveau să aibă un impact negativ asupra aspirațiilor sale în cadrul poliției. Prima era tendința de a teoretiza înainte de a fi cules toate dovezile posibile. Avea obiceiul de a avea câte-un presentiment legat de cel care, dintre diverșii suspecti dintr-un caz, era cel mai probabil vinovatul și de a-și canaliza toată energia încercând să-și demonstreze teoria. În primele câteva cazuri de care se ocupase, tactica asta chiar dăduse rezultate – destul de des, individul care părea să fi comis fapta, chiar o comisese.

Dar nu întotdeauna.

Iar legea probabilităților – împreună cu complexitatea motivelor și a situațiilor din omuciderile din viața reală – îl ajunseseră într-un final din urmă într-un caz foarte mediatizat.

Acesta fusese momentul în care cel de-al doilea defect major al său – lipsa de consecvență în ceea ce privește loialitatea – ieși la iveală. Visser considera un lucru de bun-simț să ai prieteni atît în rîndul presei, cît și la Procuratura districtuală sau la poliție. Nu făcea nimănui rău dacă îi pasa unui reporter o mică atenționare în legătură cu ce urma să se petreacă, uneori chiar înainte să se decidă că informațiile respective aveau să fie făcute publice. Acești oameni – procurorii districtuali și reporterii – erau, la urma urmei, utilizatorii finali ai produsului lui. Ar fi trebuit să aibă dreptul la o avanpremieră.

Iar în zelul lor de a obține condamnări (e vorba de perioada de dinainte ca Pratt să fi fost aleasă în funcție), procurorul care se nimerea îl folosea uneori pe Visser pentru a dezvălui presei anumite informații pe care nu le-ar fi putut da el însuși. Dacă erai drăguț cu reporterii, și ei scriau de bine despre tine. Cum se spune – o mînă spală pe alta. Visser e posibil să fi crezut că toată lumea se preta la așa ceva, deși la faza asta se înșela.

Pînă într-o zi cînd constată cu uimire că fusese transferat de la Omucideri. În curînd, găsi că era mai prudent să demisioneze și să-și găsească o nouă slujbă ca anchetator la Procuratura districtuală, ceea ce semăna destul de mult a inspector de poliție, dar nu chiar.

Lucrase acolo doar optsprezece luni. Bineînțeles că ar fi putut rămîne în continuare – de fapt nu făcuse nimic greșit, dar se simțea marginalizat. Devenise ultima alegere a procurorilor cînd aceștia aveau nevoie de un anchetator adevărat. În cele din urmă, simțind o amărăciune profundă față de sistemul care îl respinsese, își dăduse demisia și, încurajat de cîțiva avocați ai apărării cu care se împrietenise și care îi promisese de lucru, își deschisese un birou de detectivi particulari.

Cîndva, Visser fusese un bărbat chipeș, cu păr blond-nisipiu, cu pomeții delicați și un barbișon îngrijit. Însă, în cei zece ani de cînd avea propria afacere, luase în greutate aproape douăzeci de kilograme iar fruntea îi devenise cu cinci centimetri mai lată. Renunțase la barba care îi ascunsese bărbia. Acum, pielea feței lui

era întinsă strâns peste prea multă carne, prin care ochii micuți păreau să privească mereu sașiu.

În acest moment, el era în drum spre clientul lui Dismas Hardy, Rich McNeil, la Terranew Industries. Nu avea fixată vreo întâlnire; era stilul lui. Biroul lui McNeil se afla la unul din etajele superioare ale sediului central al companiei de pe California Street, la mijlocul distanței pînă la Nob Hill. Încăperea avea o mărime rezonabilă, cu mobilier modern, rafturi încastrate în pereți și ferestre pe doi dintre pereți, care ofereau o panoramă a centrului. Cînd secretara sa îl sunase să-i spună că un anchetator privat legat de cazul lui Manny Galt era la ușă, își permisesese să spere că, poate, Hardy angajase un detectiv particular și poate că acesta avea ceva vești bune legate de orice și nu mai putea de nerăbdare să i le spună direct lui McNeil.

Dar de îndată ce îl zări pe Visser, își dădu seama că asta era ceea ce-și dorise el să fie. Namila asta de gunoi nu putea fi omul lui Hardy. Totuși, McNeil îl lăsase să-i intre în birou, doar ca să fie politicos. Se ridică de pe scaunul lui, ieși de după masa de lucru și-i întinse mîna.

– Domnule Visser. Rich McNeil. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Strîngerea uriașului îi zdrobi mîna. Intimidare cu un zîmbet.

– Mulțumesc că m-ați primit așa, pe neașteptate. Vă deranjează dacă mă așez o clipă?

McNeil își închidea și desfăcea pumnul, ușurat să vadă că părea încă funcțional.

– Deloc. Mă tem că nu am prea mult timp liber, dar...

– N-o să vă răpesc prea mult, atunci.

Visser își trase pantalonii în sus, se lăsă pe spate într-unul din fotoliile de piele ale lui McNeil și se uită împrejur prin birou.

– Drăguț loc, zise el. Eu am biroul într-un depozit vechi de pe cheiul 42. Am o priveliște grozavă, exact către apă. Treasure Island, podul. Dar n-am scaune ca acestea.

– Păi...

McNeil n-avea pregătit nici un răspuns de complezență. El trase unul din scaune, apoi adoptă un aer expectativ.

– Deci... Așteptă.

Visser mai petrecu o clipă apreciindu-și nivelul de confort, clădirile care se vedeau pe ferestre. Își întoarse umerii, se cufundă în fotoliu, apoi reveni la McNeil.

– Ca să știți, începu el, astfel încît să fie treaba limpede, lucrez pentru Dash Logan, avocatul domnului Galt. El a considerat că ar putea fi... de folos ca noi doi să avem o discuție, așa mai neoficială.

Dar McNeil clătina din cap.

– Nu știu dacă asta e o idee bună. Avocatul meu m-a sfătuit...

– Nu, haide, hei! Avocații, știu și eu. Doar lucrez pentru unul. Dash a vorbit ieri cu avocatul dumneavoastră și de aceea mă aflu astăzi aici, spuneți-i o vizită de curtoazie. Tipul dumneavoastră – Hardy, nu-i așa? – el pare să creadă că nu e o idee bună să ajungem la o înțelegere în afara tribunalului în cazul asta, el zice că n-avem nici un caz penal. Dar trebuie să vă spun... Ochii sașii se rotiră prin birou.

– Ce? îl îndemna McNeil.

Cu ceva efort, Visser se aplecă în față.

– Uite cum stă treaba, începu el cu toată sinceritatea. Vocea lui scăzu cu cîțiva decibeli. Chestia asta se întîmplă în majoritatea cazurilor, avocații încep să se bălăcărească unul pe celălalt și în curînd toată lumea pierde. Iar domnul Logan, el detestă să vadă asta întîmplîndu-se...

– Ei bine...

McNeil nu mai voia s-audă în continuare. Dădu să se ridice.

– Oricum ar veni asta, chiar nu pot...

– Șmecheria e, Rich, îl întrerupse Visser, aproape ridicîndu-se de pe fotoliu, intimidîndu-l pe McNeil să se așeze la loc. Eu am fost polițist mulți ani. Cunosc genul de lucruri de care sînt interesați și pe care o să le dobîndească. Vreau să spun, toată lumea are un schelet în dulap – lucruri legate de impozite, cîteva dați în

care poate c-ai primit bani de chirie fără a da chitanțe. Țsta e genul de lucruri despre care tipul tău, Hardy, poate că nu știe.

– Aș fi surprins dac-ar fi așa, zise McNeil pe aceeași notă. A fost polițist și el.

– Și Hardy?

McNeil își folosi avantajul.

– Corect. Așa că am impresia că e la curent cu ceea ce se întâmplă, iar mie mi-a spus că nu există un caz. Ceea ce cred și eu, de altfel, deoarece știu că Manny Galt e un mincinos, mai ales în ce privește faptul că mi-ar fi dat bani peșin pentru chirie. Asta nu s-a întâmplat. Nici unul din aceste lucruri nu s-a întâmplat. Așa că, dacă asta e tot – McNeil dăduse iar să se ridice – mulțumesc pentru că ați trecut pe aici, dar mi-e teamă că nu mai avem ce discuta. Bravă un zîmbet. O să trebuiască să-i lăsăm pe avocați să ducă asta pînă la capăt.

Dar Visser nu pricepu aluzia. În schimb, se lăsă iar pe spate și-și frecă palma de pielea fină a brațului fotoliului.

– Păi, atunci e în regulă. Doar că atunci cînd un caz de acest gen înaintează, lucrurile se pot înrăutăți. Iar domnul Logan nu dorește acest lucru.

– Nici domnul Hardy. Va trebui numai să lăsăm faptele să decidă. Gesticulă cu palmele deschise, forțîndu-se să zîmbească iar. Păi, dacă asta e tot, am o dimineață destul de încărcată...

În sfîrșit, Visser se ridică din scaun.

– OK, dar numai drept exemplu.

– Ce anume?

– Ați avut o secretară pe nume Linda Cook, nu-i așa?

McNeil simți un gol în stomac.

– Ce-i cu ea? Asta a fost o greșeală. Cu mult timp în urmă. Soția mea știe totul despre asta.

– Mda, desigur. Dar copiii, știți, nepoții. Întreaga chestiune iese la iveală, ar fi cam trist pentru ei, pentru întregul mod în care gîndesc despre tine.

O respirație nesigură, dar vocea acum oțelită.

– Șterge-o dracului de aici.

Furia și frica nu avură nici un efect asupra lui Visser. Își desfăcu palmele, ca o reflectare a concedierii anterioare a lui McNeil.

– Tot ce vreau să spun este că, dacă genul ăsta de lucruri e făcut public, n-o să-ți facă prea mult bine. Ai auzit ce ți-am spus? Nimeni n-are nevoie de genul ăsta de belea, ha? N-am dreptate?

Luau prânzul la o masă de lângă geam într-un mic local de pe Union Street, iar Jody Burgess renunțase pînă și la a mai ciuguli din salată. În loc de asta, se uita supărată la fiica ei, care tocmai o anunțase, după multe ezitări, că ea și Jeff nu aveau să contribuie la plata apărării lui Cole.

– Nu înțeleg cum poți fi atît de lipsită de sentimente, spuse ea. E fratele tău.

Dorothy nici măcar nu se atinsese de sandvici, și era preferatul ei – *focaccia*, brînză de capră, roșii arse de soare. Ei nu-i era greu să înțeleagă cum de putea să fie atît de lipsită de sentimente – se antrenase, de-aia. De fiecare dată cînd fusese tentată să simtă ceva, bunăoară compasiune sau supărare, sau pur și simplu milă față de fratele ei în decursul ultimilor șase ani, regretase, iar acum tentația nu mai era atît de mare. De fapt, nu mai era deloc o tentație.

Dar își spuse că era totuși mama ei și, deși avuseseră discuții asemănătoare de-o sută de ori înainte, într-un anumit fel, încă-i mai era datoare. Futu-i.

Așa că-i răspunse cu calm.

– Fratele meu, spuse ea, avea nevoie disperată de un loc în care să stea și, deoarece *am simțit* ceva pentru el, l-am lăsat să locuiască în casa mea, cu soțul meu care are un handicap destul de serios și cu *copiii mei*. Și, mamă, s-ar putea să-ți amintești asta, știi care-a fost mulțumirea lui? A furat de la noi. În mod repetat. Pînă și din pușculițele copiilor. Îți vine să crezi? Asta a fost răsplata pentru c-am fost amabilă cu el, iar copiii își vor aminti întotdeauna de-acum înainte de unchiul Cole ca de un hoț, dacă nu chiar ucigaș. Și nu-i așa că asta e o chestie drăguță pe care s-o țină minte tot restul vieții lor?

Jody clătină din cap, apoi înghiți. Mai auzise toate astea și altădată. Și, pentru că îi stătea în fire, avea un răspuns pregătit:

– El nu e un ucigaș.

– Păi, fir-ar al naibii, hoț e.

– Nu se poate abține, Dorothy. E sub controlul a ceva mai puternic decât el însuși.

– O, te rog!

– E adevărat. Știi că e adevărat.

– S-ar putea să fie, mamă, dar *pur și simplu nu-mi mai pasă*.

Nu-mi pasă. Mă asculți?

Jody o privi lung pe Dorothy, își întinse mîna, o atinse pe cea a fiicei ei.

– Scumpo...

– Nu! Dorothy își trase mîna. Nu. Nu de data asta.

– Și ce vom face?

– Eu nu am să fac nimic.

– Ai să-l lași pur și simplu să se ducă?

Dorothy dădu din cap, cu fălcile strînse.

– Mda.

– Ei cer pedeapsa cu moartea. Nu se poate să vrei ca el să moară, nu?

Un oftat.

– Sîntem în San Francisco, mamă. Nici un juriu n-o să-i dea pedeapsa cu moartea. N-o să moară.

– Păi, procurorul districtual e, cu siguranță, de altă părere decât tine.

– Procurorul districtual... Privirea lui Dorothy era goală. E dus oricum, mamă. Nu se mai întoarce.

– Eu nu cred asta.

– Știu, dar ar trebui. Pentru că e adevărat.

Alt moment de tăcere.

Jody credea adesea că depășise faza în care putea să plîngă. Cu siguranță, cu numai cîțiva ani înainte, dacă ar fi auzit-o pe Dorothy spunînd că unicul ei fiu, Cole, n-avea să-și mai revină niciodată, n-avea să mai fie vreodată din nou minunatul ei băiat,

ar fi podidit-o lacrimile. Dar acum, nu mai era vorba de nimic de genul ăla – doar o oboseală fără margini, dar care nu reușea s-o facă mai puțin hotărâtă.

– Uite, ce-ar fi să stăm pur și simplu de vorbă cu domnul Hardy și...

Dorothy clătina din cap.

– Mamă, avem trei copii pe care vrem să-i trimitem la facultate, dacă putem. Cheltuielile medicale ale lui Jeff cu siguranță că nu vor scădea. Pur și simplu, nu te putem ajuta cu asta, chiar dacă am vrea, ceea ce nu e cazul. Și, sincer, mamă – trebuie să-ți spun asta –, dar nu știu de ce faci toate astea.

– E unicul meu fiu, Dorothy. De-aia o fac.

– Ți-a ruinat viața. Nu vezi asta?

– N-a făcut-o.

– A, nu, așa e. Bănuiesc că ți-a îmbogățit-o? Dorothy își ridică șervetelul, își șterse nervoasă gura, trase aer adânc în piept. Ți-a ruinat viața.

– Tot spui asta.

– Pentru că este adevărat, de-aia. Haide, mamă, uită-te ce a făcut. Te-a obligat să te muți aici...

Jody își ridică mâna, oprind-o.

– Nu! Ascultă! Ți-a un exemplu bun. Nu el m-a forțat.

– Ai vândut casa în care am crescut amândoi, unde plănuiseși să-ți petreci tot restul vieții – așa mi-ai spus, îți amintești? – pentru că, după ce l-am dat noi afară, tu ai vrut să fii lângă Cole în caz că el n-avea să se descurce pe cont propriu. Spune-mi că asta nu-i adevărat!

Jody nu putea spune asta, deoarece era adevărat.

– Iar acum trăiești într-un apartament mic și sinistru, ruptă de toți prietenii tăi, de toți cei pe care i-ai cunoscut o viață întreagă, singură...

– Dar îmi pot vedea nepoții.

– Ceea ce n-a constituit o problemă pînă să se mute Cole aici. Nu de asta ești aici, mamă. Știi asta. E vorba de Cole. E

întotdeauna vorba de Cole, toate sacrificiile și știi ceva? Lui nu-i pasă. Nu i-au folosit la nimic.

Jody își aruncă privirea prin restaurant, pe străzile de afară, apoi înapoi către fiica ei.

– El a locuit cu mine. Are nevoie de o casă.

– Atunci lasă-l să și-o găsească singur, mamă. Hristoase, are douăzeci și șapte de ani!

– Nu-l pot lăsa să moară.

– Dar nici nu-l poți salva. Nu-ți dai seama? El n-o să se maturizeze niciodată dacă nu-l lași. Tu-i permiți să continue așa cum e acum.

– N-am altă opțiune, dragă. El are nevoie numai...

– Încetează să mai vorbești despre nevoile lui!

Brusc, Dorothy auzise prea multe și nu mai putuse rezista. Vocea ei era răgușită, dar toată lumea din restaurant o auzise.

– Trebuie să-și trăiască viața. Trebuie să învingă chestia asta, da, dar tu nu-l poți ajuta. Nimeni nu poate. Trebuie să dea greș și să realizeze asta sau trebuie să moară. Își duse din nou șervețelul la gură, șocată de propria izbucnire.

Dar nu spusese tot, nu încă. Se aplecă în față, cu vocea mult mai scăzută.

– Iar acum ai să-l plătești singură pe domnul Hardy, nu-i așa? Știi la cât de mult o să ajungă asta? O să te curețe, toate economiile tale și apoi ce? Și apoi pentru ce vor fi fost toate astea?

– Dar el n-a omorât-o pe femeia asta. Are nevoie de un avocat bun.

– *A mărturisit*, mamă.

Asta nu însemna nimic pentru Jody.

– Nu chiar, iar dacă domnul Hardy îl poate scăpa, atunci se poate înscrie în vreun program...

– O, Isuse, când o să se sfârșească? Lasă-mă-n pace!

– Pot să vă mai aduc niște apă, doamnelor? Era chelnerul, serviabil, în cămașa lui albă cu vestă neagră. Un desert? Cafea? Jenată, pricepînd mesajul, Dorothy clătină din cap.

– Doar nota, vă rog. Mulțumesc.

După ce acesta dădu din cap – ușurat – și se îndepărtă, ea se aplecă peste masă și șopti:

– Știi, mamă, nici măcar n-ar fi trebuit să mă duc să-l văd pe Dismas. Asta a fost ultima greșeală pe care am făcut-o pentru Cole. Trebuia să-l las pur și simplu să moară în închisoare, dacă asta avea de gând. Să terminăm odată cu totul.

– Nu spune asta! o imploră mama ei. Nu crezi asta.

Clătinându-și capul cu dezgust, Dorothy își aruncă șervețelul în farfurie. Era o cauză pierdută.

Clarence Jackman stătea în capul imensei mese de mahon din mijlocul sălii de conferințe de la sediul firmei sale. Făcînd presupunerea corectă că punerea oficială sub acuzare a lui Cole Burgess avea să atragă un număr mare de colegi și prieteni de-ai lui Elaine, Jackman aranjase să le fie adus un prînz și răsîndise la ieșirea din sala de ședințe vestea că toți care aveau inimile în locul potrivit erau bine veniți.

Acesta se dovedi a fi un grup destul de apreciabil, de aproape douăzeci și ceva de oameni, deși între timp – se apropia de ora unu și jumătate – mulți se întorseseră la slujbele sau la cursurile lor. Murmurul general scăzuse și cea mai mare parte din mîncare se consumase. Jackman dădu mîna la plecare cu un tînăr avocat stagiar care voia să-și trimită și el CV-ul la firmă, apoi luă o sticlă de apă îmbuteliată și-și trase un scaun lîngă grupul de oameni – majoritatea studenți la Drept, deduse Jackman – care rămăseseră la capătul cel mai îndepărtat al încăperii, adînciți în discuția ce devenise tot mai aprinsă.

– Nu a existat nici un motiv, asta-i toată șmecheria! Dacă admiți că ar fi existat un motiv, îi furnizezi lui Hardy muniția ca să-l scape pe jegul ăla.

Această izbucnire venise din partea logodnicului lui Elaine Wager, Jonas Walsh. În jur de treizeci și cinci de ani, cu o claie de păr, o față extrem de plăcută, haine scumpe, Walsh era chirurg și arăta de parcă n-ar mai fi dormit de o săptămînă și poate chiar n-o făcuse. Era clar că nu era obișnuit să-și audă părerile puse la

îndoială, iar experiența prin care trecuse odată cu moartea lui Elaine îl făcuse probabil să pară mai irascibil decît avusese intenția.

Cel care-l enervase era Peter Nesbitt, prodecan la Hastings Law School. Acesta era specialist în logică, avea o voce stridentă, purta papion și un sacou sport din catifea reiată.

– Tot ce vreau să spun, insistă Nesbitt, este că, dacă Burgess nu a mărturisit de fapt voluntar...

– Dar a făcut-o, pentru numele lui Dumnezeu. Pentru confirmare, Walsh se întoarse către ceilalți adunați împrejur. Greșesc aici? Asta chiar e discutabil?

– Nu chiar, Jonas.

Treya Ghent ședea lîngă el. Pentru Jackman era evident că cei doi se cunoșteau, poate chiar bine. Treya nu zîmbea cu adevărat, dar era ceva aproape hazliu în atitudinea și în limbajul ei corporal, pe cînd încerca să aplaneze lucrurile. Îi mîngîie mîna lui Walsh pentru a-l liniști.

– Ei vorbesc numai de strategii avocătești.

– Întotdeauna fascinantele... spuse una din studente, spre aprecierea generală.

Jackman fu din nou conștient de forța interioară și liniștea pe care le degaja Ghent. Astăzi, ca întotdeauna, purta cea mai simplă costumație – o pereche de pantaloni negri sport, un pulover gri, lălii și modern, un lăntișor subțire de aur cu medalion, foarte puțin machiaj, dacă nu deloc. Trebui să se forțeze să-și ia ochii de la ea.

„Cum-necum, hotărî el, trebuie să mă gîndesc bine de tot înainte s-o las pe tipa asta să plece.“

– Deci, ce vrei să spui, Jonas? întrebă Jackman, dornic să afle și el. Despre ce se discută?

– Vreau să spun că toată flecăreala asta legată de faptul că poate cineva a avut un motiv s-o ucidă pe Elaine îi face exact jocul avocatului individului. La dracu'! Și tu ești avocat. Nu crezi că e așa?

Jackman păru să stea pe gînduri, privind către Peter Nesbitt.

– Presupun. Dar ce mi se pare că spune Peter este să nu lași furia provocată de faptă în sine să te orbească astfel încît să nu

mai discerni ce s-a întâmplat de fapt. Dacă tipul ăla, Burgess, n-a făcut-o, ai vrea să știi cine a făcut-o, nu?

– Bineînțeles. Dar el a făcut-o.

Nesbitt vorbi din nou, dînd din umeri:

– Ceea ce vreau să spun este că tipul ăsta, Hardy, își face numai meseria, încercînd să trezească, încă de la început, un sentiment de îndoială. E o tehnică bună.

– Ei bine, o să-mi cer scuze pînă ajung în iad, dacă pot să înțeleg asta. Ceea ce știu este că Elaine nu mai este. Iar asta nu mă prea face să am chef de tot rahatul ăsta ipotetic.

Treya îi atinse din nou mîna.

– Jonas. Ei nu vor să spună că...

El clătină șovăitor din cap.

– OK, știu, știu. Se ridică brusc, ștergîndu-și fața cu dosul uneia din palme. Îmi pare rău, lăsa să-i scape. Doar că ăsta nu e un joc de inteligență pentru mine. Se uită împrejur la masă. Acolo, în sala de judecată, cu toții păreați la fel de dezgustați ca și mine. Iar acum, aici...

– Noi nu spuneam decît că ridică niște probleme interesante, spuse Nesbitt.

– Pe mine asta nu mă interesează. Mie mi se pare că l-au prins pe tip, iar acum încearcă să găsească o cale să-l lase liber.

– Păi, spuse femeia care făcuse comentariul de mai devreme, dacă ea avea dușmani, iar noi știm cu toții că avea...

Walsh nu se lăsa:

– Dacă avea, n-a fost vreunul dintre ei. A fost puștiul ăsta.

Jackman simți că trebuia să intervină. Tînărul doctor se lăsa purtat de emoții. „El nu era obișnuit cu discuțiile interminabile, care constituiau piatra de temelie a oricărei adunări de studenți la Drept și care puteau de fapt să devină obositoare“, trebui să recunoască în sinea sa Jackman.

– Cu toții sîntem de acord cu tine, Jonas.

– Asta-i ciudat. Nu sună deloc așa.

– Cu toții sîntem scandalizați de întîmplările de azi din sală. Cred că ai auzit asta în timpul punerii oficiale sub acuzare. Cu

toții am intrat acolo după ce auziserăm că mărturisise, cerînd sînge, crezînd că domnul Burgess e vinovat. Sînt convins că încă o credem cu toții.

Lumea din jurul mesei dădu din cap.

Walsh rămăsese în picioare, iar acum dădea din cap afirmativ. Dintr-odată, o umbră păru să-i coboare pe față. Își mușcă buzele, apoi duse o mîna la gură.

— Îmi pare rău, spuse el, cu o voce dogită. Nu pot... Clatina din nou din cap, reuși să se stăpînească, reuși să vorbească. Mă scuzați. După care ieși pe ușă.

Treya Ghent se scuza și ea, își împinse scaunul în spate, se ridică și îl urma.

În timp ce pașii i se pierdeau pe coridor, în încăpere se lăsa liniștea. Cîțiva dintre studenți își aruncară priviri unul altuia — fu un moment penibil. Femeia vorbi din nou:

— Bărbatul care suferă și cea care îl consolează. Dar de data asta nu se mai auzi nici un chicotit apreciativ din partea grupului.

— Dacă ar fi vorba de mine, începu Nesbitt. Vocea lui spunea totul. Era într-o dispoziție combativă. Li se adresa studenților care erau așezați. Cred că sînt de acord cu comentariile domnului Jackman. E important să facem astfel încît cazul să fie beton față de orice îndoială posibilă. Să eliminăm orice posibil suspect. Să dovedim că orice altă pistă e greșită. E careva printre voi care nu gîndește la fel?

Nimeni nu răspunse provocării.

Vocea stridentă sublinie chestiunea respectivă.

— Și totuși, aparent, doctorul Walsh nu manifestă nici un interes în acea direcție. Ceea ce ar putea însemna... ce?

Jackman nu avea dispoziția potrivită pentru a asculta și mai multe teorii. Problema ipotetică a lui Nesbitt era logica cu sînge rece a universitarului. Emoția autentică a lui Walsh era mult mai reală — el era pur și simplu prea supărat pentru a privi rațional cazul. Oricum, masa avea să se elibereze în curînd, iar ultimii dintre oaspeți aveau să se împrăștie.

Timpul însemna bani. Trebuiau să se întoarcă la lucru.

Treya îl văzu intrînd în fostul birou al lui Elaine, vizavi de cubiculul ei. El închisese ușa, așa că ea ciocăni, așteptă, apoi ciocăni din nou – nici un răspuns. Răsuci mînerul.

– Jonas? șopti ea.

Jaluzelele erau trase, așa că încăperea era întunecoasă, dar ea îl zări, prăbușit în scaunul lui Elaine, cu picioarele pe biroul ei, cu mîinile în dreptul ochilor. Treya aruncă o privire rapidă de ambele părți ale holului, nu văzu pe nimeni și se strecură înăuntru. Închise din nou ușa în urma ei.

– Ești bine?

– Da, sigur. Grozav. Trase aer adînc în piept, zgomotos. Nu vreau să aud despre dușmanii ei.

– Știu.

Ea așteptă, rămînînd lîngă ușa. Cînd ochii i se obișnuiră mai mult cu lumina, traversă încăperea micuță, dădu la o parte cîteva din dosarele lui Elaine de unde erau așezate, pe scaunul pe care stătea ea de obicei, îndesîndu-le în fișetul de lîngă birou. Așezîndu-se, mai așteptă o vreme.

El abia dacă-și ridică capul.

– O reacție destul de matură, nu-i așa?

– Ar fi putut fi mult mai rău. N-aș pierde prea multe nopți gîndindu-mă.

– Cred că mai întîi ar trebui să le dorm ca să le pot pierde.

– Păi, atunci cînd o fi cazul.

Îl cunoștea pe Jonas de mai bine de trei ani, de cînd relația lui cu Elaine devenise ceva sigur și, deși în timp încetase să-l mai simpatizeze prea mult, la început fuseseră uniți de „conspirațiile“ la care luaseră parte. Asta se întîmplase deoarece, în primele cîteva luni în care șefa ei, activistă de culoare, se întîlnise cu prietenul ei, doctor alb, relația fusese clandestină – cu întîlniri ferite de ochii lumii în camere de hotel, rendez-vous-uri în timpul zilei pentru care Treya le împrumuta apartamentul ei, prînzuri în această încăpere de la firmă.

Toate astea se întîmplau înainte ca Elaine să fie pregătită să-și ia un angajament, iar Treya n-o putuse condamna, deși la

început, înainte să cunoască orgoliul și istericalele, și egoismul bărbatului, chiar îi păruse rău pentru presiunile la care le era supus Jonas.

Ca fiică a unei cunoscute senatoare afro-americane a Statelor Unite, asupra lui Elaine ridicase pretenții neoficiale comunitatea de culoare din zona golfului, care dorea ca aceasta să facă parte din noua ei generație de lideri. Avînd politica în sînge, ideea o în-cîntase. În primii ani după ce plecase de la Procuratura districtu-ală, fusese escortată în aparițiile ei pentru strîngere de fonduri și la dineurile de binefacere de o serie de bărbați de culoare celebri. De-a lungul anilor, rubrica mondenă din *The Chronicle* îi legase la modul romantic numele de nu puțini dintre clienții ei, de o oficialitate a orașului, de un fundaș al unei echipei de baseball, de un coprezentator al uneia din edițiile de seară ale știrilor.

Cu toate că, din motive diferite, Elaine îl plăcuse pe fiecare, relația cu nici unul dintre aceștia nu durase mai mult de cîteva luni. Asta nu era o problemă care s-o îngrijoreze prea mult – fusese îndrăgostită o dată, cînd era mai tînară și știa ce ar trebui să simtă. Credea că era doar o chestiune de timp pînă avea să întâlnească bărbatul potrivit, apoi avea să se căsătorească și să se așeze la casa ei.

Lucrînd la Rand & Jackman, vorbind în cadrul organizațiilor din vecinătate, la seminarii de afaceri pentru negri sau implicîndu-se în proiecte de dezvoltare locale, ea ducea o viață plină, aglomerată, în care se intersecta numai rareori cu comunitatea albilor.

Treya știa că Elaine nu se gîndea prea mult la această segregare. Era pur și simplu un fapt din viața ei. Ea nu avea prejudecăți foarte puternice față de albi – bărbatul care o crescuse, Dana Wager, fusese alb – dar, cu excepția întîlnirilor protocolare, existau puține șanse de a întîlni pe cineva care să nu fi fost negru.

Apoi se îmbolnăvi, simțind o durere la stomac – localizată pe partea dreaptă – care se ascuți și se întetî în decurs de două zile. În cea de-a treia dimineață era la birou, încercînd să lucreze, cînd Treya intră cu niște hîrtii și se atinse de ea blînd. Elaine țipă

și aproape leșină de durere când i se sparse apendicele. Febra îi urcă pînă la 40°C.

Jonas era chirurgul de la camera de gardă și îi salvase viața.

Dar în primele luni, Elaine nu avusese încredere în propriile sentimente. Nu era deloc ceva asemănător iubirii inflăcărâte, pe care o simțise față de Chris Locke, procurorul districtual înșurat și mai în vîrstă. Nu, Jonas era tînăr, scripitor, sexy. Iar sentimentul, îi făcuse ea confidențe Treyei, nu se putea compara cu nimic altceva – era mult mai grozav. De fapt, crezuse ea, era prea frumos ca să dureze.

Și dacă tot trebuia să se termine, lui Elaine îi fu la început teamă să nu-și pericliteze poziția în cadrul comunității pentru cîteva momente de pasiune. Îngrozită că și-ar putea pierde clienții, influența și credibilitatea, voia să țină legătura secretă pînă cînd avea să fie descoperită, cum sigur avea să se întîmple.

Dar nu se întîmplă.

Făcură lucrurile publice și, în ciuda grijilor lui Elaine, toată chestiunea rasială se dovedi a nu reprezenta o problemă. Cam singura pierdere pe care o suferi fu că un student musulman, simpatizant al jihadului islamic, o părăsi, iar Elaine ajunsese să considere asta drept o binecuvîntare. În cele din urmă, cu un an înainte, ea și Jonas își anunțaseră logodna.

În ceea ce o privea, Treya înțelesese cu siguranță atracția inițială. Jonas arăta ca o vedetă de film și lăsa să se întrevadă o *masculinitate* increzătoare care nu putea fi negată. La un anumit nivel, nici ea nu rămăsese complet imună la ea. Dar după ce ajunsese să-l cunoască, nu fusese întru totul încîntată că acesta era bărbatul pe care și-l alesese Elaine să-și petreacă tot restul vieții.

Lumea lui, descoperi ea, era centrată în totalitate în jurul lui și al muncii lui. În perioada în care-i făcuse curte, își făcuse timp pentru Elaine oricînd putuse, dar odată ce îi cîștigase dragostea și atașamentul – se întoarse la vechiul său program și la principala lui pasiune, care din perspectiva Treyei era el însuși.

Își spusese că poate era nedreaptă. Și, ca să fim cinstiți, pe Elaine nu părea s-o deranjeze deloc. Amîndoi lucrau pînă la ore

tîrzii în condiții mari de stres. În mod evident, ajunseseră probabil la o înțelegere, hotărînd că orele furate tîrziu în noapte sau uneori în weekend, atunci cînd Jonas se putea elibera, erau îndeajuns pentru ei. Fiecare din ei reprezenta, în felul său, un trofeu, o partidă – Treya înțelegea că asta conta destul de mult pentru fiecare. Poate că se potriveau cu adevărat – doi narcisiști prinși într-un dans centrifug în jurul imaginii pe care o admira fiecare. Dar asta nu era adevărata Elaine pe care o cunoștea Treya.

Treya nu-și putea imagina cum de putea Elaine suporta. Cînd Jonas pierdea vreo cină sau vreun film, sau vreun spectacol pentru că era în operație, cînd nu ajungea acasă din cauza vreunei urgențe de la spital, Elaine părea să se împace cu situația. Dar dacă era ea, dacă ea era cea reținută la muncă și trebuia să anuleze vreuna din programările lui...

Treya își aminti prima oară cînd fusese martoră la asta. Îi lăsase un mesaj lui Jonas că Elaine era într-o depozitie care avea să se prelungească pînă foarte tîrziu. Ea și Jonas trebuiau să meargă la Las Vegas la nu știu ce convenție medicală, iar Elaine era nevoită să prindă un zbor mai tîrziu. Avea să piardă prezentările, petrecerea de deschidere. Încerca să ajungă în dimineata următoare, în cel mai rău caz. Jonas apăruse furios în fața biroului Treiei. Se purta de parcă n-ar fi cunoscut-o, de parcă n-ar fi conspirat împreună pentru a găsi un loc liniștit în care el și Elaine să se poată întîlni. Treya sunase și-i lăsase un mesaj lui Jonas. Dacă depozitia s-ar fi desfășurat într-unul din birourile de la Rand & Jackman, ea n-avea nici o îndoială că el ar fi pătruns în încăpere, întrerupînd dezbaterile. Dar ea îl mințise că nu avea nici o idee legată de locul în care lucra Elaine.

– Păi, găsește-o! izbucnise el.

După asta, Treya își schimbă părerea despre Jonas Walsh.

Mai tîrziu, bineînțeles, el își ceruse scuze, spunîndu-i Treiei că era foarte stresat, bla-bla-bla. Dar ea văzuse de ce era în stare el și o auzise și pe Elaine plîngîndu-se de prea multe ori. Chiar și astăzi, la prînzul pe care abia îl părăsiseră – Jonas nu voise nici

măcar să asculte. El știa adevărul. Era evident. Toată lumea trebuia să înceteze să-i mai irosească timpul lui cel prețios.

Dar Elaine îi tolerase astfel de scene, chiar îl scuzase. „E sub o tonă de stres în fiecare zi, Trey. Chestii de viață și de moarte. Stai să vezi, după ce vom pune bazele unei familii, o să-și pună în ordine prioritățile. Are o inimă mare.“

Acum, Treya privi către figura deprimată și, în ciuda neînțelegerilor, îi păru rău pentru el, cum îi părea rău și pentru ea. Lumea, așa cum o știuseră ei doi, se sfârșise și nici unul din ei nu se simțea în stare să meargă mai departe. O rafală de vînt se izbi de fereastră și auziră cum începe să plouă.

Își ținea în continuare mîinile pe ochi, ascunzîndu-și pe jumătate fața. Vocea i se auzi guturală, îndeajuns de scăzută – aproape – pentru a părea un tunet îndepărtat.

– Ea zicea că vrea să mă părăsească, spuse el.

Deși îl auzise bine, nu păru să realizeze imediat înțelesul spuselor lui. N-ar fi crezut posibil ca Elaine să fi ajuns aproape de a lua acea hotărîre și să-i fi ascuns acest lucru.

– Scuză-mă, ce?

– Nu știi? Acum chiar că o privi. Chiar nu ți-a spus?

– Glumești?

– Glumesc? Dădu din cap. Mi-a zis că nu spusese nimănui încă. N-am crezut-o.

Treya se lăsă pe spate, uimită de veste.

– Mie nu mi-a spus, zise ea simplu. Apoi adăugă: N-a spus nici măcar o dată că ar fi fost nefericită.

Un alt ris pe jumătate.

– Ei bine, uite. Își dădu picioarele jos de pe birou și răsuci scaunul ca s-o privească în față. N-aveam de gînd s-o las să plece. I-am spus că mă voi schimba.

– Cum? Dar ea știa, desigur.

El făcu o grimasă.

– Toate orele. Dar, la dracu', de parcă ea n-ar fi lucrat la fel de mult. Totuși, i-am spus că aș putea să-mi iau mai puțin de lucru. Aș fi făcut-o.

– Atunci, asta era tot, numai orele?

– Asta a spus ea – că, dacă nici nu ne vedeam măcar, ce rost mai avea...? Lăsă fraza neterminată.

– Dar?

Altă ridicare stîmjenită din umeri. Dădu să spună ceva, se opri, expiră. După un minut, își ridică din nou ochii, întîlnindu-i pe ai Treiei.

– La naiba, mă știi pe mine, Trey. Nu sînt cea mai bună persoană din lume. Știu că m-am purtat ca un rahat cu tine și nu am scuze pentru asta. Cred că și cu Elaine, am fost mereu prea sigur de ea. Dar munca mea... Făcu o pauză, dîndu-și seama că asta nu avea să țină. Nu, nu munca mea. Era vorba de mine. Știu că era vorba de mine. Ochii lui o implorau să-l creadă.

– Deci, ce s-a întîmplat?

– Nimic, de fapt. Cel puțin nici un eveniment. Asta a spus ea. Dar eu cred c-a fost ceva.

Ploaia se înteei brusc, bătînd tare în geam. Amîndoi își întoarseră capetele, apoi Walsh își concentră din nou atenția asupra ei și continuă:

– Acum cîteva săptămîni, s-ar putea să-ți amintești, plănuiam un weekend la Mendocino, fără pagerele pe care le-am fi lăsat acasă...

– Dar tu ai avut niște probleme cu un intern și nu s-a mai întîmplat. Treya își stăpîni un zîmbet. A spus cîte ceva legat de asta.

– Cred și eu c-a spus.

– Păi, zău, n-a fost prea bucuroasă, Jonas, dar n-a spus că ar vrea să se mute de la tine. Treya făcu o pauză: A spus doar că ea credea că voi doi trebuia să vă găsiți un pic de timp ca să stați de vorbă, să puneți din nou la punct niște lucruri.

– Ți-a spus ție asta?

O expresie de mare ușurare. Se lăsă în scaun, întinzîndu-se. Cu ambele lui mîini de chirurg, își dădu pe spate de pe frunte șuvițele de păr negru.

– Asta îmi e de ajutor.

Cuvintele – preocuparea de sine pe care o trădau – căzură peste Treya ca o lovitură.

– Cum îți e asta de ajutor, Jonas? Cum poate să mai conteze acum?

– Nu. Nu mă refer la... Cu un gest de scuză, el începu din nou. Bineînțeles că nu contează. Mă refeream la faptul că am crezut că se hotărîse – mie mi-a spus că se hotărîse. Dar poate că m-ar fi ascultat. Din nou, ochii lui o implorau să-l creadă. M-aș fi putut schimba. Aș fi putut s-o conving să rămînă, nu crezi?

Treya clătină trist din cap.

– Nu știi, Jonas. Chiar că nu știu.

– N-aveam de gînd s-o las să plece, repetă el, acum aproape pentru sine. Aș fi făcut orice.

Era destul de sigură că știa ce voia să spună Jonas Walsh. Dar ceea ce auzi o făcu să simtă un fior pe șira spinării.

Era un mesaj de la Jackman pe biroul ei, o chema iarăși în biroul lui.

Secretara lui îi făcu fițe de data asta. Era ceva îndeajuns de discret încît să-i permită să nege dacă s-ar fi pus vreodată problema, dar Treya înțelese limpede mesajul – fata cea arogantă n-avea să-și facă nici un fel de prieteni dacă se dădea la alt asociat. La fel cum o făcuse și cu Elaine. Prea bună ca să muncească împreună cu noi, restul. Și primită înăuntru imediat, da, doamnă. Sigur, domnule Jackman. Fără perioade de așteptare pentru această asistentă juridică, iar acel „Ce mai faceți?” nu-i un salut drăguț, cînd se știe că domnul Jackman l-a ținut la ușa pînă și pe *primar*? Fata trebuie că se credea *cineva*.

Dar nu era nimic ce-ar fi putut face Treya în legătură cu invidia. Pînă la urmă, era un birou plin în majoritate de femei, care lucrau pentru bărbați puternici. Tot timpul ghearele erau scoase, protejînd propriul teritoriu.

Așa că Treya pătrunse în sanctuar, iar Jackman îi spuse să se așeze pe scaunul din fața biroului lui. Se așeză, apoi îi mulțumi pentru prînz.

– A fost o idee drăguță. Cred că oamenii au apreciat cu adevărat posibilitatea de a vorbi.

Jackman ridică din umeri.

– Mă tem că asta s-ar putea să-l fi supărat pe doctorul Walsh și nu asta a fost intenția mea.

– Nu. Făcu o pauză, întrebându-se cât de mult trebuia să-i dezvăluie. El era supărat de la început, domnule. El și Elaine... De data asta, se opri brusc. „El și Elaine, ce?”

– Desigur, desigur. Firește.

Jackman nu venise de partea cealaltă a biroului. În schimb, mută un coș din colțul acestuia și își sprijini pe el unul din picioare.

– Pentru când era stabilită nunta?

– Iunie. Își dresе glasul. Iunie.

El dădu din cap pentru o clipă.

– E îngrozitor, spuse el. Pur și simplu îngrozitor.

– Da, domnule.

El clătină din nou din cap, se ridică, făcu vreo cîțiva pași către fereastră și privi ploaia. Ei aproape că i se păru că încerca să-și recapete stăpînirea de sine. Ca s-o concedieze mai repede? Își ținu răsufarea.

– Păi, Treya, începu el, apoi își dădu seama. Te superi dacă îți spun Treya? Și, apropo, ce fel de nume e ăsta?

Ea simți că o cuprinde un sentiment de ușurare. Își dădu seama că era prima oară cînd zîmbea în ultima săptămînă.

– Treya e în regulă și nu știu ce fel de nume e. Cred că tatăl meu era doar ciudat, domnule. Îi plăcea cum sună. Am un frate mai mare pe care îl cheamă Sixto, dacă vă ajută cu ceva, iar el este primul dintre copii.

– Sixto?

– Noi îi spunem Six.

– Cine n-ar face-o?

Zîbind, Jackman se retrase cîțiva pași de la fereastră, se rezemă de birou, își coborî privirea la același nivel cu a ei. Expresia lui deveni serioasă.

– Deci, cum merge cu munca?

Ea trase scurt aer în piept și adoptă o expresie curajoasă.

– Nu prea rău, domnule, deși au trecut doar cîteva zile. Mai am încă de lucru cîteva săptămîni la dosarele lui Elaine.

– Dar mai ai și alte treburi de rezolvat?

– Nu chiar, încă. Dar am dat de știre. Sînt sigură că în scurt timp o să înceapă să apară. Lucrurile de genul ăsta nu se întîmplă peste noapte.

– Da, știu.

Dar Jackman citea destul de ușor printre rînduri. Pentru ea, nu avea să se ivească prea mult de muncă la orizont în cadrul firmei și asta, dacă avea să se ivească ceva.

– Prima mea alegere este să rămîn aici.

Expresia ei arăta că nu premeditase remarca și era oarecum jenată de ea.

– Păi, asta e o veste bună. Zilele astea, e îmbucurător să mai observi loialitate la cineva. Aruncă o privire scurtă peste umărul ei, dar nu către ceva anume. Mintea lui lucra. Păi, spuse el, chiar așa, nu voiam să mă calc pe picioare cu nici unul dintre colegii mei, dacă ți-ar fi dat deja de lucru, dar, avînd în vedere că se pare că n-au făcut-o, se întîmplă ca eu să am un mic proiect, dacă poți găsi un pic de timp. Mă tem că e mai mult muncă de rutină, un vechi caz civil care durează de patru ani de zile, iar acum, dintr-odată, judecătorul Branard a hotărît că e pregătît să revadă datele, care trebuie să fie aduse la zi în totalitate. E vorba probabil de vreo cinci sute de ore cumplit de plictisitoare, dar o să însemne niște ore plătite pînă cînd o să-ți umpli agenda.

Cinci sute de ore! Îi oferea cinci sute de ore de muncă. Douăsprezece săptămîni de răgaz! Se strădui să rămînă impasibilă, dar nu reuși întru totul.

– M-ar interesa asta foarte tare, domnule. Aș putea începe...

El clătină din cap amabil, întrerupînd-o:

– Lunea viitoare ar fi perfect. Dosarele sînt încă la arhivă și trebuie să le aduc sus. Și n-aș vrea să le acorzi tot timpul tău – să spunem cam douăzeci de ore pe săptămînă – știu că ai și munca lui Elaine de terminat. Dar trebuie să te avertizez din nou,

asta e o treabă plicticoasă. S-ar putea să vrei să vezi despre ce e vorba, înainte de a te înhâma la ea.

Se auzi răspunzându-i că asta era o idee bună, deși știa că ar fi dansat în picioarele goale pe cărbuni încinși, dacă asta ar fi însemnat să-și păstreze salariul și avantajele.

– Hai să zicem luni dimineată la ora nouă, atunci?

– Da, domnule. Și vă mulțumesc.

El îi zîmbi.

– S-ar putea să nu-mi mai mulțumești cînd ai să vezi despre ce este vorba. Se întoarse să privească ploaia răpăind în geamuri. Îi spuse că era plăcut să vadă ploaia. Aveau nevoie de ploaie.

Ea nu se ridică.

Poate c-ar vrea niște cafea. El bea mereu una după amiaza – avea tendința să devină somnoros după prînz. Avea aici și mașină de făcut espresso. Ea putea trece sfertul de oră sau cît era în contul treburilor administrative.

Cînd o făcuse și o turnase, pusese ceștile pe măsuta de cafea și îi indicase cu un gest canapeaua, unde se așezară fiecare la cite un capăt, la o distanță de cam un metru unul față de celălalt.

Era o cafea excelentă.

Jackman luă o înghițitură, clătină din cap satisfăcut, puse ceașca înapoi pe farfurie. Îi aruncă o privire pe furiș, așteptă pînă ce ea gustă amestecul și își lăsă jos ceașca. Luînd aparent o hotărîre, se întoarse ușor către ea.

– Vreau să-ți cer părerea în legătură cu ceva, dacă nu te deranjează. Așteptă încă o clipă, alegîndu-și cu grijă cuvintele. Despre Elaine.

Treya se lăsă în față pe canapea, își puse coatele pe genunchi, ajungînd cu privirea la același nivel cu a lui.

– Vă faceți griji în legătură cu cazul.

– Nu știu dacă aș merge atît de departe încît să le numesc griji. Dacă n-ar fi fost o decizie politică cererea pedepsei cu moartea, nu știu dacă i-aș fi acordat un al doilea moment de gîndire. Dar, avînd în vedere că este... O ridicare din umeri. Nu știu. Mă întreb ce aș fi crezut dacă poliția nu l-ar fi găsit atît de

convenabil pe domnul Burgess aplecat asupra lui Elaine, dacă procurorul districtual nu s-ar fi dat deja atât de mult în spectacol în public. Ce ai fi crezut, Treya? Ai cunoscut-o mai bine decât oricine altcineva de aici.

– Dacă ce, mai clar?

– Dacă ar fi fost găsită împușcată, fără nici un suspect prin apropiere.

Ea expiră lung, își aduse aminte de cafeaua ei, își luă ceașca în mână ca să-și acorde mai mult timp și o ținu în dreptul gurii.

– Dar nu asta s-a întâmplat.

– Cum știm ce s-a întâmplat?

Nu-și pusese problema de ce ipotetica întrebare fusese atât de grea pentru ea. Poate că era doar mai simplu să ai un răspuns pregătit la o întrebare dureroasă – nu mai trebuia să revii asupra ei. Totuși, acum se părea că aceasta n-avea să dispară.

– Când a vorbit cu mine, locotenentul Glitsky a dorit să știe același lucru – dacă cunoșteam pe cineva care ar fi putut să vrea s-o omoare. I-am spus că nimeni dintre cei care o cunoșteau n-ar fi putut...

– Asta e ceea ce crezi cu adevărat? Jackman se aplecase către ea, urmărind ceva. Acest locotenent Glitsky, insistă el, nu e un polițist care se ține de trucuri avocățești, nu?

– Nu.

– Și totuși, obținuse o mărturisire și se mai întreba încă dacă îl prinsese cu adevărat pe cel care o omorîse? Mie asta îmi sună a îndoială.

Treya ridică din umeri.

– A spus că avea nevoie de dovezi chiar dacă se dovedea a fi Cole Burgess. Mi-a spus că acesta va pleda nevinovat, iar ei trebuiau să-l condamne oricum. Se puteau aștepta la ani de recursuri. Așa că, dacă puteau să facă o conexiune între Elaine și el la vreo clinică sau vreo școală, sau oriunde, poate că ar găsi un motiv, iar asta ar fi de ajutor.

– Dar, de fapt, întreba despre alte persoane? Jackman se ridică brusc, făcu cițiva pași cu mâinile în buzunare, apoi întoarse

către ea. Vreau să ajung la ceea ce a zis acea femeie la prînz în sala de conferințe, că toată lumea știa că Elaine avea dușmani. Și nimeni nu a părut să o contrazică. Știam de cîteva probleme și bănuiesc că și tu trebuie să fi știut.

Treya se lăsă pe spate pe pernele moi.

– Presupun că, într-un fel, reacționez ca și Jonas. A fost destul de greu să-mi intre în cap, numai să înregistrez undeva simplul fapt... Clătină din cap ca și cum ar fi vrut să-și limpezească gîndurile. Nu înțeleg exact de ce ați adus vorba despre asta, domnule. Ce credeți că ar trebui să fac?

Jackman reveni pe canapea, așezîndu-se în colțul îndepărtat al acesteia.

– Nici eu nu sînt complet edificat în legătură cu asta. Doar că nimeni n-a cunoscut-o pe Elaine mai bine decît tine, așa că dintre toți tu vei vrea poate să ai mintea deschisă în legătură cu cine a ucis-o. Sau de ce.

Dintr-odată, Treya își ridică capul.

– Deci chiar nu sînteți sigur că a fost Cole Burgess?

– Nu spun că n-a fost. Doar că...

Ea se răsuci astfel încît să-l privească în față, cu ochii fulgerîndu-i pe ai lui.

– Doar că poate că n-a fost.

El ridică din umeri. Nu știa.

Iar acum, dintr-odată, nici ea nu mai știa.

În urma ședinței care avusese loc în biroul șefului poliției, Rigby, după aproape treizeci de ani, Abe Glitsky nu mai lucra ca polițist. Factorii de decizie hotărîseră să-l treacă în concediu fără plată pe o perioadă nedeterminată. Așa că era eliberat de la comanda Secției omucideri. Nu îi ceruseră insigna sau arma, dar el nu-și făcea iluzii că acest lucru se va întîmpla cîndva. Îl lăsară sub escortă o jumătate de oră ca să-și adune obiectele personale de pe birou și din fișet. Avu nevoie de numai paisprezece minute. Își pusese toate bunurile într-o servietă jerpelită, roasă. Nici unul dintre inspectorii lui nu era prin apropiere pentru a-și lua la

revedere. Avu sentimentul că asta nu era un lucru chiar întîmplător. Cineva le adusese la cunoștință oamenilor lui că era mai bine să nu fie prezenți cînd fostul lor șef pleca.

Rigby spusese că avea să ia legătura cu el în următoarea săptămînă și ceva, după cercetarea preliminară. Pînă atunci, poate că voia să-și pregătească totuși ceva în apărarea lui; și dacă nu, măcar să se dea la fund.

Era aproape șase fix. Glitsky știa de la cel mai în măsură să știe că, în ciuda înțelepciunii populare, cel mai întunecat moment al zilei nu era înainte de răsărit.

Era exact acum.

În mod pervers, neoanele cu halogen din parcare din spatele Palatului de Justiție nu se aprinseseră. Ca o dovadă în plus, deși Glitsky nu avea nevoie de ea, că însăși natura conspira împotriva lui.

Ploaia cădea cu zgomot pe asfalt, cea mai puternică aversă pe care o văzuse în ultimii cîțiva ani.

Pusese servieta jos, lîngă el. Cu mîinile în buzunarele gecii, stătea sub copertina de deasupra pasajului care ducea către ușa din spate a Palatului de Justiție, pe lîngă biroul legistului și intrarea închisorii. Geaca lui subțire de piele era închisă pînă-n gît, cu gulerul împlănit ridicat aproape pînă la urechi. O rafală de vînt îi aruncă stropi de ceață în față și el se dădu înapoi cu un pas.

Efortul de a-și scoate mîinile din buzunare și de a-și șterge ochii părea uriaș.

Trei sau patru oameni trecură pe lîngă el mergînd fiecare către mijlocul lui de transport – văicăreli legate de vreme, flecăreli, un crîmpei de rîs. „Provocat de ce?” se întrebă el.

Incapabil să se convingă să înainteze, se întoarse în cele din urmă, ridică servieta și refăcu pe jumătate drumul către intrarea Palatului. Acolo o luă la stînga, alergă cîțiva pași pe betonul ud și privi ușa de sticlă pe care se afla numele lui John Strout, legist al orașului și districtului San Francisco.

Totuși, programul nu se încheiase, iar ușa era încuiată. Soneria de noapte era defectă, așa scria. Glitsky aproape că rîse,

poate chiar i se păruse că râde, numai că sunetul nu semănase deloc a râs. Ploaia cădea pe capul lui descoperit, scurgându-i-se pe ceafă. Ciocăni tare, și ușa se zgâlții sub pumnul lui. Apoi, menajîndu-și încheieturile degetelor, își întorsese mîna și lovise tare cu palma. Era sigur că Strout era înăuntru. Pentru el ziua de lucru era în toi. Lovi din nou.

Un suflet care voise să-i fie de ajutor, în trecere pe coridor, îi strigase cum că socotea că închiseseră deja.

– Mersi, replică Glitsky. Așteptă o perioadă rezonabilă de timp, apoi lovi din nou în ușă.

Un polițist în uniformă care patrula apăru brusc lîngă el, lovindu-l ușurel pe umăr.

– Hai să mergem, amice, îi spuse el.

Glitsky observă ploaia care picura de pe marginea caschetei lui. Avea o mîna pe baston și se părea că n-ar fi ezitat prea mult ca să îl folosească.

– N-ai ce căuta aici. Clădirea e închisă pe timpul nopții. Hai, mișcă-te!

Încruntîndu-se, ceea ce nu-i sporea frumusețea, locotenentul se întoarse și îi dădu mîna la o parte.

– Ușurel, băiete, spuse el. Sînt de la etaj, de la Omucideri. Glitsky.

Polițistul se dădu în spate și trebuie să-l fi recunoscut. Abia că nu căzu pe spate, speriat.

– O, scuzați-mă. Îmi pare rău, domnule. Am crezut că sînteți un vagabond.

Glitsky dădu din cap.

– Nu ești singurul.

Partea a doua

– Ar fi barmanul perfect.

Nu că Glitsky ar fi candidat pentru post sau ar fi făcut-o vreodată, dar Hardy credea că prietenului lui i-ar fi prins bine un răgaz în care să lucreze ca barman la Little Shamrock – i-ar fi dat ceva de făcut în timp ce își aștepta suspendarea, l-ar fi împiedicat să înnebunească de la atîta stat în casă și i-ar fi îmbunătățit acele calități de relaționare despre care li se tot țineau predici polițiștilor.

Se afla pe scaunul șoferului, opri la un semafor pe roșu, încercînd să-l convingă de asta pe cumnatul său, Moses McGuire, care nu întîmplător era și asociatul majoritar la bar – trei pătrimi pe lîngă sfertul lui Hardy.

McGuire se uită din celălalt scaun la Hardy, ca și cum acesta ar fi fost de pe Marte. De fapt, viețile celor doi se împlteau de aproape treizeci de ani, de cînd fuseseră în același pluton în Vietnam, unde Hardy îi salvase viața lui Moses. Mai tîrziu, cînd prima căsătorie și viața lui Hardy se destrămaseră după moartea fiului său, Michael, McGuire îi întorsese serviciul, oferindu-i lui Hardy un sanctuar – o slujbă de barman la Little Shamrock pe care o păstrase timp de aproape zece ani. Între cei doi exista o legătură, dar sugestia lui Hardy – chiar și în glumă – ca Abe Glitsky să lucreze în spatele tejghelei lor, era totuși mai mult decît putea el suporta.

– Perfect? În ce sens perfect?

– Cîstit...

– Hei, am o idee. Am putea să-i spunem Cînstitul Abe. Sînt sigur că i-ar plăcea la nebunie asta.

– Vorbesc serios. Ar munci din greu, ar veni la timp, n-ar abuza de clienți...

– Pentru că i-a alungat pe toți?

– De ce i-ar alunga pe clienți?

– Zău, nu știu. Poate din cauză că e înfricoșător, intimidant, neprietenos...

– Abe?

– Da' vorbim despre Abe Glitsky, nu? Tipul spre care sîntem în drum ca să-l luăm? Negru, amenințător, cu o cicatrice peste buze, care nu bea și nu zîmbește niciodată? El?

Contrar obiceiului, Moses purta un costum sobru, maro, cu cămașă și cravată neagră. Dar nu chiar contrar obiceiului, tocmai trăgea o dușcă de dimineată – una dintre sticlutele mici de Lagavulin, de dimensiunea celor, care ți se dau în avion și pe care le avea mai mereu prin buzunare. Bea dis-de-dimineată pentru că-și luase o zi liberă – nu deschidea el barul astăzi. Datorită funeraliilor schimbase tura cu unul dintre băieții care lucrau în mod normal seara.

Nu că ar fi cunoscut-o pe Elaine Wager. Doar că soția lui, Susan, violoncelistă în orchestra simfonică, fusese angajată împreună cu alți muzicieni să cînte la slujbă, iar el voia s-o audă. Acustica din cavernoasa Grace Cathedral era legendară – Art Garfunkel cîntase o dată aici, doar el și microfonul, și vibrațiile vechilor pietre. Grozav lucru. Cînd auzise că și cumnatul său mergea la slujbă, asta îi pică și mai bine. Puteau transforma totul într-o excursie cu mașina, e adevărat, una foarte scurtă – de doar treizeci de cvartale sau cam așa ceva –, dar McGuire își făcuse un obicei din a se distra oricînd avea ocazia.

Mașina trecu prin intersecție.

– E un tip de ispravă, Mose.

Luna asta McGuire era ras frumos. Nu mai participase la o bătaie de dinainte de Crăciun. Nasul spart i se vindecase cumva

drept și cu părul lui grizonat pieptănat pe spate, arăta aproape chipeș, deși cu douăzeci de ani mai bătrîn decît vîrsta lui reală.

– Știu că e un tip de ispravă, spuse el. Deseori îmi spun: „Abe Glitsky ăsta, ce tip de ispravă“. Dar asta nu înseamnă că ar fi și un barman bun. Știi de ce?

– Spune-mi.

– Pentru că barmanii, în teorie, ar trebui să aibă personalitate. Hardy se încruntă către celălalt scaun.

– Abe are personalitate.

– OK, lasă-mă să reformulez. Barmanii ar trebui să aibă personalități *pozitive*. Calde, ospitaliere, chiar fermecătoare, așa cam ca mine. Savură o înghițitură de scotch. Chiar și tu, într-una din zilele tale bune din tinerețe, atingeai din cînd în cînd treapta de jos a ceea ce ar fi putut fi numit farmec. Dar Glitsky? Nu cred. Nu.

Hardy întoarse mașina pe Lake Street, opri la unul dintre rarele refugii pentru pietoni, care dădea exact în fața duplexului lui Glitsky. Era nouă și jumătate într-o dimineată luminoasă, rece și însorită de luni, la o săptămînă după uciderea lui Elaine. Hardy se dădu jos din mașină, apoi se aplecă și-i spuse:

– Nu cred c-ar trebui s-aducem vorba de asta, bine?

– O să fiu înțelegător, ca de obicei, îl asigură McGuire și ridică sticluța.

În ciuda promisiunii lui de a fi înțelegător, McGuire începu să le tot vîndă ponturi pentru slujbe tari, de îndată ce Glitsky intră în mașină. Își exprimase deja opinia că poate Abe și-ar putea găsi de muncă în domeniul imobiliar sau făcînd pagini web pe internet; ar fi putut deschide o măcelărie – cu toate restaurantele pentru gurmeți din oraș, în zonă era mare nevoie de o măcelărie de modă veche.

Glitsky, aflat pe scaunul din spate, periculos de calm, începu să le enumere ca pe o poezie.

– Alfred's, John's, Jack's, Little Joe's...

– OK, atunci, OK, uită de măcelărie. Ce zici s-o faci pe detectivul particular pentru Diz.

Îi dădu înainte iar și iar. Poate că nu era prea târziu ca Abe să meargă înapoi la școală, să se facă doctor sau avocat, sau altceva. Contabil? Se pricepea Abe la cifre?

Ca și McGuire, Glitsky era în costum – deși rareori simțise nevoia să poarte așa ceva, iar ca locotenent se putuse îmbrăca după propriul plac. Aranjându-și nodul de la cravata de un albastru metalic, aruncă o otheadă pe lunetă, apoi scotoci într-un buzunar interior, scoase o pereche de ochelari de soare și-i puse.

Se nimeri că McGuire îi prinse mișcarea.

– Îmi place, spuse el. Foarte mult gen Samuel L. Jackson. Își deșurubă capacul la cea de-a treia sticlută. Un gând îi trecu prin minte și se opri, pocnind din degete. Hei, poate că actoria...

Hardy se uită în altă parte, dorindu-și ca Moses să tacă pur și simplu, dar el trăgea la mâsea și mai mult scotch, fără să fie atent. Pînă cînd brusc – Hardy nici măcar nu observase –, Glitsky se aplecase către scaunul din față, cu pistolul în mînă, lipit de capul lui McGuire. Vocea lui răsună aspru, dar tonul era extrem de calm.

– O să-ți zbor nenorocitul ăla de creier, spuse el.

McGuire înjură violent, se trase deoparte, lovindu-se cu capul de fereastra de lîngă el și scăpîndu-și scotch-ul. Fața lui era expresia terorii. Hardy fu de asemenea surprins, trase frîna, cauciucurile scrișniră.

– Isuse, Abe...!

Dar, la fel de iute cum se aplecase în față, Glitsky se lăsase pe spate pe bancheta lui, făcîndu-se confortabil, punîndu-și pistolul la loc în teaca de umăr. În oglinda retrovizoare, Hardy văzu că i se albise cicatricea de pe buze. De fapt, Glitsky chiar zîmbea arătîndu-și cîțiva dinți, ceea ce era aproape nemaiîntîlnit.

– Jucam, spuse el, clatinînd din cap. Cred c-aș putea face asta. V-am păcălit un pic, nu-i așa?

Restul drumului pînă în centru, McGuire nu mai scoase o vorbă.

Să parchezi într-o zi obișnuită era o treabă destul de nasoală, dar funeraliile lui Elaine atrăseseră o mulțime de omeni. Hardy

nu reuși să găsească nici un loc pe o suprafață de cinci cvartale. Cum Grace Cathedral era pe vârful lui Nob Hill, făcură o plimbare lungă pe o pantă destul de abruptă. Când dădură ultimul colț și văzură în fața ochilor treptele bisericii, se opriră, iar McGuire profită de ocazie să le spună că voia să intre înăuntru devreme, să fie sigur că ocupă un loc din care să-și poată urmări soția.

Glitsky și Hardy rămaseră pe loc. Hardy nu credea că datorită faptului că trebuiau să-și tragă răsuflarea.

– A fost o chestie drăguță, aia de dinainte. Subtilă. Deși aproape c-am lovit mașina.

– Știam că n-aveai s-o faci. Nu mi-am făcut griji din cauza asta. Colțurile gurii lui Glitsky se ridicară abia perceptibil.

– Păi, zise Hardy, Bine că măcar unul din noi nu și-a făcut.

Hardy ar fi vrut să mai adauge ceva despre asta, dar își dădu seama că se spusese tot ce se putea spune despre subiect. Toate problemele fuseseră rezolvate, toate mesajele își atinseseră ținta.

Rămaseră împreună în tăcere pentru o vreme. Glitsky își scoase din nou ochelarii de soare. Și-i puse la ochi, poate pentru a contracara privirile tuturor celor pe care îi recunoscuse. Un număr destul de mare de polițiști își făceau apariția.

– Ești sigur că vrei să faci asta? întrebă Hardy.

Acum nu mai era nici urmă de zîmbet.

– *Trebuie* să fac asta.

Asta era ce-i spusese lui Hardy în cursul weekendului. Nu fusese prezent la nașterea fiicei lui sau în viața ei. Să fie al naibii dacă n-avea să fie prezent la asta. Iar asta era singurul motiv pentru care se hotărîse Hardy să vină – ca sprijin moral pentru prietenul lui care, în lumina evenimentelor recente, fără îndoială că avea nevoie de așa ceva. Totuși, acum, simțind care era atmosfera de la fața locului, Hardy se întrebă dacă avea să se dovedească o idee bună pînă la urmă.

– Da, dar nu trebuie să fii văzut cu mine aici.

Glitsky ridică din umeri.

– Vreau să zic, tu și cu mine, împreună...

– Știi ce vrei să spui, zise el. O să încerc să-mi țin mîinile departe de tine, promit.

Nu-i venea să intre înăuntru. În fața intrării principale în catedrală, oamenii continuau să sosească pe jos, erau lăsați din mașini sau taxiuri. Persoane singure, cupluri, mici grupuri. Mai erau douăzeci de minute pînă la ora la care era programat să înceapă slujba și deja curtea exterioară era înțesată.

Un crîmpei de relatare se auzi de pe undeva: „...Sînt așteptate aproape cinci sute de persoane care să-și aducă omagiul, de la toate nivelurile vieții publice a orașului. Moartea tragică a acestei charismatice tinere femei a încins imaginațiile a...”

Fiind în San Francisco, bineînțeles că prin preajmă se aflau deja cîteva grupuri de demonstranți – care se foloseau de orice pretext pentru a face un miting. Tocmai începeau să se organizeze. La marginea mulțimii, Hardy vedea pancarte pro și contra pedepsei cu moartea. În parcul de peste stradă, putea zări locul în care cele mai serioase dintre grupări își instalaseră mesele, oferind broșuri despre programele de conștientizare a abuzului de droguri, națiunea islamică, susținătorii celor lipsiți de adăpost, cei care făceau lobby pentru controlul armelor și oponenții lor.

Un mim, costumat în infanterist din Primul Război Mondial, se dăduse din cap pînă în picioare cu un spray de culoarea bronzului și se cățăraseră pe un stîlp de lîngă ușa catedralei. Nu mișca un singur mușchi, o statuie vie cu pușca ațintită în jos, către mulțime.

Trei dintre dubițele posturilor locale puseseră mîna pe niște parcări clasa-ntii, rezervate, din apropiere, iar echipe cu reporterii și cameramanii descărcau aparatura și înregistrau de zor.

O limuzină se strecură încet prin înghesuială și se opri în spatele altor cîteva. În timp ce primarul își făcu apariția din spatele geamurilor fumurii, una din echipele de la știri îl recunoscă și strigă ceva legat de asta. În jurul lui Hardy și a lui Glitsky, mulțimea începu să se înghesuie. Nu mai părea frig.

– Locotenente?

Glitsky se întoarse, dînd impasibil din cap.

– Ce mai faci, Ridley?

Tînărul polițist se foi stînjedit.

– Nu prea bine, cred. Zgîrcit la vorbă.

Nu prea îi stătea lui Glitsky în fire să lase de la el, dar, într-o anumită măsură, se considerase mentorul tînărului în anii de cînd acesta venise la Omucideri, așa că fu mai îngăduitor, făcu conversație, indicîndu-l pe Hardy:

– Îl cunoști pe prietenul meu?

Banks răspunse că sigur că da, dădu iar din cap, totuși nu se înghesui să-i întindă mîna. Continua să-l privească pe Abe.

– Mă gîndeam că ai să fii aici, spuse el stîngaci.

– Se pare că ai avut dreptate. Glitsky îi aruncase poate un os, dar n-avea de gînd să se apuce să-l hrănească cu lingurița. Dacă Ridley voia să spună ceva, trebuia să-și facă singur curaj.

Îi luă un minut.

– Chestia e, începu el, bine, nu învinovățesc pe nimeni alt-cineva. A fost vina mea în totalitate, dar ar trebui să știi că Torrey m-a constrîns.

Nici un răspuns. Nici unul.

Sergentul continuă:

– La sfîrșitul punerii oficiale sub acuzare, stăteam afară pe hol, știi cum e, vorbeam despre asta, cu toții destul de ofțicați, majoritatea pe ... ih... Făcu un gest.

– Lasă-mă să ghicesc, interveni Hardy. Ăla trebuie să fi fost eu.

Banks păru să-i fie recunoscător pentru ajutor.

– Mda. Deci, cum ziceam... Știam că aveai o problemă în ce privea caseta, știam că tu și Hardy, aici de față, vă cunoșteai de mult timp. Deci Torrey înjură și se plînge de cum de știe Hardy atît de multe despre toate cele atît de curînd? Iar mie numai ce îmi scapă că nu m-ar surprinde dacă tu i-ai fi arătat caseta.

– Uneori scăpările sînt o eroare strategică.

Banks îl privi pe Hardy în față.

– Da, dar în sală ați lăsat destul de clar să se înțeleagă că ați văzut-o. Se adresa iar lui Glitsky: Torrey nu părea să-și amintească asta, dar eu îmi aminteam. Așa că m-am gîndit că trebuia să fii tu, Abe.

Glitsky fu în cele din urmă atât de mișcat, încît vorbi:

– Deducția e o unealtă grozavă. Nu fusese rostită ca un compliment.

Ridley merse înainte.

– Dar n-am crezut c-o să... vreau să zic, n-am știut că lucrurile o să ia întorsătura asta. Nu de asta am adus vorba de casetă, ca să mă răzbun pe tine. Știu că nu eram de aceeași părere în legătură cu ea și nu voiam ca tu să crezi... Ce s-a întîmplat e că stăteam cu toții de vorbă, întrebîndu-ne cu glas tare și cred că m-am lăsat furat de asta... Povestirea dezlînată își pierdu din vigoare. Ridley arăta de parcă ar fi avut cîteva zile mizerabile, din cauza grijilor pe care și le făcuse în legătură cu asta.

Glitsky nu putea spune că indispoziția tinărului îl deranja prea mult – poate că Ridley avea să învețe o lecție importantă despre politică, care avea să-i prindă bine la bătrînețe. Dar la timpul prezent, sergentul îi încurcase binișor viața locotenentului său. Acum îi spunea că n-avusese intenția să facă asta. Ceea ce nu îl ajuta deloc. Glitsky își scoase ochelarii de soare și își încrucișă brațele pe piept. Vocea lui, cînd vorbi, avea o notă de resemnare în ea, cu toată furia filtrată deja:

– Păi, cred că amîndoi ne-am lăsat furați de asta atunci, nu-i așa, Rid?

După o clipă, Banks își dădu seama că asta era cam tot ce avea să obțină de la Glitsky în ce privea iertarea. Inspiră, apoi dădu drumul cu zgomot aerului.

– Deci, ce ai de gînd să faci acum?

– Aștept pînă cineva de la biroului lui Rigby ia o decizie. O ridicare din umeri, o privire aruncată lui Hardy. Între timp, explorez și alte oportunități de carieră.

– Se gîndește să deschidă o măcelărie. Era Hardy, cu înfățișarea de nepătruns a unui jucător de poker.

– Nu zău? întrebă Banks.

– E posibil, replică Glitsky la fel de impenetrabil. Nu se știe niciodată.

Clopotele bisericii începură să răsunе, întrerupînd zumzetul. Era zece fără un sfert, cu cinsprezece minute înainte de începerea slujbei, dar, la semnal, mulțimea se foi, începu să se pună în mișcare.

Ridley nu era pregătit pentru asta, nu încă. Mai aștepta încă vreo altă hotărîre.

– Oricum, Abe, ascultă, dacă e ceva ce pot face...

Glitsky ridică o mîna în semn de la revedere. Avea să intre acum.

– Rid, ascultă, faptele sînt consumate. Nu-ți mai face griji în privința asta. Se întoarse înspre catedrală, lăsîndu-l pe Banks acolo unde îl găsise.

Hardy i se alătură.

– Știi ce nu pot să cred?

– Ce anume?

– Cumnatul meu nu crede că ai simțul umorului.

Glitsky îi aruncă o privire piezișă.

– Nu e îndeajuns de atent.

Era ziua în care Treya trebuia să înceapă munca la proiectul *Grayson* pentru domnul Jackman, dar el și domnul Rand închiseseră firma în dimineata aceea, astfel încît toți colegii lui Elaine să poată lua parte la înmormîntare. Treya ajunsese devreme, ca să-și aducă propriul omagiu.

Găsea că Grace era o catedrală ciudată. Cu liniile ei clasice, vitraliile și spațiul asemănător unei peșteri, părea ca într-o anumită măsură să se potrivească tipului medieval – un edificiu impozant, calculat să reflecte maiestruozitatea și gloria lui Dumnezeu. Dar această biserică, pentru ultimii mai bine de douăzeci de ani, fusese un loc de compasiune, sprijin și înțelegere față de victimele SIDA. Iar acum, lințoliile triste care atîrnau peste ea păreau să umple un spațiu gol, umanizînd piatra rece. Într-un mod tragic, da, dar Treya o găsi ciudat de liniștitoare.

Simțea asta cu putere – asta nu mai era casa unui Dumnezeu aspru și minios, ci un adevărat centru al comunității, cu un

sentiment aproape palpabil de iertare, acceptare, seninătate. Poate că afară mulțimea mișuna neliniștită, dar aici era numai pace.

Se plimbase o vreme, apoi se așezase în cele din urmă într-un scaun pe rîndul al șaselea din dreapta – nu se simțea îndreptățită să pretindă vreunul din locurile de onoare.

Oamenii începuseră să ocupe stranele, vorbind încet între ei. Nu era o surpriză să-și vadă o mulțime de colegi, dacă voia să folosească acel cuvînt, de la firmă. Era chiar mai puțin surprinzător că stăteau fiecare cu „biserițuța” lui. Nici unul dintre ei nu se așeză pe rîndul ei.

Clarence Jackman o bătu ușor pe umăr, o salută, i-o prezentă pe soția lui, Moira, o matroană regală, îmbrăcată în negru. Treya îi recunoscuse pe cîțiva dintre studenții de la Hastings care fuseseră la adunarea de după punerea oficială sub acuzare de săptămîna trecută. Primarul, braț la braț cu procurorul districtual. Apoi, asistentul-șef al acesteia din urmă, Torrey, procurorul de la punerea oficială sub acuzare, cineva care chiar încerca să facă lucrul corect și să-l aducă în fața justiției pe ucigașul lui Elaine.

Forfota crescuse treptat, trimițîndu-și ecoul în spațiul larg, iar Treya se întoarse în strana ei să arunce o privire șuvoiului care intra. Trebui să-și țină respirația căci, aproape exact în spatele ei, îl recunoscuse pe Abe Glitsky și pe – îi veni greu să creadă – avocatul Hardy, care fusese în sala de judecată ca reprezentant al ucigașului lui Elaine.

Locotenentul păru la fel de deconcertat s-o vadă pe cît fusese și ea. Întinse una din mîini, oprindu-l pe Hardy, apoi dădu din cap. Acum în rînd cu ea, se opri.

– Strana asta e rezervată?

Cu pași solemni și măsurați, Gabriel Torrey străbătu culoarul central și urcă încet pînă la strana din stînga altarului, în partea din față a catedralei. Notele finale ale emoționantului aranjament muzical interpretat de cvartetul de coarde pe melodia *Amazing Grace* păreau să mai plutească încă în aer. Asistentul șef al procurorului general purta un costum gri-încis Armani, o

cămașă albă cu o cravată neagră de mătase. Pe reverul stîng, purta o fundiță roșie cu SIDA, pe cel drept un trandafirăș roșu.

Pentru un scurt moment, se adună. Cînd fu gata, își înalță capul și privi către imensa adunare – mai mult de cinci sute de suflete se așezaseră în strane sau stăteau în picioare în spatele acestora de ambele părți, umplînd întreg spațiul pînă la pereții îndepărtați.

După ce aranjă microfonul, vorbi cu o familiaritate liniștită, chiar intimă, cu vocea fermă și ridicată numai atît cît era necesar.

– Aceasta este o slujbă de pomenire, începu el.

Pe la jumătatea slujbei, nu mai putu suporta. Dintr-odată, se ridică în picioare, străbătu strana pe lungimea ei pe partea opusă lui Glitsky și merse în spatele catedralei. Afară, lumina rece a soarelui o opri și rămase în picioare pe trepte, clipind, trăgînd hulpav aer în piept.

– Vă simțiți bine?

Ea se întoarse, știind cine era. O urmăse afară. Își duse mîna la gît, apoi la cap. Începu să coboare scările înainte ca ochii să i se fi obișnuit cu lumina și se împiedică. El era chiar lîngă ea și o prinse de braț, ca să nu cadă. De îndată ce ea își reveni și-și dădu seama că o mai ținea încă, numai că nu-i aruncă mîna de pe ea. Imediat, el îi dădu drumul și se dădu înapoi.

– Vă simțiți bine? repetă el.

– Mă simt bine. Bine. Își îndreptă ținuta. N-am nevoie de ajutorul dumitale.

– Nu. Doar că... Am crezut că ați putea să leșinați.

– Eu nu leșin. N-am leșinat niciodată în viața mea.

Clătinîndu-și capul, ea se întoarse pentru o clipă privind ușile catedralei, apoi făcu încă un pas îndepărtîndu-se de ele, în spre parc. Plecînd. În cele din urmă, începu să respire precipitat, iar ea se concentră asupra lui.

– Nu pot să cred că ați venit aici. Eu cred că este îngrozitor. El se dădu cu un pas înapoi.

Dar ea nu terminase încă.

– Cît despre prietenul dumitale, ce să zic, un gest de o mare sensibilitate. Avocatul ucigaşului lui Elaine. Despre ce e vorba aici, de ce a venit? Slujba e pentru prietenii ei, pentru cei care îi vor simţi lipsa, nu pentru... nu pentru cineva ca el. Sau ca dumneata. Nu mai avea altceva de zis, terminase. La revedere, locotenente. Începu să coboare scările.

Glitsky nu-şi dădea seama ce făcea. Nu chiar. Cu siguranţă că nu plănuse să se așeze pe rîndul ei în biserică, să stea lîngă ea. S-o urmeze afară.

Acum, ea îi spusese din nou la revedere, concediindu-l, iar el mergea în urma ei.

– Doamnă Ghent! Vă rog!

După cîțiva pași, ea încetini și se opri. Umerii i se lăsară și oftă, iar cînd se întoarse să-l înfrunte, el observă că nările îi tremurau de furie sau frustrare, sau din amîndouă motivele. La mică distanță, ea își încrucișă brațele.

– Ce-i?

– O să am nevoie să studiez dosarele lui Elaine.

Acuma *chiar* că nu mai știa ce face. Nu exista nici o posibilitate ca el să se poată uita prin dosarele lui Elaine. Era în concediu fără plată. Nu putea obține un mandat. Era ridicol și numai să sugereze asta. Dar brusc știu ce avea de făcut. Poliția – propriul departament de poliție – n-avea să arunce un ochi. Avea să-i revină lui sarcina de a închide acest caz. Iar dosarele lui Elaine erau cel mai bun loc de unde putea începe.

– N-am mai trecut o dată prin asta? Nu tocmai l-am văzut pe Cole Burgess pus oficial sub acuzare zilele trecute pentru uciderea ei? Inspiră. Uite, cunosc dosarele alea, iar el nu apare în ele, bine? Ea nu l-a cunoscut.

– Dar nu spun că l-a cunoscut.

– Atunci ce spuneți?

El își dădu seama că, de cînd o întilnise, o vedea mereu în fața ochilor. Acum își ridică privirea, uitîndu-se în spatele ei. Trebuia să renunțe la mânuși și nu voia să vadă cum avea să-i afecteze asta trăsăturile.

– În primul rînd mă întreb de ce sînteți atît de ostilă.

Acum i se uită în ochi. Îi oferi o privire fixă, rece și goală.

El o ignoră.

– În mod normal, în cazul cuiva atît de ostil față de poliție, ne întrebăm care ar putea fi cauza.

Reacția ei, dacă avu vreuna, păru să fie și mai puțin prietenească. Dacă Glitsky crezuse că o poate intimidă, se înșelase amarnic. Ea își încordă fălcile, își îngustă ochii într-o atitudine disprețuitoare.

– Care-i cel de-al doilea lucru?

– În al doilea rînd... Se ducea o luptă în el. În al doilea rînd nu sînt absolut, totalmente, dincolo de orice îndoială, sigur că îl avem pe nenorocitul care a ucis-o pe Elaine. Și trebuie să fiu sigur de asta.

– Și să obțineți, cum îi spuneți voi, gulerul? O altă pană la pălăria ta.

Surprins de această replică, el clătină din cap.

– Nu-mi pasă de asta. O altă pauză scurtă. Eu am ținut la Elaine.

De data asta spuse cu sarcasm:

– Și de aia ați venit la slujbă, nu? Pentru că vă pasă. Pentru că erați prietenul ei. Era înfuriată la culme, cu ochii amenințînd să-i iasă din orbite. Și bănuiesc că de-aia l-ați adus și pe prietenul dumneavoastră. Pentru că amîndurora vă *pasă* atît de mult. Păi, lăsați-mă să vă spun ceva. E destul de clar și mă face să vărs.

– Ce-i aia? Despre ce vorbiți?

– Vorbesc despre faptul că pretindeți că i-ați fost apropiat lui Elaine, poate-poate martorii vor veni să vă vorbească.

Glitsky fu uimit de vehemența ei. Își întinse mîinile, cerșind.

– N-am nici măcar nici un martor. Și chiar dac-aș fi avut, de ce aș face asta? Nu mai pot eu dacă martorii mă plac sau nu. N-ai niciodată parte de vreun martor care să te placă. Și cui îi pasă? Asta în cazul în care îi poți face să vorbească.

Nu era conștient de lucrul ăsta, dar cei douăzeci de ani de meserie își spuneau cuvîntul. Era polițist. Discuția se transformase într-un interogatoriu.

– Ceea ce vreau să știu, spuse el, este de ce nu vrei *dumneavoastră* să vorbești cu mine. Ați fost prietena lui Elaine, lucrați cu ea, poate i-ați fost confidentă. Și totuși, nu vrei să mă ajutați să fiu sigur în legătură cu cine a omorît-o. Am întrebări referitoare la asta.

Ea îl provocă prin atitudinea pe care o adoptase și îi aruncă în față:

– Nu vă cred. Ce ziceți de asta? Nu cred nimic din ce spuneți. Nu v-a părut de ea și nici acum nu vă pasă. Veni mai aproape, aproape îndeajuns de aproape ca să-l sărute. Ea știa, îi șopti răgușită. Despre dumneata. Nu înțelegeți? Propriul ei tată, adevăratul ei tată. Iar dumneavoastră n-ați recunoscut-o nicio dată, nici măcar n-ați încercat.

Gura lui Glitsky se deschise pentru a se apăra. Dar nu exista nici o apărare, iar cuvintele nu-i veniră.

Treya continuă.

– Iar ea nu a îndrăznit să se apropie de dumneavoastră. Marele, durul, încăpățînatul locotenent de la Omucideri, cu un semn mare care spunea: „Stați deoparte. Toată lumea să stea deoparte“. Iar acum încercați să-mi spuneți că v-a părut? Păi, scuzați-mă, dar eram acolo, am văzut cît de mult v-a părut. Cît de mult ați rănit-o. Cum i-ați rupt inima.

Glitsky era o piatră încastrată în pavaj. În spatele lor, ușile se deschiseră și acordurile cvartetului de coarde plutiră spre exterior. O trompetă solitară cîntă un solo îndurerat, sfîșîind aerul dimineții. În cele din urmă, Glitsky se întoarse, căci apăreau primii dintre participanți.

Simți o senzație de gîdilătură pe față și după aceea în călcîie, apoi o presiune puternică, aproape de neîndurat, în piept. Se întoarse către Treya Ghent, frumusețea scandalizată, indignarea virtuoasă.

Deschise gura din nou și din nou nu-i ieși nici un cuvânt. Își simțea inima ca și cum ar fi stat să explodeze. Durerea îi învăluia măruntaiele și simți cum cade din picioare, cum se prăbușește.

Simți răceala zilei cuprinzându-l. Avu viziunea unui cer aproape purpuriu, a unui zgomot asemănător unei pale de vânt, a Treiei Ghent întinzându-se cumva către el, la fel cum o prinsese el cu câteva minute mai devreme.

Iar apoi se făcu întuneric.

Se întunecase.

Hardy își frecă ochii cu mîna și își dădu seama că între timp afară se lăsase noaptea. Își privi ceasul – 9.15. O sunase pe Frannie să-i spună că avea să lipsească la cină? Le spusese noapte bună copiilor? Nici măcar nu-și mai amintea.

Ba da, acum știa. Frannie aflase prin ce trecea, așa că putea rămîne și recupera atît cît era necesar. Acasă, lucrurile erau sub control – copiii își terminaseră deja temele și erau pe punctul de a merge la culcare. Ziua de mîine avea să vină destul de repede. Poate că n-ar fi chiar moarte de om dacă ar mai amîna cîte ceva și ar veni acasă? Dar era decizia lui. Fără presiuni.

Se ridică în picioare și își duse mîinile la șale, se îndoi pe jumătate în ambele direcții, încercînd să se dezmoștească. Ieșind din spatele biroului, aprinse luminile din cameră de la întrerupătorul de lîngă ușă. Citise în baia de lumină pe care o oferea lampa verde de pe birou, studiind primele documente din materialul de urmărire penală din cazul lui Cole Burgess – fotografii de la locul faptei, rapoartele polițiștilor care efectuaseră arestarea, transcrierea interogatoriului cu Ridley Banks.

Afară, pe coridor, rămase o clipă nemișcat încercînd să vadă dacă mai există și alte semne de viață în clădire.

Nimic.

Coborî scările pe jumătate în întuneric pînă cînd zări biroul lui David Freeman. Ușa era închisă și nici o dungă de lumină nu

ieșea pe sub ea, așa că se părea că pînă și bătrînul plecase acasă în seara aia.

„Leneșul, își spuse el. Imaginează-ți-l pe David Freeman mergînd acasă înainte de ora zece. La ce bun? În afara avocaturii, el n-avea nici un fel de viață.“ Dar Hardy își dori ca el să fi fost acolo, își dori să fi putut vorbi cu el. Rămase un moment pe scări, apoi coborî restul drumului pînă la biroul neîncuiat al lui Freeman. Dacă l-ar putea vedea Phyllis acum! gîndi el. Dar asta nu-i oferi o consolare reală.

Merse către bar și își turnă trei degete de scotch, apoi se întoarse la ușa cu paharul și aruncă o ultimă privire în cameră.

– Melc leneș, murmură el cu voce tare.

Se întoarse cu băutura la el în birou, scoase cele trei săgeți de darts de pe panou și se duse pînă la linia pe care o trăsese în dreptul semnului de opt picioare. Aruncînd lejer, lovi punctele de „20“, „19“ și „18“ de la prima rundă. Abia dacă acordă atenție acestui fapt și merse la panou să-și recupereze săgețile, apoi își înconjură biroul, luă o înghițitură bună din băutura și ridică telefonul din nou, formînd numărul spitalului.

– Biroul asistentelor de la terapie intensivă, ceru el.

Încă nu se putea lua legătura cu Glitsky. În acest moment, nu era sigur că avea să fie vreodată altfel. Era puternic sedat.

Apelul fu direcționat către biroul asistentelor, unde îl puseră la curent cu mai puțin decît nimicul care se schimbase în ultimele două ore de cînd sunase ultima dată. Nu mai era nimeni altcineva la spital cu care să fi putut vorbi Hardy. Tatăl și fiul lui Glitsky plecaseră acasă. Prietenul lui era monitorizat.

Hardy închise, se uită la săgețile de darts, pe care le mai avea încă în mînă, se întrebă de unde mai apăruseră și alea. Bău niște scotch. Cu jumătate de inimă, deschise unul din dosarele din fața sa.

Și iată din nou, rîzîndu-i în față – dovezile acuzatoare, indiscutabile, împotriva lui Cole Burgess.

Iar Cole, își reaminti Hardy, ca să nu uite, niciodată, nici măcar o singură dată, nu negase pînă la urmă că ar fi ucis-o pe Elaine Wager. În cel mai bun caz, spusese că nu își putea aminti.

Hardy nu-și făcea iluzii. Credea că existau șanse destul de mari ca într-adevăr Cole s-o fi ucis pe Elaine. Ar fi putut găsi vreo justificare pentru a convinge un juriu de nevinovăția din punct de vedere legal a clientului său. Credea cu tărie că, orice-ar fi fost, asta nu era un caz de crimă cu circumstanțe agravante în care să se ceară pedeapsa cu moartea. Dar nimic nu putea ascunde groaznica *realitate* a celor întâmplate.

Iar dacă Burgess dăduse tîrcoale pe alei, căutînd o pradă – cum se părea că se și întîmplase –, iar apoi o omorîse pe Elaine pentru că era dependent de droguri și nu înțelegea chiar în totalitate ceea ce se petrecea – atunci lui Hardy nu îi plăcea cum stăteau lucrurile.

Și cu cît se uita mai mult, cu atît vedea mai multe.

Cei doi polițiști care îl arestaseră relatau în mare măsură aceleași poveste, chiar dacă rapoartele lor conțineau detalii puțin diferite – dintre care cel mai de seamă era că unul din ei spusese că auzise o împușcătură și ricoșeul acesteia în timpul urmăririi. Dar restul faptelor erau indiscutabile și, din perspectiva lui Hardy, deprimante și acuzatoare.

Una dintre cele mai mari probleme cu care avea să se confrunte Hardy la proces era cea legată de caracterul acuzatului. Acuma, vestea bună privitoare la caracter era că nici una din părți nu putea menționa caracterul în orice context relevant *dacă apărarea nu aducea prima vorba de asta*. După aceea însă, se decidea sezonul de vînătoare.

Așa că Hardy își dădu seama că avea să fie pus în fața unei dileme. Dacă aducea în discuție că Burgess era într-adevăr un tip OK care suferea numai de o boală – dependența de droguri – și putea furniza martori precum profesori din liceu, vechi prieteni, mama lui și așa mai departe, care s-o dovedească, atunci Torrey ar putea aduce vorba despre anii de furturi, infracțiuni minore și atacuri lipsite de importanță care erau parte integrantă din trecutul lui Cole. Și chiar dacă la proces Hardy nu pomenea nimic despre caracterul lui Cole cînd se discuta despre vinovăție, juriul avea să audă despre faptele legate de această crimă.

Iar acestea erau deosebit de urîte.

Poliția dăduse peste Cole după ce acesta lăsase cadavrul fără urmă de bijuterie. Le descoperiseră pe toate asupra lui, în buzunare. Smulse un colier gros din aur de la gîtul lui Elaine, sfîșîindu-i carnea de pe gît în timp ce făcea asta. Îi scosese un inel de logodnă cu diamantul de o jumătate de carat de pe deget, rupîndu-i degetul de la încheietură. Îi smulse cerceii din urechi, deși acestea aveau găuri. Îi făcuse toate aceste răni post-mortem, conform autopsiei. Acestea erau singurele vînătăi și urme, cu excepția rănii pe unde intrase glonțul, de pe corpul lui Elaine.

Iar Cole era – cu siguranță – cel care le provocase.

Nici asta nu își amintea.

Îi scotocise prin poșetă, luîndu-i banii din portofel, lăsînd cărțile de credit, dîndu-și se pare seama, în ciuda ameteții, că nimeni nu avea să-l confunde cu vreo Elaine.

Ceea ce îl conducea pe Hardy la întrebarea dacă era sau nu treaz Cole în timpul comiterii crimei. Toată lumea – agenții care îl arestaseră, Banks, Glitsky – era de acord că părea să fie sau beat, sau drogat, dar pe cînd citea documentele, Hardy realiză că nici pentru asta nu exista vreo dovadă. Nimeni nu-i testase respirația sau sîngele și îl frecaseră îndeajuns de mult astfel încît, în momentul în care fusese internat la spital, nivelul alcoolului din sîngele lui să fie aproape zero. Acuzarea putea pretinde cu ușurință că aparenta inconstiență a lui Cole de după arestarea lui, din mașina poliției fusese teatru, iar Hardy avea să aibă mult de furcă pentru a respinge asta.

Mai ales în lumina fugii lui Cole din momentul în care agenții care îl arestaseră năvăliseră asupra lui. Pînă să se lovească în cele din urmă de un hidrant, Cole fugise prompt și hotărît din fața agentului care îl urmărea, atît de tare că se îndepărtase în timpul urmăririi și, dacă n-ar fi fost hidrantul, aproape invizibil în noaptea întunecată de pe stradă, ar fi fost posibil să scape. Nu se clătina pe picioare, nu pronunța nedeslușit cuvintele mai mult decît o făcea din cauza tărăgănării lui obișnuite datorate dependenței de droguri.

După ce îl băgaseră în mașina de patrulare a poliției, aparent leșinase. Hardy putea susține la început că acționase adrenalina, apoi efectul ei trecuse. Dar n-avea să-i poată convinge ușor de asta.

Închise din nou dosarul, se uită la băutura lui, care se evaporase, și își consultă ceasul. Era zece și jumătate. Se gândi să sune din nou la spital, dar își dădu seama că n-ar fi suportat să audă vreo veste proastă în seara asta.

Dacă Glitsky murise, avea să fie tot mort și dimineată.

Alcoolul nu avusese nici un efect. Era timpul să meargă acasă.

În papuci și uniformă portocalie de închisoare, un deținut mohorit pe nume Cullen Leon Alsop intră în camera vizitatorilor din Departamentul omucideri. Se așează pe scaunul lui de lemn – sprijinindu-se pe spate pe cât de confortabil putea cu mâinile încâtușate, afișind un rînjit îngîmfat. Era miezul nopții, după stingere, iar el era singur, cu excepția polițistului care-l escortase pînă aici de la închisoare, un tip negru căruia îi atribuisese din greșeală aproximativ vîrsta lui. Cullen știa că acesta era polițist, dar n-ar fi putut spune asta după hainele pe care le purta – o geacă albastră de nailon prin care nu trecea vîntul, o cămașă neagră descheiată la gît, o cravată de un albastru intens.

Dincolo de masă, în camera fără aer, polițistul adoptase cam aceeași postură ca și Cullen, iar deținutul găsi asta enervant. El era cel care furniza dovezi importante într-un caz de omucidere. Ar trebui să-l trateze cu mai mult respect, să-i dea niște gogoși cu cafea sau orice altceva, ori cel puțin să-i dea jos cătușele, în schimb uite-l și pe păcăliciul ăsta negru care făcea talente cu el. Era pe jumătate gata să anuleze totul, dar trebuia să iasă de aici, iar asta era singura modalitate, așa că se lăsă mai adînc în lemnul lipsit de flexibilitate și așteptă.

În cele din urmă, polițistul se aplecă în față cu o expirație obosită. Scoase un mic reportofon portabil din buzunar și îl puse pe masă.

– Sergent Ridley Banks, cu insigna numărul paispe-zero-doi. Este zece și jumătate, luni, 8 februarie, și sînt într-o cameră de

interogatoriu de la etajul patru al Palatului de Justiție, San Francisco, vorbind cu... Blazat pînă la desăvîrșire, consultă dosarul din fața sa. Cullen Leon Alsop, bărbat, caucazian, douăzeci și cinci de ani. Cazul numărul... Rosti rapid o serie de cifre.

Alsop îndurase destul. Trecuse prin astfel de treburi mai mult decît o dată, iar asta nu îi mirosea a bine. Îl întrerupse:

– Hei.

Banks se uită în sus, cu niște ochi care păreau să nu-l fi văzut.

– Liniște, vă rog.

Cullen dădu din cap, făcu un gest care voia să însemne „Nu pot să cred asta“ și se îndreptă pe scaunul lui.

– Hei, repetă el, am o înțelegere cu procurorul districtual, iar tu...

Banks se întinse către reportofon și întrerupse înregistrarea.

– Nu ți-am spus adineauri să taci din gură? Cînd te întreb ceva, îmi răspunzi. Altfel, nu vreau să te aud. M-ai auzit?

Cullen ridică din umeri, iar Banks se aplecă în fața ca un animal gata să atace, ridicîndu-se în picioare de pe scaunul lui, pocnind masa cu palma încît zgomotul fu cel asemănător unei împușcături.

– ASTA ERA O ÎNTREBARE! Am întrebat dacă m-ai auzit? Așa că, dacă ești isteț, ai să răspunzi: „Da, domnule“. Asta ai auzit-o?

Cullen se hotărî să fie isteț.

– OK, da. Da, domnule.

– Bine.

Banks ridică reportofonul, apăsă din nou butonul, reluă pe tonul lui monoton.

– Deci, domnule Alsop, pentru clarificare, sînteți în închisoare pentru vînzarea de cocaină pură, a patra dumneavoastră înfracțiune, nu-i așa?

– Da.

– Dar fuseserăți eliberat din nou. Condiționat.

Asta i se păru vag amuzant lui Cullen.

– Trei eliberări condiționate, omule. Vreau să zic, nu înțeleg de ce voi nu vorbiți unii cu alții sau ceva.

– Cine?

– Voi toți. Polițiști, procurori districtuali, judecătorii. Să hotărâți între voi dacă e sau nu împotriva legii să faci afaceri cu droguri în orașul ăsta.

– OK, data viitoare când îți mai faci griji în legătură cu asta, ai să știi răspunsul. Este.

Cullen mai mult lătră decît rîse.

– Atunci spune-i asta vreunui judecător. Am trei condamnări în ultimele șaptespe luni – și vorbesc de *condamnări*, omule, nu arestări. Iar judecătorul zice: „Hei, termină, zău așa“. Eu îi spun „OK, promit“, iar el mă eliberează chiar în ziua aia; a doua zi am intrat din nou în afaceri. Data următoare zice: „Hei, ai promis“. Așa că eu zic că-mi pare rău și promit din nou. Apoi a treia oară, aceeași chestie.

– Păi, e timpul să nu mai fie aceeași chestie.

O ridicare din umeri.

– Poate. Vom vedea. Oricum, de aia vorbim acum.

– Despre pistol.

– Da, despre aia. Cel pe care i l-am împrumutat lui Cole.

– Împrumutat?

– Da. Împrumutat. E ceva în neregulă cu asta?

– Ți-a dat bani pentru asta?

– Avea să-mi dea. Așa era vorba.

– Când? După ce-și lua o slujbă de zi?

Cullen Leon Alsop își trădă neîncrederea în prostia lui Banks, dar văzu ceva în ochii inspectorului care îl făcu să o lase baltă.

– Uite care era înțelegerea, spuse el. Petrecem mult timp împreună. Uneori îi fac rost de chestii, știi cum e, îl pun în contact cu anumiți oameni. Dar simbătă nu avea nici un ban și avea nevoie să-și cumpere droguri. Și vreau să zic că avea nevoie rău de tot, știi. Nici eu n-aveam, ori m-ar fi ucis și pe mine, sînt sigur, prieten sau nu. Dar am făcut rost de pistolașul ăsta.

– Cum s-a întîmplat asta?

Dădu din umeri evaziv, rotindu-și ochii prin încăpere.

– Cineva mi-a dat unul la schimb acum câteva săptămîni.

– Cine?

– Nu știu. Un tip.

– Pentru ce? Pe ce l-ai primit în schimb?

– Nu-mi aduc aminte. Ceva ce aveam. Știi cum e, există o mare comunitate în care se practică trocul. Banks adoptă o expresie de nerăbdare, iar Cullen se întoarce la ce-l interesa pe acesta. Oricum, i l-am arătat lui Cole.

– Și de ce l-a vrut, pistolul? Să jefuiască pe cineva?

Pe fața lui Cullen licări un zîmbet lipsit de expresie.

– Hei, bun, poate că tu ar trebui să fii polițist. Te-ai prins de toată chestia. Totuși, ceva din expresia lui Banks îl făcu să dea înapoi, își schimbă tonul. Deci avea să meargă să dea lovitura, să îmi aducă înapoi arma plus cincizeci de dolari pentru deranjul meu. Dar nu știam că avea să omoare pe cineva cu el. Nu plănuia nimic de genul ăsta. În mod normal, el nu era tipul ăsta de persoană.

– Dar cum era?

Dădu din umeri.

– Un tip cu care să-ți omori timpul. Să chefuiești. Știi cum e.

– De fapt nu știu. Am înțeles că locuia pe străzi. Majoritatea tipilor de genul ăsta nu merg la prea multe chefuri.

– Da, dar el locuia cu mama lui. Avea la dispoziție o mașină cînd avea chef. Îi plăcea să chefuiască, asta-i tot. Să cumpere droguri, să stea drogat vreo câteva zile. Apoi poate că nu mai ajungea acasă, ci se prăbușea în altă parte.

Banks se gîndi la asta, dar nu era convins.

– OK, dar tu ai fost arestat ultima dată. Cînd s-a întîmplat asta?

– Parcă marți dimineață. Nu mai știu. Tu ai putea verifica mai ușor decît mine.

O jumătate de oră mai tîrziu, Ridley Banks se afla la biroul său. Se sprijinea, cu coatele pe mapa de birou din fața lui, cu mîinile împreunate în dreptul gurii. Pentru câteva minute, respiră în ele cu putere. Ochii îl ardeau de oboseală. Avusese o zi lungă

pe teren, iar apoi, întorcându-se la birou după ora nouă, își verificase mesajele și aflate despre atacul de cord al lui Glitsky și, de asemenea, despre Cullen Leon Alsop, cel care se presupunea că-i făcuse rost de pistolul folosit de Cole Burgess ca s-o ucidă pe Elaine Wager.

Nu se simțise împăcat încă de când se ridicase împotriva locotenentului său în cazul mărturisirii lui Burgess. Urmase apoi neașteptat de rapida hotărâre de a-l suspenda pe Glitsky, iar acum atacul de cord. Ridley nu putea scăpa de sentimentul că toate aveau legătură și că, parțial, el era vinovat.

Abe fusese persoana care-l sprijinise cel mai mult, ajutându-l să fie promovat la Omucideri de la Furturi. Apoi, odată ce fusese admis, în primii doi ani îi fusese mentor – ajutându-l să se adapteze, împiedicându-l să facă o mulțime de greșeli evidente. „Și, se întreabă el, așa îl răsplătesc eu pe Abe, pentru toată loialitatea și grija acestuia?”

Ura asta, se ura pe sine însuși.

Ăsta era motivul pentru care se întâlnise cu gunoiul de Cullen imediat. Dacă măcar ieșea la lumină vreo nouă dovadă care putea întări cazul împotriva lui Cole Burgess, Ridley ar fi putut să se consoleze cu ideea că avusese dreptate. Totul avea să se rezume la mărturisire.

O vizionase de mai multe ori, atît pe cea fizică de pe casetă, cît și în mintea lui, aproape încontinuu de când îl prinseseră la înghesuială pe Abe. În cariera lui, Ridley mai frecase pînă mărturisiseră vreo zece de alți suspecți. Se tot întreba dacă îl tratase pe Burgess în alt mod decît pe oricare dintre ceilalți. Chiar nu putea spune că ar fi făcut-o, poate doar cu excepția fazei cu heroina, a presupusului sevraj. Dar făcuse același tip de treabă și înainte, prin simpla insistență, folosindu-se de orice alt mijloc de constrîngere care ar fi funcționat. Presiunea la care erai supus de un anchetator pregătit, neînduplecat, putea fi imensă. Asta nu falsifica o mărturisire.

Din experiența lui, dacă unii oameni mărturiseau fapte pe care le nu comiseseră, de obicei asta se întîmpla cînd nici măcar

nu erau suspecti în cazul respectiv. Cîte un nebun mai venea la secție sau suna să spună că înfăptuise o crimă. Banks văzuse odată un bărbat care venise și mărturisise o crimă, pentru că se îndrăgostise, din fotografiile publicate, de femeia care era de fapt judecată pentru crima respectivă, iar el crezuse că aceasta avea să-i fie recunoscătoare pentru că o scosese pe ea din cauză. Dragoste mai mare ca asta! Și poate că mai tîrziu, cînd tipul ieșea din închisoare sau era achitat la proces (pentru că pînă la urmă el nu făcuse cu adevărat asta), el și femeia puteau să se întîlnească sau să se căsătorească, sau ceva, și să crească ei înșiși mici suspecti de crimă.

Dar Ridley credea că mărturisirea lui Burgess – pe care i-o smulsese cu grijă – nu intra în această categorie. El credea că, dacă aveai un suspect la locul crimei, cu arma asupra sa și dovezi fizice care îi furnizau acestuia un motiv rezonabil, și dacă acea persoană era convinsă în sfîrșit să admită că o făcuse, exista o certitudine reală ca ea să o fi înfăptuit. Oamenii voiau să mărturisească, să spună ceea ce făcuseră. Asta era natura umană, deși uneori trebuia să le dai cîte un ghiont ca la vite, doar că mental, ca să ajungi la lucrurile esențiale.

Era o strădanie mai mult cerebrală decît fizică. Și chiar pe plan fizic, nu ajunsese nicidecum atît de departe încît să fie crudă sau neobișnuită. Era poate vorba de o situație neplăcută – Cole nu fusese la un picnic aici –, dar interogatoriul lui Ridley, așa cum îl avea în minte și și-l amintea, fusese un interogatoriu corect, cu totul altceva decît mărturisirile rezultate în urma durerii din milioanele de camere de tortură ale lumii.

Cu toate astea, o altă verigă din lanțul vinovăției era întotdeauna un lucru plăcut, iar Cullen Leon Alsop se putea să fi fost exact asta. Asta fusese motivul pentru care, în ciuda oboselii și a orei tîrzii, Ridley voise să-l aducă sus și să-l interogheze imediat. Dacă era convingător, dacă avea ceva cu adevărat important de adăugat în legătură cu proveniența pistolului, poate că *astă-seară* Ridley n-avea să se mai frămînte în pat pînă la apariția capricioasă a zorilor.

O serie destul de mare de „dacă“, și nici unuia dintre ei nu i se răspunsese satisfăcător după părerea lui Ridley.

Ceea ce nu însemna că nu avea să li se acorde o mare atenție dovezilor lui Cullen. Aparent, părea să elimine una din întrebările fără răspuns din cazul pe care îl avea acuzarea – de unde căpătase Cole Burgess arma.

Asta întărea, de asemenea, motivul crimei.

Dacă el credea asta.

El credea în adevărul restului faptelor din acest caz. Asta era ironia. Fusese acolo, așezat la o distanță de aproximativ un metru de cealaltă parte a mesei de Cole Burgess, când, pînă la urmă, acesta zisese că o făcuse. Că îi părea rău. Că nu știa de ce. Că nu prea își amintea. Dar că o făcuse. Era sigur de asta. Iar Ridley îl crezuse, crezuse că dăduseră în sfîrșit de adevăr.

Dar acum, cu mărturia vagă, lipsită de substanță a lui Cullen, care părea să umple un gol, dar care de fapt era o mărturie care nu se putea proba din genul „el a spus, dar apoi a mai spus“. Iar sincronizarea acesteia îl deranja, turnătorul apărînd într-un moment atît de oportun. Nu îl făcea să se îndoiască de uciderea lui Elaine de către Cole, dar îl făcea să-și pună niște întrebări.

Începu să caște și se întinse ca o pisică. Bine, trebuia să mai și doarmă. Gata, ajungea.

Dar interogatoriul lui Cullen nu durase atît de mult – poate cincisprezece minute. Ar trebui să asculte o dată caseta de la un capăt la celălalt și să-și facă însemnări mai detaliate înainte de a o copia pentru procurorul districtual. N-aveau să-i dea transcrierea înapoi timp de cel puțin o săptămînă, iar el voia să aibă mintea limpede în privința celor spuse de deținut.

Așa că derulă caseta, apăsă butonul și începu să asculte. După introducerea lui și prima întrerupere a lui Cullen, următoarele cuvinte pe care le auzi, fură: „Am o înțelegere cu procurorul districtual, și...“

O ascultă din nou.

Ridley nu făcuse nici un fel de înțelegere cu Cullen. Procurorul districtual nu-i adusese la cunoștință vreo înțelegere.

Mesajul fusese doar că un deținut de la închisoare avea informații implicându-l pe Cole Burgess. N-ar vrea oare Ridley să-l interogheze? Dar nimeni nu pomenise nimic de vreo înțelegere, deși se părea că aceasta era impresia lui Cullen.

Un lucru era sigur – Ridley avea să se intereseze în legătură cu asta și să afle.

– Mami?

Treya se afla în colțișorul ei obișnuit în care lua micul dejun – șase ferestre prelungi așezate în semicerc într-o parte a bucătăriei nu prea spațioase. În colț exista o lumină, stinsă acum, un ventilator sub ea, învîrtindu-se ușor, deși afară, noaptea era aspră, iar casa – răcoroasă. Ședea pe primii zece centimetri ai scaunului ei, nefiresc de rigidă, cu ambele palme așezate pe masă cu fața în jos. Părea că încearcă s-o facă să leviteze.

– Mami?

Silueta lui Raney se zărea stînd în picioare în lumina difuză care venea de undeva din partea din spate a duplexului. Deja era mai înaltă decît Treya, subțirică, fără șolduri, cu sinii abia înmuguriți. Avea părul lung pînă la umeri și și-l legase într-o parte, într-un fel de codiță. În seara asta purta pantaloni scurți de jogging și cu un tricou cu Giants.

– E totul în regulă?

Treya o pusese la culcare cu aproape o oră înainte și venise aici, stingînd luminile pe unde trecea. Își pusese un pahar de apă de la robinet, se așezase la masă și nu se mai mișcase.

– A, sînt bine. Treya crezuse deseori că soarta ei era aceea de a trăi într-o lume limitată, în care exista o singură ipostază publică acceptabilă, aceea de eficiență vieaie și, cînd era posibil, veselă. Era mai bine ca restul sentimentelor, emoțiilor, aspirațiilor și opiniilor ei să rămînă nerostite, neexprimate. Era mai sigur așa, deoarece nimeni nu te putea învinui pentru atitudinea greșită, pentru o remarcă scăpată. Întotdeauna simțise nevoia de a fi stăpîna pe sine în prezența fiicei ei. În lumea asta atît de complicată, fiica ei, Raney, nu avea nevoie de o mamă care să

se plîngă, care nu făcea față, care să fi murit așa cum o făcuse tatăl ei. Raney avea nevoie de o persoană puternică, cît se poate de puternică. N-avea nevoie să vadă nimic altceva.

Treya spuse cu o undă de veselie în glas:

– Dar ce face fata mea încă de partea aceasta a lumii viselor într-o seară care e urmată de școală a doua zi? O să te tîrăști mîine-dimineață. Începu să se ridice, pregătită s-o mai pună o dată la culcare.

– Stau aici în bucătărie de zece minute, mami. Nu ți-ai clintit nici un mușchi. La ce te gîndești?

Un alt zîmbet.

– Cred că, pur și simplu, nu știu, dragă, ca să-ți spun drept. Nu cred că mă gîndesc prea mult la ora asta din noapte. Poate că numai dormeam pe picioare.

– Aveai ochii deschiși. Te uitai drept înainte.

– Păi... Ridică jenată din umeri. Se așeză înapoi pe scaun, încercă să zîmbească, deși îi ieși un pic strîmb.

Raney veni lîngă ea și-i puse brațul în jurul umerilor. Ținîndu-l acolo, trase aproape un scaun și se așeză pe el, apoi își sprijini capul de cel al mamei sale.

– Ești tristă din cauza lui Elaine?

Treya nu știa dacă putea să se încreadă în sine ca să vorbească. Își dresе vocea, se forță să adopte un ton practic.

– Oamenii mor, fetițo. Cei care rămîn în viață trebuie să meargă mai departe.

Drept răspuns, simți mîna fiicei ei strîngîndu-i-se în jurul umerilor și mai tare. Îi simți buzele care îi sărutau tîmpla.

– Te iubesc, știi.

Treya oftă.

– A fost un polițist la slujba de la Catedrală de azi-dimineață, spuse ea. Locotenentul Glitsky.

– În legătură cu Elaine?

Ea clătină din cap, așteptă, apoi șopti:

– A fost tatăl ei.

Raney se îndreptă.

– Credeam că tatăl ei a murit.

– Nu, îi răspunse ea. Un alt oftat. E o poveste lungă, dar mama ei, senatoarea, Loretta Wager? Ei bine, ea și locotenentul Glitsky s-au iubit când erau tineri, înainte ca ea să se căsătorească. Făcu o pauză. Chiar înainte. Oricum, Loretta era însărcinată când s-a căsătorit, și l-a făcut pe soțul ei să creadă că Elaine era fiica lui.

– I-a spus locotenentului Glitsky?

– Nu. Nu pînă mult mai tîrziu, chiar înainte de a muri.

– Vrei să spui că în tot acel timp, el nu și-a cunoscut propria fiică?

– Corect.

– Asta e oribil. Aș fi atît de furioasă, dacă asta mi s-ar fi întîmplat mie!

Treya nu prea avea chef de asta, dar trebui să zîmbească.

– Păi, asta e încă unul din lucrurile grozave legate de a fi femeie, fetiço. În general știi atunci când ești însărcinată.

– Dar Elaine n-a știut nici ea? Nu și-a cunoscut tatăl?

– Nu, nu pînă când a murit mama ei. Îi lăsase o scrisoare.

– O scrisoare? Despre chestia asta? Urmă o tăcere îndelungată. Și ea ce a făcut? Elaine. S-a dus să-l vadă?

– Nu, nu credea că se cădea. Ea credea că el ar fi trebuit să vină la ea. Ceea ce el n-a făcut niciodată.

– Niciodată?

Ea dădu din cap.

– Nu s-a întîmplat niciodată. El e doar un om rece. Nu i-a păsat.

– Din cauza asta?

– Din cauza asta ce?

– Nu i-a spus? Că nu i-a păsat?

– Eu așa aș crede. Treya se întinse către paharul de apă și luă o înghițitură. De ce altceva nu i-ar fi spus?

Ea ridică din umeri.

– Poate din același motiv pentru care nu i-a spus nici ea. Poate c-o fi crezut că nu se cădea. Nu voia să dea buzna.

Adevărul simplu al afirmației o dăduse peste cap pe Treya, dar ea clătină din cap.

– Nu. Ar trebui să-l întâlnești. E la fel de dur ca o stîncă.

– Poate că e numai un tip care nu-și arată sentimentele. Eu știu pe cineva care e așa. Brațul se strînse din nou, iar Treya se sprijini pe el. Deci el era acolo azi-dimineață? Și ce s-a întîmplat?

Se întoarse la gîndul care nu-i mai ieșea din minte:

– Cred că e posibil să-i fi provocat moartea.

La Jupiter, lucrurile erau în plină desfășurare.

La un volum care îți spărgea urechile, cu basul la care îți vi-brau pînă și oasele, Shania Twain tocmai îi spunea iubitului ei că ajunsese acasă și voia să și-o pună, iar după felul în care bar-manul țopăia în spatele tejghelei, nu era singura.

Era o încăpere dreptunghiulară, lată de cinci metri și ceva mai mult decît de două ori mai lungă. Scaunele de la barul propriu-zis erau toate ocupate – cînspe bărbați și șase femei, cu toții cu vîrste cuprinse între douăzeci și nouă și treizeci și cinci de ani, dintre care nici unul nu era sortit să se ducă singur acasă în acea seară. Alte cîteva zeci de persoane stăteau în spatele lor, pe fișia îngustă de podea dintre bar și separeuri sau în spațiul împrejmuit care începea exact din spatele acestora. Umăr la umăr, tinerii profesioniști care beau aici făceau parte în majoritate dintre cei care puneau legea în aplicare – polițiști și avocați, studenți la Drept și funcționari. O mică adunare de persoane care voiau să se distreze și adoraу scena.

Jupiter era locul lor. Puteau să se dezlănțuie aici, printre prieteni și colegi. Majoritatea celor de aici simțeau că, acolo afară, trăiau într-un butoiăș închis de praf de pușcă plin de frustrări, tensiune, chiar și pericole. Unii dintre cei căsătoriți trăiau într-o stare continuă de schizofrenie – între slujbele lor din poliție sau justiție și căminele lor din suburbii. Jupiter era camera de decompresie care le permitea să supraviețuiască trecerii dintre presiunea care-ți mîncă sufletul și-ți amorțea mintea a uneia la plictiseala care-ți mîncă sufletul și-ți amorțea mintea a celeilalte.

Ferestre miciute, aflate la înălțime pe pereții goi, galbeni, picurau datorită condensului și dădeau localului un aer de subterană. Chiar și pe timpul zilei, cu forma sa lungă și îngustă, barul părea interiorul unui submarin, iar seara, acest sentiment devenea și mai pregnant. În San Francisco este ilegal să fumezi în locuri în care se mănâncă și se bea, și totuși aerul era albastrui și înțepător, plin de fum de țigară. Cîteva plîngerii fuseseră de fapt depuse de o seamă de binevoitori care intraseră acolo din întîmplare, dar, nu se știa cum, toate se rătăciseră în mod misterios.

Aburii de la uleiul din băile de cartofi prăjiți și de la grătarele pentru hamburgeri din spate, din bucătărie, adăugau propria greutate și miros aerului. În această seară, la 11.15, temperatura de afară era de 7°C. Iar în cel mai îndepărtat de ușa de intrare dintre cele șase separeuri erau 30°C. Zăpușeală.

În acel separeu, Dash Logan își scosese haina și o aranjase pe speteaza din imitație de piele din spatele lui. Cei doi nasturi de sus ai cămășii îi erau descheiați și își lărgise nodul de la cravată. Proaspăt ras, cu o față de adolescent și un zîmbet permanent, în lumina slabă putea trece ca avînd treizeci de ani. Cercelul de aur din urechea lui stîngă nu strica nici el. Își închiupia că părul prins șic în coadă de cal și discret vopsit abăteau atenția de la faptul că pleata lui roșcată se rărea și se părea că nu greșea în totalitate.

Cu siguranță, în seară asta se descurca bine cu Connie, iar ea nu împlinise încă treizeci de ani. Pusese ochii pe ea încă de la intrarea ei, împreună cu niște secretare de la Tribunalul Federal pe care le cunoștea. Era prima dată cînd femeia venea aici. Cel puțin el n-o mai văzuse înainte, căci ar fi remarcat-o. Iar în acest loc, nu pierdeai vremea dacă oarece marfă de calitate se deplasa către ring. O știa pe una dintre fetele cu care Connie – adora pînă și numele ăla – intrase, și mai înainte ca ele să știe ce li se întîmplă, se prezentă și făcu cîinste cu primul rînd de băutură.

Și Connie își desfăcuse cîțiva dintre nasturii de sus ai bluzei ei de mătase purpurie. Era întoarsă pe scaun către el și materialul ușor cădea ațîțător într-o parte de pe sinii ei. Putea chiar

distinge dantela neagră din partea de sus a sutienului. Băuse patru pahare de whisky sour de când venise.

Chiar de partea cealaltă a mesei din același separeu, una dintre prietenele lui Connie agățase un alt tip – Dash îl cunoștea, un tânăr avocat din oficiu, însurat. Stătuseră de vorbă, țipînd să acopere muzica, despre *un caz*, mare parte din ora care trecuse, iar lui îi părea că la asta și aveau să rămînă – ea, pretinzînd că era interesată de munca lui, el, încercînd să-și adune curajul fie să termine ceea ce începuse, fie să pună punct serii. Dash credea că probabil nu era în stare de nici una din cele două variante.

„Problema cu tineretul din ziua de azi“, gîndi el. În ciuda îndemnurilor de: „Acționați“ peste care dădeai pretutindeni pe unde întorceai capul, nu păreau să fie în stare să *facă în mîna sa ceva!*

Toată șovăiala asta de partea cealaltă a mesei, în care era implicată una din prietenele lui Connie, ar fi putut strica întreaga atmosferă. Văzuse asta întîmplîndu-se – prietena atinge punctul maxim de plictiseală, își consultă ceasul și spune: „Oh, Connie, uite cît este ceasul. Iar noi trebuie să mergem mîine la muncă“. Și atunci ar șterge-o amîndouă.

Dar lui Dash îi mergea destul de bine aici, spunînd istorioare amuzante, făcînd-o pe Connie să rîdă tot timpul, umplîndu-i mereu paharul. Avea un presentiment bun legat de seara asta, dar trebuia să acționeze mai înainte ca pîmpălăul ăsta de vizavi să strice totul. Voia să strige la puști: „Uită-te puțin! E pe jumătate la tine în poală cu patru pahare la bord și cu țigetele care îi ies din bluză. Tu ce *crezi* că vrea?“

Era timpul pentru un pic de magie.

– Connie.

Trebuia să se aplece mai aproape ca să se facă auzit. O sărută pe obraz, apoi se retrase.

– Îmi pare rău, spuse el. Nu mai puteam îndura.

– E OK. Ea îi zîmbea. Dinți perfecți. Piele minunată. Nas de italiancă din nord. Asta a fost drăguț.

„Drăguț era de bine“, gîndi el. Se mulțumea cu drăguț.

– Deci, nu îți e un pic prea cald? Nu vrei să mergi afară să te răcorești?

Ea clătină din cap.

– De fapt, asta sună chiar bine.

– Uite, îți iau eu haina.

Prietena ei băgă de seamă.

– Unde plecați?

Dash se aplecă peste masă:

– Ne întoarcem în cinci minute. Promit. Păstrează-ne locurile, vrei?

Cu mîna atingîndu-i ușor spatele, o ghidă pe Connie prin mulțime, apoi afară. Cînd ușile barului se închiseră în urma lor, Dash veni lîngă ea.

– Ce hărmălaie era înăuntru.

Connie își strîngea brațele.

– Iar aici e frig.

El adusese hainele amîndurora afară și o ajută să și-o pună pe a ei.

– E mai bine.

– Un pic. Dar era limpede că nu îndeajuns.

Fără nici o ezitare, își scoase propria haină și o înfășură în jurul ei. Jupiter se afla într-o zonă industrială, iar strada era lată, cu o șină de cale ferată pe mijloc. Neoane iluminau întreaga zonă. Era un bar de polițiști – serviciile municipale aveau tendința să funcționeze. Strada, deși pustie, arăta chiar îmbietoare.

El își întinse mîna, ea i-o luă și începură să se plimbe.

Parcase un pic mai jos pe stradă și se opriră să-i admire BMW-ul Z3.

– Ai vrea să stai în el?

Deschise ușa, o lăsă să intre, înconjură mașina să ajungă de partea cealaltă. Era o decapotabilă, dar capota era pusă, iar înăuntru el dădu drumul la motor și la căldură.

– OK. Apoi întrebă cu subînțeles: Vrei să ne distrăm puțin?

Ea aproape că țipă de încîntare:

– A, te uiți la Emeril. Îl ador.

Dash clătina din cap.

– Nimeni nu-l adoră la fel de mult ca mine. Ador chiar și faptul că nu mai e nimeni altcineva pe Food Channel cu excepția lui. În afară de unul singur, stai, care e, „bucătarul de fier“?

– Ceva de genul ăla. Connie era prinsă de asta. Dar Emeril... hai să ne distrăm puțin. Bam. Ador asta.

El se aplecă și îi atinse genunchiul. Fusta i se ridicase pînă la jumătatea coapselor. Deschise torpedoul și scoase un flacon de pulbere albă.

– Să ne distrăm cu adevărat.

În treizeci de secunde o răsturnă pe oglinda scoasă din torpedou și o împărțise în patru linii.

– Doar o dulceață de modă veche pentru nas. Nu vreau să te forțez să faci ceva. Una dintre linii dispăru trasă pe nasul lui. Vezi? Inofensiv. Apoi își strîmbă fața și se făcu în glumă că varsă.

Ea îl privea. El termină cea de-a doua linie.

– Știi, în unele nopți ajung acasă tensionat tot, și dau drumul la televizor, și privesc chiar și trei emisiuni de-ale lui Emeril una după alta. Acuma, asta înseamnă să-l adori pe omul ăla. Ceea ce nu înțeleg este cum de nu obosește el? Dacă eu aș face trei spectacole unul după altul la două dimineăta, atunci abia m-aș tîri, îți jur.

– Nu cu asta la bord.

În zece minute, vorbeau despre cum aveau să meargă la apartamentul lui, care nu era la mai mult de trei mile în sus traversînd Market Street.

– Dar cum rămîne cu prietena ta?

– A, ea și-a luat mașina și a plecat. Am vorbit despre asta. Dacă nu sînt acolo, pleacă pur și simplu acasă.

La șapte și un sfert în această dimineată de marți, Rich McNeil, înfodolit într-un pardesiu gros, privea peste un gard pătat de guano la apele verzi ale golfului. Mai departe, tot lângă gard, un pescar asiatic singuratic fuma și se plimba înainte și-napoi, oprindu-se la fiecare câțiva pași să tragă de una din undițele lui. În cele cinsprezece minute în care așteptase McNeil, scosese doi peștișori pe care îi aruncase într-un sac de pînză suspendat în apă.

Un murmur ușor, dar constant datorat zgomotelor de trafic se auzea de-a lungul debarcaderului, cu roțile șuierînd pe piatra alunecoasă de la rouă. Apa dispărea înghițită de o ceață nu prea groasă la cincisprezece metri mai încolo, iar undeva în depărtare se auzeau focile. Strigătele lor străbăteau distanța nemăsurată într-o simfonie a singurătății.

Cu mâinile adîncite în buzunare, McNeil tremura de frig.

La sunetul pașilor care se apropiau din spatele lui, se întoarse.

– Hei, Diz.

Hardy purta un treni peste costumul de afaceri. Întinse mîna și dădură noroc.

– Asta chiar că e un loc vesel.

McNeil își întoarse capul, ca și cum de-abia ar fi văzut se afla.

– Bănuiesc că e un pic cam sumbru. Am niște livrări care sosesc la cheiul 18 cu vaporul și trebuie să fiu acolo să le primesc. Dar înainte de a merge la muncă am vrut să te văd. Ezită. Înainte de a mai avea timp să mă răzgîndesc.

– În legătură cu ce? Deși Hardy bănuia destul de mult.

– Păi... Trase aer în piept, făcându-și curaj. Apreciez tot ce ai făcut pentru mine în problema asta cu Galt, dar am vorbit cu Sally și sîntem destul de hotărîți să spunem pur și simplu: „La dracu’ cu asta“, să vindem nenorocita aia de clădire, să ne luăm banii și să-l plătim pe bastardul ăla, doar ca să dispară. Poate compania de asigurări o să acopere înțelegerea pentru plîngerea civilă.

Hardy avea mîinile în buzunarele treniului. Își înclină capul într-o parte.

– Ești sigur că vrei să faci asta, Rich? Asigurarea ta n-o să acopere asta – ei vor spune că acuzația de furt nu e acoperită de polița ta. O să te coste aproape cam cît ai plătit tu pentru întreaga clădire inițial.

– Ei bine. Oftă. Știu, știu. Doar că Sally și cu mine ne gîndeam la ce-o să avem de îndurat datorită procesului, cît ne va costa, toate acestea. Și la ce bun?

– Ca să-l împiedici pe Manny Galt să te stoarcă de bani, Rich. Ce zici de asta? Nu ai făcut nici una din faptele de care te acuză.

McNeil dădu din cap obosit.

– Însă dacă pierdem, aș putea merge la închisoare, Diz.

– N-o să pierdem. Ei nu au nici un caz.

Schiță un zîmbet.

– Dar nu poți garanta asta, nu-i așa? Mi-ai spus de sute de ori, pur și simplu nu poți prezice ceea ce va face un juriu. Iar dacă ei mă găsesc vinovat, mă duc la fund.

– Iar ăla e totuși un „dacă“ destul de important.

– Dar e vorba de viața mea. De ce aș vrea s-o risc?

Era un punct de vedere inatacabil, iar Hardy nu-l putu contesta. Totuși, asta îl umplea de amărăciune și îl supăra. Își îndesă mîinile și mai adînc în buzunare, merse înspre gardul de fier și privi în jos la apele golfului, apoi se întoarse către clientul său.

– Și ai să-l lași pur și simplu să fure un sfert de milion de dolari de la tine pentru că e un ticălos?

O ridicare descurajată din umeri. McNeil era jenat de hotărîre, deși asta nu însemna că avea să și-o schimbe.

– Clădirea se va vinde pentru cinci milioane și jumătate sau șase. E îndeajuns de mult ca să se poată trăi din ei. O s-o scot la vânzare, așa cum toată lumea m-a tot sfătuit în ultimul deceniu. O să-i dau cretinului nenorociții lui de bani de șantaj, bine folosiți ca să scap în sfârșit de el din viața mea.

Dar Hardy tot nu putea renunța.

– Credeam că aveam să ne depunem și noi propria plîngere împotriva lui. Să-l pedepsim, pentru că el, și nu tu, este cel care a făcut ceva rău. Dacă îmi aduc aminte, erai destul de scos din peni. Voiai să îl înfrunți. La fel voiam și eu. La fel mai vreau și eu.

– Știu.

Hardy așteptă.

Clientul lui încercă o altă tactică evazionistă.

– O să coste la fel de mult ca și un proces, oricum.

– Nu, n-o să coste. Un sfert de milion e aproape de două ori mai mult față de cît te-ar costa un proces penal, Rich. Cel puțin. La naiba, o să-mi micșorez onorariile pentru aparițiile la tribunal pînă la cît cer de obicei pe oră.

Hardy îi taxa pe clienții lui cu cîte trei mii de dolari pentru fiecare zi de proces petrecută la tribunal, cu mult mai mult decît tariful lui de două sute de dolari pe oră.

– Dacă procesul va dura o săptămînă, numai din asta și tot vei economisi un sac de bani.

McNeil clătină din cap.

– Nu e vorba de bani, Diz.

– Cam asta vreau să-ți spun și eu. Galt este infractorul, nu tu. Atunci de ce să fii tu cel care e pedepsit? După tot ce ți-a făcut, nu vrei să-l înfunzi pe tipul ăsta?

Nici un răspuns. McNeil își strînse pardesiul mai aproape la gît.

– Atunci, uite ce-am avea de făcut ca să facem astfel încît acuzațiile să fie retrase?

În această dimineață, ca în majoritatea dimineților, o mulțime destul de apreciabilă aștepta într-o coadă înfrigurată și mohorîta,

ce se întindea dincolo de poarta închisorii și de-a lungul coridorului exterior din partea din spate a Palatului de Justiție.

Jody Burgess purta blugi și o geacă groasă și lungă, ghetă de munte și mănuși. Locuia aici de mai bine de un an, dar tot nu se putea adapta climei din California. Bunăoară, în această dimineață era foarte frig, de parcă ar fi fost la poli. Ceea ce era caraghios, pentru că în Ohio, pe la mijlocul anilor patruzeci, în februarie, era aproape primăvară. Oamenii umblau pe afară doar în cămașă și vestă, scîrțîind prin zăpadă, vorbind despre cît de frumos și de cald era. Însă aici, în ceața umedă, răceala îi pătrundea pînă la oase. Chiar și înfocolită, tremura.

În cele din urmă, ajunsese în holul închisorii, unde oricum era un pic mai cald. Își spuse numele gardianului și așteptă în continuare. Încercă să nu petreacă acele minute interminabile făcîndu-și griji sau gîndindu-se la modul în care vor sfîrși toate astea. Se concentra încercînd numai să-i fie cît mai apropiată lui Cole, care era un băiat bun la suflet. Poate că făcuse cîteva greșeli, poate că avea de rezolvat niște probleme grave, dar n-ar fi făcut niciodată rău nimănui intenționat. Era un băiat bun.

Veni vremea, așa că gardianul o escortă de-a lungul încă unui coridor, către o altă intrare întunecoasă. Ea avu impresia că trebuiau să existe cel puțin cîteva camere de vizită – cea de acum i se părea diferită de ultima în care intrase cu o zi în urmă.

Ferestrele înalte lăsau să pătrundă o lumină diferită, deși altminteri erau cam la fel. Cincisprezece scaune gri de metal de partea aceasta a geamului, fiecare la locul lui. Toate scaunele erau ocupate, cu excepția celui spre care o îndrumau acum pe ea.

Ajunse la scaun și se așeză. Cole nu era încă în dreptul ei. Ea se întinse și atinse micul microfon încastrat în geam.

Fiul ei.

Un gardian îi dădu drumul lui Cole pe ușă de partea cealaltă și îi arătă scaunul din fața ei. Băiatul dădu din cap, strînse din umeri, făcînd ceea ce i se zisese. Nici măcar nu se uită să o vadă pe ea, ci numai la scaunul la care trebuia să ajungă și pe care trebuia să stea.

Cu părul lătos, mersul tîrșit, fața lipsită de expresie. În costumul portocaliu de deținut.

Ea încercă să și-l amintească așa cum era el mai demult – ținea încă poza lui de la terminarea liceului pe comoda de lîngă pat, acasă. Părul lui era mai scurt pe atunci, pieptănat cu grijă. Avea pistrui și un zîmbet larg.

Unde dispăruse băiatul acela? Deși ea știa. Știa.

– Bună, mamă.

– Bună, Cole.

Ea așteptă să vadă dacă el avea ceva de zis, dar evident că nu avea. Apoi se aplecă în față, cu gura aproape de difuzor.

– E totul în regulă?

Primul lui răspuns fu un chicotit lipsit de umor, dar nu voia ca mama lui să se supere, așa că îmblînzi tonul.

– Mai bine, spuse el. Da. Bine.

– Serios?

– Ei bine, maseuza nu a mai venit aseară, dar în afara acestui fapt...

– Dar au grijă de tine? Măninci?

El se lăsă pe spate și-și bătă ușurel stomacul.

– Mă îngrașă pentru sacrificare.

Jody se încruntă.

– Asta nu e amuzant. Nu mai spune asta.

El veni din nou mai în față, serios.

– Nu e chiar atît de rău. Trebuie doar să te ferești din calea altora.

– Dar îți primești... medicamentul.

– Pînă acum. Privirea lui lipsită de expresie devenise provocatoare. Și nu e un medicament, mamă. E metadonă.

– Știu asta, răspunse ea rapid. Știu ce este. Și te simți bine cu ea?

– E în regulă. Își apropie gura de geam. Mă gîndesc... Nervos, își trecu mîna de-a lungul falcii.

– Ce e?

El se mai gîndi o clipă.

– Păi, nu știu. Îl cunoști pe avocatul meu?

– Da, Cole. Îl cunosc pe avocatul tău. Domnul Hardy.

– Da, păi, el m-a sfătuit că poate ar trebui să mă gîndesc și să le sugerez să-mi mai micșoreze doza. Dacă o să ajung să stau pe aici o vreme, ar putea fi... nu știu.

Jody nu îndrăzni să se lase cuprinsă de speranță, dar era prima oară în ani de zile cînd era tentată să facă asta. Fu des-tul de atentă ca să încerce să formuleze răspunsul în termeni neutri. Prea mult entuziasm din partea mamei ar putea ucide impulsul.

– O încercare s-ar putea să merite, Cole, dar ai un car de alte probleme cărora trebuie să le faci față în toată povestea asta.

El se lăsă pe spate și își încrucișă mîinile pe piept. Lăsă să-i scape un oftat adînc.

– Mă gîndesc că asta ar putea reprezenta de fapt singura problemă.

Ea dădu din cap precaută.

– Chiar cred, spuse el după un minut. Vreau să spun, ar fi în-deajuns de ușor dacă aș încerca aici. Dacă nu ar merge, m-aș în-toarce în stadiul în care mă aflu în acest moment.

– Păi, vocea lui Jody suna resemnată, lipsită de emoție. Mer-ită să te gîndești la asta.

– Au un program. Apoi adăugă rapid: Nu sînt sigur.

Ea era mulțumită să lase lucrurile unde erau.

– Dacă tu crezi că i-ai putea face față.

– Nu știu, spuse el. Poate. Se aplecă din nou în față. Știi, nu trebuie să vii aici în fiecare zi.

– Știu asta. Dar vreau să vin. La urma urmei, îmi place să te vîd. Cum această recunoaștere păru să-l facă să se simtă stînje-nit, ea schimbă subiectul.

– Ar trebui să afli că mă întîlnesc cu domnul Hardy astăzi, ca să vorbim despre bani și alte chestiuni. Tu nu trebuie să-ți faci griji. Toate astea sînt sub control. Ea trecu peste aceste fapte în-cercînd să le ascundă sub o aparență înșelătoare, continuînd să

vorbească. Ți-a spus ceva despre ce are de gînd să facă? În ceea ce privește apărarea ta?

– Nu chiar. Nu prea am stat de vorbă.

Jody se încruntă.

– Păi, am să aflu azi și ceva legat de asta. Dar ai văzut... pri-miți ziarele aici?

El clătină din cap.

– Și nici bomboane de mentă pe pernă înainte de culcare nu primim. De fapt, n-avem perne. Dar de ce întrebi?

Ea zgîria ușurel pupitrul.

– Pentru că a fost un articol în dimineța asta despre Cullen.

– Ce-i cu el?

– Păi, el zice că ți-a dat pistolul.

Cole veni mai în față, apoi își îndreptă poziția.

– Care pistol?

– Pistolul care a fost folosit pentru a o ucide pe Elaine Wager. Arma crimei.

– Cullen?

Ea clătină din cap.

– El nu mi-a dat niciodată nici un pistol.

– Ei bine, în ziarul de azi e un articol despre cum ți-a dat Cullen pistolul.

– Cînd a făcut asta? Spunea?

– Vineri sau sîmbătă.

– Vineri sau sîmbătă? Încercă să-și aducă aminte. Asta nu s-a întîmplat.

Jody se aplecă înspre geam, cu gura care mai-mai că atinge-a microfonul. Șopti:

– Îmi spui adevărul în legătură cu asta, Cole? Vreau să îi pot spune domnului Hardy...

Cole avea o privire pierdută, mintea îi era în altă parte.

– O să-i spun eu însumi, mamă. Cullen nu mi-a dat nici un pistol. Nici vineri, nici sîmbătă, nici cu altă ocazie. Am ridicat pistolul ăla de pe jos de pe stradă. Era un lucru atît de micuț, la început nici n-am știut ce este, zăcea acolo pe jos în rigolă, lîngă

ea și... Se opri. Cu gura căscată, cu ochii scormonind parcă undeva înlăuntrul său.

– Ce este? Pentru o clipă îngrozitoare, Jody crezu că poate fiul ei suferise ceva de genul unei congestii. Cole? Ce s-a întâmplat?

Își reveni brusc. Ochii își recăpătară vioiciunea, iar dacă mama lui voia să-i vadă mai limpezi, poate că nu greșea în totalitate.

– Nu am omorât-o eu, șopti el cuprins de ceva ce semăna a teamă. Femeia era deja moartă.

După întâlnirea din zori de la debarcader cu Rich McNeil, Hardy se duse la Spitalul St. Mary, care era la jumătatea distanței dintre centru și casa lui. Acum se afla lângă patul lui Glitsky, la Terapie Intensivă. De cealaltă parte a patului, un monitor verde pentru inimă bipăia constant și desena o linie sinusoidală pe un ecran micuț.

– Deci, spunea el, erau doi tipi, iar unul din ei zice: „Asta e modul în care vreau să mor, la fel ca bunică-meu, care stătea pur și simplu de vorbă, bucurându-se de viață și brusc îi cade falca pe piept și i se închid ochii și se duce. Da, așa vreau să mor...” Hardy făcu o pauză. „Nu dînd din picioare și urlînd ca toți ceilalți tipi din mașină.”

– Bancuri despre moarte? Glitsky se foi pe sub cearșafuri. Îmi spui bancuri despre moarte? Pacientul lăsă să-i scape o respirație lungă și greoaie, și își închise ochii.

Hardy credea că Glitsky arăta ca naiba. Era extrem de palid. Un tub de oxigen i se învâlătucea în jurul feței și era fixat în nas. Niște perfuzii care aparent picurau ceva în venele lui erau și ele instalate. Își deschise ochii din nou.

– Știu și eu unul.

Hardy interpretează asta ca fiind un semn bun.

– Dă-i drumul.

– Tipul ăsta bogat se apropie de moarte și se agită că nu-și poate lua banii cu el cînd se duce. Glitsky trase din nou adînc aer în piept, își fixă tubul de oxigen în nas. Așa că îl întreabă pe

Dumnezeu dacă poate: „Te rog, am fost bun“. Iar Dumnezeu ce-dează în cele din urmă și îi permite să își ia o valiză plină cu tot ce vrea el în Rai. Așa că se hotărăște că aurul e bun în orice împrejurare și își umple valiza cu lingouri.

– Cum a făcut asta dacă era pe moarte? întrebă Hardy. Aurul cântărește o tonă. Ar fi trebuit să se dea jos din pat, să meargă la bancă, asta dacă își ținea aurul la bancă. Da' pînă la urmă cît de bolnav era? Ce avea?

Glitsky îl fulgeră cu privirea.

– Un infarct. Nu știu. Încetează cu îndoiala pentru o clipă.

– Da, dar un detaliu ca ăsta...

– Bine, deci pînă la urmă tipul moare...

– Era și timpul, zău.

Glitsky se prăbuși înapoi între perne.

– Las-o baltă.

– Ce?

– Vrei să auzi bancul sau nu?

Hardy încuviință.

– Bine, tipul e mort...

– Corect. Ajunge la porțile Raiului. Sf. Petru zice: „Stai, nu e permis nici un bagaj“, iar tipul îi spune lui Petru că, în cazul lui, Dumnezeu a făcut o excepție. Petru ar trebui să-l întrebe pe șefu'.

– Da' lung mai e bancul ăsta, zise Hardy.

Glitsky îl ignoră, dîndu-i înainte:

– Așa că Dumnezeu zice că tipul nostru nu minte. Are permisiunea să ia o valiză. Iar Petru zice: „Știi, sînt aici de multă vreme, dar nimeni n-a adus vreodată nimic cu el. Aș fi curios să știu despre ce e vorba“. Așa că tipul își deschide cu mîndrie valiza. Iar Petru se uită la el și zice: „Cărămizi de pavat? Ai adus cărămizi?“

Hardy își puse picior peste picior și se lăsă pe spate. Un zîmbet i se ițea la colțurile gurii.

– Dar ăsta nu e cu adevărat un banc despre moarte.

Glitsky apăsă pe buton ca să-și mai ridice patul, cu ochii acum licărind un pic a viață.

– Ce tot spui? Un tip moare în el, așa că e un banc despre moarte, OK? De parcă ar exista o definiție.

Un cearșaf atârna de tavan și separa patul lui Abe de celelalte din încăpere. Cineva trăgea de el, iar Hardy se întoarse și dădu cu ochii de sprintenul și agilul tată, trecut de șaptezeci de ani, al lui Abe, cu o yarmulka acoperindu-i părul alb, pantaloni în carouri și o bluză lăliie.

– Definiție a ce? întrebă el.

– A unui banc despre moarte, zise Hardy. Bună, Nat.

– Știi și eu unul tare de genul ăsta, răspunse Nat. Cum te mai simți azi, Abe?

– Abuzat.

Hardy zîmbi, traducînd:

– Normal.

Nat trecu de aceeași parte cu monitorul, se aplecă asupra patului și îl sărută pe fiul său pe obraz.

– Au periute de dinți aici? Poate ai vrea să folosești una.

Glitsky fusese extraordinar de norocos, deși asta nu însemna că scăpase deja de necazuri. Acolo sus pe Nob Hill, Grace Cathedral fusese martora multor infarcturi, chiar mai multe decît celebrul și atît de potrivit numitul Cardiac Hill, panta înclinată și întinsă pe care vreun geniu de arhitect se găsise să proiecteze intrarea principală în 3Com Park. Oricine voia să ajungă la Grace, indiferent de direcție, trebuia să urce, iar istoria arăta că multe inimi îmbătrînite – dar și unele nu chiar atît de bătrîne – nu erau capabile de asta.

Așa cum era normal, la un eveniment cu atît de mulți participanți precum slujba în memoria lui Elaine Wager, exista în mod obișnuit și o ambulanță parcată prin apropiere plină de paramedici. Și fusese una acolo și luni dimineata, cînd inima lui Glitsky intrase în fibrilație ventriculară. Își montaseră electrozii pe el și aplicaseră un șoc mușchiului pentru a-i opri spasmele într-un timp miraculos de scurt – după cum era de acord toată lumea.

- Și ce îți spun acum? Hardy voia să afle faptele, dar acestea erau înnebunitor de inexacte. Care e prognoza?
- Spun că a fost moderat, îi spuse Glitsky.
- Ceea ce înseamnă ce? se amestecă în conversație și Nat. Glitsky îi aruncă o privire tatălui său.
- Mai mult sau mai puțin înseamnă că n-au nici cea mai mică idee despre ce urmează.
- Grozav, spuse Hardy. Asta e chiar grozav.
- Îmi place, zise și Abe, de acord cu el. La urma urmei, ar putea fi un banc despre moarte.
- Care sînt alternativele? întrebă Nat.
- Băieților le plăcea să discute cu o ironie de tipi duri, dar lui Nat asta nu i se părea deloc amuzant.
- Ce îți spun de fapt?
- Tot ce îi întreb. Deși, ca în toate celelalte situații, atunci cînd nu știi nimic despre ceva, e greu să pui întrebările potrivite. Glitsky sorbi din paharul lui de apă. Ridică din umeri. Singurul mod în care își pot da seama pe moment de stricăciunile suferite de mușchiul cardiac este să țină seama de valorile enzimaticе, care, zic ei, sînt în limitele unei creșteri moderate. O să-mi facă și o angiografie înainte de a-mi da drumul de aici, ca să vadă dacă am artere înfundate, ceea ce pare a fi cazul. Apoi fie că îmi vor face un by-pass, fie vor decide că nu am nevoie de unul.
- Deci ce înseamnă „stricăciuni moderate la nivelul mușchiului cardiac”? întrebă Hardy.
- Înseamnă că poate nu a murit atît de mult din mușchi pe cît ar fi putut, așa că mai am șanse să trăiesc.
- Nat simți nevoia unei clarificări.
- Vrei să spui că o parte din inima ta ar putea fi moartă chiar în momentul ăsta – mușchiul –, iar tu n-ai cum să știi?
- Glitsky clătină din cap.
- Partea care a fost lipsită de oxigen îndeajuns de mult timp, așa înțeleg eu lucrurile. Dar ei cred că aceasta nu a fost prea extinsă.
- Dar dacă a fost? insistă Nat.
- O ridicare din umeri.

– Atunci ar trebui să devină limpede în câteva zile. Iar asta chiar ar fi o problemă.

– O cât de mare problemă?

– O problemă, repetă Glitsky. Mîna tatălui său era pe pat, iar el i-o acoperi cu mîna sa. Dar pînă acum am noroc, tată. Ei zic că aceste valori enzimactice sînt în regulă. Hai să ne luăm după asta. Dacă nu mai apar complicații, pînă în weekend am șters-o de-aici. În pas de dans.

Nat se uită la Hardy.

– Asta chiar aș vrea s-o văd.

Doctorul Champion – peste cincizeci de ani, emanînd competență prin toți porii – venise și plecase. Îi dăduse pe ușă afară atît pe Hardy, cît și pe Nat, pentru vizita de dimineată. Cînd ieșise, le spusese că-i dăduse dispoziții infirmierei să-i dea lui Glitsky un sedativ ușor. Puteau să intre înapoi ca să-și ia la revedere – vizita durase îndeajuns de mult pentru dimineată asta. Îi atenționă pe amîndoi să se abțină de la a vorbi despre orice ar fi putut provoca supărarea pacientului. Ideea era că aveau să-l mai lase să se odihnească încă o zi, apoi aveau să evalueze situația și să ia niște hotărîri.

Hardy așteptă în picioare lîngă pat în timp ce Nat puse la punct diverse detalii domestice. Fiul cel mai mic al lui Abe, Orel, avea școală azi, dar avea să se întoarcă pînă la orele de vizită din acea seară. Nat nu primise nici un răspuns de la Isaac, cel mai mare, pînă aseară tîrziu. Venea azi cu mașina din Los Angeles și avea să fie și el acolo la vizita de seară. Nat nu putuse să dea de Jacob la Milano, dar încă mai încerca.

– Nu face asta. Abe era îngrozit de idee. N-ai nici un motiv să-l deranjezi în legătură cu asta.

– Nu crezi c-ar vrea să știe că tatăl lui a suferit un atac de cord? Tu n-ai vrea să știi dacă, Doamne ferește, eu aș suferi vreodată un atac de cord?

– Tu nu ești genul ăla. Asta, spuse el arătînd către pieptul lui, mi se trage de la mama.

– Sau de la patruzeci de ani de mâncare plină de chimicale și nici un fel de exerciții fizice. Hardy zîmbi complice.

Glitsky îl fulgeră cu privirea și spuse către tatăl său:

– Și apoi, ce-ar putea Jacob să facă de acolo în legătură cu asta?

– Ce-ai zice dacă ar lua un avion și ar veni acasă, pentru a vedea dacă ești bine?

Abe clătina din cap.

– N-are bani ca să facă asta.

– O să-i plătesc eu drumul, Abraham.

Glitsky își ridică vocea:

– Nu încerc să scap de la plată, tată. Spun doar că nu e nevoie ca el să vină. Pînă ajunge aici, o să fiu acasă. Mă simt bine.

Nat îl luă pe Hardy drept martor.

– Se simte bine. Mușchiul cardiac s-ar putea să-i fi murit deja în piept, iar el se simte bine.

Hardy decise că ar trebui să intervină:

– Abe. Închide gura. Fiii tăi ar trebui să fie aici. Cu toții. Asta-i tot.

– Mulțumesc. Nat îi atinse fruntea cu un gest de mulțumire. Ascultă-ți prietenul aici de față, Abraham. El știe ce e bine pentru tine.

Glitsky îi măsură pe amîndoi cu privirea.

– Dumnezeu să mă ajute, spuse el.

Nat plecase bombănind. Glitsky îi făcuse semn lui Hardy să mai rămînă o clipă.

– Doctorul Champion a zis s-o scurtăm. Și nu avem voie să te supărăm.

– Serios? întrebă Glitsky impenetrabil. Bună treabă!

– A mai zis și că sora ți-a administrat un sedativ. Îmi vine să cred că l-ai palmat sau ceva de genul asta.

– Cred că nu și-a făcut încă efectul. Dar lui Hardy i se păru că tocmai începea. Glitsky își sprijini capul pe pernă și își închise pentru o clipă ochii, apoi făcu un efort vizibil pentru a-și aduna puterea ca să poată vorbi. Deci, ce-am pierdut în cazul lui Elaine?

Hardy clătină din cap.

– Asta ar intra în rîndul lucrurilor care te-ar putea supăra.

– Să nu îmi spui ar fi și mai rău. A mai fost ceva?

Hardy oftă. El nu știa despre atacul verbal al Trezei Ghent din ziua precedentă și deci nu știa că se putea paria cu sorți destul de buni că el fusese cauza cea mai probabilă a infarctului. Totuși, el știa că prietenul lui își pierduse atît fata, cît și slujba în aceeași săptămînă – și asta ar fi putut fi cauza. Iar doctorul îi avertizase în legătură cu stresul suplimentar.

Totuși, Glitsky avea probabil dreptate. Dacă nu îi spunea el, era poate și mai rău.

– Un turnător zice că i-ar fi dat pistolul lui Cole sîmbătă.

– Iar Cole ce zice despre asta?

– Și eu aș vrea să știu. Hardy gesticulă. A frustrare. Povestea a ajuns în ziare azi-dimineață. Nu am avut timp să-l văd, cu toată treaba asta cu tine.

Glitsky rumegă știrea un timp îndelungat.

– Era în ziare azi-dimineață?

– Da. Prima pagină. Ultima întrebare fără răspuns din acest caz, dacă îmi amintesc bine. Și îmi amintesc. Hardy îl puse la curent cu detaliile despre Cullen Leon Alsop.

Cînd termină, Glitsky spuse:

– Deci Pratt a lăsat să se afle.

– Cum ai tras concluzia asta?

– Pentru că, dacă exista un turnător, trebuia interogat de Ridley Banks. El este inspectorul care se ocupă de caz și el nu lasă nimic să transpire. Ar fi interesant de aflat momentul scurgerii de informații. Dacă a ajuns sau nu la ziar chiar înainte ca Ridley să fi aflat despre poveste.

Hardy era intrigat.

– Ceea ce ar însemna ce?

Însă din nou, Glitsky se lasă pe spate între perne și își închise ochii. Deschizîndu-și-i, își ridică colțurile gurii cu o fracțiune de centimetru.

– Vezi, nu sînt supărat. Sînt relaxat.

– Bine. Dar rămăseserăm la...

O mîna îl întrerupse.

– Știu unde rămăseserăm. Acum cîteva luni, a mai fost un mic scandal legat de un turnător – poate îți amintești? Pratt a negat totul, dar, hei, asta face ea de obicei.

– Despre ce era vorba?

– Același gen de influențare. Ăsta era cazul unui tip la a treia abatere, una din acele execuții din mașină în care n-a murit nimeni, nici măcar cei trei trecători nevinovați de obicei, așa că n-a beneficiat de mare mediatizare. Totuși, a fost un rateu. Nu puteau pune una lîngă alta arma și pe cel care trăsese, așa că a apărut povestea asta în ziare cum că turnătorul ăsta...

– Bine, îmi amintesc de asta acum. Brusc, Hardy își aduse aminte. El știa unde se afla arma, în garajul gagicii celui care trăsese sau pe altundeva, dar apoi, după ce a vorbit cu poliția, s-a răzgîndit.

– Bun. A hotărît că trei abateri și o viață în închisoare erau mai bune decît moartea, care l-ar fi așteptat dacă ar fi turnat. Dar ne-a spus că Procuratura se oferise să ajungă la o înțelegere, dacă el ar fi plasat arma printre lucrurile tipului despre care știau că trăsese. Bineînțeles că Pratt neagă asta. Dar știrea a apărut înainte ca el să discute cu vreunul dintre inspectori. Iar turnătorul e sigur că n-a lăsat să-i scape informații de capul lui. Fără acces la presă, nu? Așa că a fost Procuratura.

– Dar de ce Dumnezeu ar face asta?

– Ce anume? Să lase să transpire informații? Sau să creeze dovezi false?

– Oricare.

– O a doua natură. Cînd află ceva, trebuie să-i spună și vreunui reporter. Conferă credibilitate lucrurilor – titlul pe prima pagină înseamnă o bună publicitate, iar mai tîrziu, cînd se duce dracului, e deja fumată știrea și nu-i mai dă nimeni atenție. Glitsky își închisese ochii din nou. Dacă a ajuns în ziare mai înainte ca Ridley să fi vorbit cu clovnul ăsta...

– Jeff Elliot ar putea afla asta. Hardy clătină din cap, cu mâinile împreunate și coatele pe genunchi, gîndindu-se un moment la asta. Cînd își ridică privirea, văzu că Glitsky nu se mișcase deloc.

– Abe? întrebă el încet. O pauză lungă, apoi iar: Abe?

Duse un deget la gîtul prietenului său, așteptă pînă îi simți pulsul, lăsă să-i scape un oftat de ușurare și apoi se ridică în picioare.

Hardy nici nu-și mai amintea cînd mîncase ultima dată.

Pleca din spital cînd simți un junghi și o amețală atît de puternice, încît trebui să se oprească și să se așeze rapid exact în fața ușii principale. Pentru o clipă, îi trecu prin cap că poate avea și el un atac de cord, pînă cînd își dădu seama că nu simțea nici o durere sau presiune. Doar un gol care se căsca undeva înăuntrul lui.

Încercă să-și amintească ultima oară cînd mîncase – credea că trebuie să fi fost micul dejun de ieri-dimineață, dar nu-și putea aminti nici măcar dacă fusese acasă. Pur și simplu nu-și amintea nimic, cu excepția faptului că băuse niște scotch ieri-seară. Apoi, în dimineața asta, McNeil îl trezise cu problema lui urgentă, iar Hardy ieșise înainte de cafea.

Acum era aproape zece dimineața. Îl aștepta o zi plină. Știa că la un moment dat trebuia să meargă să-l vadă pe Cole, deși era înclinat să aștepte pînă după întîlnirea de afaceri pe care o avea cu mama acestuia. Mai era și propunerea de înțelegere în afara Curții a lui McNeil, iar asta însemna alte șase sau opt telefoane pînă cînd Dash Logan, probabil beat în Jupiter, avea să decidă că era în interesul lui să-l sune înapoi după vreunul dintre ele, iar acest gînd îi întorcea stomacul pe dos.

Acum acesta doar chiorăia.

Ceea ce îl făcea să se întoarcă de unde plecase. Trebuia să mănînce totuși ceva.

Frannie Hardy avusese drept specializare principală la USF urbanistica, dar locurile de muncă în acest domeniu erau rare.

După ce absolvise, trebuise să-și plătească chiria, așa că primele ei locuri de muncă fuseseră niște posturi de funcționar începător. Acestea nu o făcuseră să se simtă prea împlinită pe plan personal. În doi ani de zile era căsătorită și gravidă cu Rebecca.

Direcția pe care o luase viața ei îi determinase „cariera” din ultimii zece ani și mai bine. Copiii creșteau și odată cu ei și un gol interior. Dar urbanistica n-o mai interesa deloc. Acum vedea lucrurile la o scară mai redusă, una mult mai personală – relații individuale, căsătorii, părinți și copii. Voia să lucreze făcând vreun fel de consiliere. Completa formulare de înscriere la cursuri postuniversitare pe masa din sufragerie, când auzi ușa de la intrare deschizându-se.

– Cine e? Se ridică de pe scaun.

– Hei. Vocea soțului ei. Sînt doar eu, Maynard. Apăru în raza ei vizuală, dîndu-și jos treniul.

– Maynard?

– Maynard G. Krebs. Sigur ți-l amintești pe Maynard G. Krebs?

– Cu toate porcăriile astea în cap, cum de-ți mai amintești și de lucrurile importante? Dar cum de ești acasă? Apoi, amintindu-și, spuse abia îndrăznind să respire. O, Doamne, Abe...?

– E OK momentan, cred ei.

– Momentan? Cred?

– Știu. Foarte clar. Ridică din umeri. O să-l supună la mai multe teste azi și mîine. E la fel de irascibil ca întotdeauna. Iau asta drept un semn bun. Tatăl lui era acolo, iar băieții ajung astăzi. Hardy se îndrepta către bucătărie. Cît despre mine, soția mea nu mi-a dat de mîncare. Am fost nevoit să mă furajez singur.

Urmîndu-l, ea țîții înțelegătoare.

– Trebuie să fie îngrozitoare.

El dădu din cap.

– E destul de rea.

El luă tigaia de fontă din cîrligul de care atîrna pe peretele din spatele aragazului. Presără în ea sare, un praf de piper. În frigider găsi legume – ardei, cartofi, fasole verde, o ceapă – pe care le puse

pe fund împreună cu trei ouă. Tâindu-le, o întrebă cum mergea cu înscrierea, iar ea îi răspunse că nu era chiar atât de rău. Își făcea unul din eseurile pentru dosarul de înscriere despre Abe și Elaine.

Hardy se opri din mărunțit.

– Poftim?

– Nu dau nume, bineînțeles.

– Bine nu, dar ce scrii despre ei?

– Că Abe știa că e tatăl ei, dar nu i-a spus în tot acest timp.

De ce să fi vrut să facă asta?

– Nu cred că a vrut, Fran. Cunoscîndu-l pe Abe, cred că a simțit că era de datoria lui să nu-i spună.

– Și uită-te la întorsătura sinistră pe care au luat-o lucrurile.

– Nu asta a făcut să-i stea inima, Fran.

– Poate că nu, dar pusă la un loc cu toate celelalte... Cred că e destul de interesant, numai gîndul în sine. Făcu o pauză. Și faptul că nu ne-a spus nici nouă, iar noi îi sîntem cei mai buni prieteni.

Hardy se întorsese la tăiatul lui.

– Oamenii au secrete. Elaine avea viața ei. Nu avea nevoie de el.

– Nu te amăgi. Copiii au nevoie de tații lor. Frannie își încrușișă brațele și se sprijini de bar. Mi se pare trist că nici măcar n-a ajuns să o cunoască, că a ales asta. Nu contează din ce motiv.

Hardy răsturnă legumele în tigaie.

– Cred că ar fi de acord cu tine. Cred că asta e jumătate din motivul pentru care continuă să caute mai multe dovezi. Ca să aibă un pretext pentru a o cunoaște.

– În ciuda mărturisirii?

Hardy sparse ouăle direct în tigaie și amestecă apoi cu o paletă cu găuri.

– Mărturisirea a fost proastă, asta-i tot. Au îndeajuns de multe dovezi ca să-l condamne pe Cole fără ea. Abe doar are nevoie să caute în continuare.

Ea așteptă, apoi întrebă:

– Și tu de ce ai nevoie?

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun, de ce îl aperi? Dacă a ucis-o pe Elaine...

El își amestecă omleta și se gândi pentru o clipă.

– Cred că din cauză că, orice-ar fi, asta n-ar trebui să fie un caz de pedeapsă cu moartea. Încerc doar să împiedic să se întâmple una ca asta.

– Chiar dacă el a făcut-o?

– Chiar dacă el a făcut-o. N-o să-mi fie mai greu decît atît să-l scap. N-o să-mi fie nici mai ușor. Nu contează.

– Nu contează? Dumnezeu, urâsc cînd vorbele tale sună atît de mult cu cele ale unui avocat.

– Și eu la fel, admise Hardy cu tristețe. Dar tristul adevăr este că asta și sînt.

Iar acum avocatul încerca să se apuce de altă treabă pe care o detesta – să vorbească despre onorarii. Jody Burgess era așezată lîngă el, pe canapeaua din biroul lui. Nu-i plăcea să-și invite clienții de partea cealaltă a biroului lui. Punea o distanță psihică între ei pe care o resimțea ca fiind stîngenitoare.

Dar Jody era plină de optimism, alimentată de vești bune. Nu era pregătită să discute despre costul procesului și al reprezentării de către Hardy. Ca și Frannie, ca și majoritatea celor care nu erau din bransă, Jody părea obsedată de vinovăția sau nevinovăția lui Cole. Îi spuse că el își „recuperase o amintire reprimată” în acea dimineață, una care conținea versiunea absolută și definitivă a faptelor.

Pentru Hardy, asta însemna pur și simplu că Burgess își schimba din nou povestea. La început o făcuse, apoi nu-și amintea s-o fi făcut, acum n-o mai făcuse deloc. „Cine știe? gîndi el. Data următoare ar fi putut să-și aducă aminte cum, de fapt, el încercase să-i salveze viața.”

Hardy se gîndi că el prefera „ieșirea numărul 2”, în care Cole nu-și amintea nimic, dacă o făcuse sau nu. Acel răspuns se potrivea cel mai bine cu un tip de apărare bazată pe faptul că fusese inconștient, care la rîndul ei părea să aibă cele mai mari șanse de reușită. Gîndindu-se la asta, își dădu seama cu un sentiment care

oscila între mândrie și strângere de inimă că trebuie să se fi învîrtit pe lingă David Freeman prea mult. Începea să gîndească într-adevăr ca un avocat.

Afară era o după-amiază rece, cu ceață, dar în birou era cald. Totuși, Jody mai avea încă pe ea haina groasă. Bea cafea fierbinte. Hardy aproape că începu să transpire numai uitîndu-se la ea.

În cele din urmă, abordă subiectul cheltuielilor, deoarece avea o idee cu adevărat rezonabilă, dat fiind faptele despre care era vorba. Și cu siguranță că era cel mai ieftin mod de a proceda, fiindcă avea să pună capăt lucrurilor destul de rapid.

– Ce m-am gîndit că am putea face – vorbea cu precauție deoarece, în ciuda cheltuielilor mici, asta nu avea să semene deloc cu o veste bună – ar fi să obținem o acuzație mai ușoară în schimbul unei pledoarii de vinovăție. Vorbi mai departe cu repeziciune. În acest mod Procuratura poate considera asta drept o condamnare, iar noi ieșim din toată treaba cu pedeapsa cu moartea înainte de a trebui să combatem circumstanțele agravante. Își deschise palmele. Toată lumea cîștigă.

Pentru o secundă, crezu că poate ea nu înțelesese.

– O înțelegere ca să nu ajungem la proces? zise ea. Dar el nu a ucis-o pînă la urmă.

– Ei bine, nu e atît de sigur în privința asta.

– Dar azi-dimineață... chiar și-a amintit. Am văzut-o în ochii lui, această mare ușurare.

– Sînt sigur că ați văzut-o.

Ea își lăsă jos ceașca de cafea cu un zdrăngănit.

– Nu mă credeți.

Hardy îi spuse că o credea în totalitate.

– Dar nu știu dacă un juriu ar face asta, și aici e problema.

Jody cugetă la asta pentru o vreme. În cele din urmă se întoarse la cafeaua ei.

– Hai să zicem că nu facem nici o înțelegere, doar de dragul discuției. Ce se întîmplă atunci?

– Atunci vom avea o audiere săptămîna viitoare, în timpul căreia domnul Torrey va pune caseta cu mărturisirea, iar asta ar

trebui să fie de ajuns ca să convingă judecătorul că există dovezi suficiente pentru a merge mai departe cu procesul.

– Dar nu veți susține că mărturisirea...

– A fost forțată? Bineînțeles. Mai mult decât atât, voi susține că spusele lui Cole contrazic faptele așa cum le știm cu toții. Dar acolo, în lumea reală, în sala de judecată, nici unul din aceste lucruri nu va conta prea mult.

– De ce nu?

Lui Jody nu avea să-i placă asta, dar, dacă totuși conta vreun pic, Hardy făcea lucrurile să nu pară atât de rele. Trebuia s-o facă să înțeleagă gravitatea situației lui Cole.

– Pentru că o audiere preliminară nu se ține pentru a dovedi sau infirma vinovăția lui Cole. Se ține doar pentru a determina dacă există sau nu un caz. Apoi urmează procesul.

Ea mai avea încă probleme să accepte asta.

– Totul e atât de ireal, spuse ea.

După încă o clipă, clătina din cap frustrată, apoi se lăsă pe spate pe canapea, la un pas de a leșina.

Hardy așteptă pînă cînd femeia își reveni, după care hotărî că s-ar putea dovedi folositor să-i dea dreptate.

– Știu că pare astfel. Totuși, nu putea rămîne doar la atât. Trebuia s-o pregătească. Dar este real, crede-mă, iar deciziile pe care le luăm în aceste momente vor conta mai tîrziu, așa că ar trebui să fim siguri că sînt cele corecte.

Ea se ridică în picioare, provocatoare, cu vocea tremurîndu-i:

– Iar dumneavoastră credeți că decizia corectă este să spui că a făcut-o, cînd nu-i așa?

– Știți sigur că n-a făcut-o? Sînteți sută la sută sigură?

Ea nu trebui nici măcar să se gîndească la asta.

– Absolut. El nu e un ucigaș.

Hardy clătina din cap, nu datorită validității afirmației, ci pentru a confirma ceea ce avea să urmeze dacă el avea să continue să-l reprezinte pe fiul ei. Dacă voia să ajungă undeva cu ea astăzi, trebuia să-i zdrobească rezistența, orbirea. Era timpul să joace dur.

– Doamnă Burgess, Cole v-a mințit vreodată?

Întrebarea o surprinse.

– Asta nu e nimic de genul...

El ridică un deget, oprind-o.

– E o simplă întrebare. V-a spus vreodată o minciună?

Ea se găsi în imposibilitatea de a-i răspunde.

– Multe minciuni? Mai multe decît v-a puteți aminti? A furat vreodată ceva de la dumneavoastră? Știu că i-a mințit pe Jeff și pe Dorothy cînd ei i-au oferit adăpost. I-a furat. A furat de la *copiii lor*, doamnă Burgess. Ei v-au spus ceva în legătură cu asta?

Ea se mișcase în față, către marginea canapelei. Își încrucișase brațele jos, sub stomac. Ca și cum întrebările lui ar fi lovit-o acolo.

– Ei bine, da, dar...

– Cunoașteți pe cineva care să nu fi fost mințit de fiul dumneavoastră în ultimii cîțiva ani? Sau furat? Credeți că încearcă să se lase de heroină în acest moment?

– Da, da, cel puțin asta. El putu să observe cum ea credea că el îi oferea o cale de scăpare. A spus că el crede că s-ar putea înscrie într-un program...

– A făcut asta? A făcut altceva în direcția asta în afară de a vorbi despre? Credeți că a încercat să piardă obiceiul înainte ca toate astea să se întîmple?

– Cred. Se întorsese acasă pe jumătate, știu că asta s-a întîmplat destul de curînd. Se străduia cu adevărat. Știi, e destul de greu. Nu e chiar atît de ușor. Acum se sprijinea pe brațe, ca și cum ar fi avut crampe stomacale.

– Apreciez asta, spuse el. E îndeajuns de greu cînd chiar te străduiești cu adevărat, cînd faci parte dintr-un program sau mergi la terapie. Cole era implicat în vreuna din acestea, vreau să zic, atunci cînd era afară?

– Nu, dar cumva nu reușea să dea peste chestia care să i se potrivească. Știi cum e, unii dintre terapeuți nu...

– E vina terapeuților că nu s-a putut lăsa? Așa e? Și cînd a venit să stea cu dumneavoastră și v-a furat mașina, de exemplu. L-ați pedepsit pentru asta, nu-i așa? L-ați făcut să înțeleagă că făcuse ceva deosebit de rău.

– Da, da, așa am făcut. Aproape că se ruga de el acum, iar ochii îi deveniseră sticloși datorită lacrimilor cărora nu le dădea drumul. I-am spus cât de dezamăgită am fost, domnule Hardy. Cât îl iubeam și cât de tare mă rănise. Mă duruse într-adevăr.

Lui Hardy nu-i făcea nici o plăcere să continue, dar singura lui speranță de a coopera cu ea era să fie conștientă de realitatea pe care o aveau de înfruntat.

– Iar el a spus că-i pare rău...

Ea îi aruncă înapoi:

– Îi *părea* rău. El doar... el era...

– Și astfel, deoarece îi părea rău, l-ați lăsat să se întoarcă și să locuiască din nou cu dumneavoastră, corect?

– Ce era să fac, domnule Hardy? Sînt mama lui. Să-l las să doarmă-n stradă?

– Alți părinți au făcut-o, răspunse el liniștit. S-a mai auzit de așa ceva.

– Ei bine, eu n-am putut. Se străduia. Trase aer adînc în piept. Se străduia. Răsuflarea întretăiată continua, ca și cum ar fi alergat.

El voi să o întrebe dacă ea credea că fiul ei se străduise în dimineata de luni, cînd îi furase whisky-ul celuiilalt vagabond și plecase să hoinărească prin centru, încercînd să-și facă rost de droguri. Dar asta nu ar fi însemnat decît mai multă vorbărie, mai multe discuții contradictorii. Avea o altă idee, una care, își dădu dintr-odată seama, avea să se dovedească mult mai eficientă.

Documentele pe care le primise ca material de urmărire penală erau pe birou la îndemînă, așa că ridică un dosar din carton maro, luînd ceea ce-i trebuia din el – unul dintre prim-planurile cu urechea lui Elaine Wager făcute pentru legist. Merse înapoi la Jody și puse pe masă, în fața ei, fotografia color, opt pe zece, perfect focalizată.

– Uitați-vă la urechea ei, doamnă Burgess! îi ordonă el aspru. Acolo de unde Cole i-a smuls cercelul. I-a rupt și degetul cînd i-a scos inelul, doamnă Burgess. Se străduia și atunci? Se străduia? Era tot băiatul dumneavoastră cel bun?

– Ești oribil! țipă ea. El n-a...

– Ba da, doamnă Burgess, da! îi aruncă el înapoi, cu vocea ridicată. E la fel de sigur ca iadul că a făcut-o.

Hardy se întoarse brusc, calmîndu-se, iar cînd simți că putea să vorbească, o făcu.

– E adevărat că e oribil, spuse el blînd, dar nu eu sînt așa.

Acum și el respira cu greutate, așteptînd pe jumătate ca următorul sunet pe care avea să-l audă să fie ușa deschizîndu-se și închizîndu-se în urma lui. În schimb, nu auzi nimic și se întoarse în cele din urmă.

Jody era ghemuită, tremurînd din tot corpul. Ocoli masa și se așeză aproape de ea. Își puse un braț în jurul umerilor ei.

Nu păru să ajute.

După aceea, biroul li se păru prea mic, așa că hotărîră să coboare în singura sală de conferințe a clădirii. Locatarii o po-recliseră „solariul“, pentru că în după-amiezile cu soare, era miraculos luminată. Plante imense în ghivece prosperau sub ferestrele ei ca de seră și sub acoperișul de sticlă. Camera dădea într-o grădiniță îngrădită, care vara era plină de panseluțe și sporul-casei, lobelii și brebenoci înfloriți, dar în care azi erau doar mizerie, o bancă și o sută de metri pătrați de peluză maronie.

Hardy își adusese documentele din materialul de urmărire penală jos cu el. Jody își revenise în oarecare măsură după ce se prăbușise complet la început. Voise să vadă toate fotografiile, apoi să arunce o privire peste rapoartele poliției, așa că Hardy îi puse dosarele în față și se așeză în dreapta ei.

Urmări niște vrăbiuțe zburînd de colo-colo prin grădina de afară, ciugulind peluza.

După aproximativ zece minute, ea închise ultimul dosar. Hardy mai așteptă o clipă sau două, apoi i se adresă pe un ton de șuetă:

– Asta e persoana pe care vrea Torrey s-o vadă juriul. Dacă reușește, atunci Cole are probleme. Am nevoie ca tu să înțelegi asta.

– Aceste fotografii, ceea ce au scris polițiștii. Arată ca și cum... Își înghiți propriile cuvinte, nemaiputînd continua.

– Da, arată. Și chiar dacă susținem că el a ajuns lângă ea după ce murise, furtul bijuteriilor nu îl pune chiar în cea mai bună lumină.

– Iar tu ești chiar sigur că el a luat bijuteriile? Că el a făcut asta?

N-avea chef s-o mai pedepsească în continuare pe Jody, dar asta nu putea nega.

– Toate se aflau asupra lui când l-au arestat. Cea mai bună chestie pe care o poți spune este că el știa că ea era deja moartă în timp ce o jefuia. Că nu o rănea.

Ea își duse mâna la ochi.

– Asta nu e cu mult mai bine.

– Nu, nu este. Chiar dacă fusese sau nu foarte crud, Hardy o făcuse cel puțin să fie receptivă la ceea ce avea el de zis. Din această cauză vorbesc despre o pledoarie de recunoaștere a vinovăției. Odată ajunși la proces, dacă vom ajunge, acest caz va fi greu de câștigat în fața unui juriu, avînd în vedere faptele. În-telegi ceea ce vreau să spun?

Ea dădu din cap deznădăjduită.

– De aceea am considerat că ar merita să caut niște soluții legale care să excludă procesul.

– În care să admiți că el a făcut-o?

– În care el pledează vinovat, da, ceea ce nu este chiar același lucru.

– În schimbul a ce?

– M-aș aștepta să nu fie vorba de pedeapsa cu moartea, pentru început. Apoi, la o posibilă eliberare condiționată, cîndva.

– O, Doamne, închisoare. Se uită la el tăios. Ce vrei să spui cu „m-aș aștepta la“?

– Vreau să spun că nu m-ar surprinde ca Torrey să ne refuze.

Îi explică astfel cum biroul procurorului districtual era deja ținta mai multor tiruri datorită faptului că ajunsese la înțelegeri în multe cazuri importante, evitînd procesele. Sharron Pratt îl alesese deja pe acesta, legîndu-și soarta politică de el. S-o facă pe ea să fie de acord cu încheierea unei înțelegeri nu avea să fie

o treabă ușoară din mai multe puncte de vedere. Iar veștile proaste nu se terminaseră încă.

– Chiar dacă are loc un proces și convingem un juriu că omorul a fost circumstanțe agravante, ceea ce reprezintă lucrul cel mai bun la care ne putem aștepta, tot o să ajungem în punctul în care ne aflăm acum – adică în închisoare și încă pentru o perioadă foarte îndelungată.

Pe fața lui Jody se citea că asta era prima ei zi din lungul răstimp pe care avea să-l petreacă în iad. Avea ochii roși, cu pleoapele îngreunate și umflate. Pielea îi căpătase un aspect marmorat. Abia dacă îndrăzni să formuleze întrebarea:

– Dar dacă ei îl găsesc nevinovat? Dacă îi convingi?

– Atunci va fi liber. El se întinse și îi luă mâna. Dar, Jody, ca să nu existe nici o neînțelegere, trebuie să-ți spun că nu sînt prea tentat să încerc să fac asta.

După-amiază, mai devreme, ea ar fi primit acel anunț cu oroare. Acum își închise ochii pentru o clipă, trase aer adînc în piept, adunîndu-și puterile.

– De ce nu?

– Deoarece mai există și versiunea asta: Cole, un dependent de heroină, hoinărește beat sau poate drogat la ore mici într-o luni dimineată. Poartă cu sine un pistol...

– Dar nu poartă. A spus că asta nu era adevărat.

Hardy recunoscuse asta, și ce?

– Juriul va fi auzit că avea un pistol. Caută să jefuiască pe cineva ca să facă rost de bani pentru droguri și dă peste Elaine Wager. Cînd ajunge poliția, cam două minute mai tîrziu, Elaine este moartă, iar Cole furase bijuteriile pe care aceasta le purtase. El o ia la fugă. Trage cu pistolul. Cîteva ore mai tîrziu, mărturișește că ar fi ucis-o.

Hardy își îmblinzi vocea pînă îi ajunse aproape o șoaptă.

– Juriul va auzi toate acestea, Jody. Există dovezi fizice care să sprijine toate aceste afirmații. Iar aici nici măcar nu spun c-aș crede că el a făcut-o. Asta nu sînt eu. Asta este juriul. Dacă mă duc în fața lor și spun doar: „Nu, toate astea sînt adevărate, cu

excepția faptului că nu Cole a fost cel care a ucis-o“, știi ce se va întâmpla? O să-l condamne pentru tot. Iar cînd noi vom susține că ar trebui să-i cruce viața, nu vom avea nici un fel de credibilitate.

Ea se uită la el, știind că avea dreptate.

El trebuia să continue:

– Pot să fac asta dacă e ce vom hotărî cu toții. Putem încerca să-l aducem pe Cole pe calea cea bună și să-l punem în boxa martorilor spălat și frumos îmbrăcat, iar el poate nega asta, poate nega faptul că individul ăsta, Cullen, i-ar fi dat pistolul, poate spune întregul adevăr. Dar dacă îl las să facă asta, nu îi voi furniza cea mai bună apărare.

– Chiar dacă nu este adevărat? Chiar dacă nu el a ucis-o?

– Da, chiar dacă n-a ucis-o el. Chiar dacă luni dimineată a fost cel mai nenorocos om de pe pămînt. Nu are nici un alibi. Există foarte puține, dacă există, dovezi în favoarea lui.

Hardy știa că suna lipsit de speranță. Ceea ce era și mai rău, cu cît vorbea mai mult despre asta, cu atît mai tare începea să creadă că era lipsit de speranță. Încercă să-i explice pentru ultima dată.

– Jody, vreau să spun adevărul juriului și cred că adevărul este: chiar dacă Cole a ucis-o sau nu pe Elaine, nu era în toate mințile conform definiției legale a acestui termen. Nu era conștient. Nu ar trebui executat.

– Și pentru asta ar trebui să mă rog? Ca fiul meu să nu fie executat?

Hardy clătină sumbru din cap. Privi din nou vrăbiuțele de afară, care ciuguleau încă firimituri pe peluza veștedă datorită iernii.

– Ar putea fi o idee bună pentru început.

În timp ce ieșea din lift la subsolul Palatului de Justiție, Gene Visser fluiera cîntecul pentru copii *It's a small world* cu o scobitoare între dinți. Era însoțit de prietenul și patronul său, Dash Logan, și de un sergent de la Narcotice pe nume Bills Keene, al cărui tată fusese un suporter fanatic al echipei de fotbal american din Buffalo. În copilărie, Bills fusese un puști îndeajuns de dur pentru a crește astfel încît numele să i se potrivească. Tot mai ținea cu echipa din Buffalo, care cu o seară înainte îi zdrobiseră pe 49ers la Monday Night Football.

– Își spun eu, Dash, a fost cea mai tare seară din viața mea. Iată-mă aici, dîndu-le zece puncte, iar apoi jumătate din departament a stat la coadă ca să-mi dea banii.

Visser se opri din fluierat.

– Le-ai dat zece puncte celor de la Bills? Data viitoare, cheamă-mă.

Keene îl privi fericit.

– O să te pun pe listă sau poți să-mi virezi banii direct în cont, cum vrei.

– Deci, cam cît ai marcat?

Mergeau către zona recepției, chiar pe lîngă arhivă și magazia de probe. Era puțin trecut de ora trei după-amiază, iar ei erau singurele persoane de jos, cu excepția polițiștilor desemnați să asigure paza dovezilor.

– Opt sute patruzeci de dolari.

Logan fluiera impresionat.

– Sper că vei declara banii ăștia.

– Pînă la ultimul bănuț.

Keene rînjea cu gura pînă la urechi, bucurîndu-se de amintirea unui moment plăcut într-o zi de muncă de altfel destul de plicticoasă. Polițistul din spatele ferestrei veni și îi salută.

– Inclusiv pe cei douăzeci ai polițistului McDougal aici de față. Bună, Gary. Ce zici de cei de la Bills, ha?

McDougal își scosese portofelul și îi dădu lui Keene douăzeci de dolari pe deasupra ghișeului de înregistrare.

– Vrei să mergem pe dublu sau nimic săptămîna viitoare?

– Vorbim de Buffalo Bills ai mei, nu?

McDougal era consternat.

– Fii serios. Vorbim despre Niners. Cui îi pasă de Bills?

Și Logan savura schimbul de replici. Părea să-i curgă puțin nasul, așa că din timp în timp își trăgea delicat nasul.

– Greșesc cumva, întrebă Logan, sau jocurile de noroc mai sînt încă privite cu ochi răi în statul ăsta?

– Bineînțeles, răspunse McDougal cu un zîmbet.

– Sînt un flagel, adăugă Keene. Dar știi, mafia...

Toată lumea se bucură de momentul de camaraderie masculină.

– Deci, pe dumneavoastră, domnilor, ce vă aduce astăzi aici?

Revenind la afaceri, Logan lăsă să-i scape un mic oftat și își puse servieta sus pe birou.

– Particip la procesul „Statul împotriva lui Lawson“ luna viitoare. Îi spuse lui McDougal numărul cazului. Este cazul inspectorului Keene aici de față. Mi-am zis că ar trebui să arunc o privire la ce a adunat de fapt Procuratura înainte de a încerca să-i salvez curul amărîtului meu de client.

McDougal dădu din cap prefăcîndu-se că nu-i vine a crede.

– Nu înțeleg cum de reușești.

Logan se uită la el întrebător.

– Ce anume?

– Să-ți păstrezi clienții dacă nici măcar nu te uiți la dovezi decît cu o săptămîină înainte de proces. Nu se enervează măcar un pic?

Urmă un rîs zgomotos, urmat de o tragere a nasului.

– Poftim? Da' ce eu le zic? Hai, zău, vezi-ți de treabă! Dar apoi dădu înapoi un pic. În general, cam știu ce ar trebui să se afle acolo. De obicei se și află acolo. Dacă nu, înaintez o moțiune de neluare în considerare. Ridică din umeri. A funcționat și înainte.

Visser își dădu și el cu părerea:

– Adevăratul lui talent este de a lăsa impresia că nu muncește. Omul muncește tot timpul.

Logan făcu un gest către detectivul său.

– O mărturie nesolicitată din partea unei persoane imparțiale. Mulțumesc, Eugene.

Își trase nasul. Se întoarse către Keene.

– Deci, sergent, mergem?

McDougal le deschise ușa, iar Logan și Keene intrară pentru a semna în registru. Visser, la ghișeul de recepție, se sprijini și îi întrebă cît avea să le ia.

Logan ridică din umeri, se uită întrebător la Keene, care făcu la fel.

– Nu știu. Cinșpe, douăzeci de minute? Hei, Gary, te superi dacă-i dai drumul înăuntru lui Gene, ca să-și așeze posteriorul amplu pe un scaun? S-ar putea să ne ia ceva timp.

McDougal strîmbă din nas la cererea lor. Nu avea voie să lase pe nimeni înăuntru, dacă nu era însoțit de un polițist, și trebuia să-l pună să se înregistreze și să spună cazul de care era interesat. Dar nici să parieze n-ar fi trebuit, mai ales aici, în incinta poliției. Iar ăștia erau băieți de treabă – îi cunoștea pe toți. Visser fusese chiar polițist la Omucideri pe la începuturile lui McDougal. Era un scaun liber lângă el pe care acesta putea să stea – și nu era ca și cum Visser s-ar fi aflat acolo, în magazia de probe, ca să sustragă ceva. N-ar ieși deloc din raza privirii lui McDougal. Îi spuse lui Keene:

– Vrei să semnezi tu pentru el ca să poată intra?

De partea cealaltă a ferestrei, Visser spuse că nu era mare lucru, putea să aștepte în picioare.

Dar Keene spuse, sigur, să-i dea drumul înăuntru.

– Deci, băieți, ce-ați făcut să primiți sarcina asta?

Visser era așezat lângă Gary McDougal în zona de înregistrare, făcea conversație cu el și cu un alt agent tânăr – pe al cărui ecuson era scris „Bellew” – din camera armelor de alături. Știa că a fi înțepenit aici, la subsol, ca paznic al arhivei și al depozitului de probe nu era tocmai o poziție vînată de polițiști. Nu era chiar o admonestare oficială, care să apară la dosar, dar nici nu se întîmplase vreodată ca cineva să o confunde cu o răsplată.

McDougal se strîmbă și dădu din cap dezgustat.

– Am mîncat cîteva gogoși pentru care nu am plătit. Bărbații schimbară cu toții priviri. Știu, continuă McDougal. Nu trebuie s-o spui.

Dar Bellew simți că el trebuia.

– A fost o țeapă de rahat a celor de la OMC pentru a se împotrivi corupției din rîndul polițiștilor marelui oraș. OMC, Oficiul de Management și Control – numit mai înainte Afacerile Interne, departamentul care se ocupa de integritatea polițiștilor.

– Tu fiind un fost polițai, zise McDougal, ai fi uimit să afli că uneori nouă, celor de pe stradă, ne vine greu să plătim pentru cafea, snacks-uri, chestii de genul ăsta. Se pare că oamenii pentru care noi stăm pe străzi, păzindu-le magazinele, ne sînt uneori recunoscători. Ne fac cîte un sandvici, ne toarnă cîte o cafea, uită să le bată la casă.

– Sînt șocat să aud asta, spuse Visser. Asta e aproape la fel de rău ca pariurile.

Polițiștii pufniră amîndoi. De acolo de la intrarea în camera armelor, Bellew continuă:

– Da. Deci, cum ziceam, OMC simte o mîncărime în curcum că băieții ar abuza de încrederea publicului. Acceptînd un nenorocit de sandvici. Așa că îi plantează pe cîțiva dintre băieții lor în spatele tejghelelor, iar un ticălos din ăsta ne oferă gogoși...

McDougal:

– Pe care, ascultă asta, mă ofer să le plătesc. Iar el zice: „Nu, e OK, nu-ți face griji pentru asta”.

– Și, băieți, vă înșfacă pentru asta?

Îi răspunse Bellew:

- Ne prind cam pe douăzeci dintre noi într-o zi, spunînd că poate ar trebui s-o luăm ca pe un semnal să ne trezim. Bla-bla.
- Dar v-au trimis aici jos?
- Șase săptămîni, fără ore suplimentare.

Visser luă notă de ce se afla în jurul lui – harababura instituțională era stăpînă aici, în zona registraturii. Pe pereți erau rafturi verzi de metal pînă în tavan. Mese de metal pătate și ruginite se prăbușeau sub greutatea cutiilor de carton pline cu gunoaie care își pierduseră numărul cazului – celulare confiscate, baterii, radiouri, roți de bicicletă, unelte. De pe vremea cînd mai era în departamentul de poliție, știa că subsolul forma o imensă cavernă, cu o latură cît un cvartal, un adevărat cămin pentru înregistrările și dovezile fiecărei infracțiuni comise în oraș și în district în ultimii mai bine de zece ani.

Erau kilometri întregi de dosare de cazuri. Exista un frigider pentru sînge, haine mînjite sau ocazional cite o parte de corp. Era o cameră întreagă numai pentru biciclete, alta pentru computere. Un seif încuiat, mare de puteai intra în el, pentru stupefiante. Și camera armelor, învecinată cu cea a registraturii.

- Și cît timp ați petrecut deja aici? întrebă.
- Patru săptămîni. Mai sînt două, dar cine le ține socoteala?

McDougal se ridică în momentul cînd un inspector de la Omucideri – Marcel Lanier – apăru la ghișeu cu un dosar galben care dădea pe dinafară de probe. După ce cei doi vorbiră cîteva clipe, Visser se aplecă peste masă și-i întrerupse.

– Marcel, ce mai faci? Lanier se opri din completatul formularelor, dădu mirat din cap, iar Visser îi răspunse.

– Îl aștept numai pe Dash Logan și fac un pic de baby-sitting. Cum mai stă treaba pe la Omucideri?

– Un pic șubredă pe moment. Glitsky a suferit un infarct. Ai aflat despre asta?

Visser mai pâlăvrăgi despre asta cîteva momente, dovedindu-le și mai mult lui McDougal și Bellew că făcea cu adevărat parte din club – amic cu Keene, în termeni prietenești cu Lanier

de la Omucideri, auzise de Glitsky, un tip care își arătase simpatia față de problema lor cu OMC-ul.

Cei de la ghișeu se întoarseră la înregistrarea dovezilor aduse de Lanier. Visser, deja în picioare, se întoarse către Bellew.

– Cutia aia plină de arme mai e aici?

– Nu dispare niciodată, îi răspunse Bellew.

– Te superi dacă arunc o privire? Se întoarse pentru o clipă. Gary? Arată într-acolo. Armele? E OK?

McDougal îi făcu semn să intre.

– Sigur.

Nici o problemă.

Ca și registratura, camera armelor conținea rafturi și dosare din podea pînă-n tavan, pline de plicuri galbene de depozitare identificate prin numărul cazului scris cu marker negru permanent, iar în fiecare dintre ele era cîte un pistol. Patru sau cinci sute de sertare cu dosare, cu un minimum de, hai să spunem, cam patruzeci de arme în fiecare dintre ele. „Cîteva din sertarele cu dosare se căscau deschise, posibil – gîndi Visser – pentru că erau atît de pline încît nu mai puteau fi închise.“

Pe peretele din spatele postului lui Bellew, puști și arme de asalt amenințau să se reverse pe podea. Altă cutie mare cu puști era desfăcută pe biroul lui Bellew. Sub masă, o ladă de lemn stătea deschisă pe podea, pe jumătate plină cu o mulțime de arme confiscate – descărcate, bineînțeles, dar complet funcționale, neavînd legătură cu vreun caz anume. Poliția le găsea pe străzi, prin garduri vii, tomberoane de gunoi, containere și case în care se consumau droguri, de unde toți ocupanții fugiseră pe ușa din dos. Erau destinate să ajungă capace de canal și călătorie sprîncenată.

„Cutia cu arme“ era în același loc sub masă, aici în magazia de probe – deși cu un conținutul de arme în continuă schimbare – cel puțin de pe vremea cînd intrase Visser în poliție cu douăzeci și ceva de ani înainte. Și probabil de o lungă perioadă de vreme înainte de asta. Cînd era adusă o armă, îi însciau numărul seriei în „registru“, un set de înregistrări care mergea pînă în urmă cu

aproape șaptezeci și cinci de ani. Iar în ultima zi a lunii, toate armele erau înregistrate în calculator, aruncate într-un concasor și distruse.

Acum, pe 9 februarie, Visser estimează că în container erau cam patruzeci de arme – de tot felul, de la micul Derringer de calibru .22 sau .25 pînă la pistoalele automate gen Uzi, de la specialitățile de simbătă seara prinse cu bandă adezivă, pînă la nou-nouțele Glock-uri de calibru .38. Visser știa că la sfîrșitul acestei luni, la sfîrșitul fiecărei luni, armele aveau să se reverse peste marginea containerului, zângănind pe dale. Arme, arme, arme.

Bellew era încîntat de companie – orice ar fi întrerupt acea plictiseală impusă. El și Visser erau ca doi copii într-un magazin de dulciuri. Ridicînd ba o armă, ba alta, trăgînd de cîteva ori fără gloanțe, verificîndu-le funcționarea, lăsînd butoiașele să cadă din revolvere, încărcătoarele din cele automate. Spunînd ocazional povestea cîte uneia dintre ele.

Timpul zbura cînd se distrau atît de bine. Apoi, dintr-odată, McDougal veni lîngă ei la masă, aducîndu-le mesajul că Logan și Keene semnav de ieșire.

– Eugene! Era vocea lui Logan, care îl striga. Hai s-o ștergem de aici. McDougal, de lîngă Visser, ridică la împlînire un revolver de pe masă, îi învîrți butoiașul, ținti către afișul de pe perete pe care scria „Siguranța mai presus de toate“ și apăsă trăgaciul, zîmbind pe cînd acesta făcea zgomotul specific descărcării fără gloanțe.

– Amuzantă chestie, nu-i așa? spuse el.

– Aproape că-mi pare rău din cauza asta. Visser își punea centura de siguranță în Z3-ul lui Logan. Îmi spun mereu că pur și simplu nu poate fi atît de ușor de fiecare dată.

Avocatul se uită la el.

– Hei, Eugene, te rog. Polițiștii te-au lăsat să pleci. Îți aduci aminte de asta? Nu erai îndeajuns de bun pentru ei.

– Știu, dar totuși. Detectoare de metal la ușile Palatului ca să nu poți introduce un pistol înăuntru, dar în același timp

poți să ieși în stradă, înarmat pînă-n dinți. Vreau să zic, cine gîndește acolo?

Dash Logan aproape că scăpă mașina de sub control încădrîndu-se în trafic la ieșirea din parcare. Nu era nici pe departe vreme pentru decapotabile, așa că avea capota pusă. Rinoreea părea să-i mai fi trecut, iar el era în toane foarte bune.

– Să-ți spun un mic secret bine păzit, Eugene. Poți și să intri.

– Și cum faci asta?

Fără să semnalizeze, Dash schimbă benzile, accelerînd la șaptezeci și cinci la oră. Depăși două mașini, trecu pe roșu, se întoarse înapoi pe banda lui de la început. Își strînsese nasul între degetul mare și arătător și trase în sus.

– Cum crezi că toate armele alea ținute sub cheie ajung înăuntru în Palat?

– Alea sînt dovezi. Eu însumi am dus o bună parte din ele la vremea mea.

– Corect. Și ce spune că sînt dovezi? Dash îl lăsă să se prindă singur.

Nu-i lua prea mult.

– O etichetă pe care scrie dovadă.

– Corect. O bucățică de hîrtie pe care scrie dovadă. Vrei să aduci o bazooka înăuntru Palatului, îi atașezi o etichetă, treci de detectoarele de metal ocolindu-le, îi urezi paznicului să aibă o zi bună. Dacă n-am fi noi, băieții cei buni, aș spune chiar că nu e drept. Uau! Brusc, apăsă puternic frîna și trase într-un loc aproape de bordură. Am ajuns deja la Jupiter. Zîmbi satisfăcut către pasagerul său. Nu-i de mirare că-mi spun Dash.

Gabe Torrey închise și începu imediat să formeze numărul direct al lui Sharron, dar hotărî că problema era îndeajuns de importantă ca să justifice o vizită. În jumătate de minut se afla în anticamera biroului ei, unde Madeleine, secretara lui Pratt, îi făcu semn să treacă de parcă n-ar fi fost nimic deosebit.

Procurorul districtual din San Francisco muncea pe rupte – chiar și dușmanii lui Pratt recunoșteau că era o femeie neobosită

și dependentă de muncă. Plîngerea, dacă exista vreuna, era că deseori munca ei nu producea nici un rezultat palpabil. Dar ea își folosea timpul pentru asta și nimeni nu putea nega.

Era la calculatorul de lîngă biroul ei, cu degetele zburîndu-i pe deasupra tastaturii. Auzind ușa, se uită într-acolo. Torrey zări pentru o clipă semnele nemulțumirii și iritării jucîndu-i pe față, dar apoi dispărură. Nu-i plăcea să fie întreruptă, dar dat fiind faptul că era vorba de el...

Torrey închise ușa în urma lui.

– Am vești interesante, spuse el.

– Urâsc cuvîntul ăsta, interesant. Cu un oftat, Pratt își împinse scaunul departe de calculator. Ai putea la fel de bine să-mi dai vești rele din prima. Cînd cineva îți povestește despre un film și îți spune c-a fost interesant, vrei să ieși în oraș să-l vezi? Niciodată. Iar dac-o faci, ia ghici? E de cacao.

Torrey îi ascultă tirada pînă la capăt.

– E un moment nepotrivit? întrebă el cu blîndețe.

– Nu în mod deosebit. Încerc doar să scriu articolul ăsta pentru *American Lawyer*.

Discutaseră despre asta în weekend – revista culegea răspunsuri de la procurori districtuali din toată țara, pentru a afla în ce mod era tratată în diversele comunități problema așa-numitelor infracțiuni fără victime, cum ar fi prostituția și abuzul de droguri. Poziția lui Sharron era aceea că, în esență, nu trebuia să-i urmărești în justiție și, cum juriștii din stat cunoșteau acest lucru, Torrey avusese impresia că o convinsese să desemneze vreun asistent tînăr să se ocupe de sarcină.

– Deci e adevărat că îl scrii *chiar* tu.

Răspunsul ei nu era deloc defensiv. Luase hotărîrea, iar aceasta era cea bună și asta era tot.

– Ți-am spus că sînt de părere că ar fi mai bine să-l scriu eu...

– ... Decît altcineva care n-ar putea spune asta la fel de bine.

– Exact. Oricum, tot aș ajunge să-l rescriu eu pe tot. Și dacă tot o să apară cu numele meu deasupra...

– Știu. Am mai discutat despre asta. Îți irosești timpul făcînd munca asta de detaliu. Pentru asta ai personal.

– Îmi pierd vremea citind ciome slabe, Gabe.

– Atunci angajează un scriitor bun.

– Eu sînt un scriitor bun, îi trînti ea. Știu ce vreau să spun și o spun bine.

El n-avea să cîștige niciodată. Dădu din cap cu resemnare.

– Sîntem de acord să nu fim de aceeași părere, OK?

– Bine, spuse ea printre dinți.

Ăsta nu era cel mai bun început pentru ce se putea dovedi o întîlnire importantă și controversată. Torrey se gîndi dacă să pună la inimă tonul ei expeditiv și să-și facă ieșirea. S-o lase să-și vadă de afurisitul ei de articol.

Putea să revină la asta pe seară, cînd, după un pahar sau două, ea avea să fie mai receptivă. Dar pierdu ocazia de a se mișca înainte ca ea să-l întrebe:

– Deci, care erau veștile interesante?

Torrey nu putea face altceva. Renunță de bunăvoie la tonul de dinainte și îi spuse fără nici o intonație:

– Dismas Hardy m-a sunat acum zece minute. Vrea să ajungă la o înțelegere.

Pratt se uită la el.

– De fapt, zise ea, asta chiar e interesant. Ce vrea?

– Crimă de gradul doi.

– Crimă de gradul doi? Cu siguranță că o luase prin surprindere. Scoase un rîs scurt, asemănător unui lătrat. Vrea să sară de la pedeapsa cu moartea la crimă de gradul doi? Omul are o imaginație formidabilă. Ce i-ai răspuns?

– I-am spus că trebuie să mă consult cu tine.

Pratt îl fixă cu o privire gînditoare.

– ăsta e un răspuns drăguț și flatant, Gabe. Dar ce i-ai spus de fapt?

– Asta e ceea ce i-am spus de fapt. Își trase un scaun lîngă ea și se așeză. I-am spus că, deoarece ai făcut din acest caz un punct al campaniei tale, nu o să fie foarte simplu.

Ea se încruntă.

– Dar este foarte simplu, spuse ea. Nici gînd!

De fapt, Torrey îi spusese lui Hardy că trebuiau să pună la punct detaliile, dar că, în general, el era de părere că o sentință redusă în schimbul unei pledoarii de vinovăție era o idee cu care se putea lucra. După alegeri, bineînțeles. Hardy putea cere o amîinare de cîteva luni, iar apoi, după ce se așeza praful peste rezultate, aveau să pună în aplicare înțelegerea. Administrația lui Pratt căpătase o reputație proastă datorită înclinației de a face înțelegeri mai degrabă decît de a începe procese. Din acest punct de vedere, era de departe cel mai indulgent regim dintre toate celelalte care existaseră în stat. Torrey nu vedea nici un motiv pentru a lăsa campania electorală să schimbe politica de bază.

Așa că refuzul actual al lui Pratt îl lovi ca o salvă de artilerie.

– Nici gînd să ce?

– Nici gînd să ajungem la o înțelegere în cazul ăsta. Am declarat oficial că vreau pedeapsa cu moartea în acest caz. Ea ocoli pînă ajunse în fața lui și se sprijini de birou. Nu pot să cred că trebuie să-ți explic tocmai ție asta. Nu există altă opțiune, sper că ești conștient de asta.

Fermitatea ei îl uimea. Poate că avea numai nevoie ca el să îi explice un pic mai detaliat.

– Păi, i-am spus lui Hardy că, bineînțeles, nu s-ar putea întîmpla decît după alegeri, dar...

– Nici măcar atunci! Ea își aplecă fața, aducîndu-și-o lîngă a lui. Gabe, tu dintre toți oamenii! Tu ești cel care a venit cu ideea. Mă aștept ca prietenii noștri de la *Democrat* – un ziar mic, de opoziție, care o simpatiza pe Pratt – să înceapă să bată toba destul de curînd. E adevărat că oamenii urăsc pedeapsa cu moartea, dar am încredere că vor ajunge să-l urască și mai mult pe puștiul ăsta. Și crima asta.

– Păi, astea-s toate bune și frumoase, Sharron, dar după alegeri n-o să mai conteze.

El tot mai trebuia să încerce s-o înduplece. Dacă ea i-ar permite lui Cole Burgess să pledeze vinovat de o infracțiune mai

mică, atunci s-ar termina totul. Iar procesele, chiar și unul aparent atît de nesolicitant din punct de vedere intelectual ca acesta, erau întotdeauna sigure. Asta era natura lor. Se putea întîmpla orice. Se ridică de pe scaunul lui, făcu pe jumătate turul camerei. Se opri și o privi în față.

– Dar îl mai avem încă pe Hardy. Dacă ar accepta crimă de gradul unu cu circumstanțe agravante? Asta însemna pedeapsa cu închisoarea pe viață, fără posibilitatea eliberării condiționate.

Dar procurorul districtual nu se clinti.

– Tot mai cerem pedeapsa cu moartea.

– Sharron. Își lăsă mîna pe umerii ei. Ascultă-mă! Nu poți cere pedeapsa cu moartea dacă el pledează vinovat și spune că se căiește. O să dai impresia că ești însetată de sînge. Dacă se ajunge acolo după un proces, asta e altceva. Puștiul nu regretă nimic, nu arată că ar avea vreo remușcare, în regulă. Altfel... Lăsă cuvîntul să plutească în aer.

Era rîndul ei să se ducă la fereastră, să despartă jaluzelele, să privească în stradă. Rămase acolo o perioadă destul de lungă.

– Cu cazul ăsta vreau să ajungem la proces, Gabe. Dovezile sînt la fel de solide ca o stîncă și toate sînt în favoarea noastră. Băiatul a făcut-o, iar oamenii nu-l plac. Cînd o să-l doborîm, ei vor fi de partea noastră. Chiar dacă nu vom obține pedeapsa cu moartea și probabil că n-o s-o obținem, tot o să obținem închisoarea pe viață, fără posibilitatea eliberării condiționate și o să părem duri. Instinctele tale au fost corecte.

El stătea în picioare în poziția pe loc repaus, dînd gînditor din cap.

– Bine, spuse el.

Ea se uită iar pe fereastră. Strîmbînd din gură, aruncă o privire severă în încăpere, apoi în cele din urmă subalternului său. Vocea ei era aspră, dar fermă.

– Nenorocitul ăla de Hardy a contestat integritatea acestui birou și m-a acuzat personal de jocul de-a politica cu viața unui om. Fără înțelegeri.

Torrey se abținu să-și exprime vreo reacție. Îi cunoștea privirea aceea. Orice raționament ar fi fost inutil. Pratt luase o hotărâre. Ochii ei rătăciră iar afară, pe fereastră, în după-amiaza mohorâtă. Torrey se uită la ea un moment, se înclină ușor din talie și se întoarse pe călcâie.

Sala avocaților de la închisoare era cu mult mai plăcută decât încăperile în care Cole se întâlnea cu mama sa în spatele unei bariere cu o duzină de alți deținuți de fiecare parte. Având trei metri pe patru, nu era chiar spațioasă, dar era suficient loc pentru o masă și două scaune, și chiar rămânea un colțișor de podea pe care puteai să te plimbi. Peretele mai îndepărtat era din cărămizi opace de sticlă, iar asta părea să lumineze camera, deși Hardy realiză că putea fi doar o iluzie optică – asta o făceau mai degrabă tuburile fluorescente strălucitoare de deasupra.

Cole stătea de partea cealaltă a mesei, în costumul lui portocaliu de pușcăriaș. Fața lui era îngrijorată, fruntea – înnegurată, ochii – limpezi.

– Dar n-am omorât-o eu.

El îi explică toate cele, la fel cum făcuse și cu Jody – greutatea obținerii unui verdict de nevinovat, seriozitatea acuzațiilor de circumstanțe agravante, dovezile concrete și convingătoare care existau împotriva lui, propria mărturie.

Clientul lui îl ascultă pînă la sfîrșit. Apoi clătină din cap.

– Nu, spuse el. Nu eu am omorât-o. Nu îmi voi recunoaște vinovăția.

Hardy începu liniștit, murmură o vreme cu voce scăzută pînă cînd răbufni. Se plimbă prin cameră, lovi masa cu pumnul de cîteva ori, aproape că zvîrli cu scaunul. Ar fi făcut și roata ți-ganului dacă ar fi crezut că asta ar fi avut vreun efect.

– Îmi pare rău, spuse Cole cînd el termină. Pot obține un avocat din oficiu dacă nu crezi că mai vrei să mă reprezinți. Dar nu recunosc că aș fi vinovat. Nu eu am omorât-o.

Afirmație pentru care, în ultimă instanță, nu existau contraargumente.

Întîmplările din ziua respectivă îl doborîseră pe Hardy. Își spusese că liniile bioritmului lui erau sub zero acum, la începutul crepusculului. Avea să-și revină din moment în moment. Cînd Torrey avea să ajungă aici, adrenalina avea să i se urce la cap, la fel cum o făcuse și cu Rich McNeil în acea dimineată, apoi cu Glitsky la spital. Cum o făcuse de cîteva ori și în timpul întîlnirii lui extenuante cu Jody Burgess, iar apoi din nou cu Cole, ca să nu mai pomenim de cele trei ori cînd îi lăsase mesaje din ce în ce mai scurte lui Dash Logan, în care acesta era rugat să-l contacteze dacă programul său încărcat îi permitea.

Își duse o mînă la ochi. Toate acele dezastre se petrecuseră numai în răstimpul acestei singure zile? Îi mai rămăsese vreun pic de adrenalină?

Iar acum trebuia să îl înfrunte pe Gabriel Torrey și să-i spună că Burgerss nu avea să pledeze vinovat. Stătea în fața biroului impozant al adjunctului, în aceeași încăpere veche pe care o iubise pe vremea cînd el însuși fusese procuror. Obişnuia să vină aici cam la acest moment al serii și să stea împreună cu colegii lui, cu care era foarte bun prieten, discutînd probleme legate de drept sau despre strategii, împreună cu bătrînul lor mentor, Art Drysdale.

Zilele bune de odinioară.

Astea nu mai erau așa.

După întîlnirea cu Jody, se simțise încrezător în puterile sale. Dacă o putea convinge pe ea, putea convinge pe oricine. Putea pur și simplu să scape basma curată din această situație dificilă. Îl putea face pe Cole să își recunoască vina pentru a scăpa de proces, putea să-l înscrie pe băiat într-un program de reabilitare în închisoare, putea să primească un onorariu frumos pentru eforturile sale și apoi să meargă mai departe. Oricum, era un caz imposibil de judecat. Așa că îl sunase pe Torrey și fixase întîlnirea asta înainte de a discuta problema cu clientul lui. O greșeală.

Iar acum se afla pe terenul procurorului districtual, într-o situație cu totul diferită de cea pe care o avusese în vedere.

O ușă laterală se deschise și iată-l pe individ, emanînd profesionalism, chiar cordialitate.

– Diz, începu el, oferindu-i o mînă. Vreau să încep prin a-mi cere scuze pentru ziua precedentă, în sala de judecată. Un zîmbet care dispăru rapid. Mă aprind repede. Îmi protejam sefa. Îmi pare rău.

Hardy se ridică în picioare și strînse mîna bărbatului.

– Se mai întîmplă. Și eu m-am lăsat orbit de sentimente.

Uneori, iar asta era unul din acele momente, îl deranja cînd se lăsa în voia înclinației sale naturale de a fi o persoană plăcută și sociabilă. Nu-și amintea ca asta să fi fost una din trăsăturile sale de caracter cînd era mai tînăr. Acum avea tendința de a fi nepoliticos numai atunci cînd asta îi servea vreunui scop. Nu știa sigur dacă era sau nu un lucru bun.

Se lăsă pe scaun în timp ce adjunctul-șef ocolea biroul și se așeza și el.

– Deci, începu Torrey fără nici un alt preambul, am fost să discut cu Sharron după ce am vorbit la telefon.

– Păi, legat de asta... Hardy nu voia să mai piardă timpul. Cole nu voia să facă o înțelegere. Nu aveau despre ce vorbi. Dacă Torrey n-ar fi părut că vrea să coopereze pe cînd stabilise întîlnirea, i-ar fi dat un simplu telefon să-i spună. Totuși, acum simțea că îi datora cel puțin o explicație personală.

Dar înainte ca el să poată spune ceva, Torrey continuă.

– Mă tem că nu are nici cea mai mică intenție să ajungă la vreo înțelegere.

Asta nu era nici pe departe ceea ce fusese lăsat să creadă. Torrey îi spusese că era sigur că puteau ajunge la o înțelegere și trebui să se întrebe ce se întîmplase oare. Își înalță cu impertinență capul.

– Deloc?

Torrey clătină din cap.

– Nu acceptă nici măcar închisoare pe viață fără posibilitatea eliberării pe cauțiune?

Nici un răspuns.

– Și asta din partea unei administrații care n-a cerut nicio dată înainte închisoarea pe viață, fără posibilitatea eliberării condiționate, cu atît mai puțin pedeapsa cu moartea?

– Corect.

Hardy își aduse un deget în dreptul fălcii și începu să și-o scarpine.

– Asta e destul de dur. Desigur, oferta nu avea nici o importanță – Cole nu avea să accepte nimic care ar fi implicat declararea vinovăției lui –, dar Hardy simți cum începea să-i fiarbă singele. Își ridică vocea. Atunci e doar o glumă faptul că am venit aici, pentru a te întâlni în această seară? Se presupune că eu trebuie să mă duc la clientul meu și să-i spun asta?

Torrey își întinse palmele. Hardy se trezi gândindu-se la personajul William H. Macy, dezgustătorul vânzător de mașini din Fargo.

– Sharron e foarte hotărâtă în ce privește acest caz. A spus că e vorba de o chestiune de principiu.

Irascibilitatea lui Hardy continuă să crească. Își simțea singele pulsându-i în urechi. Știa că, dacă avea să rămână acolo pe scaun, de cealaltă parte a biroului față de mincinosul ăla, abilitatea lui de a rămîne politicos avea să fie pusă la grea încercare. Și nu avea să facă față.

Și nu credea că mai putea îndura încă un conflict pe ziua de azi.

Știa care era cauza lor. Oricum, nu avea importanță. Pe cînd se ridica, observă că încheieturile degetelor lui se albiseră pe marginile scaunului.

– Păi, spuse el, atîta vreme cît e o chestiune de principiu...

Glitsky se gîndi că, fără îndoială, tare le mai plăcea să țină paturile alea de la Terapie Intensivă libere, pentru cazul în care cineva care era internat avea nevoie de unul.

Nu făcuse infarct decît de o zi și jumătate, dar medicii îi dăduseră de înțeles că era în afara oricărui pericol imediat, deși el nu împărtășea această părere. Îl mutaseră într-o rezervă cu două paturi, cu puțin înainte de ora cinci după-amiaza. Îi împărtășise îndoielile sale noului coleg de cameră, Roy, un domn mai în vîrstă care își revenea de pe urma unei pneumonii – încercînd să nu pară prea cîrcotaș, dar exprimîndu-și opinia că poate era puțin prea curînd ca să fie deconectat de la monitoare.

Roy chicoti sec.

– Ultima oară cînd am fost aici, sufăr de afecțiune pulmonară cronică obstructivă, explică el, bătîndu-se ușurel peste piept, plămîni bolnavi, așa că acum sînt aici tot timpul. Dar ultima oară, am leșinat în casă imediat ce am apelat 911. A durat ceva pînă să ajungă paramedicii, așa că, după cum îți spuneam, cînd am sosit la urgență, eram deja în moarte clinică. Mort, da?

– Mort?

– Așa că mi-au făcut resuscitare cardio-pulmonară, m-au făcut să respir iar și mi-au dat un tub nou de oxigen. Deci, l-am sunat pe fratele meu ca să-i spun unde eram, iar în răstimpul în care a ajuns el aici, mi-au zis că pot pleca acasă. Acasă! Cu o oră înainte eram mort, iar ei mă trimiteau acasă. Ce zici de asta?

Toate astea era lucruri noi pentru Abe, dar începea să se obișnuiască – cuvîntul la ordinea zilei părea să fie resemnarea uluită.

– Îngrijire managerizată. Asta e presupunerea mea.

Roy clătină din cap.

– Fratele meu nu i-a lăsat s-o facă. A făcut mare scandal, întrebîndu-se dacă era posibil ca eu să fac din nou un stop respirator, avînd în vedere că tocmai avusesem unul. În cele din urmă m-au lăsat să rămîn peste noapte.

– O noapte?

O ridicare din umeri.

– Hei, am supraviețuit. Fără resentimente, ar avea vreun rost? O să-i pese cuiva? Așa că doctorul meu intră și mă întreabă: „Vezi?“ Aș fi putut totuși să plec acasă.

– Drăguț din partea lui.

– Un tip dat dracului, căzu Roy de acord. Probabil că s-a gîndit că un pic de culpabilizare nu mi-ar strica. Poate că data viitoare cînd aveam să fiu internat în moarte clinică nu aveam să cer cu atîta insistență un pat.

– Chiar ai fost în moarte clinică?

– Da, am văzut în fișa mea medicală. Internat pe nouășpe a doua. În moarte clinică. Ador asta, să le spun oamenilor că am fost mort. Zimbi fără chef. Acum sînt în faza de renaștere, deși am fost dezamăgit să descopăr că, în mare, e la fel ca data trecută.

Pentru o vreme se lăsa liniștea, pînă cînd Glitsky se foi în patul lui și se aranjă ca să stea mai drept.

– Te superi dacă te întreb ceva, Roy?

– Dă-i drumul.

– Ai văzut vreo lumină albă sau ceva de genul ăsta pe cînd erai mort?

Se gîndi la asta un scurt răstimp.

– Știi, nu pot spune c-aș fi văzut. Acum formam 911, iar în momentul următor eram în camera de gardă, cu un tub pe gît și cineva care mă apăsa peste piept. Dar tu?

– Nu. Eu nu am murit. Atac de cord, explică el. Și nici eu nu am văzut nimic.

– Soția mea a murit din cauza unui atac de cord, spuse Roy. I-au făcut toate testele și tot ce trebuia, și i-au spus că nu fusese unul prea grav. Era în regulă. Trebuia să vină la control după o săptămână, dar între timp nu era nevoie să stea în spital. Trebuia să se lase de fumat, să slăbească puțin, să-și schimbe modul de viață, sfaturi pe care nu prea a avut șansa să le ducă la îndeplinire, având în vedere că a murit la cam două ore după ce a plecat din spital.

– Îmi pare rău, spuse Abe.

– Hei. Roy ridică din umeri. Îngrijire mutilantă.

Glitsky nu îl mai văzuse pe fiul său mai mare, Isaac, de dinainte de vacanța de iarnă. Schia cu un grup de prieteni în Mammoth în prima săptămână, apoi mergeau cu toții în Marele Canion până la începerea școlii. Îi spusese tatălui său că avea să încerce să se revanșeze față de el în vacanța de primăvară, dar toată lumea vorbea de o excursie tocmai la Chico State, un colegiu de la poalele dealurilor din nordul Californiei, care își construise o reputație din organizarea unui chef care ținea o săptămână – Lauderdale West. Gagici goale, muzică tare! Dans și bătai, și petreceri care țineau toată noaptea. Vandalism, revolte, riuri de bere!

Sau Isaac putea veni acasă, la ceața de fiecare primăvară, la privitul la televizor în duplexul lor, în timp ce tatăl lui mergea la muncă.

Grea alegere.

Dar acum, fără să fi planuit asta, iată-l întrînd pe ușa, în camera lui Abe. Părea cumva mai mare, dar întotdeauna lăsa impresia asta după o absență. Era ras în cap – un șoc –, dar Glitsky realiză dintr-o privire că arăta puternic și extraordinar. Semăna destul de mult la față cu mama lui, dar nu și la culoarea tenului – Isaac era cu câteva nuanțe mai întunecat la piele decât Abe sau ceilalți băieți. Cuvintele îi țîșniră fără avertizare, ca și ceața care îi învăluisese ochii.

– Oh, frumosul meu băiat!

Isaac sau nu auzise, sau alesese să ignore remarca. Fața chipeșă era zîmbitoare, dar și complet îngrijorată, avînd o expresie matură. O mică stea a lui David îi strălucea în una din urechi. Cămașa neagră mulată evidenția faptul că fusese mult la sală. Abe se simți aproape biciuit de impresii, dar deasupra lor, a tuturor, domina noianul de emoție și de ușurare. El și Flo crescuseră o persoană civilizată, minunată. Poate că Isaac nu era un produs finit, dar cu siguranță că nu mai era în nici un caz un copil.

El se aplecă peste pat și își lăsă capul un răstimp îndelungat pe pieptul tatălui său, ținîndu-l strîns. Abe avea un braț pe deasupra lui, îl mîngîie ușurel de vreo cîteva ori, îl îmbrățișă strîns o ultimă clipă. Apoi Isaac se smulse și îl privi în față pe tatăl său:

– Ce e cu porcăria asta? întrebă el.

Cînd Hardy sosi împreună cu Frannie și copiii un pic înainte de ora opt, petrecerea era în toi. Orel și Isaac stăteau pe scaune de fiecare parte a patului lui Abe. Rita, menajera lui și aceea care avea grijă de mezin în timpul zilei, se învîrtea pe la capul lui gata oricînd să-i ofere mai multă gheață sau să-i reumple ceașca de ceai. Nat, Roy și fratele lui Roy, Fred, începuseră o discuție despre înființarea unui grup reprezentativ pentru „bătrînii infirmi” în cursa de la Bay la Breakers din mai.

Glitsky stătea în fund. Își scosese din nas tubul de plastic din acea dimineată. Lui Hardy i se păru că se sculase din pat. Părul lui străluci de parcă și l-ar fi spălat. Orice urmă de paloare dispăruse și mai mult decît atît, arăta pur și simplu bine, vorbind cu băieții lui.

– Doctor Diz, spuse el în loc de salut. Apoi către Frannie: doamna doctor Diz. Deoarece copii lui Abe fuseseră învățați că atunci cînd o femeie intra în încăpere se cuvenea să se ridice în picioare, se ridicară. Dacă Hardy n-ar fi știut după ani de experiență că asta era absolut imposibil, ar fi jurat că prietenul lui zîmbea. Iar aceștia sînt copilașii doctorului și doamnei Diz.

– Unchiule Abe! Exuberanta Rebecca fugi lingă pat și își puse brațele în jurul lui. Am fost atît de îngrijorată!

– Nu e nimic de care să te îngrijorezi. Îi strînse brațul în semn de bun venit. Oamenii suferă atacuri de cord tot timpul.

Orel pufni în râs.

– Asta-i bună, tată. Foarte reconfortant.

Privirea aceea încruntată. „Ai grijă, junior.“

– Vreau să spun că suferă atacuri de cord și apoi starea li se îmbunătățește.

Frannie venise lângă fiica ei.

– Li se îmbunătățește în totalitate, Beck.

– Uneori e chiar mai bună decât la început, spuse fiul cel mare din cealaltă parte a patului.

Hardy profită de ocazie.

– Asta nici n-ar fi prea greu.

Frannie veni lângă patul lui Abe. Își duse o mână la obraz.

– Dumnezeu, Isaac?

Un zîmbet îi jucă în colțul gurii.

– Eu sînt.

– Nu te-aș fi recunoscut.

Zîmbetul i se lărgi.

– Cred că tocmai ai făcut-o. Cînd Flo Glitsky murise, băieții lui Abe locuiseră la familia Hardy o lună de zile. Isaac și Frannie deveniseră deosebit de apropiați, chiar dacă acum trecuseră trei sau patru ani de cînd nu se mai văzuseră.

– Isaac! țipă Beck, înconjurînd patul, îmbrățișîndu-l. Nu știam cine ești.

– Numai eu, iubito, eu cel dintotdeauna.

– Ba... nu, spuse ea.

– OK, poate doar un pic mai stilat. O ridică cu o mână, o sărută pe obraz, o lăsă iar jos, apoi ochii i se îngustară privindu-l pe fiul lui Hardy. Hei, Vin.

– Mișto păr, Isaac. Vincent, care avea unsprezece ani și era cel mai tăcut din familie, se integrase în sfîrșit în atmosferă.

– Care păr? se băgă Hardy. Nu are nici un pic de păr.

Vin îl ignoră.

– Mami, pot să mă rad și eu pe cap?

Hardy răspunse în locul ei.

– Data viitoare când mai zîmbește unchiul Abe, Vin.

– Zîmbește acum. Vincent credea că îl pătălise.

– Data asta nu se pune. De fapt, seara asta nu se pune.

– Tatăl tău vrea să spună că altă dată sau în altă zi.

– Asta nu e drept.

– De ce nu? întrebă Frannie.

– Pentru că unchiul Abe nu zîmbește niciodată.

– O mai face uneori, spuse Hardy. Iar când se va întîmpla, te poți rade pe cap. Îți promit.

– Promiți?

Glitsky interveni în conversație.

– Tu adu-mi aminte, Vin, iar eu o să fac un efort special.

Hardy se întoarse către el.

– Trebuie să fie un zîmbet sincer. Nu unul din zîmbetele acelea false, de genul: „O să-ți rup picioarele într-o clipă“, cum au polițistii.

– Nu poți să schimbi regulile, spuse Vincent. Asta era o treabă serioasă. Ai spus un zîmbet, tată, doar un zîmbet.

– Uneori zîmbește acasă. Orel era un erou pentru copiii lui Hardy. Te-aș putea chema acasă, Vin.

– Toată discuția asta este jalnică, spuse Isaac. Dar era clar că o savura. Plec și eu de acasă cîțiva ani și nivelul discursului decade pînă la nivelul asta?

– Discurs? zise Hardy. Decade? Ce înseamnă asta? Țasta e colegiul? Se întoarse către tată. Abe, trebuie să ne ajuți cu asta.

Dar dintr-odată, Glitsky își pierduse interesul legat de conversație. Se uita fix peste umărul lui Hardy. Vechea expresie, cea de zi cu zi, revenise. Zîmbetul îi dispăruse de tot.

– Abe? repetă Hardy.

Și brusc toată lumea deveni conștientă de ceva, de o vibrație diferită. Capetele se întoarseră. Era o liniște adîncă.

Treya Ghent abia trecuse de prag și se oprise în loc. Ducea un buchet mare de flori – margarete, narcise, garioare. Fiica ei se foia nervoasă cînd lingă ea, cînd la jumătate de pas în urma ei.

– Îmi pare rău, zise ea. Nu voiam să vă întrerup. Voiam doar... Am crezut că...

Glitsky își dresе vocea, iar stînjeneala ținu doar pînă cînd Frannie se întoarse de tot, zîmbi din tot sufletul și merse către ea.

– Astea sînt superbe, spuse ea. Abe adoră florile. Ar fi trebuit să-i aduc și eu un buchet.

Nu semăna deloc cu ce își imaginase Treya că avea să fie. Chiar nu îi trecuse prin cap că avea familie, prieteni, propria viață. Cum nu se purtase niciodată ca un tată cu Elaine, ea presupusese că, pur și simplu, nu avea gena asta. Pînă cînd se prăbușise ieri-dimineată, pentru ea fusese doar un polițist, nu o persoană.

Uite-l acum aici pe tatăl lui Glitsky, un bătrîn evreu mai mult decît orice altceva, cu o yarmulka și tot restul. Doi băieți politicoși și chipeși. Avocatul acela îngrozitor, Hardy – apărătorul ucigașului lui Elaine – de la punerea oficială sub acuzare, cu soția și copiii lui dragălași.

Auzise conversația despre unul dintre ei care voia să se radă pe cap înainte ca ei să o vadă. Legătura apropiată, evidentă care îi unea pe toți. Era ultimul lucru la care se așteptase. Durul locotenent Glitsky, cel lipsit de inimă. Unchiul Abe?

Oamenii.

Iar acum iat-o în mijlocul lor. Prezentată lui Frannie, Dismas, Isaac, Nat.

O femeie hispanică, Rita, luîndu-i florile din mînă și lăudîndu-le. Raney și Orel măsurîndu-se din priviri, dar cu o indiferență simulată. Din priviri rapid aruncate.

– De fapt, nu putem să rămînem, zise ea. Voiam doar să văd dacă ești bine. Simți că trebuia să continue. În legătură cu ieri, locotenente.

– N-a fost din cauza ta, spuse el.

Dar ea dădu din cap.

– N-am crezut că...

Locotenentul ridică o mînă.

– Te rog. Oprește-te. OK? N-ai fost tu de vină, repetă el.

Se întoarce către Frannie a lui.

– Cineva trebuie să-i spună doamnei Ghent că nu ea a provocat asta.

– Da, domnule. Frannie îi făcu jocul. Nu ai provocat asta, îi spuse ea Treyei. O privi în ochi, făcînd-o cumva să se simtă bine-venită. Apoi, adresîndu-i-se locotenentului: Ce e, totuși?

– Încep să cred că nu s-a întîmplat deloc. Și soțul lui Frannie o băga în seamă. Nu mai exista nici urmă din mînia la care Treya fusese martoră în sala de judecată. Îi vorbise pe un ton egal, poate cu un pic de umor în voce.

– Abe are obiceiul să facă astfel de lucruri din cînd în cînd pentru ne a atrage atenția. Duce o viață tristă și singuratică.

– Tuturor ne pare rău pentru el, adăugă Frannie.

Băiețelul, Vincent, nu se prinsese de ironie.

– Ne pare? Mie nu. Mie îmi place de unchiul Abe.

– Mulțumesc, spuse Glitsky.

Mama lui îl mîngîie pe cap.

– Glumim, Vince. Și nouă ne place de el. Nu ne pare, de fapt, rău pentru el.

– Mie da, spuse avocatul zîmbind. Și își trecu și el mîna prin părul băiatului lui, făcîndu-i cu ochiul.

Treya putea observa că nimeni nu avea să recunoască faptul că ea jucase un rol în toată treaba asta. Realiză cu oarecare surprindere că aceștia erau niște oameni cumsecade, care îi menajau sentimentele și, în același timp, îl susțineau pe el.

Glitsky i se adresă.

– Apreciez cu adevărat faptul că ai venit aici. Dar asta s-ar fi întîmplat oricum.

Ea nu crezu asta nici măcar o clipă.

– Păi, zise ea, tot îmi pare rău.

Planul Treyei – să-și ceară scuze, să lase florile și să plece – fu pe loc zădărnicit. Sosi doctorul Campion, iar Frannie Hardy preluă controlul și îi expedie pe Nat și pe Rita cu cei doi adolescenți și cu copiii mai mici jos, la magazinul de cadouri, ca să cumpere

înghețată. Așa că fiica Treyei, acum parte din gașcă, era plecată, iar ea trebuia să rămână cel puțin pînă la întoarcerea acesteia.

Cînd doctorul Campion plecă, cei patru care rămăseseră se strînseră în jurul patului. Treya și Frannie stăteau pe scaune, iar Hardy și fiul lui Abe, în picioare. Acum, în lipsa celorlalți, Treya se simți mult mai străină decît înainte.

Stătea ascultîndu-i pe toți vorbind despre externarea lui Glitsky, care după spusele doctorului avea să aibă loc joi, deși toți ceilalți păreau să creadă că ar fi prea curînd. Dar locotenentul le arăta că asta era modul în care se proceda.

– În afară de asta, zise el, întorcîndu-se către Hardy, dacă tu ai audierea la o săptămînă după asta, am ceva treabă de făcut.

– Tată, nu te duci înapoi la muncă.

– Păi...

– Bunicul a zis că oricum ești suspendat.

Asta era ceva nou pentru Treya. Ce însemna că era suspendat? Și dacă era, cînd se întîmplase și de ce o mai interogase pe ea?

Dar el îi spunea lui Isaac că avea s-o ia mai ușor. N-avea să forțeze lucrurile. Apoi se întoarse.

– Deci, Diz, ai apucat să vorbești cu clientul tău despre armă? Despre turnătorul care zice că i-a dat-o?

Hardy se pocni peste frunte.

– Aș fi vorbit, dacă n-aș fi fost atît de tîmpit. Am discutat doar despre cum o să pledeze.

Glitsky se ridică să stea mai drept.

– Ce e cu pledoaria lui?

– Fără înțelegeri, îi răspunse Hardy. Mergem la proces.

Cicatricea de pe buzele locotenentului se albi. Stătea aplecat în față, cu spatele ridicat de pe saltea.

– De ce ai face asta?

– Ce vrei să spui cu „de ce“? întrebă Hardy.

Frannie interveni în conversație.

– Nu cred că e momentul să discutăm despre asta acum. Se ridicase în picioare de pe scaunul ei de lîngă pat, cu obrajii aprinși. Chiar nu cred.

Glitsky își întoarse fața către ea.

– E OK, Fran, e totul bine. Doar un pic de afaceri.

– Nu e OK. Neclintire în tonul lui Frannie. Și vă știu eu pe voi doi. Nu e vorba de „doar un pic de afaceri“. Se întoarse către soțul ei. Asta poate să mai aștepte, Dismas, bine? Asta e *exact* la ce se referea doctorul acum cinci minute când a zis să evite stresul.

– Nu. Glitsky încerca să o ia mai ușor, ceea ce în mod normal nu era una din calitățile lui. Se referea la stresul fizic. Nu ar trebui să ridic obiecte grele, chestii de genul ăsta. Lucrurile astea care au legătură cu munca, și arată către Hardy, sînt doar un caz. Nu se prinde nimic de mine.

Isaac se băga și el.

– Nu cred asta.

El se întoarse către fiul său.

– N-ai mai fost prin preajmă, Ike. Sînt mult mai puțin încordat acum.

– Tată, dacă ai fi de cinci ori mai puțin încordat și tot ai intra în topul celor zece la sută foarte tensionați.

Treya trebui să zîmbească auzind una ca asta, dar chiar atunci Glitsky se uită la ea.

– Dar totuși, voiam să îți vorbesc despre Elaine. Înainte de a pleca?

Ea se uită la Frannie, ca și cum i-ar fi cerut permisiunea. Tăcerea se așternu din nou în încăpere.

– Cine este Elaine? întrebă Isaac.

Hardy sări să-i răspundă, prea repede, ieșind din ritm:

– Elaine Wager. Victima din cazul despre care vorbeam.

Dar intervenția rămase suspendată în aer. Toată lumea știa, în afara lui Isaac, și erau cu toții conștienți de asta. În cele din urmă, Glitsky își privi fiul în ochi.

– Și cu tine trebuie să vorbesc despre Elaine.

– Ce e cu ea? Nu am cunoscut-o.

– Nu, dar...

Frannie începu:

– Abe, nu știu dacă acum este momentul...

Dar el ridică o mînă și o opri.

– Dacă e cineva care ar trebui să știe... Se întoarse iar spre fiul lui. Cînd eram cam de vîrsta ta, Ike, am ieșit cu Loretta Wager.

– Cea care a devenit senator. Mama mi-a spus că ai ieșit cu ea. Cu toții știam asta.

– Da, păi, ceea ce poate nu s-a spus e că aveam o relație serioasă. Ezită, apoi îi dezvălui: Oricum, pentru a scurta povestea, acum cîțiva ani am aflat că o lăsasem însărcinată.

– Nu știi pe vremea aia? Cînd s-a întîmplat?

– Nu mi-a spus niciodată. Mi-a dat papucii brusc și s-a mărșăritat cu Dana Wager.

– Dar era copilul tău?

El dădu din cap.

– Elaine. Da.

Isaac își trecu o palmă peste capul ras, apoi se uită la ceilalți.

– Uau!

Dar Isaac era un tînăr inteligent și începu să-și dea seama de implicații. Treya văzu cum începe să le proceseze.

– Vreau să spun...

Pașii și rîsetele ascuțite de pe coridor îl întrerupseră. Apoi Rebecca năvăli pe ușă, dar se opri din fugă, cu un pas sau doi înaintea fratelui ei.

– Eu am cîștigat! Eu am cîștigat!

Treya se gîndi că avocatul și soția lui dădură un exemplu al naibii de bun a ceea ce însemna cu adevărat toleranța zero față de comportamentul inadecvat. O unse bine la suflet, deoarece aproape că ajunsese să creadă că era ultima de acest gen. Fără nici o ezitare, amîndoi dăduseră milităria jos din pod în tandem. Nemaiauzit.

– Beck! Hei! Vincent! Ajunge.

– Ce credeți că faceți? Nu știți că oamenii încearcă să doarmă?

– Țsta e un spital, pricepeți? Oameni bolnavi.

– Gîndiți-vă! Folosiți-vă creierul! Arătați un pic de respect, da?

După ce terminară cu admonestările și îi puseră pe amîndoi copiii să se scuze, Nat, Rita și adolescenții sosiră și ei, iar Frannie era în picioare lîngă pat, sărutîndu-l pe Glitsky pe obraz.

– A fost îndeajuns de multă agitație pentru o seară. O să ne întoarcem mâine, poate fără copii.

– E seara noastră de ieșit în oraș, zise Hardy. Cu siguranță, fără copii.

Treya se ridică și ea în picioare. Raney veni lângă ea, îi puse o mână pe umăr și o strînse în semn de încurajare. Orele de vizită nu se terminaseră în mod oficial, dar toată lumea pleca, cu Nat și Rita împingîndu-l pe Orel către tatăl lui, ca să-i spună noapte bună.

Deși Isaac nu era chiar gata de plecare.

– Care este cea mai matinală oră la care mă pot întoarce aici mâine? întrebă el.

– Dimineata s-ar putea să nu fie atît de ușor, spuse Abe, menționînd angiografii și poate și alte teste. Dar oricînd după asta. Își întoarse capul. Doamnă Ghent?

– Treya, te rog.

– Bine. Treya să fie. Legat de Elaine. Dacă aveți un pic de timp liber...

Ea clătină din cap.

– O să văd ce pot face.

Cu tot tărăboiul, lui Glitsky îi veni greu să creadă că Roy adormise. Totuși, își trăsese draperia împrejurul patului, iar lumina era stinsă în partea lui de cameră. Mai grăitor decît atît, la fel era și televizorul, care zumzăise liniștit în tot restul zilei. Dacă era stins, Roy dormea.

El nu era nici măcar un pic obosit, dar stinse lumina din cameră, lăsă mai jos patul și se întinse comod. Nat îi adusese o carte de Patrick O'Brian intitulată *Master and Commander*. După părerea tatălui său, asta era prima dintr-o lungă serie de povestiri marinărești pe care era sigur că Abe avea să le îndrăgească. Cînd era tînăr, îi plăcuse *Hornblower*, iar Nat era de părere că astea erau și mai bune, deși Abe era sceptic. Ce putea fi mai bun decît *Hornblower*?

Însă darul venea de asemenea și cu mesajul subtil și plin de speranță că Abe urma să aibă vreme să citească mai multe cărți

din seria aceasta, care apărea deja de aproape treizeci de ani. Faptul că Abe nu auzise de ea îl deranja puțin, dar noi sîntem cei care ne fixăm prioritățile, iar el avusese alte lucruri de făcut. Cititul chiar fusese unul dintre acele lucruri, dar majoritatea lecturilor lui de-a lungul anilor avuseseră drept scop să-și cultive mintea sau să-i furnizeze și mai multe fapte, pe care le îngurgita ca pe alunele din biroul lui. Cele cîteva romane pe care le citise fuseseră mai toate polițiste și, cu cîteva excepții, de cele mai multe ori le abandonase la jumătate, deoarece oamenii legii sau criminalii care apăreau în ele nu se asemănau deloc sau numai foarte puțin cu cei din lumea reală și în care trăia.

Deci, cărți despre marina regală a căror acțiune se desfășura cu cîteva secole în urmă? Nu putea le acorda nici un pic de timp.

Acum, ținînd această carte nouă în mînă, se întreba de ce fusese așa. Își închise ochii, aducîndu-și aminte. Obişnuia să adore povestirile de genul acesta – aventură pură, cu arboretul zburătorului și arborele artimon – ce-o mai fi însemnînd și astea – și pulberea sărată împrôscîndu-ți fața pe cînd împuşcăturile și ghiulelele împestrîuau puntea din spate.

– Dacă Vincent ar fi aici, domnul Hardy ar fi nevoit să-l lase să se radă pe cap.

Își reveni din reverie, oarecum la fel de mulțumit de rîsul cristalin care îi acompaniasse surpriza și de apariția neașteptată a femeii care îl produsese.

– N-am vrut să te sperii, spuse Treya. Părai atît de fericit! Arată-ți degetul. Ador cărțile astea. Tocmai o începi?

Timid, se uită la cartea din mîna lui.

– N-am citit nici o pagină încă. Îmi aduceam aminte de *Hornblower*.

– Și zîmbeai.

– Și zîmbeam, presupun. Nu-i spune lui Hardy.

– N-am să-i spun. Ea se așezase pe scaun, acum tras aproape de capătul patului. Mîna ei se odihnea de cadrul metalic al patului. Și *Hornblower* a fost grozav, nu-i așa?

– Încă mai este, aş putea paria. El se uită la ea, întrebător. De ce era aici?

– Când au mers să ia îngheţată, tatăl tău i-a făcut pe copii să se împrietenească, chiar şi pe adolescenţi.

– Nat, zise Glitsky. Tipul e un miracol.

– Aşa se pare. Oricum, a reieşit că atît fiica mea, cît şi fiul tău joacă baschet la echipa Washington. Noi, eu şi cu tine, locuim la cam cinci cvartale unul de celălalt. Încercam să stabilesc cu Raney cînd aş putea reveni să îţi vorbesc despre Elaine, iar tatăl tău ne-a auzit şi m-a întrebat de ce nu rămîn acum, că tot sînt aici. O s-o ducă el pe Raney acasă, să se asigure că ajunge cu bine. Ea ridică din umeri în semn de scuză. Mi s-a părut o idee bună. Sper că nu te superi. Aveai de gînd să dormi? Aş putea reveni în altă zi, dacă eşti obosit.

– Nu sînt obosit.

– Bine, spuse ea. Îşi coborî privirea. De asemenea, nu voiam să plec fără să-ţi spun că-mi pare rău. Mă refer la ziua de ieri. Şi chiar şi mai înainte. Nu cred că am fost vreodată dreaptă cu tine.

– E în regulă.

– Nu, nu e. Trase aer în piept. Stăteam trează aseară, făcîndu-mi griji pentru toate astea, fără să pot adormi. I-am spus cîte ceva fiicei mele, de ce ţi-am sărit atît de tare la beregată, iar ea mi-a spus că poate şi tu simţeai la fel ca Elaine. Motivul pentru care simţea că nu putea face pasul să se apropie de tine.

– Simţea că nu ţinea de ea. Eram îndeajuns de ocupat cu propria viaţă. Nu aveam nevoie ca ea să mi-o încurce. Dacă era îndeajuns de important, aveam să vin eu la ea.

– Corect.

– Ereditatea.

Liniile gurii ei se îmblînziră.

– Poate că asta.

– E amuzant cum am toate scuzele la îndemînă întotdeauna.

– E ca şi cum le-ai fi repetat.

– Și, în plus, avea să existe întotdeauna ziua de mîine. Puteam oricînd să hotărîsc că venise vremea. Poate dac-aș fi avut habar că ea știa.... Clătină din cap a regret. Cît de proști sîntem!

Ea lăsă să treacă un moment.

– Pot să-ți pun o întrebare?

– Nu. La reacția ei – o încrețire de moment a frunții –, Glitsky își dădu seama că o rănise cumva. Își întinse mîna, o atinse pe a ei, apoi și-o retrase brusc. Glumesc. Sînt un mare glumeț, de fapt chiar faimos pentru asta. Îi întîlni privirea. Poți să mă întrebi orice vrei.

– Fiul tău a menționat că ești suspendat, dar cînd ai venit să mă interoghezi pe mine...

– Asta a fost mai înainte. Îi relată îndeajuns din istorie ca să-și facă o idee.

– Nu te vor concedia, nu-i așa?

– Puțin probabil. Poate doar să mă degradeze cu o treaptă, ceea ce n-ar fi cel mai rău lucru din lume. Aș trece înapoi să lucrez la cazuri. Sau mă vor transfera de la Omucideri, ceea ce ar fi mai rău.

– Dar anchetai cazul lui Elaine, nu?

– Asta s-a întîmplat pentru că era vorba de Elaine. În mod normal, nu mă implic în anchete. Un chicotit amar. Ceea ce e foarte bine, dacă rasolul pe care l-am făcut în acest caz constituie un indiciu. Probabil că au cu toții dreptate. A depus numai o mărturie proastă, dar nu există nici o îndoială. El a făcut-o.

– Dar nu ești sigur.

Din nou, ochii ei îl atraseră.

– Nu, nu chiar. Apoi. Nu. Nu atît de sigur pe cît aș vrea să fiu. Din multe puncte de vedere pur și simplu... nu pot accepta asta. Clătină din cap și se opri.

– Ce e? Ochii se rugau de el. Ce este?

Iar el se dădu bătut.

– Asta o să ți se pară straniu, chiar de-a dreptul ciudat, dar e ca și cum mi-ar vorbi în cele din urmă, spunîndu-mi că trebuie să existe un motiv mai bun decît o întîlnire întîmplătoare cu un

drogat. Și după toată indiferența de care am dat dovadă față de ea pînă acum, pur și simplu, nu mă pot convinge să o ignor. O pauză. E stupid, știu.

Ea reflectă o clipă.

– De ce ai venit mai întîi la mine?

O ridicare din umeri.

– Dar la cine ai fi vrut să merg?

– Nu știu. Poate la Jonas? Logodnicul ei?

– Aș fi ajuns și la el. Dar tu erai mai la îndemînă. Am vorbit cu Clarence Jackman, iar el mi-a spus că, dacă era implicată în ceva ciudat care avea legătură cu munca ei sau de oricare dintre proiectele ei, tu știai probabil despre asta.

Ea avu o expresie plină de regret.

– Probabil.

– Dar ai spus că nu era nimic.

Treya dădu din cap.

– Asta a fost în acea primă zi. Eram atît de furioasă pe tine, că nu doream să te ajut, punct. Nu conta ce m-ai fi întrebat. Nu credeam că lucrai în interesul lui Elaine.

– Lucram. Lucrez.

– Acum îmi dau seama de asta.

– Și? Lucra la ceva?

– Sincer, nu știu. Nu-mi trece nimic prin minte. Îi zîmbi încrezătoare. Dar cel puțin acum sînt dispusă să caut.

– Faci progrese, spuse Glitsky. Dar chiar mai înainte de a te apuca de asta, de ce l-ai menționat pe logodnicul ei? Aveau probleme?

Treya se strîmbă, ezitînd.

– Poate c-ar trebui să vorbești cu el?

– Așa am de gînd, dar tu ești aici acum. Așteptă.

În cele din urmă, ea ajunsese la o hotărîre.

– Păi, ar fi vreo două chestiuni.

Îi vorbi despre cearta din sala de conferințe de la Rand & Jackman din ziua punerii oficiale sub acuzare, cînd Jonas

refuzase cu obstinație orice discuție despre validitatea mărturiei lui Cole.

– Pur și simplu, nu voia deloc să discute despre asta.

– Iar asta ce înseamnă?

Ea ridică din umeri.

– Nu știu. Eu am crezut că era un lucru de înțeles. Dar altora li s-a părut ciudat. Au spus că, dacă nu Cole e făptașul, Jonas n-ar trebui să vrea ca ucigașul lui Elaine să fie găsit? Oricine ar fi el? Desigur, asta era o cameră plină de avocați și studenți la Drept, așa că nu vorbim despre un eșantion reprezentativ al umanității.

– Sau despre umanitate.

– Păi... Dar fu de acord cu observația lui printr-o clătinare din cap. Și totuși, toată lumea părea să creadă că într-un anumit fel, ar fi trebuit să-i pese mai mult.

Glitsky reflectă o clipă la asta.

– Care e cea de-a doua chestiune? întrebă el.

– Păi, asta e mai... Ea ezită. Mi-a spus că ea avea de gând să îl părăsească.

– Știai deja asta?

– Nu.

O privire întrebătoare.

– Nu e ciudat ca tu să nu știi? Ca ea să nu-ți fi spus?

– Și eu am crezut. Poate că nu se hotărîse definitiv. Poate că-i fusese prea jenă să recunoască asta în fața mea.

– De ce să fi fost așa?

– Poate datorită faptului că la începutul relației ei cu Jonas, amîndouă acționam ca doi conspiratori, Elaine și cu mine, încercînd să păstrăm secretul. Apoi, după asta, cînd ei doi erau împreună, Jonas s-a schimbat un pic.

– În ce sens s-a schimbat?

O ridicare din umeri. Nu-i plăceau aceste dezvăluiri, dar păreau să fie relevante.

– A devenit un pic mai nerăbdător. Ca și cum aș fi devenit, dintr-odată, menajera, nu prietena.

O altă mică pauză.

– Dacă am fost vreodată. Oricum, Elaine a sesizat că el mi-a rănit sentimentele și a încercat să mai atenueze loviturile de cîteva ori, scuzîndu-l. Așa, că dacă se gîdea să-l părăsească... Pot să-mi dau seama de ce s-ar fi simțit jenată față de mine.

– Dar Jonas ți-a spus? Glitsky întrebă cu un aer de dezamăgire.

– Da. De ce te deranjează asta?

O clătinare din cap.

– Deoarece, dacă a fost un motiv pentru a ucide...

– Un motiv pentru a ucide? Te referi la Jonas? Ea dădu din cap a surpriză sau neîncredere.

– Despre el vorbim, nu? Logodnicul ei.

– Știu, dar n-am crezut niciodată că el a ucis-o.

– S-ar putea să ai dreptate, spuse Glitsky. Cel puțin, dacă ea îl părăsea, iar asta a fost motivul lui pentru a o ucide, nu-l vîd vorbind nimănui despre asta.

Ea se aplecă în față pe scaunul ei.

– Doar dacă nu a crezut că știam deja. Atunci, faptul că el *n-ar fi* menționat asta ar fi fost semnificativ, nu-i așa? Așa că trebuia să spună ceva despre asta ca să se acopere.

Glitsky își permise să zîmbească.

– Nu-i un punct de vedere rău.

Dintr-odată, făcu ochii mari.

– Porți lentile de contact? întrebă ea.

– Nu.

Ea se holba la el.

– Ai ochii albaștri, spuse ea.

– Da? Glumești.

– Nu, nu. Nu e un lucru prea obișnuit ca un negru să aibă ochii albaștri.

– Nu e atît de neobișnuit cînd tatăl negrului îi are și el. De fapt, eu zic că sînt de culoarea oțelului rece. Asta e o culoare bună pentru ochii unui polițist, nu crezi? Gheață în vine, ochi de un albastru-oțel... El își miji ochii, fixînd-o cu una dintre căutăturile

lui cele mai fioroase. Privirea asta însuflă teroare pînă și în inimile celor mai înrăiți criminali.

– E înfricoșătoare, admise ea. E foarte bine. Dacă n-aș fi știut c-ai adoptat-o doar de dragul spectacolului, aș fi foarte speriată în această clipă, locotenente.

El își relaxă căutătura încruntată.

– Apropo, poți să-mi spui Abe, zise el.

– Al. Cîntecul e *You can call me Al*¹, nu Abe.

– Polițistul e Abe, nu Al.

Difuzorul intră în funcțiune, anunțînd sfîrșitul orelor de vizită.

Treya își privi ceasul și se încruntă.

– Ai spus că urmează să fii externat joi? Pînă atunci m-aș putea uita atent prin dosarele lui Elaine, acum că știu ce trebuie să caut.

– Joi plănuiam. Dacă totul merge bine mîine.

– Ce se întîmplă mîine?

El ridică din umeri.

– Doar niște teste, să fie siguri că arterele mele sînt în ordine. Deci, ar trebui să stabilim o întîlnire, să zicem joi, în timpul pauzei tale de prînz, la tine în birou?

Ea se ridică în picioare.

– Asta sună bine. O să fiu pregătită.

– Dacă mai rămîn pe aici din cine știe ce motiv, o să sun să-ți las un mesaj.

Tocmai își luau la revedere cînd îi veni o idee. Își scoase portofelul și un stilou din poșetă. Extrăgînd o carte de vizită, scrise ceva pe ea, apoi i-o înmînă.

– Ca să te scutesc de la a mai căuta. Iar acesta este numărul meu de acasă, dacă mai ai nevoie de altceva.

El folosi cartea de vizită pe post de semn de carte.

– Mulțam. Dacă tot ai stiloul la îndemînă... Îi dădu și el numărul lui de telefon iar ea îl scrise pe o altă carte de vizită.

¹ Poți să-mi spui Al – celebră melodie a lui Paul Simon (n. red.)

– Bine, atunci... Ea ridică din umeri stîngace. Făcu un gest de rămas-bun cu una din mîini. Abe făcu la fel, iar ea se întoarse pentru a pleca.

Pe cînd ajungea la uşă, Glitsky strigă în urma ei:

– Treya. Ea se opri şi se întoarse. Mulţumesc pentru că te-ai întors. Şi pentru flori.

– Cu plăcere. Arată către măsuta de la capătul patului. Lectură plăcută. Noapte bună, Abe!

Un restaurant franțuzesc excelent, Rue Charmaine, se afla la parterul clădirii în care era apartamentul lui David Freeman. Acesta minca uneori aici chiar și de patru ori pe săptămână, după care urca scările pînă la spațiosul său apartament cu un dormitor. Seara trecută, luase cina acolo cu o avocată de patruzeci de ani pe nume Gina Roake. Împărțiseră o sticlă extraordinară de Romanee-Conti, vorbiseră despre drept și politică, drept și teatru, drept și recent încheiatul sezon fotbalistic. După cină, Gina întrebase dacă David s-ar supăra dacă ea ar rămîne peste noapte, iar el îi spusese că era de părere că asta ar fi foarte drăguț.

Acum, un pic după răsăritul soarelui, Freeman fluiera încețitor, agitîndu-se prin dezordinea din bucătăria lui într-un halat de baie maro, vechi și uzat, și papuci de casă. În mod obișnuit, masa lui de bucătărie se îndoia sub greutatea documentelor, a cărților de drept și a dosarelor cazurilor lui, dar în această dimineață strînsese toate astea, acoperise tablă de lemn cu o față de masă albă de in și aranjase după regulile etichetei un serviciu de cafea – zahăr, frișcă, unt, gemuri și peltele, și o baghetă pentru micul dejun cu crusta încă aburindă de-abia livrate de dimineață de Rue du Charmain.

Freeman făcu o pauză și zîmbi apreciativ în timp ce acordurile *Simfoniei a cincea* de Mahler începeau să se reverse din livingul lui la un volum abia audibil. Un moment mai tîrziu, Gina își făcu apariția, pieptănîndu-și părul încă umed, încîntătoare

într-un halat de baie de frotir pe care el îl cumpărase mai demult de la hotelul Bel-Air.

– Arăți minunat, spuse el.

Ea făcu cei câțiva pași pînă la el și se aplecă să-l sărute. Apoi se retrase la o lungime de braț, zîbindu-i.

– Mă simt minunat, îi zise.

– Pentru o clipă, am avut groaznicul sentiment că aveai să-mi răspunzi că și eu arăt minunat.

Ea rîse.

– De fapt...

El o certă cu un deget.

– Nu cred că vrem să ajungem acolo. Vino, ia loc, cafeaua e fierbinte.

El îi turnă mai întii ei, apoi sieși. Cînd se așezară, Freeman sorbi, dădu din cap aprobator, apoi își puse lingurița jos.

– Bine, zise el, dacă mai vrei să vorbești despre chestia aia, cred că acum sînt pregătit să te ascult.

Seara trecută, în timpul cinei, într-una din discuțiile lor despre drept, Gina pomenise de unul dintre cazurile ei și, lucru neobișnuit, Freeman o oprise, spunîndu-i că ar prefera să nu strice o seară atît de plăcută vorbind despre Dash Logan.

Acum se strîmbă.

– Asta e a doua oară cînd iese la suprafață în ultimele două săptămîni. Sau poate că ar trebui să zic că se tîrăște de sub piatra sub care trăiește sau de oriunde altundeva sălășluiește. Iau asta drept un semn rău pentru profesia noastră. Oftă. Deci, îmi mai zici o dată despre ce este cazul? Seara trecută, nu-mi stătea mintea la asta.

Ea zîmbi la auzul complimentului, apoi îi schiță pe scurt situația cazului Oberlin, pînă în punctul în care el o oprise în seara precedentă. Procurorul districtual formula acuzații penale împotriva clienței Ginei, Abby, care o îngrijise pe mama ei în ultimii câțiva ani și care moștenise o mare parte dintr-o proprietate de opt milioane de dolari. Era evident, spuse Gina, că fratele ei

cel bun de nimic, Jim, era în spatele acuzațiilor, extorcînd-o pur și simplu pe sora lui de o parte a moștenirii.

Freeman asculta, mestecînd cu mintea în altă parte un colț de baghetă.

– Deci, lasă-mă să înțeleg mai bine – procurorul districtual formulează acuzații. Și ce pretind acestea?

– Cred că de la abuz asupra celor mai în vîrstă tocmai pînă la omor fără premeditare. Nu le-au formulat încă.

Asta îl făcu să se încrunte.

– De ce nu, dacă au instrumentat cazul?

– Nu știi sigur. Cred că e posibil ca Gabe Torrey să se pornească mai greu. Tonul ei lăsa să i se întrevadă scepticismul. A spus că nu voia să se ajungă la proces cu acest caz, deși abuzul asupra celor mai în vîrstă este una din prioritățile lui Pratt. Aparent, nu i-a plăcut de Jim, fratele...

Freeman dădu din cap enervat. Auzise numele o dată și bineînțeles că nu era nevoie să-i fie reamintit.

– Și ce are asta de-a face cu cazul? Clienta ta, fie a comis o crimă, fie nu.

– N-a făcut-o, David.

El ridică mîna în care ținea pîinea.

– Nu spun că a făcut-o, Gina. Spun doar că asta trebuie să fie poziția lui Torrey.

Dar ea clătina din cap.

– Și bineînțeles că va fi. El va da undă verde investigației și se va ajunge la acuzații destul de rapid, dar a vrut să-mi dea șansa de a ajunge la o înțelegere, de-a o scuti poate pe Abby de niște necazuri.

Freeman se opri din mestecat, de fapt, încremeni de tot. Ochii lui priveau în golul de undeva dintre el și Gina.

– Dumnezeu! spuse el.

– Ce e?

El îi răspunse cu o altă întrebare.

– Și dacă memoria mă ajută, acest caritabil frate Jim este legătura noastră cu Dash Logan?

– El este avocatul lui.

O clătinare din cap.

– Corect și deja la curent, *n'est-ce pas?* Vezi ceva în neregulă în tabloul ăsta, Gina?

Ea trase de timp, sorbind niște cafea, apoi, în cele din urmă, dădu din cap.

– Pînă acum, nu prea. Ea se aplecă în față. Cu excepția faptului că, oarecum, mi s-a părut ciudat. De asta ți-am vorbit despre el.

– O să-ți spun eu de ce ți s-a părut ciudat. *Deoarece procurorul districtual nu face asta.*

Dar ea nu era de acord.

– Cred că Gabe a făcut asta de capul lui. Ce am priceput eu este că, neoficial, Gabe încerca să facă totuși ce e corect.

– Ce este corect?

– Se mai întîmplă.

– Nu atît de des pe cît crezi, Gina. Nu atît de des pe cît crezi.

– Păi, poate că totuși de data asta...

Dar el își susținu punctul de vedere.

– Iar acest lucru corect, de data asta, ar fi s-o facă pe clienta ta să renunțe la un milion de dolari?

– El n-a formulat lucrurile chiar așa. Vorbea despre faptul că-i economisește o jumătate de milion, cîtiva ani de frecuş și o groază de neazuri.

– Și așa se întîmplă că a dat peste cazul ăsta din pămînt din iarbă verde, dintre sutele de cazuri în lucru la Procuratura districtuală? Și i-a părut rău pentru clienta ta, pe care biroul lui e gata s-o pună sub acuzare?

Gina se jucă nervoasă cu firimiturile din farfuria ei.

– Poate că de-asta m-a făcut să mă simt neliniștită.

– Pentru că ai instincte bune, ăsta-i motivul. Freeman se ridică, merse către fereastră, privi jos în stradă. Deci următorul pas este acela că Gabe îți spune că îl poți contacta pe avocatul acestui tip, nu-i așa?

– Pe scurt. Ea îi observă reacția. Ce e? Mi s-a părut logic. Încă mi se pare.

– Din ce cauză?

– Eu sînt avocat. Nu am să merg să vorbesc cu fratele. Am să folosesc canalele obișnuite, prin avocatul lui?

– Cum știi că are unul? Cum de știe *Torrey* că are unul?

– A vorbit cu tipul, îți amintești? Din cauza asta. Probabil că acesta a menționat faptul.

Freeman se dusesese înapoi la aragaz. Se sprijini de el, cu brațele încrucișate.

– Bine, atunci pune-ți următoarea întrebare: Un tip care crede că s-a comis o crimă, merge la poliție, corect? Corect. Apoi se formulează acuzațiile de crimă, iar el lucrează exclusiv cu biroul procurorului districtual, cu procurorii. M-ai urmărit pînă acum?

Înțelegînd, Gina clătină din cap.

– El are deja un birou plin de avocați care lucrează pentru el, care se întîmplă să lucreze și pentru procurorul districtual.

– Exact, spuse Freeman. Biroul procurorului districtual. Atunci de ce are nevoie de un avocat? Vreau să spun, ca să se ocupe de același caz. Nu e acuzat, așa că nu are nevoie de un avocat al apărării. La naiba, nu e nici măcar reclamantul într-un caz civil. E doar un tip care raportează o crimă. Merge la procurorul districtual. N-are nevoie să aibă avocat.

– Ei bine. Soluția era la doi pași, dar Gina nu putea încă s-o vadă. Oamenii au avocați, David. Abby – clienta mea – mi-a spus că se certaseră în legătură cu testamentul.

– Ea și fratele ei sau tu și avocatul fratelui ei?

– Păi, nu. Primii menționați.

– Dar acum, dragul nostru de Jim are un avocat care este gata să ajungă la o înțelegere. Freeman adoptase stilul lui emfatic din sala de judecată, care era, pe bună dreptate, faimos. Făcu cîțiva pași în față, către masă. Vocea lui dobîndi un timbru afectat. Iar atunci *Torrey* spune că bătrînul Jim își va retrage acuzațiile pe care le-a formulat. *Torrey* îți spune că știe el asta. Ți-o împinge în față ca fiind un fapt în cea mai mare parte garantat, ca o afacere încheiată. Ei bine, atunci răspunde-mi: Cum e posibil ca el să știe asta, în afara cazului în care a vorbit cu avocatul lui Jim, de care – aș

putea adăuga – nici măcar n-ar trebui să fie vorba în contextul acestor acuzații penale? Și care se nimerește să fie cea mai dubioasă persoană care practică dreptul în marele stat California?

Freeman își înșfăcă șervețelul și se șterse pe frunte, lăsînd în urma lui cîteva firimituri umede. Apoi se așeză cu o expresie satisfăcută, își reluă tonul normal și vorbi ca pentru sine:

– Dumnezeu, ce mi-aș dori ca o dată să încerce așa ceva cu mine. Se uită peste masă. Fă-mi o favoare, te rog!

– Desigur dacă pot. Despre ce este vorba?

– Nu face o înțelegere. Nu vorbi cu Logan. Vezi ce face în continuare Torrey.

Ea se gîndi la asta.

– Și dacă îi aduce în mod oficial acuzațiile? El are toți așii în acest moment, David. Și numai dacă începe ancheta, clienta mea pierde.

– A făcut ceea ce pretind ei? A comis această crimă?

– Nu.

El se lăsă pe spate în scaunul lui, se trase de sprîncenele stufoase, se scărpină în colțul gurii.

– Păi, oamenii mă urăsc cînd le spun asta...

– Eu n-am să te urăsc.

El îi atinse mîna.

– Dacă aș fi în locul tău, ceea ce aș face ar fi să mă încred în înțelepciunea și justetea legii.

Ea îi studie fața, văzu că era complet sincer.

– Cineva ar putea ajunge să te placă destul de tare, spuse ea. Apoi un nor îi întunecă fața. Apropo de ajungerea la o înțelegere... O să încerc să refuz.

Un pic după ora opt dimineata, ea îl opri pe cînd traversa holul îndreptîndu-se către scara care ducea la biroul lui.

– Domnule Hardy.

El se opri acolo unde era, se întoarse cu nouăzeci de grade spre stînga, se îndreptă spre ea și o privi în ochi.

– Phyllis, iubirea mea. Cum ne simțim în această dimineată minunată?

– Mulțumesc, foarte bine. Dacă sînteți liber, domnul Freeman ar dori să mergeți în biroul său imediat.

– Păi, asta face ca ziua asta să fie norocoasă pentru amîndoi. Și eu voiam să-l văd, dar nu știam dacă aveai să mă lași.

– Oricînd aveți nevoie, domnule Hardy. Știți asta.

– Atîta vreme cît am fixată o întîlnire.

– Acestea sînt regulile domnului Freeman, nu ale mele.

– Păi, îți mulțumesc, Phyllis.

– Cu plăcere.

În timp ce închidea ușa biroului lui Freeman în urma lui, Hardy rînjea.

– Am priceput.

Cu capătul creionului între dinți, bătrînul era așezat la un birou pe care erau azvîrlite claie peste grămadă dosare de-ale cauzurilor lui. Își ridică privirea.

– Ai priceput ce anume?

– Vocea robotului de la toate mesajele alea din meniurile telefoanelor. Știi tipul. Își pițigăie vocea. „Pentru motive de securitate și în scopul perfecționării, dar și pentru a ne ajuta să vă deservim mai eficient, acest apel poate fi monitorizat în interesul dumneavoastră.“ Ador mai ales partea legată de interes. Dar vocea aia!

Freeman își lăsă jos creionul.

– Ce e cu ea?

– E a lui Phyllis. Își pusese servieta jos și era la barul din cealaltă parte a încăperii, turnîndu-și o ceașcă de cafea. Nu-mi vine să cred că nu am recunoscut-o pînă în dimineată asta. Cred că e din cauză că acum nu mai stăm de vorbă atît de mult pe cît obișnuiam. Dar despre ea e vorba, David, sînt sigur de asta – același entuziasm feciorelnic, claritatea scopului, acel *joie de vivre* vibrînd din fiecare silabă. De ce crezi că nu ne-a spus? Imaginează-ți, o celebritate în mijlocul nostru.

Freeman îl lăsa să continue pe aceeași temă, așteptînd să ocupe scaunul din fața biroului său și să soarbă prima gură de cafea.

– Am o prietenă care are o clientă, începu el fără nici o introducere. Numele clientei este Abby Oberlin. Continuă cîteva minute încă, schițînd cazul așa cum o făcuse și Gina Roake în acea dimineată, terminînd cu o întrebare. Și cine ai ghici că este avocatul fratelui lui Abby, Jim?

– Cel puțin acum știu de ce ai vrut să vorbim, spuse Hardy.

– Am presupus că îți vei da seama. Dobitocul ăla. Freeman nu se supăra cu adevărat aproape niciodată, deși menționarea lui Dash Logan era unul din lucrurile care putea avea acest rezultat. Își învîrtea creionul rapid printre degete. A trecut aproape o oră de cînd am aflat chestia asta și voiam să discut cu o minte juridică decentă înainte de a hotărî ce am să fac în privința asta.

Oricum ar fi sunat expresia „minte juridică decentă“, Hardy știa că Freeman voise să-i facă într-adevăr un compliment.

– Bine, dă-i drumul, spuse el, iar Freeman îi zise ce-i trecea prin minte.

Sus, în biroul lui, Hardy își scoase sacoul și îl puse pe spătarul scaunului său. Ceața se risipise, așa că își ridică jaluzelele de la ambele ferestre, lăsînd să intre o lumină slabă, de iarnă. Cîteva minute rămase să privească în jos, la traficul de pe Sutter Street, apoi se răsuci și merse către biroul său, unde apăsă pe butoanele telefonului.

Secretara lui Rich McNeil îi spuse că nu se aștepta ca șeful ei să sosească înainte de prînz. Putea prelua un mesaj? Hardy se gîndi o clipă, apoi îi spuse că va fi la Sam's la ora unu. Avea ceva noutăți. Dacă Rich nu putea ajunge, trebuia să-l sune – altfel îl aștepta acolo.

Abia ce pusese receptorul în furcă, intenționînd să sune la spital pentru a se interesa de evoluția sănătății lui Glitsky, cînd țîrîi telefonul. „Perfect, gîndi el. Uite-l și pe nenorocitul ăsta, care mă caută exact în momentul nepotrivit.“ Păi, avea să-și lase

robotul să preia apelul. Doar că nu era Logan, era chiar Glitsky, balmăjind ceva despre cazul Burgess. Hardy înșfăcă receptorul.

Glitsky o luă de la capăt.

– N-ai să ghicești niciodată cu cine tocmai am vorbit.

– Nu-mi spune, zise Hardy, Joe Montana?

– Allison Garbutt.

– Sînt mîndru de tine. Ea cine e?

– Ea e inspectorul din cazul pentru care Elaine își exercita îndatorirea de maestru special. Tocmai i-au predat documentele confiscate judecătorului Thomasino.

– Bine. Și asta e important deoarece...?

– Nu știi dacă este.

– Și totuși, îmi spui despre asta?

– E un fapt despre care nu știm nimic, asta-i tot. Știu că tu și Thomasino vă înțelegeți bine. Asta era destul de adevărat. Hardy și Thomasino nu erau nicidecum prieteni, dar se cunoșteau din sala de judecată și împărtășeau un respect reciproc. S-ar putea să fie ceva acolo.

Hardy nu avea să caute un cal de dar la dinți. Glitsky îi oferea un simplu fapt – posibil încă unul din acumularea nesfîrșită de asemenea fapte care înconjura un caz de crimă, dar experiența îl învățase că toate faptele meritau atenție. Pur și simplu nu puteai ști niciodată.

– Ai dreptate, zise el. S-ar putea să fie. Care este numele cazului?

– „Petrof“. Fraudă în asigurări.

– Și tu ce știi despre asta?

– Absolut nimic în afară de nume, cu excepția faptului că Elaine era implicată, lucra la el în ziua în care a murit. Mi-a trecut prin cap pe cînd ședeam aici întins. M-am gîndit că poate o să-ți dea ceva de lucru ca să-ți omori acele multe ore de inactivitate pe care le ai.

– Apreciez faptul.

– Cu plăcere.

Cei doi bărbați mai schimbă cîteva minute ponturi despre sănătate și frumusețe, vorbiră despre aranjamentele privind externarea lui Glitsky din spital. După ce închiseră telefoanele, Hardy se plimbă o vreme prin biroul său, incapabil să spună de ce-i crescuse adrenalina. Își dădu seama că nu prea avea sens. Nici măcar nu vorbise despre Cole Burgess, dar acum, dintr-odată, avea ceva de făcut pentru clientul lui, o pistă de urmărit. În cele din urmă, ridică din nou receptorul și formă un număr pe care îl știa pe de rost.

Nu era încă ora nouă, iar Curtea nu avea să intre în sesiune pînă la nouă și jumătate. Într-o lume perfectă, judecătorul Thomasino ar fi trebuit să se afle în cabinetul lui în acest moment. Sau cel puțin ajutorul lui trebuia să fie acolo. După cum rezultă, pentru o clipă întreaga lume fu perfectă.

– Domnule judecător, spuse Hardy după ce se salutară, am înțeles că ați semnat un mandat într-un caz fraudă în asigurări. Nici măcar nu știu dacă s-a ajuns la o înțelegere sau la proces. „Statul împotriva lui Sergei Petrof.“

Judecătorul lăsă să se înțeleagă că era sătul de asta.

– Nu. Nu s-a ajuns la o înțelegere. Da, încă mai înregistrează moțiuni. Un grup de ruși care înscenau accidente de mașină. Ce e cu el?

– Ați numit-o pe Elaine Wager maestru special în acesta caz.

– Da. Iar ea se lasă ucisă tocmai în mijlocul cazului, după cum sînt sigur că ai auzit. Tonul judecătorului îi reflecta frustrarea. Asta e modul în care a decurs întreaga anchetă. Nu ți-ar veni să crezi – o amîinare după alta. Unele cazuri. Acum se pare că voi avea nevoie de un alt maestru special, pentru și mai multe mandate înainte de a putea merge mai departe, și nu știu... Vocea i se învioră. Nu cumva te afli pe listă, Diz?

De fapt, se afla, deși nu mai fusese chemat de ani de zile. Îi spuse asta judecătorului:

– ... Dar am deja destul de multe de care să mă ocup momentan, domnule judecător. Și am făcut mai mult decît am

auzit de moartea lui Elaine. Eu îl reprezint pe acuzatul din acel caz. Cole Burgess.

Un mormăit de nemulțumire.

– Deci nu mă pot folosi de tine. Bine, care era întrebarea ta?

– Păi, mi-e teamă că nu e ceva prea exact. Eram curios, pentru că Elaine era implicată în asta. Mă întrebam dacă există cumva vreo legătură care mi-ar putea fi de folos.

– În cazul tău de omucidere?

– S-au văzut și lucruri mai stranii, domnule judecător. M-am gândit că poate mi-ați putea spune câte ceva legat de caz. Să văd dacă e ceva ce merită urmărit.

Thomasino făcu o încercare.

– Bine, în regulă. Nu e nici un secret. Începu: Unitatea care investighează fraudele a început să primească telefoane de la companii de asigurări despre o afluență bruscă de accidente asemănătoare în ultimele șase luni – toate prenumele erau rusești, același doctor, același tip de mașină, același avocat la jumătate dintre ei. Așa că semnez un mandat pentru predarea dosarelor, iar Elaine trebuie să meargă și să supravegheze. În mod normal, știi că e floare la ureche. Numai dacă unul dintre colegii tăi n-ar fi deosebit de necooperant, nevoind să dea maestrului special nici un fel de indicații, nespunându-i nici măcar unde se află unele dintre dosare. Îi zice: „Găsește-le singură. Oricum, toată ancheta asta e o înscenare“. Un ticălos agresiv.

– Ce vrei să spui prin unul dintre colegii mei? Îmi e prieten?

– Nu. Îmi pare rău. Voiam doar să spun că e un alt avocat, nu să vă bag pe toți în aceeași oală. Cu siguranță, nu în cazul ăsta.

Hardy parie pe presimțirea lui.

– Nu cumva vorbești despre Dash Logan?

– Poate. Cu scuzele mele dacă îți este prieten.

– Nu-mi este, răspunse Hardy.

– Nu. Judecătorul oftă. De fapt, nici nu credeam că-ți e.

Pe drumul către Palat, Hardy se hotărî să se oprească pe la redacția principală de la *Chronicle* și să vadă dacă Jeff Elliot era

acolo, ceea ce reprezenta aproape o certitudine în acest moment al dimineții. Abia ce intrase în biroul reporterilor și salutase, că și începu să se clatine clădirea. Din reflex, Hardy se dădu înapoi pînă sub cadrul ușii, apoi spuse:

– Cutremur. Vino sub o grindă.

Elliot era în scaunul lui cu roțile. Continuă să-și țină mîinile pe tastatură și aruncă o privire amuzată, dar tolerantă în cameră.

– Da, sigur, lucrez la asta.

Oscilația – cu adevărat nimic mai puternică decît o smucitură minoră – se opri. Hardy rămase sub grinda lui, iar Jeff își întinse mîna ca pentru a verifica dacă nu cumva ploua.

– Gradul doi pe scara Richter, spuse el. Eu nu mă mișc pînă nu ajungem la șase. Arată către un scaun de cealaltă parte a biroului său. Dacă vrei poți să stai și-n ușa, dar s-ar putea să mai treacă încă cinci ani pînă la o altă zdruncinătură sănătoasă. Ai să te plictisești destul de tare. Scaunul e mai confortabil.

Hardy mai așteaptă o clipă o posibilă replică. Cînd, după cîteva secunde, aceasta nu se produse, înaintă.

– E bine să vezi un om care nu se teme de furia naturii.

Eliott își roti ochii prin redacție, unde micul cutremur trecuse destul de neobservat.

– Computerul meu nici măcar nu a clipit, Diz. N-am să mor într-un cutremur, îți promit. Există cu mult mai puține șanse decît datorită unui fulger, iar asta este regula de la noi din casă.

– Aveți acasă o regulă referitoare la fulgere? Noi, zise Hardy, așezîndu-se, pur și simplu nu permitem asta.

– Nu. Nu la fulgere, ci să fii ucis de un fulger.

– Aveți o regulă referitoare la a fi ucis de o descărcare electrică?

Jeff se lăsă pe spate, își retrase degetele de pe tastatură și își odihni brațele pe spătarele laterale ale scaunului său cu roțile.

– Ca să-ți spun adevărul, da. Oricît de ridicol ar putea suna, noi avem o regulă care zice să nu-ți faci griji în legătură cu ceva dacă nu e mai probabil să ți se întîmple decît să fii omorît de un fulger.

– Îmi place, zise Hardy. Lasă-mă să ghicesc – și fetele tale se molipsesc uneori de câte o frică oarecare?

– Ha! Uneori. Aș da bani buni pentru „uneori.“ Le e frică de orice. Încercă să zîmbească pentru a mai însenina lucrurile, dar Hardy putu vedea că era cam la fel de amuzant ca și temerile constante ale fiicei lui, care nu erau deloc. De tot, jur în fața lui Dumnezeu, repetă Jeff. Prăbușiri de avioane, SIDA, virusul hanta, teroriști, coșuri, șerpi, accidente nucleare, păianjeni, pedofili care molestează copii la orice colț de stradă, întuneric – Dumnezeule, de întuneric! – mersul acasă singure... tot.

– Ai uitat de infarcturi, spuse Hardy. Lui Beck îi e frică să nu facă cumva un infarct, acum că Glitsky a suferit unul.

– Nu-ți fie teamă, îi răspunse Jeff. Dacă Nicole aude despre asta, o să fie și pe lista ei.

– Îi spun lui Beck că puștii de doisprezece ani rareori mor de atac de cord. „S-ar putea întâmpla, nu-i așa? Și fără nici un avertisment. Abe n-a văzut nici un semn.“ Îi spun că Abe nu are doispe ani. Întreabă-mă dacă îi pasă. Iar asta pînă la unșpe jumate aseară. Hardy se lăsase pe spate, cu o gleznă peste genunchiul celălalt. Își trecu o mînă prin dreptul ochilor. Uneori am impresia că trebuie să fie vina noastră, care le spunem mereu să se ferească ba de asta, ba de ailaltă, mai ales fetelor. Deci regula asta – cum funcționează mai exact? Orice ar fi fost, dacă funcționa, Hardy voia să știe mai multe.

De data asta Jeff ajunsese chiar să zîmbească. Își scărpină barba, stîngenit poate pentru că se ajunsese la asta, dar se ajunsese, la naiba, se ajunsese.

– Păi, în cele din urmă a trebuit să venim cu ceva de genul pragul cel mai de jos pentru paranoia pe care o puteam lua în serios. Vreau să spun că există temeri legitime pentru care trebuie să se îngrijoreze din cînd în cînd, bănuiesc. Corect?

– Corect.

– Deși mă îndoiesc că eu, tu sau soțiile noastre le-am simțit vreodată. Poate e o chestie legată de noul mileniu.

– Poate, fu de acord Hardy. Deși îmi amintesc că în timpul crizei cubaneze a rachetelor și eu mi-am făcut griji.

– Urâsc să-ți spun asta, Diz, dar atunci au fost și adulți care și-au făcut griji. Și vrei să știi de ce? Își ridicase vocea. *Deoarece exista un nenorocit de lucru real pentru care să fii îngrijorat.*

– Sau, după cum a reieșit, nu.

– Exact. Deci, după cum ziceam, în cele din urmă a trebuit să-i spunem lui Nicole că, orice ar fi îngrijorat-o, trebuia să aibă o probabilitate mai mare decât aceea de a fi omorât de un fulger, de care din oarecare motive nu îi este teamă. Dacă era mai puțin probabil decât atât, noi nu aveam să vorbim despre asta, mai ales seara după ce se dădea stingerea.

– Și care sînt șansele pentru asta, să mori datorită faptului că ai fost lovit de o descărcare electrică?

– Treizeci și două de mii la unu și asta într-o viață de șaptezeci și cinci de ani, mai mult sau mai puțin.

Hardy fluieră, impresionat.

– Asta e o statistică bună.

Jeff ridică din umeri.

– Mai lasă încă a naibii de multe de care să te temi – ai fi surprins –, dar cel puțin scapi de moartea datorită cutremurelor de pământ, păianjeni, șerpi, prăbușiri de avioane, explozia bombe atomice. Nici unele dintre ele nu ating limita asta. De fapt, chiar ne-a fost cu adevărat de ajutor.

– O s-o duc și eu acasă diseară. E o găselniță grozavă.

– Este, fu Jeff de acord, dar nu cred că te afli aici din această pricină, iar dacă e vorba de Cole, nu despre el scriu azi. Arată către ecranul terminalului lui, pe jumătate acoperit cu cuvinte. Cazul Gironde. Trebuie să-l predau în două ore. Mi-aș dori să se inventeze un program care să scrie de fapt cuvintele.

– Sînt sigur că e pe cale să apară, spuse Hardy. Deci, ce mai e nou legat de aeroport, în afară de faptul că nu va fi terminat niciodată?

Jeff se uită la ecranul său, fixă ceva cu privirea, apoi se întoarce din nou către Hardy.

– Avînd în vedere cum merge, Diz, s-ar putea ca nici să nu mai înceapă vreodată această ultimă fază, luînd în considerare toți subcontractorii despre care se spune că nu ar fi îndeplinit procentele de angajați minoritari. Au trecut șapte luni de zile și tuturor, chiar și rudelor lor, le-au fost cerute prin citații registrele de personal. Gironde nu poate începe munca, probabil că va și pierde contractul, iar Procuratura districtuală nu i-a adus nici măcar o acuzație încă. E pur și simplu nasol.

Pentru Hardy, era un fapt cunoscut.

– Țsta e modul în care lucrează Pratt, Jeff. Face un mare scandal public, apoi se tîrăște să-i dea de cap. Ești de partea lui Gironde în problema asta? Credeam că ei erau băieții răi.

O ridicare din umeri.

– Tot ce știu este că, aparent corect, ei au cîștigat cel mai mare contract pe care l-a văzut orașul în ultimii zece ani. Acum toată lumea îi urăște. Consilierii municipali cer încă o tură de licitații. Și totul se bazează pe decizia biroului lui Pratt de a căuta în mod foarte public nereguli privitoare la angajarea minorităților, care, după cum reiese mai nou, poate că nici nu există. Făcu o grimasă. Pute, Diz. Chiar pute. Privi iarăși spre monitorul său. Iar eu trebuie să scriu asta. Deci? Cole?

– Nu e anume despre Cole.

– Anume. Uite un cuvînt bun. Deci, mai clar, despre ce anume e? Și trebuie să ne grăbim.

– Bine, zise Hardy. Tu-i cunoști pe toți din oraș, nu-i așa?

– O, da, spuse Elliot pe un ton sec, eu și tot restul, sîntem cu toții prieteni.

– Dar Dash Logan?

Reacția de acum familiară – o ușoară urmă de dezgust.

– Ce e cu el?

– Asta urma să te întreb eu.

– Are ceva de-a face cu Cole?

– Nu știu. Hardy se strîmbă ușor. Nu în mod anume.

Dar subiectul îi atrăsese atenția lui Jeff, așa că acesta se întinse după o ceașcă de pe biroul lui, sorbi o gură de cafea, începînd să se concentreze.

– Singurul lucru care îmi vine în minte este că Logan este avocatul din multe cazuri legate de droguri. Multe. Lumea spune că primește onorarii în natură.

– Și apoi le vinde? Asta putea să aibă legătură cu Cole și-i atrase atenția lui Hardy. Heroină?

– Nu. Cocaină. Evident că are și el propriul... Jeff făcu o pauză. Voiam să spun obicei, dar nu știu dacă a ajuns atît de departe. Probabil că e o chestie pur recreațională. El e în stare de funcționare, după cum e evident.

– Nu prea, spuse Hardy, dacă ar fi să iei drept indiciu sunatul înapoi.

– Îndeajuns de mult ca să câștige bine, îi răspunse Jeff. Conduce un BMW Z3, are haine mișto, are un birou care merge.

Hardy își îndreptă ținuta.

– Biroul lui? Asta e cealaltă legătură.

– Cu Cole? Care era prima?

Hardy trecu peste întrebarea lui.

– Elaine a lucrat în biroul lui Logan în ziua în care a fost omorîta.

– Da? Jeff se lăsă pe spate în scaunul lui cu roțile. Iar asta înseamnă...

Hardy clătină din cap și vorbi pe un ton foarte obosit:

– Nu știu. Asta e chestia de care nu mă prind. Mă face să înebunesc.

– Ea de ce se afla acolo?

Hardy îl puse la curent cu îndatoririle de maestru special ale lui Elaine, cu fraudele rusești în asigurări, cu lipsa de cooperare a lui Logan la percheziția anterioară a biroului său. Cînd termină, Jeff își păstrase interesul, dar nu vedea nici un punct comun.

– Și în aceste cazuri de fraude în asigurări, erau implicate și droguri? Îmi scapă ceva?

– Cel mai probabil, da, spuse Hardy. E prea mult vorba de Logan.

– Dar poate nu îndeajuns de mult. Se lăsă pe spate în scaunul lui cu roțile și îl privi peste biroul care îi separa. Știi, Diz, dăm tot timpul peste așa ceva în jurnalism. Urmărești o știre, iar dacă această ultimă bucățică se potrivește, pot începe să-ți scrie deja invitația la premiile Pulitzer. Vreau să spun, îți dorești asta atât de mult. Dar apoi, ghici ce? Ceea ce vrei tu să scrii nu s-a întâmplat. Nu e adevărat, e doar o coincidență. Știre bună, fapte zero.

Hardy stătu pe gânduri un moment. Avea fălcile încleștate.

– Asta nu e așa. Cel puțin, nu cred că e.

– Bine.

– Ce zici de Gabe Torrey?

– Ce să zic? În legătură cu ce?

– David Freeman are o teorie despre o legătură între Torrey și Logan. Ceea ce vreau să știu este dacă sînt vechi prieteni? Au mers la aceeași școală? Poate sînt homosexuali și au o relație?

Aici Jeff îl opri.

– Nu sînt homosexuali. De fapt, Logan e un cocoș notoriu. Iar Torrey se culcă cu Pratt.

Această informație aproape că-l făcu pe Hardy să pice de pe scaun.

– Poftim?

Jeff rîse.

– Nu știai asta? Vorbim neoficial acum – ei încearcă să țină asta secret, deoarece Pratt se mulțumește să le lase pe feministe să creadă că e lesbiană, dar Umbra știe.

– Dumnezeule. Vezi? Chiar le știi pe toate. Ar trebui să tipărești asta.

– La momentul potrivit, hai să zicem, un pic mai aproape de algeri, cînd o să facă puțin mai mult bine.

– Nu-mi vine să cred.

San Francisco era un oraș mic, dar se părea că totuși nu îndeajuns de mic ca să nu mai existe secrete.

– Bun, deci nu sînt homosexuali. Poate sînt bisexuali. Poate că mamele lor erau prietene prin corespondență? Nu știi, Jeff. Tu ești reporterul de top, care ia pulsul orașului cu degetul.

– Iar dacă ar fi fost ceva, aș fi auzit, nu-i așa?

– Ba-i așa. Hardy se aplecă mai în față, în expectativă.

Jeff îi întilni privirea, cu o doză de umor în privire.

– Din ce știu eu, n-au nici o relație personală.

Hardy se lăsă pe spate.

– Ăsta e răspunsul greșit.

– Și eu credeam că va fi.

Cole era prima persoană întilnită de Hardy în cariera sa, a cărei înfățișare și ținută se îmbunătățiseră de fapt pe durata reținerii în pușcăria districtuală. Ceruse și i se aplicase o tunsoare scurtă. Unele dintre zgîrieturile și vînațiile datorate vieții de stradă, ca să nu menționăm deloc noaptea arestării lui, începuseră să se vindece. Își bărbierise smocurile de puf care îi creșteau pe post de barbă. Trei mese pe zi doar în aceste cîteva zile adăugaseră deja un strat vizibil de carne pe oasele feței lui, făcînd să nu mai fie atît de colțuroasă. Nu i-ar fi părut încă nimănui un bărbat robust, dar nici nu mai era genul dependentului de heroină.

Hardy stătea de cealaltă parte a mesei, în spațiul destinat vizitelor avocaților, în încăperea luminoasă, cu pereți din plăci de sticlă termorezistentă. Discursul lui Cole devenea pe alocuri mai puțin inteligibil, dar astăzi faptul părea să se datoreze mai degrabă obișnuinței decît lipsei de fluentă.

Faptul că putea vorbi limpede lungi perioade de timp însemna pentru Hardy că putea face asta oricînd se gîndea s-o facă. Pur și simplu căpătase obiceiul de a mormăi pentru a se integra pe stradă, unde se învățase să-și țină gura și să nu aibă nici un motiv de a enunța cuvinte, de a comunica altceva în afară de cele mai elementare nevoi.

„Păi, se gîndi Hardy, acum avea un motiv și se ridica la înălțimea provocării.“

– Glitsky? Faci mișto de mine?

Și ochii îi erau limpezi. Făcea tratament cu metadonă și, de fapt, ceruse o cură de dezintoxicare accelerată. Totul spre bine dacă se ținea de ea. Dar, momentan, nu despre asta era vorba – era cît se poate de furios.

– Vorbim despre același Glitsky care m-a făcut să cad în cap?

– Ce am auzit eu este că n-a reușit să te prindă la timp.

Cole pufni.

– Ți-a spus el asta? Pen' că-i o minciună.

Hardy stătea cu șoldul rezemat de marginea mesei din încăperea pentru vizitatori, iar acum se aplecă în față, ajungînd deasupra locului unde stătea clientul său.

– Cum de știi tu ce s-a întîmplat? Eras înconștient.

– Păi... Privirea înverșunată a lui Cole se înmuie treptat. Dar nu pot să cred că acum încearcă să mă ajute.

– Nu, fu Hardy de acord. Nu cred că face asta. Nu de dragul tău, oricum. Chestia e, Cole, că el e un polițist bun. O persoană onorabilă.

O altă strîmbătură de neîncredere, ideea fiind în mod evident dificil de acceptat de către el.

– Îți spun eu despre ce este vorba. E îngrijorat că pînă la urmă o să ne hotărîm să-l acuzăm de brutalitate. Încearcă să te facă să te răzgîndești în legătură cu asta. Crede că, dacă pretinde să fie de partea noastră, o să uităm de toate astea.

Hardy se lăsă pe spate.

– Ai priceput totul, nu-i așa?

– Nu e vorba de ceva prea sofisticat.

– Nu. Ai dreptate. Așa că n-avem nevoie de ajutorul lui, asta e părerea ta, nu?

Pentru o clipă, expresia lui Cole se înăspri.

– Nu ne oferă ajutor. Își păzește curul.

Hardy dădu din cap, se ridică, își întinse spatele. Cînd vorbi, tonul lui era tăios:

– Hai să vedem dacă poți băga asta la cap, Cole. Nu mai e nimeni altcineva din întreg Departamentul de Poliție care să facă cercetări legate de acest caz, ca să nu mai spun nimeni altcineva

care ar putea avea legătură cu moartea lui Elaine. Numai Glitsky. Face asta pe cont propriu din motive cu totul personale și ar fi inteligent din partea ta dacă nu ți-ar păsa prea mult care sînt acestea. Dacă vrei să știi adevărul, da, își păzește spatele. Își simți vocea scăpîndu-i de sub control, iar furia crescîndu-i. Glitsky nu vrea să se ajungă la anularea condamnării tale deoarece ai făcut o idioată, stupidă de mărturisire. Uite de unde vine asta, Cole! Vrea să te bage la zdup cu dovezi corecte. Asta caută el – nu da nici doi bani pe curul tău amărît. Aproape că adăugase că nici el nu dădea mai mult. Dacă n-ar fi fost vorba de un caz în care se cerea pedeapsa cu moartea, și-ar fi luat de mult tîlpășița.

– Dar orice va descoperi o să fie împotriva noastră.

Hardy, încă încordat, se întoarse către puști.

– Ceea ce încearcă el să descopere, Cole, este adevărul. Ceea ce, corectează-mă dacă greșesc, ar trebui să ne fie de ajutor.

Ochii lui Cole rătăciră prin colțurile încăperii.

Recăpătîndu-și controlul asupra propriei voci, Hardy se așează din nou pe marginea mesei.

– Uite, zise el. De fapt, nu-mi pasă care sînt adevăratele lui motive. Dacă vrea să te condamne, e în regulă în ceea ce mă privește și ar trebui să fie și în ceea ce te privește. El nu vrea să fie luată în considerare mărturisirea, deoarece de îndată ce se întîmplă așa ceva, noi am avea motive să facem recurs.

– Recursul se face după ce sînt condamnat. Nu vreau să vorbesc despre recurs.

– A, bine, atunci să nu vorbim. Hardy pocni dintr-odată masa cu podul palmei. Uite un indiciu aici, Cole. Ești în rahat pînă în gît, iar Glitsky este singurul care face ceva care te-ar putea ajuta, indiferent că intenția lui este sau nu să te ajute. Asta dacă presupunem că adevărul îți va fi de ajutor.

Îl provocase pe Cole cu un minut mai devreme cu aceeași afirmație, iar acum așteptă din nou un răspuns – negare, izbucnire violentă, ceva – dar nu primi nici unul. Oftă.

– Acum, ascultă, Glitsky e un dat al problemei. O să ne folosim de el dacă putem. Dacă nu poți trăi cu asta, atunci pleacă și eu.

Cole îi întâlnește privirea.

– Nu am încredere în el.

Hardy renunță la atuuri.

– Păi, a fost cel mai bun prieten al meu cam în ultimii treizeci de ani, așa că trebuie să spun că eu am. Așa că ai două opțiuni. Poți să accepți asta, să ai încredere în instinctele mele și să vorbim despre strategie. Adăugă o notă de ultimatum în asta. Sau îi poți spune mamei tale să angajeze un alt avocat.

Asta îi provoacă o reacție.

– Nu e vorba de mama.

– Ba da, Cole. Ba este. Nu te amăgi singur. Doar dacă nu vrei cumva să-ți asumi singur responsabilitatea. Dar asta nu este ceea ce faci tu de obicei, nu-i așa?

Așteaptă, surprins că se ajunsese la asta. Nu intenționase să poarte nici una din aceste discuții, dar acum că le deschiseseră, avea să meargă pînă la capăt, chiar dacă ar fi însemnat să pună capăt implicării lui în acest caz. Hardy se gîndi că, de fapt, clientul său avea nevoie de o doză de adevăruri bine simțite despre lumea reală, la fel de mult pe cît avea nevoie de un avocat.

Cole înghiți în sec, de mai multe ori la rînd. Își încleștă fălcile și-și ridică în cele din urmă privirea. Pentru prima dată, Hardy observă ceva asemănător hotărîrii în ele.

– Bine, spuse Cole. Te ascult. O să facem cum spui tu. Care e planul?

Hardy simți cum i se ridică o greutate de pe umeri. Încă mai era furios și frustrat, încă mai simțea că nu-i păsa foarte tare de clientul lui. Dar, pe moment, cel puțin puteau lucra împreună. Poate. Se lăsă pe spate, cu brațele încrucișate peste piept.

– Strategia merge pe două fronturi. Primul, dacă tu ai făcut-o...

– Așteaptă un pic. Am spus că nu sînt sigur dacă... Vreau să spun, n-am...

– Tu să aștepti un pic. Hardy se aplecă în față, sătul pînă-n gît de obiecții și întreruperi. Aici, după toate probabilitățile, ședea omul care o ucisese pe Elaine Wager. Poate că nu merita pedeapsa cu moartea, dar Hardy nu trebuia să suporte scuzele pe

care acesta și le găsea. Nu vreau să-mi mai spui că ai ucis-o sau nu pe Elaine. M-ai înțeles? Nu-mi pasă de negările sau acceptările tale. Nu de asta te apăr. Iar acum eu vorbesc. Tu ascultă, asta e înțelegerea. Poate ai să înveți ceva.

Ochii lui Cole se îngustară. Orice indiciu legat de letargia lui datorată metadonei dispăruse. Se prăbuși pe spate în scaunul lui, cu brațele încrucișate. Enervat, călcat în picioare și concediat.

Hardy ignoră toate acestea. Continuă cu o voce relaxată:

– Prima noastră linie de apărare este inconștientă. Faptele cu care ne confruntăm vor face foarte greu, dacă nu imposibil, și numai să ajungem la, darmite să demonstrăm că există îndoieli justificate legate de faptul că tu ai comis sau nu fapta.

– Eu...

Hardy îl opri ridicînd o mîină.

– Nu mă interesează. Bineînțeles că vom susține că nu tu ai comis fapta. Dar ceea ce va conta cu adevărat este dacă vom putea dovedi că, chiar dacă ai comis-o, erai atît de beat, încît n-ai fi fost în stare să-ți dai seama de ce făceai. Avînd șase sau opt pahare la bord, ești considerat beat din punct de vedere legal. La douăzeci și fiind și în sevraj, ești aproape în comă.

– Și totuși, cum rămîne cu pistolul?

– Voiam să te întreb același lucru.

– N-am primit nici un pistol de la Cullen. Minte.

– De ce ar minți? Credeam că ți-e prieten?

– Da, sigur. Ridică din umeri. Se află în trei eliberări condiționate separate pentru vînzare de droguri. Are trei sau patru condamnări cu suspendare – tîlhărie. Îl mai prind o dată, deci se gîndește că de data asta trebuie să-l rețină. Așa că inventează asta și face un tîrg. Hei! Știi că treburile de genul ăsta se întîmplă tot timpul. Iar în acest caz, cineva vrea să mă vadă pe mine căzînd mai mult decît pe el, așa că e de acord cu înțelegerea.

– Cine să vrea asta? Și de ce?

– Nu știu. Cineva de la Procuratura districtuală. Vreun polițai. Poate prietenul tău, Glitsky. Nu știu.

Hardy simți că i se urcă sîngele la cap din nou, dar încercă să ignore asta.

– Cunoști pe cineva prin oricare din aceste locuri? Ai avut vreo altercație de care ar trebui să știu? Ți-ai pus-o cu fiica vreunui polițai, orice de genul ăsta?

– Nu. Clătină din cap, apoi hotărî că negația nu fusese în-deajuns de puternică. Hei, îți jur pe Dumnezeu că nu. Nimic de genul ăsta.

Hardy era destul de sigur că spunea adevărul. Iar adevărul era că Burgess nu trebuia să aibă vreun dușman personal în biroul procurorului districtual. Putea să nu fie nimic personal în asta – Pratt trebuia să cîștige cazul ăsta, asta era tot. Ca să umple o ga-ură în teoria despre crimă a acuzării, trebuia să apară un martor care să confirme faptul că arma crimei se afla în posesia lui Cole.

Și, ia te uită, tocmai se nimerise să fie așa.

Hardy știa că trebuia să discute un pic cu Cullen Leon Alsop, să vadă cît de curînd posibil cum stau lucrurile cu el. Dar mai întîi avea nevoie ca Burgess să-i înțeleagă strategia, să fie la curent cu ea.

– Deci, planul A este inconștiența. Nu îți amintești.

– Dar *îmi amintesc*. Vorbi mai departe în ciuda expresiei de avertisment a lui Hardy. Cum am văzut arma. Nu știu de ce nu-mai asta, ca un instantaneu. Era în rigolă, lîngă ea. Ea era deja la pămînt, jur.

Hardy aproape că era tentat să-l creadă.

– Jur, repetă Cole.

– Bine, Cole, juri. Dar, mergînd mai departe, aș vrea de ase-menea să introduc ipoteza că, dacă nu tu ai ucis-o pe Elaine, atunci a făcut-o altcineva. Hardy nu credea asta cu adevărat, dar menționarea acestui fapt față de Cole servea drept test al credi-bilității lui. Stînd în fața lui acum, de cealaltă parte a mesei, ar fi pariat cu șanse de cam optzeci la sută că clientul său avea să mai vină cu încă un „instantaneu“ legat de luni seara. Iar acesta avea să îl aibă drept personaj pe proverbialul ciung.

– Sînt surprins de faptul că Jeff a vrut să vorbească despre mine. Hardy îi spusese despre vizita lui la *Chronicle* din acea dimineață.

– Și din ce cauză?

– N-am fost chiar ruda perfectă a oamenilor ăstora.

– Așa am auzit și eu.

– Atunci... de ce?

Hardy începu să-și strîngă documentele, notesul, pixurile. Se ridică și-și aduse aminte de o imagine foarte vie a mamei lui Cole în biroul lui cu o zi înainte, cu ultimii ani ai vieții ei reduși acum la vină și durere datorită lui Cole. Chiar dacă nu o omorîse pe Elaine. Hardy se uită la el peste masă.

– Poate cu Jeff e la fel ca și cu prietenul tău Cullen, Cole. E vorba de altceva. Ești și tu implicat, dar nu punctul central. Înțelegeți ce vreau să spun? E un întreg univers acolo și ia ghici?

– Ce?

– Nu se învîrte totul în jurul tău.

– Cred că am fost un pic prea dur cu el.

Hardy își ciocni paharul de martini de cel al lui David Freeman. În principiu, renunțase la a mai bea martini la prînz cam cu zece ani în urmă, dar mereu făcea excepție la Sam's. Obişnuia să intre pe uşă şi să găsească întotdeauna barul vechi, mic, de lemn întunecat, chelnerii în smochinguri, zumzetul oamenilor ocupați care își fortificau organismul cu o mîncare decentă în vederea unei după-amieze productive. Şi dintr-odată gîndul de a nu bea un martini i se părea un refuz lipsit de rost al uneia dintre cele mai mari plăceri a vieții lui.

Hardy nu lipsise nici o zi de la muncă datorită alcoolului în șase ani de zile, iar un martini nu avea să-l încetinească în această după-amiază. Așa că făcu comanda – gin Bombay Sapphire, pînă sus, foarte sec, o măslină, rece ca gheața și într-un pahar răcit anterior.

Freeman nu se chinuia nici pe jumătate față de Hardy. La naiba, nu se chinuia deloc. Stătea în picioare la bar, așteptînd, cînd intră Hardy. Clătinînd din cap aprobator auzindu-i comanda, spuse că și el va lua același lucru, și-și ridică paharul cînd Hardy îl ridică pe al său.

– Sînt sigur că se aștepta la asta.

Hardy lăsă să i se citească un zîmbet colțuros pe față.

– Să bem deci pentru dragostea cu năbădăi, nu?

– Sau pentru eșecul acesteia, pentru năbădăi, pur și simplu.

Amîndoi bărbații sorbiră apreciativ. Un chelner îi informă că separeul lor era pregătit. El avea să le ducă băuturile.

Sam's era deja un loc popular pentru a lua masa în San Francisco la începutul secolului al XX-lea și, cu toate că se schimbase puțin, mai păstra ceva din atmosfera aceea de club exclusiv masculin, cu o zonă deschisă în care se putea lua masa în salo-nul principal. O încăpere laterală asigura mai multă intimitate, cu separeuri de-a lungul ambilor pereți, care puteau fi izolate cu draperii și către unul dintre acestea se îndreptau cei doi bărbați.

McNeil nu ajunsese încă. Era posibil ca el să nu vină deloc, deși Hardy își formulase invitația îndeajuns de vag astfel încît să-i ațîțe curiozitatea clientului său – acceptase deja Manny Galt o în-telegere? McNeil își dorise ieri asta atît de mult, încît îi ceruse o întîlnire dis-de-dimineată. Avea să vrea să știe imediat, dar era de asemenea posibil să se întrebe de ce Hardy nu putuse să lase pur și simplu un mesaj. Avea să vină la întîlnire dacă putea.

Dar între timp, erau destule despre care se putea vorbi, iar Hardy încercă să-și ascundă tulburarea din voce pe cînd îl pu-nea la curent pe Freeman cu neașteptata apariție a lui Dash Logan, de data asta în cazul lui de omucidere.

Bătrînul, gînditor, răsucea piciorul paharului lui.

– Fraudă de asigurări cu ruși implicați? Se încruntă. Pare ge-nul de treabă care i-ar plăcea lui.

– Tipul e peste tot. Asta mi se pare destul de ciudat.

– Mai degrabă deprimant.

– Poate chiar mai mult decît atît. Hardy sorbi niște gin, apoi își lăsă paharul jos. Nu pot scăpa de sentimentul că numele lui o să apară și în legătură cu Cole Burgess.

Freeman dădea din cap dintr-o parte într-alta.

– Mă îndoiesc.

– Să-ți spun un scenariu. Logan a fost foarte necooperant, judecătorul mi-a spus asta, atunci cînd Elaine s-a dus să-și înde-plinească îndatoririle de maestru special. Dash nu a vrut să-i arate unde erau dosarele de care avea ea nevoie. Dacă voia să le ia, trebuia să le găsească mai întii.

– L-am făcut deja dobitoc? mormăi Freeman.

Hardy clătină din cap.

– De cîteva ori. Așa că Elaine pur și simplu s-a dezlănțuit în biroul lui, uitîndu-se prin toate cele. Și a găsit ceva ce nu trebuia să vadă.

Freeman aproape că se înecă cu băutura lui.

– Vrei să spui că tu crezi că Logan a ucis-o pe Elaine din cauza asta?

– Sau unul dintre ruși. Sau vreun alt client de-al lui.

– Ai văzut prea multe filme.

– Tot ce spun este că putem formula ipoteza și-l putem tîri pe prietenul nostru Dash prin noroi destul de tare și știu că asta îi va face pe unii din cei prezenți la masa asta foarte fericiți. Ridică din umeri. Cel puțin există cineva la care să poți arăta cu degetul, David. Ceva la care juriul s-ar putea să vrea să se gîndească.

Freeman nu era convins.

– Nu mă înțelege greșit, Diz, îmi place ideea, spuse el, dar e pură speculație. Poate că ea a văzut ceva, și apoi, din cauza asta, cineva s-o fi ucis. Dar nu cred. Nici un judecător nu te va lăsa să prezinți asta la proces.

Hardy nu merse totuși mai departe – sosise clientul lui. Pe cînd McNeil se strecură lîngă el în separeu, era evident că era nu numai surprins, dar și nemulțumit să mai găsească un alt oaspete la masă. Freeman nu avea de ce să se afle acolo, iar cînd McNeil își dădu seama că nu era unul din vechii prieteni ai lui Hardy pe care acesta îl invitase spontan să ia prînzul – nu, el voia să discute despre cazul lui McNeil! – fu cît se poate de ostil.

Ca întotdeauna la Sam's, chelnerul veni imediat. McNeil văzu celelalte două pahare și comandă și el un martini, cu votcă. Dacă n-ar fi fost asta – scurta întrerupere care să dezamorseze lucrurile – Hardy crezu că el n-ar fi rămas. Presiunea la care fusese supus recent amenința să se elibereze printr-o explozie – sîngele i se ridicase în obraji. Cînd se întoarse către Hardy, nu era altceva decît furie.

– Încerci să mai introduci pe cineva în cazul meu la acest nivel? Ce fel de rahat mai e și ăsta? Credeam că ți-am spus că s-a terminat. Voiam să ajungem la o înțelegere. Și, oricum, totul era confidențial.

– Este, Rich. David nu știe nimic despre faptele din cazul tău.

– Ar fi bine să nu știe.

Freeman nu avea obiceiul de a nu interveni și asta și făcu.

– Eu sînt aici pentru a vă spune despre unul din cazurile *mele*. Nu faptele. Modul în care este tratat.

– Și-ar trebui să-mi pese de asta?

– Da, domnule, cred că vă va păsa.

Fața îmbujorată a lui McNeil nu dădu nici un semn de îmblînzire. Îl fulgeră din nou cu privirea pe Hardy, apoi îl înfruntă pe Freeman cu ochii lui urduroși de baset, cu costumul lui maro mototolit, cu petele de la bărbierit de pe gulerul cămășii, cu smocurile de păr care creșteau pe vîrfurile lobilor urechilor lui.

– Asta m-a scos din sârite, spuse el. Pe neașteptate, înșfăcă draperia și o trase violent izolînd separeul. Bine, ascult.

Hardy îl lăsă pe Freeman să vorbească și, ca întotdeauna, fu impresionat de inteligența lui sclipitoare. Deși Hardy încercase să evite faptele specifice pe cînd îi relatase lui David problema lui McNeil, era sigur că îi scăpaseră cîteva în timpul relatării. În comparație cu el, Freeman spuse povestea clientului său fără a face vreo referință la detaliile cazului.

Era spectacolul unui maestru. Freeman îi spuse lui Rich că avea un client care avea pe rol atît un caz civil, cît și unul penal. Unul influențîndu-l pe celălalt. Oferta de a renunța la acuzațiile penale în schimbul unei înțelegeri pecuniare. În cele din urmă, numele lui Dash Logan. Asemănările de *logistică*, *nu referitoare la fapte*, cu cazul lui, al lui McNeil. Și, apropo, Hardy n-ar fi menționat niciodată nimic în legătură cu Rich, dacă Freeman nu i-ar fi adus mai întîi la cunoștință toate cele pe care tocmai le repovestise.

Pe cînd povestea ajungea la final, McNeil se liniștise. Urmă o lungă tăcere, în timpul căreia se întoarse chelnerul, trase

draperia, îi aduse băutura lui Rich și le luă comenzile de prînz – momițe pentru Freeman, calcan pentru Hardy și McNeil.

– Vin? întrebă Freeman. OAC? Toată lumea e de acord cu asta?

– Nu-l știu, spuse McNeil.

– Orice în afară de chardonnay, îi explică Hardy.

Iar clientul său zîmbi în cele din urmă, făcîndu-l pe Hardy să-l considere pe Freeman un geniu.

– Da, spuse Rich, sigur, sună bine.

– Este vreunul dintre dumneavoastră domnul Hardy, domnilor?

Dimas își ridică privirea.

– Da. Ura asta – cineva să-i dea de urmă la prînz. Nu putea fi vorba decît depre vești proaste, o urgență, un dezastru. Și se întrebă ce se întîplase cu Beck.

Chelnerul era amabilitatea în persoană.

– A sunat o persoană de la biroul dumneavoastră. Cunoașteți pe cineva la Spitalul St. Mary? Încearcă să vă contacteze. V-ați lăsat pagerul la birou și bineînțeles că aveți celularul închis.

– Mulțumesc. Își folosi șervetul. Nu era nevoie să intre în panică. Vin imediat.

Hardy îl urmă pe chelner prin salonul principal – acum cu mesele în cea mai mare parte libere – pînă la bar. Un camion mare de livrări trăsese pe aleea din fața ușii, blocînd orice vizibilitate, umbrind încăperea. Pe cînd îi dădeau receptorul, un palet mare căzu afară cu un zgomot infernal. Chiar și barmanul tresări.

Glitsky era mort. Știa el.

Sună la informații după număr, o lăsa pe operatoare să-l conecteze pentru treizeci și cinci de cenți în plus. Nu avea încredere că mintea lui avea să rețină numărul în răstimpul cît i-ar fi luat să îl formeze.

– Aveți un pacient pe nume Abraham Glitsky.

– Un moment, vă rog. E la Terapie Intensivă. Nu sînt sigură că va fi capabil să vă răspundă la telefon. Vă rog să așteptați.

Înima i se ridicase în gît. Își dresese vocea. Nimic nu mai conta. Îi pusese să asculte *Feelings* cît timp aștepta. Nu scurta cu nimic așteptarea.

Operatoarea reveni.

– Îmi pare rău, domnule, îmi mai spuneți o dată numele?

– Dismas Hardy, spuse el, tentat să adauge: „Care e al dumneavoastră, Phyllis?”

– Nu, spuse ea, al pacientului.

– Abe Glitsky. Aseară nu era la Terapie Intensivă. Era într-o rezervă.

Nu că ea ar fi dat doi bani.

– Pe calculator apare la Terapie Intensivă. Nu spune c-ar fi ieșit de acolo.

– Credeți că ați putea suna la biroul asistentelor să și verificați? Poate că își va aduce aminte cineva unde l-au mutat, dacă nu se mai află acolo.

– A, asta e o idee bună, spuse ea înșeninîndu-se. Vă rog să așteptați din nou. Îmi cer scuze.

... *Feelings, oh, oh, oh...*

Apoi, în cele din urmă tonul, suna. Cineva ridică receptorul.

– Alo. Aici Glitsky.

Pentru o clipă simți că amețește datorită sentimentului brusc de ușurare.

– M-ai sunat?

– Da.

– Credeam că ai programate tot felul de teste și alte alea azi.

– Asta a fost azi-dimineață. Totul a mers ca uns, asta dacă te întrebai cumva.

– Nu m-am gîndit la nimic altceva toată ziua, zise el. Cu excepția acestor clipe, în care eram sigur că ai murit.

– Nu, spuse el. În schimb altcineva, da.

– Cine anume?

– Cullen Leon Alsop, fost turnător faimos. Diz, mai ești acolo?

– Da. Cum?

– Supradoză. Heroină pură. A fost eliberat pe propria răspundere, ieri după-amiază și presupun că a considerat c-ar fi mișto să iasă și să sărbătorească.

– Cum ai aflat?

– Riddley Banks m-a sunat aici. Era un pic supărat. Genul asta de treabă complică serios cazul lui Cole Burgess în ceea ce îl privește și deja a fost o harababură de la început. Nu i-a plăcut înainte, când a apărut Cullen cu povestea despre pistol, iar asta îi place cu atât mai puțin.

– Nici mie nu-mi place.

– Nici nu credeam că îți va plăcea. Din acest motiv am și vrut să te anunț imediat.

– Ar sta de vorbă cu mine? Banks?

– E un funcționar public. Nu văd de ce nu.

– Poate datorită faptului că ultimul polițist care a stat de vorbă cu mine a fost suspendat? Țsta ar fi un motiv.

– Poate că te-ai putea deghiza?

– Sau simula un atac de cord, pentru a părea slăbit și inofensiv. Că tot veni vorba, apreciez telefonul, dar ești sigur c-ar trebui deja să lucrezi?

Glitsky nu spuse nimic pentru o lungă vreme. Apoi zise:

– Poate că a ucis-o altcineva, Diz. O să aflu.

– Nu și dacă mori mai întâi.

– Atunci o să am grijă să nu mor.

Ceea ce Hardy considera întotdeauna impresionant la Freeman era nu numai arsenalul lui personal atât de imens, ci și faptul că el putea recurge la orice armă de acolo, exact în momentul în care aceasta putea produce efectul maxim. Chiar în acel moment, acesta reușise să devină atât prietenul de pahar, cât și duhovnicul lui Rich McNeil, mergînd, atât de departe încît trăsese din nou draperia care să-i izoleze.

După ce Hardy o trase înapoi, văzu că Freeman comandase o a doua sticlă de Pinot Gris și consumaseră deja o mare parte din ea, cei doi evoluînd de la ostilitate la ceva ce semăna a

intimitate în cam un sfert de oră. McNeil se rezemase de perețele separeului, roșul din obraji datorat furiei pierzându-se într-o strălucire rozalie. Își lărgise nodul de la cravată, își desfăcuse nasturele de la gît.

Hardy se așeză lingă el și își turnă niște apă cu gheață.

– Rich tocmai îmi spunea o istorie interesantă, zise Freeman. Îl cunoști pe Gene Visser?

– Fost polițist? Sigur, deși nu știu cu ce se mai ocupă în ultima vreme.

– Acum este detectiv particular. N-o să ghicești niciodată cu cine lucrează.

Hardy putea să se prindă. Se încruntă. Se întoarse către Rich.

– Cum l-ai cunoscut?

Își ridică paharul și mai înghiți o jumătate de deget de vin.

– A venit la mine la birou într-una din zilele săptămînii trecute. A spus că lucra un pic pentru domnul Logan și nu voia să vadă că ne lăsăm tirîți într-o groază de acuzații urîte.

Freeman chicoti fără voioșie.

– Putem aduce asta în fața baroului și eu am s-o și fac. Dar scuză-mă, Rich, continuă.

Expresia acestuia era una de scuză.

– Ar fi trebuit să-ți spun, Diz. Am crezut numai că lucrul cel mai ușor ar fi să dau bir cu fugiții. Doar că sînt atît de sătul de toate astea.

– Ce anume?

McNeil oftă din tot sufletul.

– Acum cinsprezece, optsprezece ani, am dat-o în bară, m-am combinat cu o altă femeie. Secretara mea. Stupid, stupid, stupid. Dezgust pur. Sorbi niște vin. Oricum, am făcut-o. Ea a rămas însărcinată, a născut copilul. Sally a aflat. A fost îngrozitor, dar am rezolvat problema. A fost îngrozitor, repetă el. Iar fata, Linda... la naiba, nu a fost vina ei... oricum, pînă la urmă a trebuit să renunț la ea, în esență a trebuit să o plătesc din propriile noastre economii, să-i aranjez să-și găsească o altă slujbă...

– Iar acum te șantajează?

McNeil dădu din cap.

– Nu ea, Diz. Dar știi, principalul lucru pe care l-am vrut eu și cu Sally a fost să ascundem asta de copii. Făcusem o greșeală și plăteam pentru asta. Crede-mă, plăteam. Dar nu avea să ne destrame familia.

– Iar Visser a aflat despre asta?

O încuviințare din cap.

– Trebuie să fi mers să scormonească după mizerii despre mine la fosta mea companie. Fuseseră zvonuri, probabil niște resentimente. Am plecat cîțiva ani după aceea, dar oamenii își mai aminteau. Iar acum... Ridică neajutorat din umeri.

– Deci Visser a amenințat că le va spune copiilor tăi și că o va implica și pe Linda cu copilul ei, dacă nu aveai să ajungi la o înțelegere. Hardy se lăsă pe spate, gîndindu-se. Știi, Rich, nu e un subiect de prima pagină. Ai avut o aventură, tu și soția ta v-ați împăcat, îți pare rău.

McNeil privi peste masă.

– Știu. Asta spunea și David. Numai că după tot acest timp, auzind-o de la Visser, știind ce fel de persoană este Manny Galt, ce altceva ar mai putea face... cred că am intrat în panică.

– Complet de înțeles. Freeman controla situația, iar aici era exact punctul unde voise să-l aducă pe McNeil. Oricum, Diz, i-am sugerat ca el și Sally să-și adune laolaltă familia – poate nu și nepoții, doar copiii. Ar trebui, pur și simplu, să le pună – simplu, cîstit, umil – totul în față. Își deschise inima în fața lor, de dincolo de masă. Vor înțelege, Rich, îți promit.

– Știu. Îmi dau și eu seama acum. Cred că ar înțelege.

– Bineînțeles că ar înțelege.

Își dusese mîna la frunte, ca și cum ar fi vrut să alunge o durere de cap prin frecare. Sentimentele lui erau foarte ușor de citit – în sfîrșit, avea să se rezolve totul. În cele din urmă își ridică privirea.

– Deci, voi amîndoi băieți, credeți că ar trebui doar să aștept?

– Cîteva săptămîni, asta-i tot, spuse Freeman.

Hardy adăugă:

– Poți oricînd ajunge la o înțelegere. Nu trebuie să se ajungă vreodată la un proces penal.

– Chiar n-aș vrea asta. Mai curînd aș vinde clădirea.

– Asta e decizia corectă, spuse Freeman cu convingere. Ni-meni nu te-ar putea învinovați. Dar hai să nu spunem nici un cuvînt despre asta pînă la... hai să zicem, întîi martie? Trei săptămîni. Cum ți se pare?

McNeil recunoscuse meritele deciziei lor, apoi clătină din cap.

– Aș putea face asta.

Imagini, mirosuri, sentimente începeau să străpungă ceața.

Cole nu-și mai amintea ultima dată cînd simțise vreun fel de foame cu excepția poftii nesățioase de droguri. Dar după întîlnirea din această dimineată cu avocatul lui căpos, l-au dus înapoi în celula lui și și-a dat seama că era lihnit. Își primise pastila de la infirmier, apoi își mîncase cele patru felii de pîine albă, paharul de lapte, sucul de portocale, cei doi cîmați, cele două ouă de la micul dejun cu doar trei ore mai înainte, dar acum număra minutele pînă la unsprezece și jumătate, cînd aveau să-i aducă prînzul.

Ca acuzat de o crimă capitală, era încă separat de restul deținuților, într-un fel de aripă cu șase celule, cîte trei de fiecare parte a unei zone comune de trei pe șase metri, pe care nu le era permis să o folosească. El era în dreapta în partea din față, cu doar un singur „vecin“. Cole nu îi știa numele. În gînd îl numise Jose, un tip mexican bine făcut, ca de oțel, tatuat, care își petrecea tot timpul făcînd flotări sau privind televiziunea publică funcționînd șaisprezece ore pe zi, deasupra zonei comune, în mijlocul blocului de celule.

Acum era un concurs în desfășurare, iar el stătu la bară pe una din perioadele dintre reclame, apoi renunță. Jose făcea din nou flotări, iar Cole îl privi pentru o vreme înainte de a hotărî că asta n-ar fi cel mai rău mod de a petrece niște timp. Se lăsă la pămînt și făcu zece înainte de a deveni un pic mai dificil. Cînd ajunsese la douăzeci era terminat, cu mușchii pieptului și bicepsii, în halul în care erau, nemalezistînd la efort. Se uită vizavi,

iar Jose încă mai băga metodic, cu capul întins într-o parte pentru a urmări televizorul.

Cole zăcea pe betonul rece, trăgându-și răsufierea. Urînd ceea ce devenise.

Nici măcar nu i se mai părea o amintire. Își putea închide ochii și aminti perfect, faptul că avea șaispe ani – mai ieri – el și Steve Polacek în garajul lui, marele lor pariu pe douăzeci de dolari pe cine avea să facă primul de două ori atîtea flotări cîte kilograme avea. Șaizeci de kilograme, asta era Cole. Polacek era cu trei kilograme mai greu, cerea un avans.

Pentru o vreme, își aminti, *încălzirea* lor fusese de cîte cincizeci de flotări. Cincizeci! Nu-și putea aminti cine cîștigase pariul – dacă vreunul din ei ajunsese vreodată să le facă pe toate. Probabil că amîndoi – așa erau ei pe atunci.

Dar își amintea garajul. Nu își parcau niciodată mașina în el, nici chiar iarna. Doar uneltele tatălui său pe perete, bancul de lucru, masa de ping-pong de pe mijloc. Biciclete și patine, schiuri și mingi, și echipamente sportive peste tot. O familie destul de sportivă pînă la moartea tatălui său. Sora lui, Dorothy, antrenîndu-se cu el acea întreagă vară în care fusese acasă înainte de facultate. Aveau să schieze de-a lungul țării, de la Des Moines la Iowa City cînd avea să se întoarcă în vacanța de Crăciun.

Cole își ridică obrazul de pe podea, își trase brațele sus lîngă umeri, împinse. De data asta, îi era și mai greu.

Întorcîndu-se pe o parte, se ridică, apoi își trase salteaua de pe cadrul ei de beton pe podea. Se rostogoli pe ea, își puse mîinile la ceafă, încercă un abdomen. Odată, demult, putea cu adevărat să facă abdomene – șaizeci pe minut. Polacek nu-l putea atinge.

Începu din nou rapid. Din nou slăbi ritmul după puțin, dar se forță să ajungă la cincisprezece, apoi la douăzeci. Nu avea să accepte mai puțin de douăzeci, deși la ultimele cîteva simți că i se rupea ceva pe dinăuntru. Dar ajunse acolo, se întoarse pe o parte ca să nu-l vadă Jose, trase cu lăcomie aer în piept și-și închise ochii.

Clanțanitul ușii dintre exterior și zona comună îl scoase din reverie. Cole moțâise pe perioada celor douăzeci de minute care

le erau permise deținuților în zona comună în fiecare dimineață. Doi paznici cu căruciorul în care se aflau rațiile de prînz lovira din nou în ușa exterioară.

– Înapoi în camerele voastre, fetelor!

Cînd toată lumea se întoarse acolo unde trebuia să fie, gardianul băgă codul pe care îl avea în cutia din exterior, iar ușile celulelor se închiseră înapoi. Văzînd salteaua pe podea și pe Cole șezînd cu picioarele încrucișate pe ea, paznicul care distribuia tăvile nu se putu abține să nu-l ia la mișto.

– Organizezi un picnic, Alice? întrebă el. E o zi frumoasă pentru asta. Îi împinse tava pe sub ușă.

Cole abia dacă-l auzise și oricum nu-i păsa.

Eric era asistentul social care împărțea pastilele – se opri la ușă. Asta era prima doză pe care Cole îi spusese că avea să o sară – avea să-și ia doza obișnuită din nou la cină – iar Eric voia să verifice dacă Burgess se adaptase acestui fapt. Se adaptase.

Apoi, în sfîrșit, mîncarea. Dacă mai devreme Cole simțise cum îl roade foamea, asta nu era nimic în comparație cu acum cînd avea mîncarea chiar în fața lui. Toate mesele de la închisoare includeau patru felii de pîine albă și patru porții de unt. Untul era moale, călduț, așa că întinse o bucatică pe una dintre felii, o făcu sandvici și o băgă întreagă în gură. Pe cînd mesteca, se uită în jos la tavă. Astăzi, prînzul era compus din două pîrjoale în sos, morcovi și mazăre amestecate, piure de cartofi cu și mai mult sos, compot de piersici de la conservă într-un castro-nel de plastic, lapte și două prăjiturile glazurate cu ciocolată.

Pîinea îi alunecă pe gît. Cole înfipse atît de tare furculița de plastic în carne, încît o rupse. Nu conta. Folosi lingura, mai luă cîteva înghițituri, începu să savureze, să guste – îmboldit de mirosul de neuitat al sosului, să-și amintească.

Bucătăria lui Polacek. O zi de iarnă, după-amiaza tîrziu, zăpadă afară. O gustare după școală și înainte de hochei, mama lui Polacek turnîndu-le sosul reîncălzit peste pîine și feliile de pîrjoală reci.

Polacek. Nu se gîndise la el de ani de zile, iar acum se trezi că se întreba pe unde mai era vechiul și cel mai bun prieten al lui. Cu siguranță, nu într-un loc precum acesta. Probabil că avea o slujbă pe undeva, era poate chiar și căsătorit. Polacek avînd copii? Imaginează-ți.

În ultimul an de liceu încetaseră să mai fie prieteni din cauza drogurilor – marijuana pe atunci. Polacek chiar credea că era iarba ucigașă. Nu voia să aibă deloc de-a face cu asta. Și atunci, Cole începuse să iasă cu ceilalți băieți – Reece, Baugh, Neillsen, Parducci.

Baugh era cel mai bun dintre ei. Fusesse chiar prieten cu Polacek înainte, așa cum fusesse și Cole. Elevii cei buni pe durata școlii primare, din echipa de juniori, de la cercetași. Apoi, după ce tatăl lui Cole murise, cînd Cole încerca să treacă prin acea perioadă întunecată, Baugh îl „corupsese“ pentru prima dată. Fără îndoială că avusese intenții bune – așa era Baugh – încercînd să-l facă pe Cole să aibă o părere mai bună despre viață acum că sora lui plecase la colegiu, iar tatăl lui se dusesse definitiv. Hei, viața nu e ușoară. Oamenii au nevoie să rîdă, să se simtă în al nouălea cer, să uite de ei înșiși. Moartea tatălui său fusesse o chestie de necrezut.

„Marijuana, mare scofală. Hai, Cole, e complet inofensivă. Marijuana n-a ucis niciodată pe nimeni.“

Baugh era totuși mort de patru ani.

Polacek, încercînd să-l facă să renunțe de cîteva ori, venind pe la el pe acasă, îngrijorat de cît de mult se schimbase Cole.

Da? Păi, oamenii se mai schimbă. Cole nu era dependent de nimic. Se putea opri oricînd ar fi dorit. Ceilalți tipi – Reece, Neillsen, Parducci – mama lui ținea legătura cu mamele lor. Ultima dată cînd auzise Cole, Reece era polițist la ei în oraș. Știa că Neillsen lucra la General Motors. Parducci mai juca încă, cel de-al doilea an în Triple A, cu posibilitatea de a ajunge printre cei mari.

Spunîndu-și, pe cînd ștergea ultimele rămășițe de sos: „Nu i-a făcut dependenți pe nici unul dintre ei. Nu m-a făcut nici pe mine. Nu marijuana“.

O altă străfulgerare – ultima oară cînd îl văzuse pe Polacek. O petrecere la Notre Dame. Cole se lăsase după un semestru, iar mama lui îl trimisese în vizită la vechiul lui prieten, cu mesajul subliminal că poate avea să vadă cît de bine îi mergea lui Steve și să-și îndrepte purtarea. La fel de subtil ca o bombă. Dar se dușese. Lui Cole i se părea că nu era nici pe departe dependent. Asta e doar recreațional, asta-i tot – singurul mod pe care îl mai cunoaște, dopajul constant. Dar poate să renunțe oricînd.

Este uimit de Steve, acum membru al unei frății, cu tricoul lui cu crocodili, bînd bere, dansînd cu Hootie. Pur și simplu atît de *inconștient*, atît de naiv. În timp ce Cole, în acea seară, era regele...

Era și fata asta, o oarecare. De acum lua deja cocaină ori de cîte ori putea pune mîna pe ea, mai și distribuia cîte un pic pentru a-și acoperi costurile. Așa că el și fata asta sînt amîndoi în baia de la etaj. Și-au aranjat drogul în linii, cînd unul dintre idi-oți intră și imediat după aceea, iată-l și pe Polacek, furios, dar calm, ținîndu-i o predică despre cum el era doar *oaspete* acolo și despre cum abuzase de prietenia lor. Cole trebuie să plece *chiar acum!* Nu pot să ia cocaină aici. Colegiul le-ar putea închide sediul. Și-ar putea pierde autorizația.

Cole care o luase razna – jumătate din doză risipită de acum, împrăștiată cu toată agitația. „Cui îi pasă, Steve? De oricare dintre astea?” strigase la el.

„Tuturor de aici, Cole. Tuturor celor care încearcă să facă ceva în viață.”

Polacek, lașul. Nu l-a mai văzut niciodată și cale bătută! Toți, cel mai bun prieten pe care îl avusese vreodată.

– Hei, Alice! Ai terminat? Ce s-a întîmplat? Au pus prea mult piper pentru gustul tău în aia?

Cu zece ani înainte, pe vremea cînd Sharron Pratt fusese consilier municipal, ea făcuse campanie pentru adoptarea unei schimbări obscure în legea municipală referitoare la anunțurile de afaceri în ziarele locale. Anterior, dacă voiai să înregistrezi o *Declarație pe numele unei companii fictive*, un *Aviz pentru o cerere de a vinde băuturi alcoolice*, o *Înștiințare de executare silită* sau un număr de alte avize legale, legea îți cerea să publici această informație în oricare ziar cu un tiraj vîndut de cel puțin o sută cincizeci de mii de exemplare.

Sharron îi convinsese pe ceilalți consilieri că această lege discrimina pe nedrept ziarele mai mici, mai ancorate în comunitate, care proliferau peste tot prin oraș și care nu puteau avea nici un venit de pe urma acestei piețe atît de profitabile. În mare parte ca urmare a eforturilor ei, legea fusese modificată astfel încît să ceară apariția acestor anunțuri în orice ziar cu un *tiraj* de peste zece mii de exemplare, dintre care cel mai cunoscut ziar de limbă engleză era *Daily Democrat*.

Această modificare a legii îl transformase în milionar pe Chad Lacey, editorul lui *Daily Democrat*, prieten și aliat politic al lui Sharron Pratt. Dintr-odată, jurnalul local al lui Lacey, distribuit gratuit pe rafturi sau aruncat pe peluzele caselor în mare parte numai în districtul Haight-Ashbury, se trezi că primește aproape trei sute de mii de dolari pe an numai din banii municipalității. Lacey își putea acum permite să angajeze un

redactor asociat cunoscut și să plătească și câțiva reporteri permanenți. Noua respectabilitate a ziarului făcuse distribuția posibilă în alte trei districte ale orașului – The Sunset, The Richmond, Twin Peaks – și ca *Democrat* să ajungă ziarul gratuit numărul unu din oraș.

Tirajul crescuse la douăzeci și cinci de mii de exemplare, iar el își făcea publicitate ca fiind vocea oamenilor – a celor asupriți, lipsiți de drepturi – prietenii politici ai lui Lacey și Pratt. De exemplu, înainte ca orice alt ziar să fie pus la curent, *Democrat* publicase un articol de cinci mii de semne despre situația tragică a unui cetățean lipsit de putere, care respecta legea, pe nume Manny Galt, care avusese încredere în proprietarul lui, plătindu-i în avans chiria cu bani gheață, în timp ce el se dusesse să aibă grijă câteva luni pe mama sa, care era pe moarte. Se întorsese din misiunea lui caritabilă pentru a se vedea evacuat din locuința sa pe termen lung, într-o flagrantă sfidare a decenței umane, dar și a legilor municipale reglementând chiriile, de către un investitor hrăpăreț, oneros și lipsit de inimă pe nume Rich McNeil. Puseseră o fotografie de-a bietului Manny pe prima pagină și arătase, într-adevăr, foarte trist și asuprit, călare pe motocicletă sa.

Acum Sharron Pratt era aplecată deasupra biroului și apăsa tastele de la telefon cu atîta putere, că întregul birou i se zdruncina. Dăduse drumul la difuzor, astfel încît vocea ei să bubuie ușor la celălalt capăt al firului.

– Trebuie să vorbesc cu domnul Lacey chiar acum. Da, este o problemă personală.

Asta era propoziția pe care o aveau pe post de cod – Pratt nu avea să sune la *Democrat* și să-și spună numele, pîrînd că îi dădea ordine editorului. Dacă ar fi făcut asta, ar fi produs daune fatale credibilității editorialelor sale obiective. Așteptă nerăbdătoare, uitîndu-se la ceas.

Trecu mai puțin de un minut.

– Iată-mă, spuse Lacey. Ce mai faci?

– Nu prea bine, Chad. Nu prea bine deloc.

– Ce s-a întâmplat?

– Întîmplat? Păi, să vedem. Poate e faptul că am vorbit înainte de discursul meu de săptămîna trecută de la Commonwealth Club. Îți aduci aminte de asta?

– Sharron...

– Îți amintești că mi-ai spus că te vei asigura că hotărîrea pe care aveam să o anunț în legătură cu pedeapsa cu moartea o să se bucure de mult sprijin în presă, va fi subiectul editorialelor, chestii de genul ăsta?

Lacey nu îi răspunse.

Pratt trase aer în piept și-și îmblînzi tonul.

– Și totuși, observ că ai păstrat o tăcere care sare în ochi, în timp ce colegii tăi de la *Chronicle* și în special Jeff Elliot, s-au distrat destul de mult pe socoteala mea. Ridică receptorul, vorbind pe un ton și mai măsurat. Cu siguranță că nu vreau să-ți spun cum să-ți conduci ziarul, Chad, dar aveam impresia că ești de partea mea. Te-am jignit cu ceva? Dacă am făcut-o, îmi pare rău, dar am cam așteptat ca tu să te implici.

Ea îi auzi oftatul pe fir.

– Păi, am avut niște probleme, Sharron. Presupun că ar fi trebuit să te sun mai înainte.

– În legătură cu ce? Ce fel de probleme?

Editorul făcu o pauză.

– Păi, drept să-ți spun, unii dintre reporterii mei... după cum știi, Sharron, noi nu prea am sprijinit pedeapsa cu moartea de-a lungul anilor.

– Păi, nici eu nu am făcut-o, Chad. Dar ăsta e un caz special.

– Știu că este, Sharron. Eu sînt de partea ta. Treaba e că nu ne prea dăm seama de ce este atît de special și că nu știm pe ce anume să accentuăm. A trebuit să blochez personal primul articol pe care l-am primit despre caz. Știi de ce? Pentru că suna destul de mult ca „Gura Tîrgului“ al lui Jeff Elliot.

– Cine era? Oricine ar fi fost, lucrează pentru tine, nu? Dacă nu scrie ce vrei tu, mi se pare că ai ceva influență.

– Nu contează persoana. E un reporter bun, a fost mult timp de partea ta. Nu-i place cazul, asta-i tot.

Pratt își strînse buzele, rupse o bucată de scotch de pe suportul de pe biroul ei, începu să-și ciugulească scame imaginare de pe fustă.

– Am o idee, Chad, zise ea. De ce nu facem un interviu exclusiv, tu și cu mine, unu la unu. Ideea e că, deși în general pedeapsa cu moartea nu e lucru bun, ea este singurul remediu pentru crime rasiale precum aceasta. Și nu face nici o confuzie, aceasta a fost o crimă rasială. Iar eu cred, Chad, că o crimă rasială ca aceasta cere o răzbunare a singelui.

Aproape că putea jura că îl auzea cum se gîndește la asta.

– Asta s-ar putea să meargă, spuse el în cele din urmă.

– A dracu' să fiu că da, răspunse ea. Noi doi, putem s-o facem amindoi să meargă. *Trebuie* să meargă.

Treya ar fi trebuit să înceapă proiectul pentru domnul Jackman – chestiunea *Grayson* – luni dimineată, dar firma fusese închisă pentru a putea participa cu toții la funerariile lui Elaine. Ca rezultat al colapsului lui Glitsky, nu fusese capabilă să se adune pentru a mai veni la muncă restul zilei. Știa că, în alte împrejurări, ar fi fost ceva de neiertat. Ea însăși n-ar fi trecut asta cu vederea. Și pentru a înrăutăți lucrurile, timpul pe care îl petrecuse acasă fusese complet neproductiv. Acum era miercuri după-amiază.

Cel puțin domnul Jackman părea să înțeleagă, dar ea se simțea îngrozitor din această cauză. Ieri venise la serviciu, dar lucrase numai vreo șase ore, toate la proiectul *Grayson*. Domnul Jackman avea dreptate, erau aproape cele mai obositoare socoteli de care avusese vreodată parte. După noaptea nedormită de luni, aproape că nu făcuse nici un progres și, în cele din urmă, își dădu seama că, dacă avea să meargă în acea seară la spital la locotenentul Glitsky – ceea ce după purtarea ei era o îndatorire sacră – urma să aibă nevoie de un pic de odihnă mai întâi. Așa că plecă din nou devreme.

În această dimineață venise animată de o nouă hotărîre, mersese direct în încăperea părăsită a asociaților, care era spațiul ei de lucru pentru noul proiect – șaptezeci și patru de cutii de carton pline de informații erau stivuite de-a lungul pereților, pe rafturile de bibliotecă, peste tot și începuse de acolo de unde rămăsese cu o seară înainte, de la cel de-al treilea dosar din carton gros din prima cutie.

Și nu putu s-o facă.

În patru ore și jumătate, estimă că muncise cu folos cam douăzeci de minute. La douăsprezece și jumătate, se uită la ceas, se uită la paginile împrăștiate în fața ei și ieși din încăpere.

Secretara era la prînz, biroul portarului – părăsit. Ușa lui era întredeschisă. Îl auzi vorbind la telefon. Conversația ajunsese la final, iar ea ciocăni în ușă și o mai deschise un pic.

– Domnule Jackman? Mă scuzați! Pot să vă deranjez o clipă?

El își ridică privirea, surprins. Avea încă mîna pe telefon, dar acum se opri, punînd receptorul în furcă.

– Doamnă Ghent? Ce pot face pentru dumneavoastră? Cum merge cu *Grayson*?

Ea își făcu curaj și îi spuse adevărul – că nu era proiectul de vină, ci ea. În aceste ultime zile irosea timpul firmei și după ce el fusese atît de bun cu ea...

El o opri.

– Ce te deranjează de fapt? întrebă el.

Ea trase adînc aer în piept și îl privi în ochi.

– Că nu mă pot concentra la nimic. Cu excepția lui Elaine. Restul lucrurilor – Glitsky și sentimentele ei referitoare la el – erau prea confuze pentru a fi menționate. Ea merse mai departe. Discuția pe care am avut-o amîndoi săptămîna trecută despre dușmanii ei, cum că i-ați fi cunoscut pe unii dintre ei. Ea făcu o pauză, își privi mîinile, apoi pe el, îi spuse că mersese să-l viziteze pe Glitsky spital. Am simțit că într-un fel eu provocasem asta.

– Ce anume? Infarctul lui?

O clătinare din cap.

– Știu că sună prosteste. Ridică din umeri. Pur și simplu, am simțit că trebuia să mă asigur că era bine.

– Și era?

– Părea bine. Splendid, de fapt, și clătină iar din cap. Dar el este încă îngrijorat în legătură cu cazul.

Fața lui Jackman deveni gravă.

– A spus de ce? Sau a motivat în vreun fel?

Ea se gândi la ce-i spusese el – că era ca și cum în sfârșit Elaine i-ar fi vorbit – și știu că nu putea explica pentru a se face bine înțeleasă.

– Nimic anume, dar motivul are strînsă legătură cu mărturisirea lui Cole – el crede că este fundamental contradictorie, poate chiar inadmisibilă.

– Pînă la punctul de a fi complet lipsită de valoare? Nu doar inadmisibilă, dar și neadevărată?

Ea ridică din umeri.

– Nu știu.

El își lungi gîtul, încordat.

– Dar tu ce crezi, Treya?

Ea nu-și dăduse încă bine seama, deși considera că era important faptul că un polițist cu experiența lui Glitsky crezuse destul de mult în teoria asta pentru a se lăsa suspendat.

– Cred că e un gol care merită umplut.

– Și asta se întîmplă cu poliția? Cu Glitsky?

Treya încă mai rezista impulsului de a face dezvăluiri. Poziția lui Glitsky de șef al Departamentului omucideri era un factor important, iar ea se trezi că nu dorea să minimalizeze asta. Așa că trase de timp.

– Păi, știți cum e. Au în custodie un suspect care a fost acuzat de crima respectivă... Lăsa concluzia neformulată. Ideea e că face asta pe cont propriu.

– Eliminînd orice alt suspect posibil în afara lui Burgess? Jackman se legănă pe scaun în spatele biroului lui.

– Da. Ezită, apoi se aplecă înainte. Ceea ce mă aduce la ce voiam să spun.

El așteptă.

– Probabil că eu sînt cea mai bună sursă din care să afle la ce proiecte lucra Elaine.

– Iar asta înseamnă?

– Cred că asta ar folosi în anchetă, dacă locotenentul e interesat.

Jackman își umplu plămîinii cu aer.

– Interesat de ce anume, mai exact? întrebă el atent.

– Dacă-mi iertați îndrăzneala, domnule, Elaine a fost una din achizițiile de primă mînă ale acestei firme. Mie mi se pare că este în interesul firmei să se asigure că ucigașul ei nu scapă.

– Interesul firmei, spuse el ezitant. În ce sens?

– Cole Burgess v-a răpit ceva, domnule. Locotenentul nu vrea ca el să scape nepedepsit pentru asta și cred că nici dumneavoastră n-ați putea suporta asta.

Știa că-l atinsese la coarda sensibilă. Cineva furase din ceea ce construise el din nimic și nimeni nu avea să scape cu așa ceva. O clipă, ochii șefului ei se luminară, iar ea își dădu seama că acum devenise o chestiune personală – cumva, ea îl făcuse să realizeze asta.

– Fa ceea ce ai de făcut, spuse el în cele din urmă. Taxează orele ca fiind treburi administrative.

Ea se ridică în picioare. Și patronul ei se ridică de pe scaun și veni de partea cealaltă a biroului. Acum stătea poate la cîțiva centimetri în fața ei. Treya îl privi în ochi.

– Ceea ce mă deranjează, spuse ea liniștit, este că nici măcar nu știam că avea dușmani. Știu că aveam încredere una în cealaltă. Cred că ea mi-ar fi spus.

Jackman se dădu înapoi o jumătate de pas. Își încrucișă mîinile și privi fix către ceva de deasupra umărului ei drept.

– Poate că dușmani e prea dur, spuse el. Mai degrabă rivali. Elaine avea o voință puternică, avea rezonanță. Voia să fie totul ca ea și obținea asta. Oamenii erau invidioși pe ea, o credeau cu nasul pe sus și arogantă. Faptul că nu era conștientă de această reacție – și nici că oamenii nutreau astfel de sentimente – nu

făcea decît să înrăutățească lucrurile. Poate că și tu ai trecut prin așa ceva? Chiar aici, în această firmă?

Și, bineînțeles, el avea dreptate. Ea încuviința printr-un mic zîmbet.

– Știu că-i putea călca pe unii pe bătăături, așa că, din acest punct de vedere, da, avea dușmani. Fața lui Jackman deveni brusc implacabilă. Eu eram unul dintre ei.

Se apropia seara, iar Ridley Banks se întorsese la locul faptei, unde fusese chemat și în zori.

Avusese o zi plină, concentrînd mai multă muncă investigativă de teren în ultimele zece ore decît ar fi făcut în mod normal într-o lună. Rezultatele erau amestecate, așa cum erau întotdeauna la Omucideri. Dar și extrem de provocatoare.

Victima fusese găsită moartă în camera 412 a hotelului Excelsior, de la intersecția străzilor Sixteen și Mission. În ciuda numelui său, Excelsiorul nu este ceea ce s-ar înțelege în mod normal prin hotel. Mai degrabă, clienții lui închiriau camere cu luna sau cu săptămîna, iar acestea aveau tendința să fie ocazional împrumutate de către cei care le ocupau pentru droguri, dar și pentru servicii sexuale, pileală, haine sau bani.

În acel moment, nu era înregistrat nici un oaspete în camera în care fusese descoperit cadavrul lui Cullen Leon Alsop. Ușa nu era încuiată cînd îl găsiseră. Totuși, echipa de la Omucideri care sosise îl identificase cu ușurință – portofelul ieșindu-i în afară din buzunarul din spate al blugilor, pe care încă îi mai purta. Mai avea asupra sa și nota de eliberare din închisoare și declarațiile pe propria răspundere, mototolite în buzunarele din față. Deci era Cullen, fără îndoială, iar numele lui Ridley se afla pe una dintre foi, așa că fu și el implicat în anchetă.

Inspectorul petrecu cîteva ore la locul faptei, punînd întrebări echipei care conducea ancheta. Apoi decise că ar fi fost mai bine să aștepte sosirea lui John Strout. Voia să discute cu legistul

înainte ca lucrurile să avanseze prea mult. Cu toate că destul de des se întâmpla să moară oameni datorită supradozelor de heroină – mai ales în acea zonă – în acest caz existau prea multe coincidențe pentru a-i fi pe plac lui Ridley.

Sergentul care făcea parte din echipa de anchetatori era de părere că mai fusese cineva cu Cullen, iar apoi, nu foarte surprinzător, când își dăduse seama ce se petrecea, fugise. Totuși, era surprins că lăsase punga de plastic marca Baggie cu o cantitate apreciabilă de pulbere albă încă în ea pe măsuta de lângă pat. Pentru orice toxicoman, chestia asta era mai valoroasă chiar decât aurul – în experiența sergentului de la CSI era ceva nemaiîntâlnit ca atât de mult drog să fie lăsat în urmă, indiferent de ce s-ar fi întâmplat în încăpere. Cullen mai avea și șase sute cincizeci și patru de dolari bani gheață, câteva țigări de marijuana și o cutie de chibrituri dintr-un bar numit Jupiter înghesuite în celălalt buzunar din față de la pantaloni.

Cînd veni Strout, fu nici mai mult, nici mai puțin decît el însuși, prudent, dar de ajutor. După ce examinase cadavrul și îi făcuse autopsia, plus toate dovezile care țineau de medicina legală, legistul avea să-și exprime în cele din urmă opinia despre cauza oficială a morții. Înainte de asta, Strout nu putea fi împins și nici nu era înclinat să facă vreo declarație oficială fără să fi avut timp să analizeze toate faptele. Dar erau cîteva păreri neoficiale pe care i le putea împărtăși unui inspector de poliție pentru a-l ghida în ancheta lui.

Prima era că rămășițele din pungă păreau să fie o formă neobișnuit de pură de heroină, posibil chiar „Alb de China“ aproape nediluat. Strout îi spuse lui Banks că, dacă asta era o mostră reprezentativă pentru ultimul gen de „marfă“ care inundase străzile, se puteau aștepta la cam șase supradoze, poate chiar mai mult, în următoarele cîteva zile. Nici Strout, nici echipa CSI nu putură găsi vreun semn de luptă, iar asta, pe lângă cauza posibilă a morții, îi sugera lui Strout că aveau, cel mai probabil, de-a face cu un caz de supradoză. O sinucidere accidentală, nu o omucidere.

Banks nu putea scăpa de sentimentul că asupra acestui punct legistul se înșela.

În următoarele două ore, vorbise cu toată lumea care se aflate în clădire și care nu reușise să scape înainte de a se răspîndi vestea că poliția se ocupa de asta. Dintre cele douăzeci și șapte de persoane pe care le interogă, paisprezece recunoscuseră că îl cunoșteau pe Cullen cel puțin din vedere, dar nici una dintre ele nu îl văzuse intrînd în clădire. Nici una nu recunoscuse apoi că ar fi fost la curent cu prezența lui acolo în seara precedentă.

„Managerul“ era un pitic fără dinți, trecut de cincizeci de ani, într-un halat verde-deschis și cizme de armată. N-avea nici cea mai mică idee despre cum intrase acel amărît de băiat în cameră. Era liberă. Vedeți? Mai avea încă cheia! Mult mai interesat de a fi despăgubit de municipalitate pentru chiria pe perioada în care aceasta avea să țină camera închisă pentru investigații decît era de moartea tînărului, managerul nu văzuse sau auzise nimic neobișnuit în ultimele cîteva zile. Bineînțeles, ar fi spus același lucru și dacă ar fi fost personal martor la cea de-a doua pogorîre a Duhului Sfînt.

În următoarele patru ore, Ridley îl sunase mai întîi pe vechiul său mentor, Glitsky, la spital. După aceea, blestemîndu-se pentru tot ce făcuse în ultimele zece zile, o luase de la început și-și amintise de cutia de chibrituri de la Jupiter. Avînd asupra sa o fotografie de la dosar, ajunsese la bar cam pe la două jumătate, iar cinci oameni, inclusiv barmanul, un avocat, un detectiv particular și doi băutori recunoscuseră fața lui Cullen. Da, fusese acolo, băuse cîteva pahare, păruse impacientat, dar nu făcuse nici un fel de scandal.

Ridley se bucurase să dea peste niște martori cooperanți. Cei cinci îi fuseseră de ajutor, stînd împrejurul lui la bar, încercînd să-l ajute să facă legătura între verigi. Avocatul și detectivul particular – Logan și Visser – erau siguri că părăsiseră barul înaintea lui Cullen, așa că nu puteau spune cînd plecase aceasta, dar ceilalți trei martori se puseseră de acord că victima plecase la puțin timp după lăsarea întinericului.

Acum Ridley se întorsese, pe străzile din apropierea hotelului Excelsior. Își scoase cămașa din pantaloni, își desfăcu șireturile de la pantofi și începu să meargă cocîrjat. În jumătate de oră își făcuse un prieten care îl îndreptase către unul dintre dealerii din zonă – Damien avea mașina parcată la un cvartal și jumătate de Excelsior și vindea punguțe foarte ieftine de heroină preambalată, dozată, dintr-un Buick Skylark strălucitor.

În alte cinci minute, neoanele care funcționau în oraș aveau să se aprindă. Ridley se uită pîmprejur pentru a se asigura că nu-l urmărea nimeni. Își băgă mîna sub haină și-și scoase arma și insigna, și merse pînă la mașină.

– Norocul tău, gunoierule, spuse el, că eu lucrez la Omucideri. Ieși afară foarte încet.

Dîndu-se înapoi pentru ca portiera să se poată deschide, Ridley aproape că făcu și el infarct. La dreapta lui, lîngă bara dreaptă de protecție, stătea un alt vagabond – a cărui față îi era vag familiară în lumina scăzută. Și el avea un pistol într-o mîna. Cu cealaltă întindea o insignă. Zîmbea într-un mod periculos.

Damien pusese deja un picior pe trotuar cînd celălalt bărbat țîșni în față dintr-un salt. Înșfăcîndu-l de guler, îl trase afară din mașină și-l aruncă la pămînt.

– Hei, omule, se smiorcăi Damien. Hainele mele, știi.

Cei doi bărbați își ținură pistoalele ațintite asupra lui.

– Damien, Damien, Damien, chicoti plin de înțelegere vagabondul cu insignă. Unii oameni n-o să se învețe niciodată minte. N-ai minte, asta-i problema? După atîta vreme nu poți încă recunoaște un polițist? Eu și cu tine n-am repetat scena asta de atîtea ori? Clătină din cap dezamăgit. Îți jur că e deprimant.

Se uită la Ridley, care continua să își țină încă insigna ridicată pentru a evita orice neînțelegere. Apoi reveni la Damien, care era încă la pămînt.

– Omul ăsta de aici, spuse el, arătîndu-l pe Ridley, este inspectorul Banks de la Omucideri. Lăsa să-i scape un zîmbet, vorbind peste umăr. Jan Falk. Narcotice. Am încercat să te prind pe cînd ieșezi din Jupiter, dar ai fost prea rapid. Îmi cer scuze dacă te-am speriat adineauri.

Ridley revenea cu picioarele pe pământ, apoi îl recunoscuse în cele din urmă pe Falk ca unul din cei doi băutori din Jupiter. Sub acoperire, îl păcălise de-a binelea.

— O să-mi treacă.

— Nu vrei să vă și pupați acum, băieți, sau ce? întrebă Damien.

Falk îi zîmbi din nou acestuia, apoi vorbi cu o voce afectată.

— Dacă vrem, Damien. De fapt, o să facem tot ce vrem și am impresia că inspectorul Banks vrea să-ți pună niște întrebări. Am dreptate, inspectore?

— Așa e.

— Păi, îl puteți întreba pe avocatul meu. N-am comis nici o omucidere.

Banks îi aruncă și el lui Damien un suris necruțător.

— Nici n-am spus că ai comis sau greșesc?

— Să-ți spun ceva, zise Falk. Acum o să le dau telefon unor prieteni de-ai mei și între timp o să vă las pe voi, băieți, să vă cunoașteți mai bine. Ce ziceți de asta, inspectore?

O jumătate de oră mai târziu, Damien părăsea aleea pe bancheta din spate a mașinii de poliție. Inspectorii Banks și Falk îi făcură la revedere din mâini, apoi merseră să se sprijine de bara de protecție a Skylark-ului, așteptînd camionul de remorcare al poliției, care să vină și să confişte mașina. De-acum rîdeau deja de asta.

— Ai fost al dracului de norocos că nu te-am împușcat acolo unde stăteai, spuse Banks.

— Știu. Mi-am dat seama de asta cu o clipă prea târziu. Numai că mi s-a părut o ocazie mult prea bună pentru a o trece cu vederea. Îl urăsc pe puțoiul ăla mic. Nu l-am mai văzut de cîțiva ani.

— Cum de ai știut unde mergeam?

— Ai spus Excelsior. Supradoză de droguri. Am ghicit. Eu sînt de pe aici, așa că nu mă învîrt prea mult prin preajmă, dar te-am văzut și m-am gîndit că ar fi amuzant să fac o plimbare prin vechiul meu cartier. Și, ca să vezi, am dat amîndoi peste Damien.

Ridley formulă asta cu grijă, nedorind să-și ofenseze un alt coleg polițist.

– Știi, pentru mine n-a fost prea greu de găsit.

– Nu, noi credem că îi ia cam juma' de oră unui tip nou, unuia dintre noi, pentru a-l găsi pe unul dintre ei. Apoi îi lăsăm în pace.

– Dar tu tocmai l-ai arestat.

– Asta a fost din pură distracție, inspectore. Avem douăzeci de Damieni numai pe acești doi kilometri și jumătate pătrați. Dacă nu ai fi intrat tu în contact cu el, n-aș fi făcut nimic. Ei țin pur și simplu pungile, nu merită deranjul. Singura lor valoare este aceea că pot să ne conducă la sursa lor, dar chiar și la acel nivel următor...

Era groaznic, dar asta era realitatea. Orice polițist știa că arestarea intermediarilor din traficul de droguri era în cel mai bun caz un expedient, o pacoste pentru toți cei implicați. Între Damien și furnizorul lui ultim (pe care Damien n-avea să-l întâlnească niciodată sau să-l cunoască, sau numai să fi auzit de el), erau probabil între șase și zece niveluri de intermediari, fiecare luându-și banii, majoritatea îndoind produsul.

– Oricum, voiai ceva de la el. Am crezut că l-aș putea face să aibă mai mult chef să fie cooperant. Ai aflat ce doreai?

Fu rîndul lui Ridley să ridice din umeri.

– Mă cam îndoiesc că agenții de asigurări îmi spun adevărul. Iar Damien se află undeva mai jos decît sînt ei situați.

– Ce voiai să știi?

– Dacă este ceva nou, super pur, pe străzi. De asta a murit tipul meu.

– Și el, Damien, ce-a zis?

– A spus că nu. Aceeași chestie tot timpul în ultima vreme. Garantat. Știi, trebuie să-ți spun, nu-mi vine să cred că îi dau nume de marcă chestiei ăsteia. Pungile alea pe care le avea Damien asupra lui. „Uimire divină.“ Isuse!

– Sigur, sînt tot felul de căcaturi grozave – „Nirvana“, „Somn chinezesc“, „Fetițe de catran“. Dar tipul tău a luat altceva?

– Legistul a spus – bineînțeles, neoficial – că el crede că era aproape pură. Și nu era în nici un ambalaj, ci pur și simplu într-o pungă Baggie.

Falk își dădu jos călcâiul de pe bara de protecție și făcu cîteva pași. Rămase acolo cîteva clipe, clătînd din cap încercînd să pună lucrurile cap la cap. Apoi se întoarse înapoi, ocolind mașina.

– De asta am ieșit să te caut după ce ai plecat.

– De ce?

– Pentru că urmăresc un fir în Jupiter. E multă cocaină care intră și iese de acolo, și, cum clientela e în majoritate formată din oameni ai legii, oficialitățile vor să vadă locul curățat înainte de a fi închis. Înțelegi ce vreau să spun?

– Da.

– Bine, deci ieri, petreceam o după-amiază liniștită cînd omul tău, Cullen, intră, așa cum am spus cu toții azi. Dar nu e numai *un pic* impacientat, ci se urcă pe pereți. Deci, e cam pe la jumătatea unei beri și se ridică și se duce la toaletă. Cîteva minute mai tîrziu, unul dintre tipii de azi – detectivul particular, Visser? – se ridică și se duce la toaletă. Acum, am fost și eu acolo, la toaletă, și e o numai o cabină, un pisoar, iar tipii ăștia doi stau acolo, îți jur pe Dumnezeu, cam zece minute înainte ca Visser să iasă primul și să se așeze înapoi în separeul lui. Desigur, vorbim de Jupiter, după-amiaza tîrziu, așa că nimeni nu dă nici o atenție. Cu excepția mea.

– Și ce?

– Acum, știu la ce te gîndești probabil. Încă un minut și iese afară și tipul nostru, Cullen Leon Alsop. Acum este „domnul dulceată“. Stă jos și-și termină berea, mai ia una în timp ce Visser și prietenul lui, avocatul, pleacă.

Ridley clătina din cap.

– Probabil că-mi scapă ceva. Asta nu era cocaină. Asta era heroină.

Dar Falk adulmecase ceva.

– Oricum ar fi, spuse el. Visser a fost acolo și i-a dat ceva. Apoi azi-dimineață tipul e mort? Nu m-am gîndit deloc la asta pînă cînd nu ai intrat tu și-ai început să pui întrebări. De îndată ce am văzut fața puștiului ăluia în poză, mi-a căzut fisa, știi?

– Cunososc sentimentul, spuse Ridley. Îl am acum.

– O „minte juridică decentă“? fluieră Frannie, impresionată. David chiar a rostit cuvintele astea?

– Pe fiecare dintre ele, în această ordine.

În spatele barului la Shamrock, Moses McGuire îi întinse pe nesimțite cumnatului său o „neagră și bronzată“ – jumătate bere Bass, jumătate bere tare, Guinness.

– Te lingusește, spuse el. Pun pariu că îți va mări chiria în următoarele câteva săptămîni. Ai să vezi.

Dar Hardy clătina din cap.

– A fost un compliment sincer. Trebuia să fii acolo. Mă îndoiesc chiar de faptul că și-a dat seama că a spus asta.

– Vorbim despre David Freeman? zise Frannie hotărît. Dacă a spus-o, poți fi sigur că și-a dat seama de asta.

– Linguire nerușinată, spuse Moses. Și nu prea grozavă, trebuie să remarc.

Hardy sorbi din berea lui.

– Mose, odată l-am auzit pe Freeman că e de părere că Oliver Wendell Holmes nu era prea prost. Dacă juristul cel mai important pe care l-a dat vreodată țara noastră nu era prea prost, iar eu am o minte juridică decentă, îți dai seama unde mă plasează asta.

– Cel puțin printre candidații eligibili pentru Curtea Supremă, spuse Frannie. Abia aștept.

– Mai degrabă printre cei care se vor trezi cu chiria mărită. Moses nu se lăsa convins. N-aș merge într-un loc scump la cină în seara asta. O să ai nevoie de bani.

Era seara în care obișnuiau să iasă în oraș. În mod normal, nu ar fi mers la Redwood Room de la Clift și după aceea la Charles Nob Hill. Într-o miercuri obișnuită s-ar fi întâlnit – Hardy venind din centru, iar Frannie de la ei de acasă, de pe Thirty Fourth Avenue, la Little Shamrock, care era la jumătatea drumului, la intersecția străzilor Ninth și Lincoln. Ar fi băut câte un pahar, de obicei la bar, cu Moses în spatele acestuia, apoi s-ar fi dus la cină oriunde aveau chef.

Un cuplu de tineri se așezase la bar în dreptul vitrinei, iar Moses se duse să le ia comanda. Hardy își puse mîna peste cea a lui Frannie, o strînse ușor, își ceru scuze și-și duse mîna la pagerul de la curea.

– Îmi pare rău. Am vrut să-l las în mașină.

– Acum, dacă tot n-ai făcut-o...

Dar ea se obișnuise cu asta – întreruperile permanente nu erau niciodată bine-venite, dar încetaseră să mai constituie o problemă. Cînd aveau să ajungă la cină, ea avea să-și amintească să-l roage să-și dea beeperul jos de la curea și să-l lase în torpedoul mașinii. Acum își puse mîna peste a lui și îl sărută ușor pe obraz.

– E în regulă, du-te.

El folosi telefonul din spatele barului, care, fu de părere, trebuie să fi fost ultimul telefon funcțional cu disc din California. Nu recunosc din prima numărul pe care trebuia să sune, iar asta era puțin neobișnuit – se putea ca mintea juridică a lui Hardy să fi fost doar decentă, dar în ceea ce privea amintitul numerelor de telefon aproape că avea abilitatea unui savant idiot, iar acesta i se părea nou.

– Banks, auzi el. Omucideri.

– Inspectore. Aici Dismas Hardy. Mulțumesc pentru că m-ați sunat.

Vocea nu era prea entuziastă.

– Sigur. Încerc să-i sun pe cei care nu mă găsesc. Ce pot face pentru dumneavoastră? Ați spus că locotenentul... Nu termină propoziția.

– Am discutat cu Abe în această după-amiază. A spus că poate acest Cullen Leon Alsop are legătură cu Elaine. Cu Cole Burgess.

– Poate. Vocea nu era prea încurajatoare.

– Înțeleg că istoria cu pistolul vi s-a părut un pic ciudată. Iar acum, o supradoză exact în ziua în care e eliberat...? Hardy sperase că la un moment dat Banks avea să intre în joc și să marșeze, dar înțelegea cauza reținerii lui și o respecta. S-ar putea ca cineva să fi vrut să-i închidă gura.

– Posibil. Banks era neutru. Strout înclină să considere că a fost un accident.

– Dumneavoastră ce credeți? Hardy tăcu o clipă. Asta nu funcționa. Nu reușea să ajungă la tînăr. Din punct de vedere profesional, mai erau încă în tabere opuse. Trebuia să găsească un mod de a umple prăpastia dintre ei.

Banks spuse:

– Păi... Era gata să pună punct convorbirii.

Hardy îl întrerupse.

– Vă aduceți aminte de zilele trecute de la înmormîntare, inspectore? Cînd l-ați întrebat pe Abe dacă era ceva ce puteați face?

Nici un răspuns.

– S-ar putea să fie asta. Tot ce vă rog este să-mi dați o jumătate de oră.

O altă pauză lungă. Apoi, vocea sună mult mai la obiect, deoarece ajunsese la o decizie.

– Am o întîlnire programată la care trebuie să ajung. Are legătură cu cazul. După aceea, m-am gîndit să merg și să-l văd pe locotenent la spital cam spre sfîrșitul orelor de vizită, poate pe la nouă, nouă și jumătate.

– Se întîmplă ca și eu să mă fi gîndit să trec pe acolo după cină.

Ăsta era un mod în care Ridley putea justifica tot ce avea de gînd să facă. Se părea că de asta și avea nevoie.

– Deci va fi doar o coincidență dacă ne vom afla amîndoi pe acolo cam în jurul aceleiași ore?

Vremea se limpezise și se încălzise ușor. Nu că ar fi fost mai plăcută, dar vîntul umed, mușcător, de săptămîna trecută se domolise și acum aerul era liniștit, iar stelele străluceau deasupra capului.

Hardy și Frannie găsiseră în mod miraculos o masă fără rezervare anterioară la Pan Y Vino, un restaurant italian care era printre favoritele lor, un pic mai sus de portul de agrement, iar cînd terminară cina, se hotărîseră să meargă la o plimbare. Discutaseră deja despre orice ar fi putut constitui o schimbare în viața copiilor lor, despre progresul pe care îl făcea Frannie cu cererile ei de înscriere la școală – renunțase la toate – despre mîncarea delicioasă pe care o mîncau, despre Moses, despre Abe, sănătatea și copiii acestuia. Chiar și despre Treya Ghent. Și despre ce fusese toată treaba aia, despre gradul de implicare personală care reieșea din apariția ei neașteptată la spital. Pentru asta era de fapt seara lor de ieșit în oraș – pentru a se pune la curent, pentru a păstra legătura. Vieți personale.

Se țineau de mînă, plimbîndu-se pe Union Street. Nu era încă opt și jumătate. Din cînd în cînd, se mai opreau să se uite la cîte o vitrină. În cele din urmă, Frannie îi strînse mîna soțului ei. Zîbind, își ridică privirea către el.

– Îmi pare rău? Ce este? întrebă el.

– Spuneam: „...Și apoi a murit bunica mea“. Cred că asta trebuie să fi fost ce ai auzit și ți-a atras atenția.

– Îmi pare rău, spuse el din nou. Cred că sînt puțin absent. Dar ea nu voia să-l critice.

– Bine, spuse ea, ai fost răbdarea în persoană. De-acum dacă vrei putem vorbi despre ce te roade.

Printre subiectele despre care puteau vorbi, în primii ani de cînd stabiliseră seara de ieșit în oraș, unul ajunsese să predomină – munca lui Hardy. Din cînd în cînd, se implica atît de tare în cîte un caz, încît îi sugera să meargă împreună cu mașina pînă la locul faptei sau poate să se oprească pe la închisoare pentru a sta de vorbă cu clientul lui. Obişnuiau să teoretizeze cazurile pînă la epuizare în timpul meselor pe care nici unul din ei nu le savura.

În cele din urmă, hotărîseră să nu mai discute despre cazurile lui pe perioada serii în care ieșeau în oraș. Se mai strecurau uneori în conversație, dar, în general, regula era respectată și, de fapt, păstrată cu sfințenie.

Dar ea avea dreptate. În această seară, Hardy de-abia dacă participa la diversele discuții despre familie sau de natură personală. Absent era prea puțin spus. Ea știa deja că la prînz, soțul ei și Freeman făcuseră niște pași de o importanță majoră într-unul dintre cazurile lui. Existau indicii că era implicat în niște cazuri care aveau, într-un fel sau altul, legătură. Avea să se întâlnească cu Glitsky în decursul acelei ore și să primească noi informații de la Ridley Banks. Se putea ca legătura să se clarifice. Numai la asta se putea gândi.

– Pur și simplu, nu vreau să-i irosesc timpul lui Ridley cu întrebări stupide, îi explică el. Oricum, fără Abe nici n-o să vrea să mă ajute. Nu vreau să ajung să îl ameninț, să-l fac să fie defensiv sau să-l sperii.

– Cum ai putea face asta?

– Dacă încep să vorbesc despre caseta video cu Cole, despre mărturisirea acestuia, o s-o șteargă.

– De ce?

– Pentru că Ridley este cel care a obținut-o. O mai susține încă, dar moartea lui Cullen face ca lucrurile să fie un pic cam ciudate. Nu știe cu adevărat de ce și nici eu nu știu. Abe și-a pierdut slujba din cauza ei, iar apoi aproape că a murit. Poate că toate astea au o legătură, poate nu, dar orice-ar fi, în sufletul lui Ridley se dau niște lupte.

– Iar tu sperii să îl aduci pe calea cea bună?

Hardy dădu din cap.

– Cu mintea mea juridică decentă, sper cel puțin să identific problemele. Poate.

– Care sînt...?

El se opri din mers. Era încă îndeajuns de rece ca oftatul lui să lase o dîră vizibilă de abur.

– Asta e problema. Nu știu, Fran. Mi-am stors creierii toată ziua, mai ales de cînd am dat peste legătura dintre Dash Logan și Elaine, care este desigur cazul lui Cole. Dar nu sînt convins că el a omorît pe cineva. Și chiar nu văd nici o legătură între Elaine și Rich McNeil. Nimic din toate astea nu are sens. Nimic nu are legătură cu excepția lui Logan, care pare să fie în centrul tuturor lucrurilor.

– Păi, spuse Frannie, dacă Abe avea îndoieli, iar acum are și Ridley – și nici unul din ei nu e exact de partea apărării – atunci poate c-ar trebui să te gîndești la faptul că Burgess îți spune adevărul.

– N-a fost inconștientă? Să fi dat doar peste ea după ce alt-cineva i-a făcut felul?

Ea ridică din umeri.

– Se putea întîmpla.

– „Se putea întîmpla“ nu se ridică la înălțimea prea multor standarde juridice, Fran. Nu pot argumenta astfel în fața unui juriu.

– Dar numai în fața unui judecător? Dar numai la audiere?

Hardy nu trebui nici măcar să se gîndească, își clătină capul în semn că nu.

– Audierea e o formalitate. Standardul care e avut în vedere este cauză probabilă, nu îndoială justificată. Torrey demonstrează asta, iar mărturisirea singură ar trebui să fie îndeajuns. Asta-i tot. Mergem la proces.

– Știu, știu, dar ascultă... Ochii i se luminară. E ceva în legătură cu acest anumit caz care produce tot felul de confuzii, chiar și în rîndul vostru, al profesioniștilor, nu-i așa? Trebuie să recunoști asta. Vreau să spun, Abe care s-a văzut pus pe liber din cauza lui? Haide, asta nu e normal. Acum Ridley Banks care e de acord să stea de vorbă cu tine. Chiar și tu, cu tot cu mintea ta decentă.

– Minte *juridică* decentă. Restul ei e deseori destul de indecentă.

– Bine, și totuși. Vreau să spun că poate vei fi capabil să-l convingi și pe un judecător de asta. Nu un juriu, ci doar o singură

persoană. Dacă ai putea să ridici toate întrebările în fața unuia dintre ei.

El privi în jos. Păru gata să vorbească de câteva ori, dar pierdu momentul. În cele din urmă, o privi.

– Problema e, Fran... asta ar presupune pînă la urmă că el nu a făcut-o, dar eu cred că a făcut-o. Ridică o mîină avertizînd-o să nu-l întrerupă. Nu spun că a intenționat asta. Nu cred că a plănuit asta. Poate că, în timp ce o ucidea, nu era *conștient* de asta. Dar o să-ți spun ceva: cu siguranță că el îndeplinește condițiile de mijloace, mobil și ocazie. Are opusul unui alibi. Vocea lui devenea tot mai tăioasă, mai neînduplecată. El e exact tipul de ratat jalnic care face greșeli și le strică tuturor viețile, iar apoi își dorește cu adevărat, cît se poate de mult, să n-o fi făcut. Poate chiar pînă la punctul de a crede propriile minciuni. Dar, cîstit vorbind, eu cred că merită să fie pedepsit pentru asta. Nu cu moartea. Nici măcar cu închisoarea pe viață fără posibilitatea eliberării condiționate, avînd în vedere că nimeni nu mai primește aici în San Francisco o astfel de pedeapsă. De fapt, de aia am și acceptat cazul. Dar ar trebui ca el să primească o perioadă destul de lungă la mititica, în timpul căreia poate că o să ajungă să mai priceapă cîte ceva.

– Dar probabil că nu.

– Probabil că nu, fu Hardy de acord. După legea probabilităților, probabil că nu.

– Deci ai să mizezi pe inconștientă?

– Iar asta, Fran, ar fi un mare triumf.

– Chiar dacă el nu e cel care a făcut-o?

– Dar el a făcut-o!

– El spune că nu a făcut-o, nu-i așa?

– Toți spun că nu ei au făcut-o. Avocații deștepți nici măcar nu întreabă asta.

– Dar dacă cea mai bună apărare pe care i-o permite legea este aceea de a demonstra că nu el a omorît-o pe Elaine, că la urma urmei spune adevărul, nu ar trebui să încerci să faci ceva? Altfel, poate c-ar trebui să-l pasezi altcuiva.

– Nu-l pasez nimănui altcuiva!

Ea îl lăsă să se gîndească bine la asta.

– Atunci cînd vei vorbi cu Abe și Ridley, poate chiar ar trebui să asculți ceea ce spun ei.

– De fapt, ăsta era și planul meu, dacă-ți vine sau nu să crezi. Ce credeai că aveam de gînd să fac?

Ea îl privi în ochi. Vocea îi era blîndă, fără nici o amenințare în ea.

– Credeam că erai mai degrabă în căutarea a ceva ce să contrazici, decît a ceva în care să crezi.

Rareori văzuse la soțul ei vreun semn al temperamentului de irlandez. O surprinse că acum el era pe punctul de a și-l pierde. Din cauza lui Cole Burgess? N-avea nici un sens, doar dacă nu cumva băiatul ajunsese să reprezinte ceva mai mult decît simplu caz.

Ea întinse o mînă și îi atinse brațul.

– Ce se întîmplă, Dismas? întrebă ea.

– Nu caut ceva în care să cred, asta cu siguranță că nu. Vocea lui era tăioasă.

– Atunci împotriva a ce argumentezi? Ce e atît de înspăimîntător?

– Ce e atît de înspăimîntător? repetă el. Cum poți măcar să mă întrebi asta? Asta vreau să știu. Nu ți-l poți închipui vreodată pe dragul și micul nostru Vin în postura în care se află Cole? Sau chiar pe Beck? Nu crezi că asta e înspăimîntător?

Ea îl strînse și mai tare de braț.

– Asta nu se va întîmpla, Dismas. Nu are nici un sens.

– ăsta e și nenorocitul meu de punct de vedere, Frannie. Nu trebuie să aibă sens. Uneori se întîmplă pur și simplu. Se întîmplă pur și simplu.

Și, brusc, motivul spaimei lui i se revelă și ei. Alb, educat, făcînd parte din clasa de mijloc, crescut de părinți iubitori, Cole Burgess era viziunea proprie și personală a lui Dimas despre diavol, personificarea tuturor lucrurilor de care se temea și pe care nu le putea controla. Propriii copii puteau să ajungă exact ca și Cole dacă nu erau permanent vigilenți și, poate, și chiar dacă

erau. Și mai presus de asta, pericolele de pretutindeni din lumea modernă – amenințarea violenței întâmplătoare, teroarea de afară, din noaptea întunecată. Tragedia inerentă oricărui moment de slăbiciune temporară – motivul pentru care lupta nu trebuia abandonată niciodată, pentru nici o clipă.

Frannie își ridică mîna pentru a-i atinge fața, dar el se dădu înapoi, după toate semnele supărat pe ea. În timpul ce vorbise, se făcuse roșu la față. Probabil, oamenii care treceau pe Union Street credeau că ei doi se certau.

– Dismas? spuse ea blînd.

El era furios. Lacrimi de furie îi apăruseră în ochi, dar clipea cu hotărîre încercînd să și le stăvilească. Ea merse către el, îl cuprinse în brațe și îl îmbrățișă strîns.

– E în regulă, spuse ea. Totul va fi bine.

Se adunaseră cu toții în jurul patului lui Abe. Isaac îl așteptase pe Jacob cînd sosise de la Milano, iar cei doi veniseră la spital direct de la aeroport. Nat și Orel se aflau deja acolo – prima dată cînd întreaga familie era împreună în aproape doi ani. Erau numai ei cinci, dar nu conta. Deoarece dezvăluirile legate de Elaine fuseseră făcute, se vorbea mult despre ea.

Cu puțin înainte de ora nouă, apărură și Hardy și Frannie, arătînd un pic cam fără vlagă. Amîndoi se bucuraseră să-l vadă pe Jacob, la fel cum se bucuraseră să-l vadă și pe Isaac cu o seară înainte, dar după o vreme atmosfera deveni încordată. Faptul că Hardy îl aștepta pe Ridley Banks ca să vorbească despre Cullen Alsop, iar acesta nu apăru, nu fu de ajutor. Și, în afară de asta, dată fiind prezența lui Nat și a băieților, oricum nu era momentul potrivit pentru a discuta despre cazuri de omucidere.

În jurul orei nouă patruzeci și cinci toată lumea plecă acasă.

Glitsky se lăsă pe spate în patul lui și închise ochii. În seara asta era obosit. Simțea o durere în regiunea inghinală, acolo unde îi introduseseră lichidul pentru angiografie în artera femurală. Bășicuțele de pe piept – amintiri rămase de la defibrilație – îl mînceau

neplăcut. Îl pusese să ia niște medicamente pentru subțierea sîngelui și se mai simțea încă sleit de puteri datorită sedativelor.

Avea impresia că își simțea inima, că prezența fiilor și a tatălui său o umpluseră pînă peste capacitatea ei. Mai devreme, înainte de sosirea familiei Hardy și după primul șuvoi de întrebări și răspunsuri despre Elaine, îl rugase pe Jacob să le cînte un cîntec cu noua lui voce „lucrată” în Italia, apoi îl surprinsese dorind să audă nu ceva din repertoriul de operă, ci *Unchained Melody*. Cîntase atît de frumos, încît asistentele și vizitatorii altor pacienți intraseră în salon, iar cînd terminase, îl aplaudaseră.

Melodia îi reveni acum în minte. Fusese cîntecul lui Flo, dar imaginea pe care o contempla acum în memorie nu mai era cea a fostei sale soții. Deschise ochii, luă volumul de povestiri, scoase cartea de vizită a Treyei și se întinse după telefon.

Încă purtînd halatul din sala de operație, Jonas Walsh stătea la masa de la cafeneaua de la St. Mary. Ziarul lui era întins pe fiecare colțișor de suprafață disponibilă, cu toate secțiunile separate. Tava conținea rămășițele gustării lui de dimineată – un bol gol în care fusese salată de fructe, farfuria pentru pîine prăjită, trei pahare de suc goale. Stătea rezemat de scaun, la ceva distanță de masă, cu una dintre glezne sprijinindu-i-se pe celălalt genunchi. Își ținea ceașca de cafea la depărtarea unei lungimi de braț. Pentru un singur om, ocupa foarte mult spațiu. Era ora zece și jumătate dimineată, iar cele patru operații de hernie pe care le avusese programate decurseseră fără incidente, ca întotdeauna.

Cu toate acestea, afișa un aer foarte nemulțumit. Ura să se afle aici, dar idiotul care făcuse programarea în sălile de operație nu fusese în stare să-i interneze toți pacienții, deși el îi avea pe toți frumos aliniați, așteptînd. Cu toate că fuseseră cîteva anulări, spitalul nu reușise să-i umple timpii morți și cînd ai și numai două zile pe săptămînă în care operezi, e mai bine să fii sigur că sînt folosite la maximum. Dar acum, în loc de zece hernii pentru azi, avea numai opt – ceea ce însemna trei mii două sute de dolari duși pe apa sîmbetei. Plus că mai trebuia să îndure și o mult disprețuită pauză de cîteva ore înainte de a începe să facă iar bani cu alte patru operații în acea după-amiază. În ritmul asta, n-avea să-și plătească niciodată împrumuturile la bancă.

Cel puțin ar fi putut să-i reprogrameze mai devreme două operații pe care avea să le facă după-amiaza tîrziu și să plece mai

repede. Dar nu. Nici gând. Avea să se plîngă la administrator. Să facă astfel încît să se ocupe altcineva de programări, cineva care să aibă o idee, ceva.

Termină de citit paginile de sport și le înșfăcă pe cele despre afaceri, din care realizează că acțiunile lui rămîneau jos. Clătînd nemulțumit din cap, își duse ceașca la buze și sorbi. Cafeaua se răcise, iar el înjură.

– Scaunul ăsta e ocupat? Un negru mare, cu nasul ascuțit și o cicatrice pe buze dădea tîrcoale colțului îndepărtat al mesei. Avea o ținută neglijentă, o expresie relaxată și-și ținea mîinile în buzunarele hanoracului. Avea nevoie de un bărbierit, iar Walsh crezu că detectează o ușoară paloare a pielii, o nuanță apropiată celei de icter în albul ochilor lui.

Era oare bolnav?

Oricum, nu era bine-venit. Jonas privi în jur ostentativ. În cafenea mai erau cam zece persoane și patruzeci de mese libere.

– Îmi pare rău. Sînt ocupat, spuse el. Nu aici, amice, da? Privirea îi alunecă înapoi la ziar.

– Sînteți Jonas Walsh? omul se așezase pe un scaun, făcuse loc pe masă în fața lui.

O căutătură întunecată.

– Sînt *doctorul* Walsh, așa este. Și tocmai v-am spus că sînt ocupat.

– Da, pot să văd asta, răspunse bărbatul calm. Aș putea să-mi scot insigna și să v-o arăt, dar poate c-ați găsi asta jenant.

Walsh lăsă ziarul jos cu un foșnet, se holbă o vreme. Apoi zise:

– Tu ești Glitsky.

– Așa e.

– Tatăl lui Elaine. Walsh îl fixă cu o privire provocatoare.

– Cred că s-a dus vestea. Tu cum de ai aflat despre asta?

– Cum crezi? Noi nu aveam secrete. Eram logodiți, știi – s-ar putea ca și tu să fi auzit asta.

Glitsky clătina din cap.

– Din acest motiv stăm acum de vorbă. Și erați fericiți? Totul era în regulă în ceea ce privea relația voastră?

– Da. O pauză. Desigur. Așteptă ca Glitsky să continue, iar când acesta nu o făcu, mai adăugă. Sigur, de ce nu?

– Fără motiv. Glitsky îl privi cu intensitate de peste masă. Avea expresia lui cea mai binevoitoare și, în cele din urmă, aceasta îl făcu pe Walsh să cedeze.

– Ce e? întrebă doctorul. Ce vrei?

– Ce vreau este să completez niște spații goale. Știi că avem un suspect în custodie, dar nu știm din ce motiv se afla Elaine la acea oră în centru. Nu știm cu cine se întâlnea, dacă suspectul nostru o cunoștea cumva. O ridicare din umeri. Toate astea. Dacă voi doi nu aveți secrete unul față de celălalt, poate ai putea să ne ajuti.

– Bineînțeles că aș vrea să vă ajut dacă pot. Walsh își strînse buzele, își aruncă fugar ochii către colțurile camerei, apoi reveni la locotenent. Când vorbi, își regăsise vocea profesională, curtenitoare, plină de tact. Îmi pare rău dacă am fost nepoliticos adineuri. Am avut câteva săptămâni dificile.

– Îmi închipui. Îmi pare rău. Făcu pauză câteva clipe. Deci, duminică, în noaptea în care nu a venit acasă, te așteptai ca ea să întârzie în oraș?

– Mai mult sau mai puțin. Da, cred că da. A sunat și a lăsat un mesaj.

– Nu erai acasă?

– Nu. Am luat micul dejun în Sausalito, apoi ea s-a dus la muncă, iar eu am făcut o lungă plimbare cu bicicleta pînă la Tamalpais, de unde m-am întors prin Lucas Valley. E singurul exercițiu fizic de care am parte.

– Ai mers cu cineva?

Walsh urî întrebarea și păru tentat să răspundă tăios, dar, în cele din urmă, clătină din cap resemnat.

– Nu. M-am dus singur.

– Deci te-ai întors acasă – în Tiburon, nu? – și aveai un mesaj? La ce oră era asta? Când te-ai întors?

– Cinci jumate sau șase. Abia se întunecase.

– Iar mesajul spunea că ea n-avea să ajungă acasă pînă după ora trei dimineța?

Întrebarea îl încetini.

– Păi, nu, nu în mod specific. Doar că avea o întâlnire și avea să întîrzie un pic. Unde intră ora trei în toate astea?

– Cam atunci am ajuns să te anunțăm. Glitsky facu un efort încercînd să zîmbească. Și totuși, a spus că avea să întîrzie puțin, nu?

Doctorul se lăsă pe spate din nou, luă o pauză calculată.

– Unde vreți să ajungem cu asta, locotenente?

Glitsky se gîndi că era o întrebare îndreptățită.

– Păi, dacă ai crezut că avea să întîrzie numai puțin, dar ea nu ajunsese pînă pe la, să zicem trei... Cu siguranță că Walsh înțelesese ce urmărea.

– Aș fi chemat poliția pînă atunci. Aș fi fost îngrijorat.

– Întrebarea mi-a venit pur și simplu în minte, asta-i tot.

Walsh mai petrecu un minut pentru a se decide dacă avea să mai răspundă și la alte întrebări prostești, retorice, din partea poliției. Cînd vorbi, i se simți din nou nemulțumirea în voce.

– În primul rînd, m-am dus la culcare la nouă și jumătate. Făcusem mulți, mulți kilometri la deal în acea zi. Eram obosit și a doua zi dimineța trebuia să merg la serviciu. În al doilea rînd, întîlnirile lui Elaine se prelungeau adesea, uneori pînă foarte tîrziu. Deci nu, nu eram îngrijorat.

– Iar ea nu a spus cu cine se întîlnea?

– Atunci nu. Dar știam cu cine se întîlnise în acea zi mai devreme. Dintr-odată, altceva îi reținu atenția. Știți, mi se pare că a trecut destul de mult timp de la comiterea faptei pentru a începe să puneți astfel de întrebări.

– Ai dreptate. Dacă n-am fi avut un suspect, ne-am fi ocupat de asta mai devreme. Acum nu căutăm cu adevărat pe cineva. După cum am spus, completăm numai niște spații goale. S-ar putea să nici nu avem nevoie de nimic din toate astea. Sînt doar garnitura. Și totuși, am vrea să avem un caz pe cît de puternic cu putință. Asta are vreun sens?

– Evident.

– Bine. Făceau progrese. Glitsky își lipi palmele. Deci întâlnirea de mai devreme din acea zi, cu cine era?

– Chiar nu știi?

– De unde să știu?

– Pentru că era vorba de voi, băieți.

Glitsky își arată surprinderea.

– Poliția.

Walsh îi explică despre îndatoririle de maestru special ale lui Elaine din cazul de fraudă în asigurări al rușilor. Ea mersese cu o echipă de polițiști pentru a pune în aplicare un mandat de percheziție la biroul de avocatură al lui Dash Logan.

– Duminica?

O ridicare din umeri.

– E limpede că prima dată când merseseră cu toții la el la birou, Logan fusese o scîrbă. Nu voia ca nimeni să se uite prin dosarele lui, nu i-a spus lui Elaine unde se găsea nimic, asta în cazul în care știa.

– De ce n-ar fi știut?

– Deoarece – și asta din spusele lui Elaine – nu erau puse în nici un fel de ordine. Elaine a spus că nu mai văzuse niciodată un alt birou de avocatură ca ăsta. Ea crede... ea credea... că el probabil se droga sau ceva asemănător. Logan.

Glitsky ridică din umeri. Mulți oameni luau droguri. Dacă nu omorau oameni din cauza asta, nu era omucidere, așa că nu era treaba lui.

– Oricum, continuă Walsh, atunci au mai găsit cîțiva ruși, cazuri de care se ocupa Logan. Și-au zis că de data asta avea să fie mai ușor să facă percheziția, dacă nu era nimeni acolo în afară de el. Așa că l-au trezit de la el de-acasă, l-au adus la birou și i-au arătat mandatul.

– Chiar au mers la el la birou? În duminica aia?

– Nu știu, locotenente. Presupun că da. Așa plănuiau. Probabil c-ai putea afla mai ușor decît mine.

Ăsta era adevărul, așa că Glitsky îl acceptă mîhnit.

– Și n-ai mai primit nici un semn de viață de la ea?

Walsh își mușcă buza de jos. Dintr-odată Glitsky îl simți că era copleșit de emoție.

– Nu. Doar ultimul mesaj. Știi, e caraghios, dar nu m-am putut aduna astfel încât să-l șterg.

Ceea ce era bine și, poate, chiar trist, reflecta Glitsky pe când se îndepărta de masă, dar, la urma urmei, nu atât de interesant ca faptul că Walsh mințise despre statutul curent al relației lui cu Elaine. De asemenea, nici nu avea vreun alibi pentru momentul în care ea fusese ucisă.

De cealaltă parte a cafenelei, tatăl lui și cei doi băieți mai stăteau la o masă și citeau părți diferite dintr-un ziar. Glitsky ajunse la ei și-și trase un scaun pe care îl întoarse, încălecându-l.

Nat își ridică privirea.

– Nu vreau să te cicălesc, Abraham, dar poate c-ai vrea să stai pe scaun ca o persoană normală? Poate că acum vei merge acasă și te vei urca în pat să te odihnești. Ajunge cu vorbitul pe tema asta.

Glitsky se uită la copiii lui.

– Și mai zice că nu vrea să mă cicălească. Înapoi către Nat. E slujba mea, tată.

– Doar că ultima dată când am auzit, te-au pus pe liber. Greșesc? Spune-mi că greșesc. Spune-mi și că greșesc zicând că ai suferit un infarct acum trei zile, poate ai observat măcar asta.

– Am observat. Dar doamna Ghent mi-a spus că el – și arată spre Walsh – că el lucrează aici în fiecare joi. Eram chiar aici. Era o șansă mult prea bună ca să o ratez. Și, în plus, nu mi-ar da drumul de aici dacă nu aș fi OK.

– Celebrele ultime cuvinte, Abraham. Nu-ți face griji, parașuta asta se deschide de fiecare dată.

Glitsky le aruncă o privire pe jumătate amuzată celor doi băieți ai săi, care se opriseră din citit pentru a urmări schimbul de replici.

– Și ajunge cu privirea aia! îl admonestă Nat cu un deget. Aceeași privire pe care o avea mama ta când și ea zicea că e OK.

Așa că se duce acasă și spală o groază de rufe și moare. Doamne ferește să moară cu rufe murdare în coș.

Abe ridică o mână.

– OK, tată, OK. Mergem acasă.

Nat dădu din cap cu putere și spuse către băieți:

– În sfârșit, zice și tatăl vostru un lucru deștept. Îndreptă un deget către fiul lui. Și te odihnești.

O clătinare din cap.

– Odihna e bună, recunosc Glitsky. Deși nu avea nici cel mai mic plan de a face asta.

Pe baza informației pe care i-o furnizase Treya la telefon seara trecută despre doctor, Glitsky sunase la biroul lui Walsh dis-de-dimineață și aflase că acesta avea o pauză în programul lui de operații. Se nimeri să coincidă cu sosirea tatălui și fiilor lui, veniți să-i aducă haine curate și să-l ia acasă. Glitsky se îmbrăcase, dar nu se sinchisise să se bărbiească. Regulile spitalicești stipulau că trebuia să se folosească un cărucior cu roțile pentru a-l transporta afară, așa că îl duseră într-unul pînă la ușa principală, unde se ridicase, se întorsese și mersese pe propriile picioare pentru a-l încolți pe doctorul Walsh, trăgîndu-și după sine și familia, cu Nat bombănindu-l tot drumul.

Acum erau în sfârșit în mașină, cu Isaac la volan și Glitsky pe scaunul de lîngă șofer.

– Deci cum a mers întrevederea aia? întrebă fiul lui.

Nat începu să murmure o obiecție de pe scaunul din spate, dar Abe nu-l luă în seamă.

– Destul de bine. N-a spus decît o singură minciunică.

Jacob, interesat, se aplecă în față de pe scaunul din spate.

– Asta e normal?

– Ce anume? Faptul că a spus o minciună sau că a spus numai una?

Nat, încă nemulțumit, se amestecă din nou.

– În domeniul de activitate al tatălui vostru, nimeni nu spune adevărul. Nu știu cum de suportă asta.

Glitsky vorbi peste umăr:

– Glumești? Asta e partea cea mai interesantă.

– Dar chiar te-a mințit? Știind că ești polițist? Vreau să spun, el nu e orice infractor, spuse Isaac. El e totuși doctor.

Pe Glitsky îl încântă asta.

– S-au făcut experimente, spuse el. E posibil să fii ambele.

Jacob adăugă și el:

– Și l-ai demascat?

– Nu încă. Poate niciodată.

– De ce nu? întreabă Isaac. Dacă spui o minciună, ascunzi ceva, nu?

O clătinare din cap.

– Asta ar cam fi în general regula.

Jacob din nou.

– Deci?

– Deci, poți *cere socoteală* cuiva pentru o minciună sau poți *prinde* pe cineva cu minciuna. Iar cea de-a doua e de departe mai amuzantă.

– Amuzantă? Pe scaunul din spate, Nat păru dezgustat. Ce știi tu despre ce e și ce nu e amuzant, Abraham?

Hardy se săturase să tot aștepte ca Ridley Banks să ia legătura cu el. Era în relații rezonabil de cordiale cu un număr destul de mare de inspectori de la Omucideri și nici unul dintre ei – inclusiv Glitsky – nu avea pe lista priorităților lui să răspundă la telefoanele unui avocat al apărării. Dar asta nu însemna că el nu putea efectua o anchetă pe cont propriu. Pierdu timpul pe la birou cam o oră, în timp ce așteptă să sune telefonul, apoi se decise în cele din urmă să parcurgă pe jos distanța de aproximativ un kilometru pînă la închisoare și la Palatul de Justiție.

Cînd ajunse acolo, din obișnuință, prima oprire pe care o făcu fu la Departamentul omucideri, dar fără o întîlnire fixată cu Banks și în absența lui Glitsky, primirea de care avu parte fu un pic cam rece. Inspectorul sergent Marcel Lanier îl cunoștea pe Hardy destul de bine, dar el se ocupa de mulțimea de chestiuni administrative care rămăseseră pe urma lui Glitsky și, înțepenit

la biroul lui, nu era nici vesel și nici înclinat să flecărească. Nu, nu știa ce avea să se întâmple cu Abe, dar spera că orice ar fi fost nu avea să dureze mult. Nu, nu mai știa nimic de Banks. Și ce? Fără îndoială că o să apară atunci când avea să ajungă destul de în urmă cu hîrtoagele.

John Strout, medicul legist, era ocupat cu o autopsie „pînă peste cap” și nici el nu îl putu primi. Hardy lăsă un mesaj, cerîndu-i să-l sune atunci cînd era posibil și străbătu coridorul pînă la intrarea închisorii, unde nu se putu hotărî să intre. Mai resimțea încă un strop de amărăciune de pe urma serii ratate cu Frannie. Deși era sigur că clientul lui avea să fie încîntat să aibă un vizitator, Cole Burgess era ultima persoană pe care voia să o vadă.

Merse înapoi prin Palat, ieși pe partea cealaltă și traversă neregulamentară Bryant Street. Lou the Greek's era un bar situat acolo, în pivnița clădirii unui garant de cauțiuni. La Lou's se servea și prînzul. Cum soția lui Lou se trăgea din Hong Kong, mîncarea era compusă mai mult din combinații chinezo-grecești – supă dreasă cu ou și lămîie dulce-acrișoară, rulouri cu ouă umplute cu humus – echivalentul culinar al culorilor care nu se găseau în natură.

Era un bar întunecat și sumbru, simplu și atît, cu popularitatea în declin acum datorită atracției resimțite de mulțimea tînără și sofisticată de juriști față de „piețele de carne” zgomotoase, pline de nerv și de muzică precum Jupiter și, un pic mai jos pe aceeași stradă, The Circus. Astăzi, totuși, fiind încă dimineața destul de devreme, localul era pustiu, cu excepția lui Lou din spatele barului, iar asta se potrivea perfect cu starea de spirit a lui Hardy.

– Hei, Diz. Barmanul lăsă să-i alunece un șervet pe lemnul plin de scobituri.

Hardy dădu din cap.

– Am o întrebare pentru tine, Lou.

– Vrei ceva de băut în timpul în care mă întrebi?

– Nu. Sînt bine. Poate niște cafea.

Așteptă în timp ce grecul se întoarce și îi turnă cafea într-o canuță veche de ceramică, veni înapoi și o puse pe șervețel.

Chiar și în lumina slabă, Hardy putu zări o urmă ușoară de ruj pe margine – curățenia nu fusese niciodată o chestiune importantă la Lou's. Întoarse ceașca astfel încît să bea pe partea ei curată și aproape se arse cu amestecul amar.

– Hai să zicem că ești avocat...

Lou își încrucișă mîinile și se lăsă pe spate, zîmbind. Spuse ceva, dar pentru Hardy, care mersese mai departe, fu ca și cum ar fi vorbit grecește.

– Ai un client pe care îl crezi vinovat. Dovezile sugerează că ar fi vinovat. El – clientul – chiar începe prin a spune că e vinovat. Mărturisește asta polițiștilor. Acum, ascultă asta, polițaiul care l-a arestat vine și spune: „Nu, așteptați, nu cred că mărturisirea e bună de ceva“. Apoi celălalt polițai, cel care i-a obținut mărturisirea, începe și el să aibă îndoieli...

– Tipul ăsta, clientul tău – e hipnotizator sau ce?

– E dependent de heroină. Se știe că mai și bea din cînd în cînd.

Lou dădu din cap.

– Genul meu de tip – nu partea cu heroina, totuși. Deci, care e întrebarea ta?

– Așteaptă. N-am ajuns încă acolo.

Lou își ridică ochii și privi prin barul întunecat și gol. Spuse cu voce tare:

– Mai dorește cineva încă un rînd? Apoi se întoarse iar la Hardy. OK, mai am cîteva minute, dar tariful meu crește rapid.

– Uite care-i problema. Clientul meu este acuzat de tâlhărie și de crimă. Eu cred că am șanse mai mult decît decente să-l scap argumentînd în fața unui juriu că era prea beat sau prea drogat sau amîndouă ca să fi plănuit măcar să-și lege șireturile, darmite să tâlhărească și să ucidă pe cineva. Mă urmărești? ☪

Lou spuse că da.

– OK, dar dacă argumentez asta, în cel mai bun caz se alege cu niște ani în închisoare. Pe cînd dacă argumentez că el nu a făcut asta, iar juriul îl crede, scapă complet. Problema e că nici un juriu n-o să creadă asta, deoarece nu am nici un alt suspect. La dracu', nici măcar eu însumi nu cred asta.

Lou, barman de-o viață, știa că Hardy nu bea alcool, dar mai știa și că orice conversație, chiar și cu un client treaz, mai lungă de cinci minute era cumva dăunătoare pentru afaceri. Reveni la subiect.

– Sper că ne apropiem de întrebare?

– Aproape. Deci se presupune că eu trebuie să fac ceea ce e cel mai bine pentru clientul meu, să-i ofer cea mai bună apărare pe care o permite legea. Acum, întrebarea este, ce fac?

Lou își înălță capul.

– Glumești? Asta era întrebarea? Ce e cel mai bine pentru clientul tău – închisoarea sau să iasă liber pe ușă? Ridică degetul mare. Să iasă liber pe ușă, fără îndoială.

– Dar n-am nici o șansă să câștig. Nu pot dovedi că nu el a făcut-o.

Lou nu lucra de-o viață în groapa unde beau toți din Palatul de Justiție fără să se fi lipit de el măcar niște noțiuni elementare de drept.

– Credeam că ei trebuie să aducă dovezi că *el* a făcut-o.

– Trebuie.

– Păi, nu le permite. Nu contează ce crezi. Pe lângă asta, întreabă-l pe clientul tău. El nu va crede că a merge la închisoare înseamnă să câștigi. Lou se mai gândi o clipă, culese un pahar de sub tejgheaua barului și se apucă să-l șteargă cu zdreanța lui. Pentru prima dată de când începuseră conversația, Hardy avu sentimentul că îi pusese mintea la contribuție. Ai vreo idee despre ce vei face de acum în zece ani, Diz? Dacă vei mai fi chiar în viață? Zece ani.

– Nu.

Lou dădu din cap.

– La fel și majoritatea oamenilor, pun pariu.

Hardy lucra ca avocat al apărării, dar în timp ce străbătea coridorul celui de-al doilea etaj către biroul avocaților din oficiu, nu se simțea deloc în largul lui acolo. Deși trecuse mai mult de un deceniu de când fusese un tânăr procuror districtual adjunct,

în sufletul său se mai considera încă destul de mult ca fiind de partea acuzării. Dacă n-ar fi fost idioțenia complet pe lângă lege și greșit călăuzită politic a lui Sharron Pratt și a administrației ei, nu avea nici o greutate în a se imagina lucrînd din greu multe ore pentru a-i pune pe cei răi de cealaltă parte a grătilor.

Totuși, aici în clădirea apărătorilor din oficiu, la două cvar-tale de Palatul de Justiție, etica era una diametral opusă. Numai mersul pînă la biroul lui Saul Westbrook îl umplu pe Hardy de un sentiment straniu, ca și cum ar fi nimerit brusc într-un uni-vers paralel. Părea să emane pînă și din tencuiala pereților. Urla din fiecare abțibild, caricatură sau poster de pe uși sau de pe aviziere – „E NEVINOVAT pînă ce dovediți contrariul!!“, „3 Ofense = lege proastă!!“, „Fără victimă nu există crimă!!“, „Condamnările alternative dau roade!!“

Sentimentul general, gîndi Hardy, era atît de diferit de ceea ce simțea el. Te dezorienta.

De la Lou's, se dusesese înapoi la Palat și aflase numele avo-catului lui Cullen Alsop. Saul Westbrook se afla la el în birou cînd îl sunase și îi spusese: „Sigur. Vino sus“.

Acum ciocăni la ușa deschisă. Biroul era cam de aceeași mă-rime ca acela al omologului său de partea acuzării din clădirea Palatului de Justiție – trei pe patru metri ticsiți cu două birouri, dulapuri cu dosare care dădeau pe dinafară, cutii de carton pline pînă la refuz cu bibliorafturi, rafturi de metal pînă în tavan.

– Domnule Westbrook?

Acesta era singura persoană din încăpere. Celălalt birou era liber. Westbrook arăta ca și cum nu ar fi ajuns încă la vîrsta la care un bărbat începe să se radă. Purta blugi și teniși, o cămașă albă cu guler, dar fără cravată și ori tocmai cîștigase campiona-tul de golf Masters, ori făcuse rost de jacheta verde din altă sursă. Își ridică privirea, se ridică în picioare, își întinse mîna.

– Saul.

– Dismas Hardy.

– Dismas? Deci purtăm amîndoi numele unor sfinți creștini de la începuturi, nu?

Hardy lăsă să-i scape un zîmbet.

– Cred că tipul meu a fost primul.

– Cred că ai dreptate. Saul avea o față deschisă, ascuțită, cu un zîmbet sincer. O claie de păr blond de lungimea celui al unui surfer îi cădea peste frunte. Zîmbetul îi pieri brusc. Poate că amîndoi vom reuși să punem o vorbă bună pe lingă Dumnezeu în legătură cu bietul Cullen.

Hardy fu tentat să îl placă pe loc, dar nu putu să-și ascundă îndoielile.

– Voi fi nevoit să aștept pînă ce aflu dacă bietul Cullen i-a tras-o clientului meu înainte de a muri.

– Cole Burgess, spuse Westbrook și nu suna a întrebare. Fața expresivă păru să se întristeze. Nu cred că a făcut-o.

– Crezi că el a avut arma?

– Nu știu. De ce ar inventa asta? Burgess a fost prietenul lui.

Hardy voi să-i spună lui Westbrook să-l mai lase – lista faptelor bune ale toxicomanilor pentru a-și proteja sau salva prietenii era destul de scurtă. Din experiența lui, toxicomanii nu aveau prieteni în înțelesul obișnuit al cuvîntului. Aveau surse, nu prieteni. Dar nu vru să-l contrazică pe Westbrook, așa că fu practic.

– Poate că i-a sugerat cineva asta. Și i-a obținut PR-ul – eliberarea din închisoare pe baza recunoașterii faptelor proprii – astfel încît el să fie în continuare toxicoman. De-aia.

Ideea era dezagreabilă, iar Saul dădu din cap.

– Cine ar fi făcut asta? Eu sînt avocatul lui. Dacă eu aș fi fost un șmecher sau un escroc, poate c-aș fi venit cu ceva de genul asta. Dar eu sînt singurul care ar fi fost motivat, însă nu sînt și nu am făcut-o.

– Ce zici de cineva care ar fi vrut să întărească probele împotriva lui Cole Burgess?

– Dar asta ar fi... Se opri, apoi rosti cu precauție: Unul dintre procurorii districtuali?

Hardy ridică din umeri.

– E cazul lui Torrey.

– Dar asta ar însemna, dacă Cullen a fost ucis... Vocea tânărului se pierdu în aer. Hardy știa că era genul acela de moment care avea să adauge în cele din urmă niște ani pe fața lui Saul.

– E o presupunere cu bătaie lungă, admise Hardy. N-am nici cea mai mică idee dacă în cazul lui Cullen a fost vorba de o sinucidere sau de un accident, sau de orice altceva. Speram ca tu să ai vreo idee.

Se uitară unul la celălalt. Saul se lăsă pe spate în scaunul lui, ridică o agrafă de hîrtie de pe birou, o desfăcu.

– Îl cunoști pe Ridley Banks?

– Am vorbit cu el aseară.

O clătinare din cap.

– A venit ieri pe aici, întrebînd cam aceleași lucruri. Ceea ce, pentru un polițist, am considerat că era puțin ciudat. Ție ce ți-a spus?

În acel moment Hardy se blocă. Avusese impresia că Ridley avea să-i împărtășească o parte din suspiciunile lui, dar, nefăcîndu-și apariția, nu mai apucase.

– A fost destul de vag. Și Hardy putea fi vag. Dar am rămas cu o impresie puternică, și anume că această coincidență îl pusese pe gînduri.

Discuția îi amenința opinia despre lume a lui Westbrook, iar răspunsul lui avea ceva defensiv.

– Dar se întîmplă și coincidențe.

„A vorbit ca un adevărat avocat al apărării“, gîndi Hardy. Dar cu voce tare, rosti numai:

– Fără îndoială. Asta ar fi o coincidență deosebit de nefericită pentru clientul meu totuși, așa că aș vrea să fiu un pic mai sigur că de asta a fost vorba. Acum aștept ca Banks să ia legătura cu mine, ceea ce sînt sigur că va și face. Dar ascultă, între timp voiam să te întreb cum a apărut în peisaj această întreagă trebușoară legată de înțelegere. La privirea suspicioasă a lui Saul, el îl îndemnă. Nu vād ce rău îi mai poate face acum clientului tău.

Fața se îmblînzi.

– Ai dreptate. Încă jucîndu-se cu agrafa de hîrtie, se legăna pe spate în scaunul lui. De fapt, prima dată cînd am auzit de asta, am primit un telefon de la Cullen, din închisoare. Și era deja o înțelegere destul de încheată.

– Asta se întîmpla în timpul weekendului? Tocmai își amintise?

– Da, poate luni.

– Deci, de cît timp se afla în închisoare pentru problema lui? Westbrook se aplecă în față acum, deschise un calendar negru de pe biroul lui și îl frunzări.

– A fost arestat pe doi. Expresia lui deveni confuză. Și a început să încerce să ajungă la o înțelegere pe... cred că pe opt.

– Șase zile în închisoare, spuse Hardy. Mă întreb ce l-a făcut să se gîndească la asta? Sau, și mai la obiect, ce l-a determinat să uite de asta atîta vreme?

– Asta e o întrebare bună.

– A mai turnat înainte? Cum de a știut la cine să se ducă? Cum de a știut că pistolul era veriga lipsă din cazul meu?

Dintr-odată fața tînarului se mohorî.

– Nu știu, spuse el în cele din urmă. Cred că trebuie să vorbești cu Banks.

Îl lăsară pe Nat la sinagogă, unde îi plăcea să-și petreacă diminețile. După aceea Isaac îi duse acasă, unde Glitsky se urcă în pat și le spuse băieților că ar trebui să iasă să se distreze în oraș. Aveau să ia cina împreună în acea seară – poate Rita putea încropi faimoasa ei enchilada. De îndată ce ușa se închise în urma lor, se dădu jos din pat. Se bărbieri și se schimbă de haine – pantaloni largi călcați, un pulover cu guler bej din lână merinos, mocasini maro cu ciucuri. Apoi chemă un taxi și merse în centru, ajungînd la Rand & Jackman cu destul de mult înainte de prînz.

La ușa biroului lui Elaine, ciocăni. Treya stătea în spatele unui maldăr de dosare. Uitîndu-se la ceas, ea îl privi surprinsă.

– Nu poate să fie deja prînzul, nu? Apoi, pîrînd îngrijorată din cauza stării lui de sănătate, îl întrebă: Cum te simți?

– Mă mișc un pic mai încet, dar mă mișc.

Ea își înclină capul într-o parte într-un mod foarte atrăgător.

– Ești sigur că e în regulă să ieși din casă?

El trată lucrurile ca și cum ar fi fost un fleac.

– Nu cred că e cu mult mai obositor decît să fi stat în pat. Trase un scaun pliant și se așeză pe el. Vezi? Merg cîțiva pași, apoi mă așez. Nici măcar nu fac cine știe ce efort. Aș putea face asta cît e ziua de lungă. Ea își atîrnase jacheta gri de la costumul de afaceri de spătarul scaunului. Purta un lăntîșor subțire de aur la gît, cercei de aur cu șurub, o bluză de mătase fără mîneci verde-albăstruie și, pe sub ea, nu putu să nu remarce, un soutien

negru. Își simți inima palpitând – în circumstanțele actuale un semn în egală măsură liniștitor și înspăimântător.

Seara trecută la telefon, discutaseră despre Elaine și despre caz, prefăcându-se amîndoi că nu era nimic personal în faptul că Abe îi telefonase acasă la ora zece seara. Apoi, exact înainte de a încheia convorbirea, Treya îi spusese:

– Dacă nu te simți îndeajuns de bine mîine, promite-mi că vei rămîne acolo. Nu te simți obligat să vii la birou doar fiindcă ai spus că vei veni.

– Dar atunci n-am să te mai văd.

– Aș putea să te sun și să-ți spun ce-am aflat.

– Nu asta am vrut să spun.

Fusese o pauză lungă, după care, pe un ton diferit, ea îi șoptise:

– Știu. Știu ce ai vrut să spui. Dar mai întii trebuie să ai grijă de tine.

– Asta e și planul meu.

– E un plan bun. Ține-te de el.

– Da, doamnă.

Apoi ea adăugase:

– Te rog, Abe. Dacă e nevoie să stai în spital mai mult, mă poți pur și simplu suna, iar eu voi veni, da?

Acum, la doar cîțiva centimetri distanță de ea, cu brațul odihnindu-i-se pe biroul care îi despărțea, Glitsky dorea să spună ceva personal – cît de bine arăta, cît de recunoscător îi fusese pentru vizită, pentru că vorbise cu el seara trecută, să facă vreo remarcă despre parfumul ei –, dar realizează că nu putea face pasul. Era prea devreme, prea nesigur, prea riscant.

În loc de asta, își îndreptă poziția, cu spatele rezemat de spătarul scaunului.

– Apropo, am luat pînă la urmă legătura cu Jonas Walsh. La St. Mary.

– Ai vorbit cu el?

– Acum două ore. Părea să creadă că relația lui cu Elaine mergea bine.

Fruntea ei se întunecă. Își subție buzele.

– Păi, asta nu-i... mie mi-a spus... nu cred că asta e adevărat.

– Nici eu nu cred. Acum că vorbeau despre treburile lui, le venea mai ușor să comunice. Dar nu știu dacă asta are vreo semnificație. Poate s-a autosugestionat că aveau să se împace, așa că nu trebuie să afle nimeni.

– Dar mi-a spus mie.

– Tu ești altceva. Tu i-ai fost prietenă. Eu sînt polițist. Pe lângă asta, nu știa că am vorbit cu tine. S-ar putea să fie ceva, dar nu e mare lucru în sine. Nu atît de mult, de exemplu, ca faptul că nu are alibi pentru momentul morții ei. Tu mi-ai spus că Elaine avea o întîlnire duminică seara, după care urma să se ducă acasă. Îți amintești?

– Așa a spus ea.

– Bine. A lăsat cumva să se înțeleagă că întîlnirea ar fi fost cu Walsh? Că apoi ar fi mers amîndoi acasă împreună?

Ea se gîndi numai o clipă.

– Nu, nu cred. S-a întîlnit cu altcineva.

– Cu Dash Logan, poate?

Ea clătină din cap.

– Mă îndoiesc. Ea chiar voia să îl evite. Cînd s-a întors de la biroul lui, mi-a spus cît de bucuroasă a fost să-l găsească într-o stare mai bună decît prima oară, cum percheziția mersese mult mai ușor. Tot refuza să o ajute, dar ea n-a trebuit nici măcar să îi vorbească.

Glitsky bătu darabana cu degetele pe birou.

– Și nu e nimic în agenda ei de întîlniri?

– Nu. Ea îi atinse mîna pentru o clipă, apoi și-o retrase subit. Ți-aș fi spus. Toată ființa ei exprima frustrare. A spus numai că avea o întîlnire, apoi se ducea acasă. Asta-i tot ce-a spus.

– Dar cînd am vorbit noi prima dată, ai spus că ți s-a părut puțin absentă.

– Poate, da, un pic. Dar nu știu din ce cauză. Ar fi putut fi orice.

El arătă către grămada de lucruri de pe biroul ei.

– Deci, cum merge treaba cu toate astea?

– Tocmai încep abia litera „G“.

– „G“? Poate avea un dosar despre mine. Spusese asta în glumă.

– Avea. Ea își ridică sprâncenele și îi zîmbi pe sub mustață, apoi scotoci cam o jumătate de minut, găsi ceea ce voia și îi întinse dosarul subțire de carton.

Glitsky îl deschise și fu uimit să vadă o fotografie de-a lui, opt pe zece, lucioasă – un exemplar de cînd absolvise Academia de Poliție. Nu-i venea să creadă că fusese odată atît de tînăr. De unde pusese Elaine mîna pe asta? Nici măcar el nu avea una.

Ca și cum i-ar fi citit gîndurile, Treya spuse:

– Reușea destul de bine să obțină ce-și dorea.

El clatină din cap în tăcere. Sub fotografie era un plic, iar el scoase scrisoarea din el și aruncă o privire rapidă peste ea. Era de la mama ei, care îi mărturisea lui Elaine identitatea adevăratului ei tată. Reîmpăturind scrisoarea, el o puse la loc.

Mai erau și vreo douăzeci de tăieturi din ziare – momente importante din cariera lui, de la ceremonia în care fusese promovat locotenent și șef la omucideri, diverse ocazii în care se implicase în viața comunității, dar și în postura de cetățean particular – bunăoară ca un tată mîndru cu brațul în jurul lui Orel strălucind de bucurie cînd fiul său fusese ales „Jucătorul Lunii Pop Warner“ cu un an în urmă. Glitsky era antrenorul echipei lui Orel – și aceeași fotografie mai era încă pe avizierul lor din bucătărie. Era mai mult decît ciudat să o revadă aici, în acest decor.

Găsi o fotografie cu el și Elaine, așezați la masa principală de la Gino & Carlo's în timpul unei petreceri cu ocazia retragerii lui de la Procuratura districtuală cu cîțiva ani mai înainte. Abe își ridică rapid privirea, năpădit de amintirile din acea seară. Niciodată nu fusese mai aproape de a-i spune adevărul. Își aminti că riseră mult – un lucru foarte rar pentru Glitsky. Ciudat, de cealaltă parte a lui Elaine stătuse Gabriel Torrey. Abe nu-și amintea deloc de el, dar asta nu era foarte surprinzător. Abia fusese instalat procuror districtual adjunct-șef, iar Abe avusese

puțin de-a face cu el pînă în acel moment. De asemenea, avînd-o pe Elaine lîngă el, nu prea le dăduse importanță celorlalți.

Închizînd dosarul, respiră adînc.

– Ei bine...

De data asta, cînd Treya își puse mîna peste a lui, o lăsă acolo.

– Hai să mergem la prînz, spuse ea.

– Bun. Mîncare adevărată. Citeau meniul la masa de la fereastră din restaurantul de delicatese favorit al lui Glitsky – David's, un local vechi, clasic, de pe Geary. El se uită la Treya.

– Te întrebi vreodată ce fac cu mîncarea în spital de are gustul ăla insipid?

– E un condiment secret – ea nici măcar nu clipi – care face ca totul să aibă gust de carton. E cu adevărat bun pentru tine. Accelerază vindecarea în zece feluri.

– Dar are un gust oribil.

O ridicare din umeri.

– L-au testat pe șoareci, spuse ea. Ei l-au adorat.

– Și ăsta e motivul pentru care mîncarea sănătoasă are gust de carton?

– Numai lucrurile cu adevărat bune, spuse ea. Restul sînt destul de rele.

Glitsky, chicotind, își reîntoarce privirea în meniu.

– Nu e nimic ce să pot mîncă aici. Nu ți-ar veni să crezi cît de lungă e lista mîncărilor pe care ar trebui să le evit de acum înainte.

Ea se uită la el.

– Aș paria că supa de pui e bună.

Și asta se hotări el să comande, împreună cu chiflă prăjită, fără unt, și cîteva murături cușer. Ea comandă pastramă, salată de varză și orez.

– Și de baut? întrebă chelnerița.

– Eu voi lua un suc de țelină, spuse Treya.

– Stai puțin. Rezemat de spătar, Glitsky aproape căzu de pe scaun. Nu poți să ceri suc de țelină. Eu voiam suc de țelină.

Treya îl bătuse ușor peste mână.

– Pun pariu că au mai mult de o porție.

– Nu, spuse Glitsky, ce vreau să spun este că nici unul dintre cunoscuții mei nu bea suc de țelină.

– Păi, cunoști pe cineva acum.

Chelnerița își dădu și ea cu părerea:

– De fapt, e destul de popular. Eu n-am băut niciodată, dar sînt sigură că sînt o grămadă de sticle în spate.

– Vezi? Treya zîmbea triumfător. O grămadă. Apoi, către chelneriță: Azi trăim pe picior mare. Ne puteți aduce fiecăruia cîte o sticlă? Ați putea chiar și dumneavoastră să încercați – sucul e destul de bun.

La două și un sfert, Hardy îi lăsase un mesaj lui Dash Logan ca acesta să-l sune. Îi lăsase un alt mesaj lui Ridley Banks – un telefon la orice oră ar fi fost bine-venit. Lui Glitsky acasă. Lui Strout. Chiar și lui Torrey pentru a-l întreba dacă mai erau și alte probe care făceau parte din materialul de urmărire penală în cazul Burgess, în special transcrieri care apăruseră după întrevederile lui Cullen Alsop cu poliția sau cu procurorii.

Deoarece se părea că nimeni nu avea de gînd să-l mai sune vreodată, se hotărî să rezolve și alte probleme. Avea și alți clienți, la urma urmei. Așa că revăzu niște documente referitoare la cîteva din aceste cazuri, își contactă trei clienți și decise să coboare scările pînă la mașina de cafea.

Telefonul sună, oprindu-l, înainte ca el să fi ajuns la ușă. Traversă biroul din cîteva pași mari și ridică receptorul înainte de al doilea țîrit.

– Diz.

– David, spuse el. Ce mai faci?

– Mă întrebam dacă mi-ai putea acorda un minut.

– Ai clarificat treaba cu Phyllis?

– O să-ți țină ușa deschisă.

– Cobor imediat.

De fapt, Phyllis nu îi ținu ușa deschisă, ci îi făcu cu mîna de la recepție fără a-i arunca măcar o privire. Cînd Hardy pătrunse în birou, văzu că Freeman nu era singur. Un fel de întîlnire a asociaților era în desfășurare. Hardy îi cunoștea pe toți trei, deși pe nici unul foarte bine. Jon Ingalls, Amy Wu, Curtis Rhodin. Deoarece Freeman nu oferea parteneriate la firma sa, asociații lui nu obișnuiau să rămînă prea mult prin preajmă. Totuși, munceau ca sclavii și învățau foarte mult despre drept în foarte scurt timp.

Bătrînul își drese vocea.

– Am luat o hotărîre legată de cazul Burgess, începui el pe un ton morocănos, dar voi avea nevoie de permisiunea ta înainte de a continua.

Hardy le aruncă o privire asociaților, apoi reveni la proprietarul lui.

– Te ascult.

– Uite cum stau lucrurile. Încep să cred că acest caz va domina știrile odată ce se va ajunge la proces. Știi că după audiere, tu te vei ocupa de faza cu vinovăția.

În California, un caz care implica pedeapsa capitală avea două componente – etapa vinovăției și etapa pedepsei. În mod specific, fiecare din acestea avea propriul avocat, cîte unul pentru fiecare din ele. Avocatul din faza pedepsei era denumit prin termenul „avocat Keenan“, după decizia apelurilor care creaseră precedentul. Freeman continuă:

– Vreau să-mi ofer serviciile ca avocat Keenan. Avînd în vedere notorietatea de care se bucură deja acest caz, chiar și numai simpla publicitate e neprețuită. Vreau să fiu implicat.

Încă de la început, Hardy dorise să-i ceară lui Freeman să îndeplinească această îndatorire, dacă s-ar fi ajuns aici. Ezitase pînă acum datorită banilor – Jody Burgess îl delegase pe el, și nu pe Freeman, pentru a-l apăra pe Cole. Iar tarifele standard ale lui Freeman erau aproape duble față de ale sale și aproape triple pentru timpul petrecut în sala de judecată. Jody nu și l-ar fi putut permite vreodată. Iar acum, cel mai cunoscut avocat din oraș se oferea voluntar numai pentru valoarea publicitară a cazului.

Nu că Hardy ar fi crezut vreo clipă că publicitatea era motivul. Dar cu siguranță că acceptă explicația asta.

– Asta e o ofertă generoasă, David, spuse el. O să o iau în considerare.

Freeman continuă șarada.

– Am însă o doleanță. Voi insista ca asociații să mă ajute să investighez elementele de importanță majoră, dacă vor exista. Asta includea alți potențiali suspecti sau orice altceva ar fi putut crea dubii juriului. Ei se pot afla sub îndrumarea și controlul tău direct, dar timpul lor va fi tarifat către firmă, pentru supravegherea mea administrativă. O țin așa cu o față serioasă, ca un vânzător expunându-și oferta. Eu cred cu adevărat că acest parteneriat ne-ar putea fi profitabil amândurora, Diz. E o ocazie de afaceri mult prea bună pentru a o refuza. Sper că ești de acord.

Hardy aruncă o privire către asociații tineri și dormici, „cei trei mușchetari“, care păreau gata să se apuce imediat de treabă. Clătină din cap.

– Cred că aș putea trăi cu asta, spuse el.

După prinz, Glitsky se duse înapoi la Rand & Jackman cu Treya și petrecu după-amiaza uitându-se prin maldăre de dosare. Pe la sfârșitul zilei își verifică mesajele de acasă, îl găsi pe al lui Hardy și îl sună pe acesta la birou. Treya avea planificată o întâlnire cu Jackman, iar Hardy se oferă să treacă pe acolo și să-l ducă pe Glitsky acasă cu mașina, ceea ce făcea în acest moment.

Abe nu era în toane prea bune.

– Sînt așa un dobitoc!

– De ani de zile îți tot spun asta.

Dar Glitsky nu îi răspunse cu vreo replică șmecheră, iar asta era îngrijorător. Orice ar fi fost, îi stătea lui Abe pe suflet. Momentan însă, Hardy se simțea încrezător – dacă nu chiar în culmea fericirii, atunci cel puțin binedispus.

– Dar ajunge cu vorba despre tine, spuse el vesel, vreau să-ți vorbesc despre această ofertă incredibilă. Îți dai seama că, dacă avem nevoie, acum putem interoga jumătate din stat.

– Nu cred că jumătate din stat o ura pe Elaine.

Hardy opri la culoarea roșie a semaforului și se uită către scaunul celălalt.

– OK, ce e?

– Nimic.

– Da, bine, nimic. Hai să vedem de ce nu merge asta. Tu încerci să-ți conduci propria anchetă fără a dispune de oameni, bani sau timp. Tocmai ni se oferă nenorocita de echipă a visurilor noastre care valorează cam o sută de miare. Și totuși, și totuși – ești chiar *mai puțin* vesel decît ești de obicei, ceea ce nu e mult pentru un început.

Glitsky se uită la el.

– Dacă te deranjează atît de mult, poți să mă lași aici. O să iau un taxi.

– Nu-ți cer să fii înnebunit de entuziasm. Dar trebuie să recunoști că evenimentele au luat o turnură pozitivă.

– Sînt încîntat, spuse Abe. Serios.

Lumina se schimbă, iar Hardy porni înainte.

– E femeia, nu-i așa?

– O cheamă Treya. Abia putea rosti asta. E cu Jackman. Ce idiot sînt!

– Credeam că el e însurat.

– A, și atunci nu ar fi posibil. Am uitat, bărbații însurați nu au legături extraconjugale.

Abe clocotea, iar Hardy, sătul de asta, se hotărî să-l lase. Dar după cîteva cvartale, vorbi din nou:

– Cum poți să știi? Ai întrebat-o tu?

– N-a trebuit. Era evident.

– Deci unul din ei purta vreun semn? Poate vreun baner?

Glitsky clătină din cap.

– Ar fi putut să facă și asta. Făcu o pauză. Stăteam la masa de la fereastră la David's, iar Jackman mergea pe jos pe Geary. El o vede și amîndoi se luminează la față ca doi pomi de Crăciun. Intră la noi, ea se ridică de pe scaun, stă lîngă el... apoi e ceva gen, ah, da, asta e polițistul ăla de care îți spuneam.

Jackman rămîne și el, comandă un sandvici. Apoi în seara asta după plecarea mea, ea o tulsește în biroul lui.

– Evident, spuse Hardy.

O altă ridicare din umeri.

– Trebuia să fi fost acolo.

– Am fost la spital seara trecută. Credeam că și aia a fost evident.

O privire încruntată.

– Cine? Eu?

– Și ea.

– Păi, atunci, amîndoi am interpretat greșit gestul.

– Dacă spui tu. Dar dacă ar fi vorba de mine și ar conta cîtuși de puțin, aș întreba-o. Intraseră pe California Street și ajungeau la curba către blocul lui Glitsky.

– Și cum se presupune c-ar trebui să fac asta? Ce-ar trebui să spun? E cu el.

– OK, repetă Hardy, luînd curba. În regulă.

– Este.

– Nu mă cert cu tine. Sper că sînt fericiți. Trase în fața duplexului lui Abe și se întoarse în scaun. Să pui mîna pe telefon și să-i formezi numărul, s-o întrebi dacă vrea să ia cina cu tine sau ceva de genul ăsta. Asta se numește o întîlnire. Dacă ea are o relație cu altcineva, o să refuze. Dacă te place, va accepta. E un lucru simplu. Chiar și în starea ta de slăbiciune, cred că poți să-l pricepi.

Glitsky dădu din cap, nefiind de acord.

– Trebuie să lucrăm împreună în următoarele cîteva săptămîni, Diz. Ar fi prea ciudat. Oricum o să spună nu.

– Și n-aș condamna-o. Dar nu poți ști niciodată și nici nu vei ști, dacă nu întrebi. Hardy vedea că Abe suferea din cauza asta, iar vocea i se îmblînzi. Știi cum seara trecută mi-ai spus că ți-ai fi dorit să-i fi vorbit lui Elaine cît timp ai avut ocazia?

– Aia era altceva.

– Doar la modul că totul e diferit de restul. Dar se și aseamănă destul de mult. Știu că nu e modalitatea ta preferată de

comunicare, dar din cînd în cînd nu e atît de rău să vorbești. Ce o să facă, să rîdă de tine? Nu prea cred. În cel mai rău caz, o să fie flatată pentru că ai încercat. Își puse palma jos pe spătarul dintre ei. Bine, asta a fost prelegerea mea. Am terminat. Vrei să trec să te iau dimineată?

Glitsky nu se mișcă alte cîteva clipe. Apoi își înclină capul și trase de încuietoarea de la ușa lui. Afară, din stradă, se aplecă înapoi înăuntru.

– OK.

Hardy avea un petic mic de iarbă în fața casei. Creștea înăpoia unui gard alb de țaruși și era mărginit în spate de o grădină de flori pe care încercau să o întrețină, chiar și în timpul lunilor de iarnă. O alee mică despărțea în două peluza și te conducea la o verandă îmbietoare. Casa lui era singura locuință din cvartal în care locuia doar o familie, iar farmecul bordurii ei era pentru Hardy imens. Totuși, în această seară, după o plimbare de patru cvartale în întuneric și ceață de la cel mai apropiat loc de parcare pe care îl putuse găsi, luă în considerare posibilitatea de a distruge gazonul și a pune pavaj în loc.

Chiar credea că ar fi putut face asta, dacă, desigur, dezavantajul – altul decît pierderea peluzei lui – n-ar fi fost ca într-o bună zi cineva să parcheze în locul lui, poate chiar din greșeală. N-ar conta – Hardy ar fi nevoit să-l omoare.

Luminile de pe verandă erau aprinse, ca și cele de la fereastră din față – de la livingul lor. Deschise ușa, adulmecă focul din lemn de stejar care ardea în cămin, își lăsă jos servieta grea.

– Tati!

Rebecca veni alergînd din colț și-și încolăci brațele în jurul lui. Apoi Vincent, aproape că-l răsturnă. Îi cuprinse pe amîndoi în brațe, îi trase rîzînd vreo cîțiva pași, încăierîndu-se cu ei. Frannie venea pe hol cu un pahar de vin într-o mînă și ceea ce arăta suspect de tare a martini în cealaltă.

– Da' ce-am făcut? întrebă el.

După cum reieși, nu făcuse nimic special. Frannie aprinsese focul, iar copiii stăteau pe podea în fața acestuia, scriindu-și felicitările de Ziua Îndrăgostiților pentru colegii din clasa lor. Făcuse comandă de mâncare chinezească, care trebuia să sosească din clipă-n clipă, așa că nu gătea. Avea chef de un pahar de vin. Dacă soțul ei venise acasă la o oră atît de normală, ea crezuse că poate și lui i-ar fi făcut plăcere un martini.

Întinzîndu-i paharul, îl sărută.

– Uneori merge pur și simplu.

Și continuă să le meargă. Telefonul nu sună nici măcar o dată. Cina sosi la timp și fu delicioasă. Nici Vincent, nici Rebecca nu făcură vreo criză și la nouă și jumătate erau amîndoi în pat. Numele Cole Burgess nu fu menționat deloc.

În era îngrijirii medicale „mutilante“, doctorul Campion se dovedi a fi extraordinar. Sunase de trei ori pe timpul zilei și, neprimind nici un răspuns, în cele din urmă se îngrijorase îndeajuns de mult încît să se hotărască să vadă cu ochii lui ce se întîmplase. Ajuns la duplexul lui Abe cu puțin după lăsarea întinericului – făcea o vizită la domiciliu pe săptămînă, îi găsi pe cei trei băieți și pe Nat, adică pe toți membrii familiei Glitsky, mai puțin pe cel pe care voia să-l vadă, prin urmare, doctorul era mai supărat decît toți ceilalți.

Lui Campion nu-i venea să creadă că pacientul lui nu era acasă, dar cînd în cele din urmă, înțelese că era adevărat, își re-iteră instrucțiunile, accentuîndu-le spre folosul tuturor. Asta nu era o glumă. Da, îi dăduse lui Abe drumul din spital, dar el nu se afla în afara oricărui pericol. Indicațiile lui fuseseră că Glitsky putea să meargă prin casă, dar că trebuia s-o lase mai moale și să evite orice stres. Din punctul de vedere al doctorului, nu exista nici un fel de scuză care să poată justifica ieșirea lui Abe, stresîndu-se probabil în legătură cu un caz de omucidere. Numai coborîrea celor douăsprezece trepte din fața casei...

Inima lui fusese slăbită foarte serios, mușchiul fusese afectat – încă nu era clar cît de grav. Existau șanse să sufere un alt

infarct, chiar fatal. Ar fi trebuit să-și ia *cu religiozitate* medicamentele pentru subțierea sîngelui, care se aflau pe măsuta de lîngă patul lui, cu sigiliul nerupt. Campion îl așteptă vreo jumătate de oră, apoi își lăsă numărul de telefon mobil și plecă.

Cînd Abe ajunsese în cele din urmă la ușa, se dezlănțui o adevărată răzmeriță. Cu toții voiau să știe ce credea că face. Voia să moară?

Nimeni nu considera că tot ce făcuse era cît decît scuzabil. Petrecură cinsprezece minute repetînd toate poveștile de groază ale doctorului Campion, apoi îl conduseseră forțat în camera lui, unde îl supravegheară cum își lua pastilele, apoi îl făcură să se bage în pat. Spre marea surprindere a tuturor, recunoscuseră că era complet epuizat și adormi aproape imediat. Familia dezbătu incidentul în bucătărie și hotărî că aveau să-l țină sub observație cu schimbul.

Nu avea să mai plece nicaieri. Nu fără permisiunea doctorului.

Frannie îl sărută.

– S-ar putea să nu mai fii atît de bun pe cît ai fost odată, dar acum ești la fel de bun ca întotdeauna.

Trecuse puțin de ora zece seara. Erau în dormitorul lor, relativ nou, de la etaj. Le oferea intimitatea pe care ar fi crezut-o de neimaginat înainte, cînd camera lor se afla la parter, între cele două ale copiilor. Poate că nici acum nu puteau totuși striga în clipele de extaz, dar sunetele accidentale datorate plăcerii nu mai erau urmate de ciocănitul în ușa al vreunuia din copii care să întrebe dacă se întîmplase ceva. Fusesse cineva rănit?

– Mulțumesc, cred. El îi apucă lobul urechii între buze și se jucă cu el. Nici tu nu ești chiar atît de rea. Apoi, după o clipă, șopti: Tu ești aleasa mea.

Zăcură îmbrățișați o vreme, mulțumiți, apoi, cînd respirația ei se normaliză, el o sărută din nou, se dezlipi de ea și se întoarse pe partea cealaltă. Ultimii tăciuni trosniră în șemineul din dormitor. Închise ochii.

Undeva în depărtase sună o sirenă. Se auzea mai aproape.

Brusc, cu inima bătîndu-i tare, se ridică în picioare și azvîrli cît colo cuvertura. Nu era o sirenă. Era telefonul de pe biroul din partea cealaltă a camerei. Frannie, încă adormită, se răsuci în somn. Ajunse la telefon înainte ca acesta să sune iar.

– Hei.

– Domnule Hardy? Aici Jon Ingalls.

Îi luă o clipă. Unul din noua lui echipă. Ceasul din fața lui arăta 11.11 p.m.

– Ce s-a întîmplat, Jon?

– Sînt în mașină acum. Tocmai am plecat de la Jeff Elliot.

– De la el de acasă?

– Da. Spunea că vrea să-și dea demisia. E ofticat rău.

– Să demisioneze de unde? De la ziar? Din ce motiv?

Ingalls îi spuse. În această după-amiază, *Democrat* publicase un articol sugerînd că pe vremea cînd Cole locuise cu familia lui Jeff, nu exista îndoială că se drogase cu heroină în prezența lui Jeff, dacă nu chiar împreună cu el. Era cel mai grosolan și mai nefondat atac – ridicol pentru oricine îl cunoștea pe Jeff –, dar editorul de la *Chronicle*, Parker Whitelaw, îl chemase imediat pe Jeff. Nu trebuia să mai scrie nici un cuvînt despre cazul Burgess. Jeff încercase să-i explice că legătura lui cu Cole era fătîșă și strict de familie. Lui Whitelaw nu îi pîsa. Credibilitatea lui Jeff ca reporter obiectiv, spusese el, fusese compromisă. Cu genul asta de acuzație în climatul politic din oraș, o simplă negare nu avea să fie de ajuns – trebuia să existe cel puțin înscenarea unei anchete. Întregul viitor al rubricii lui putea fi în pericol.

– Oricum, continuă Ingalls, Jeff crede că Pratt a înscenat asta.

– Sînt de aceeași părere. Deci, ce are de gînd să facă?

– Nu știe.

Hardy rămăsese în picioare cu telefonul în mînă. Acest caz pîrea să periclitizeze slujbele celor implicați. Mai întîi Abe, apoi Jeff. Te intriga, dacă nu chiar te speria nițel.

– Domnule Hardy? întrebă Ingalls. Sper că nu v-am trezit din somn.

Hardy rîse.

– Glumești? Tocmai mă îmbrăcam pentru joggingul de la miezul nopții.

Spre dimineață, Hardy era încă treaz.

Interferența procuraturii districtuale în tot ceea ce avea legătură nu doar cu cazul Burgess, dar, aparent, și cu întreaga viață, devenise o adevărată problemă.

Acum, șezînd la parter la masa din bucătărie, scria nume și desena cercuri și săgeți pe o foaie. McNeil, Torrey, Alsop, Burgess, Logan, Elaine. Nu ajunsese nici pe departe în punctul de a lua notițe – era totul mult prea efemer. Și totuși...

Se uită la hîrtie și mai scrise un nume. Clienta prietenei lui Freeman – Abby Oberlin, primise cu siguranță o ofertă de înțelegere din partea lui Torrey, iar din acea înțelegere cel care ar fi profitat era Logan. Dar ce dacă? Avocații ieșeau mereu în profit de pe urma înțelegerilor. Cu excepția faptului că Logan avea legătură și cu Elaine și deci și cu Cole. Și, datorită faptului că Logan îl reprezenta pe Manny Galt, avea legătură și cu McNeil.

Dumnezeule! Hardy își dori ca Logan să fi fost avocatul lui Cullen Alsop, dar avocatul acestuia era puștiul acela drăguț pe care-l cunoscuse în acea dimineață, Westbrook. Nu știa ce ar fi însemnat asta – dacă Logan l-ar fi cunoscut pe Cullen – dar simetria faptului era a naibii de atrăgătoare.

Fără tragere de inimă trase o linie și tăie numele lui Cullen.

Un alt gînd îi veni în minte și elimină în grabă numele clientului său. Dacă, așa cum părea să fie cazul, porneau de la presupunerea că Burgess era nevinovat...

McNeil, Oberlin, Torrey, Elaine, Logan.

Era un oraș mic, în care totul se învîrtea în cerc. Cam ca un laț.

Isaac Glitsky era de neclintit.

– Nu iese nicăieri. Indicațiile doctorului.

– Dar ieri...

– Ieri, interveni Jacob din spatele fratelui său, s-a furișat afară. Ne-a făcut să credem că avea să se urce în pat, ne-a spus să mergem să ne distrăm, apoi a ieșit și a încercat să se sinucidă. Poți crede asta?

Hardy dădu din cap.

– Pare ceva ce ar face tatăl tău.

– Doarme de douăsprezece ore, spuse Isaac. Organismul lui vrea să își revină chiar dacă el nu vrea.

Hardy era confuz.

– Credeam... el mi-a spus... vreau să spun, i-au dat drumul din spital.

– Să meargă acasă, poate să-și piardă vremea prin casă și să evite stresul. Asta-i tot. Isaac stătea cu brațele încrucișate la piept. Lasă-mă să ghicesc, peste partea asta a sărit.

– A spus că e bine. Refăcut. Gata să joace și să cînte.

– Ceea ce nu este adevărat, spuse Jacob. Poate într-o săptămână...

– Poate. Fratele cel mai mare nu făcea nici o promisiune. Inima trebuie să se vindece înainte ca el să o solicite din nou. Ai crede că asta i-ar trece prin cap.

– Ai crede, fu de acord și Hardy. Clătină din cap, supărat. Îl iubesc pe tatăl vostru, dar omul poate fi un dobitoc. Spuneți-i c-am spus asta, apoi săriți pe el dacă e nevoie.

Poate că Glitsky n-avea chef s-o sune pe Treya, dar Hardy nu-și făcea probleme din cauza asta. Se gândise că din moment ce urmăreau cu toții același scop, era de bun-simț să facă asta în același loc. O sunase la Rand & Jackman la prima oră vineri dimineată, iar ea acceptase. Fusesse încântată să vină la biroul lui și să ajute la ușurarea muncii asociaților. Avea chiar niște idei proprii. Hardy îi spuse c-ar fi bucuros să le pună în practică.

Amy Wu avea un metru și cincizeci și cinci de centimetri și sinii îndeajuns de mari ca oamenii să nu observe decît rareori grosimea mijlocului ei. Pe jumătate chinezoaică și pe jumătate negresă, avea o față neobișnuită și deosebit de fascinantă. Sub un nas mic și turtit buzele ei senzuale ar fi putut să pară umflate cu collagen, dar nu era așa. Tenul ei era ca mierea închisă la culoare, neted, cu porii mici. Avea douăzeci și șase de ani și nu cumpăraseră niciodată vreun pahar de băutură fără să i se ceară buletinul. Ochii câprui-închis, erau aproape complet acoperiți de pleoape, deși rareori era luată drept asiatică. Părul strălucitor, des, drept, îi cădea în cascade pînă puțin mai jos de umeri. La birou se îmbrăca în costume de afaceri, dar astăzi purta blugi și ghete de munte, cu un pulover cu gulerul revărsat.

Discutase deja cu cinci studenți de-ai lui Elaine. Cu toții o îndrumaseră către un singur student. Muhammed Maluof Adek fu mai mult decît bucuros să stea de vorbă cu ea, căci ce tînar n-ar fi fost? Ședea pe jos pe unul din coridoarele de la Hastings, cu o carte deschisă pe genunchi. Mîncă un măr. Amy se învîrte pe lîngă el pînă cînd își ridică privirea.

– Ce înveți? îl întrebă ea zîbindu-i.

În cincisprezece minute se aflau în cafenea. Ea îi spuse în mare cine era și de ce-l abordase – pentru a vorbi despre Elaine. Pe el nu păru să-l deranjeze.

– Oamenii spun că tu și cu ea ați fost apropiați la un moment dat.

El ridică din umeri.

– Mi-a fost profesoară.

– Am înțeles că era un pic mai mult decît atît. Sprîncenele i se ridicară ingenuu.

– Bine. Aici există un program de îndrumare. M-am înscris în el. Mă descurcam prost la celelalte materii. Muhammed se uită la ea cu un fel de provocare în privire.

Amy estimă că tînărul era cu un an mai mare decît ea – poate avea chiar treizeci de ani, o vîrstă un pic cam mare pentru un student la Drept. Dar ochii lui erau prea strălucitori, prea duri și pătrunzători. Barba îi era scurtă, foarte deasă, aproape ca lîna, dinții albi, dar foarte neregulați și stătea prost cu igiena – nu se spălase pe cap de ceva vreme; blugii se întăriseră de jeg; se părea că purta cămașa maro de mai bine de o săptămînă.

– Și v-ați împrietenit?

– Nu știu dacă într-adevăr asta a fost. Nu am ieșit împreună.

Amy se strîmbă neîncrezătoare.

El nu-și putea lua ochii de la ea.

– Ce s-a întîmplat?

– Păi eu am auzit altceva. Voiam să vorbesc cu cineva care o cunoștea bine pe Elaine și dacă nu tu ești acela... Se prefăcu că se ridică.

El îi apucă mîna mai sus de încheietură.

– Am băut cafea de cîteva ori împreună, spuse. Dar nu era nimic... între noi. Dîndu-și seama ce făcuse, îi dădu drumul din strînsoare. De ce vrei să știi despre Elaine, totuși? Nu era ceea ce pretindea că este.

– Ce anume pretindea?

El ezită, apoi se hotărî să nu-i răspundă.

– Muhammed, spuse ea. Ai auzit că a murit săptămîna trecută, nu?

El dădu din cap.

– A fost voința lui Allah.

– Da, bine, dar poate c-a fost un pic mai mult decît asta. Cineva a ucis-o.

El se ridică brusc în picioare.

– N-am fost eu acela. L-au arestat pe celălalt bărbat.

– Știu. Nu spune nimeni c-ai fost tu. Eu nu asta spun. Ea zîmbi iarăși. Te rog, Muhammed, doar discutăm, da?

– Dar despre ce discutăm?

– Despre cine a fost ea. Se aplecă pentru a sta mai aproape de el. Ne gîndeam la un fel de placă memorială, poate o statuie, ceva de genul ăsta. Ar fi foarte drăguț, pe hol, ca un tribut adus ei.

– Lui Elaine? Amy își dădu seama că Treya alesese povestea de acoperire perfectă pentru ei. Evident înfuriat, ochii lui Muhammed ardeau.

– Da, lui Elaine. Dar, știi, e o treabă politică. N-am vrea să ne dăm osteneala și să cheltuim bani dacă există ceva stînjitor... dacă ea...

– Era o curvă. O mincinoasă și o curvă. Nu credea în nimic.

– Dar, sigur că...

El lovi cu pumnul în masă. În jurul lor, ceilalți studenți își ridicară privirile de la ce studiau, șocați. Muhammed nu păru să observe asta.

– A pretins că avea să se convertească. Eu îi citeam din Coran, iar ea dădea din cap, prefăcîndu-se că înțelege. „Da, spunea ea, asta e interesant. Asta e bine.“ Dar era totul un fals. Era albă pe dinăuntru. Și-a vîndut trupul pentru banii lor, pentru banii doctorului ei. Pe buzele lui Muhammed era salivă. Respira sacadat.

– Cînd a fost ultima dată cînd ai văzut-o?

– A fost aici, spuse el iritat. Era întotdeauna aici.

– Aici la școală?

– Da.

– Dar, vreau să spun, singură? Ai mai văzut-o singură după ce s-a logodit?

– I-am spus că trebuia să se oprească. Era totul o minciună. Mă chinuia.

– Să oprească ce? Să anuleze căsătoria?

– Nu. Să predea aici. Să mai vină aici.

– Asta te chinuia?

El clatină din cap.

– De fiecare dată când o vedeam. Știam că râdea de mine pentru că eu o crezusem. I-am spus că trebuia să se oprească.

– Când s-a întâmplat asta?

– În acest semestru. Recent. El îi apucă din nou mîna, atît de puternic încît o durea. Nu trebuie să faceți vreo placă memorială. Era o curvă. Rîdea de Allah și, desigur... Ochii. Ochii i-o luaseră razna. El rise. Asta s-a întâmplat, știi. El a pus capăt acestor fapte.

– Abe? Ești bine?

– Sînt sub arest la domiciliu. Băieții mei.

– Dismas a spus că ești în pat.

– Asta ar fi exact, dar indicațiile nu includeau odihnă la pat. Numai că doctorul nu vrea să mă vadă bătînd străzile pe afară, ci vrea ca eu să mă mișc doar prin casă.

– Dar astăzi? Inima ta...?

– Bate chiar în timp ce vorbim. Îmi pare rău că nu te-am sunat eu însumi mai devreme. Abia m-am trezit.

– A fost un somn lung. E aproape ora unsprezece. Ești sigur că te simți bine? Nu s-a mai întâmplat nimic altceva, nu?

– Nu, nu s-a întâmplat nimic.

– Serios?

– Serios. Cum merge treaba?

– Progresează, dar nu de asta am sunat. Voiam să văd ce faci.

– Sînt bine. Toate astea sînt rutină. Pe cuvînt. Încă vreo cîteva zile și o să pot dansa.

– Dar numai după ce spune doctorul asta, OK?

– Temnicerii mei o să aibă grijă de asta.

– Dar tu?

– Și eu.

– Îmi promiți?

– Promit.

Păru o veșnicie pînă când ea vorbi din nou.

– Atunci, bine, spuse ea. Bine.

Treya știa că Jonas Walsh își lua liber vinerea după-amiaza, așa că îl sunase acasă joi seara pentru a-l convinge să lase pe cineva de la firmă să vină în ziua următoare pe la apartamentul din Tiburon pe care îl împărțiseră el și Elaine și să se uite prin lucrurile acesteia. Nu lăsa să se înțeleagă din tonul ei că ar fi fost o problemă de justiție, ci îi ceru asta ca pe o favoare, ca unui prieten. Poate că Elaine uitase ceva pe acolo care s-ar fi putut dovedi de folos pentru anchetă.

Nu fu încântat, dar problema legată de ce avea să facă cu obiectele lui Elaine era încă nerezolvată. Iar Treya știa că după scuzele lui din biroul de la R & J săptămîna trecută, ea avea oarecare influență. Avea să-i lase să se uite.

Avea dreptate.

Dar asta nu însemna că trebuia să fie și simpatic. Walsh dădu mina de fațadă cu Rhodin, dar nu făcu nici un efort să pară prietenos.

– Asta e o pierdere totală a unui timp foarte prețios.

Treya îl pusese pe Rhodin la curent cu ce trebuia să se aștepte de la Walsh. În orice caz, era puțin probabil ca întîmpinarea să-l fi deturnat pe Curtis, care nu era deloc pămîpălău, de la ce voia să facă. Respira încredere și *savoir-vivre*. Avînd un metru și nouăzeci de centimetri, îl domina pe celălalt bărbat. Nu era nici urmă de grăsime pe corpul lui, deși cîntărea cam nouăzeci de kilograme față de cele șaptezeci și șapte ale lui Walsh. Costumul Brioni de culoarea cărbunelui îi făcuse o gaură de nouă sute de dolari în buget, dar îi venea atît de bine, încît ai fi zis că e ținuta lui de zi cu zi. Fața îi era lungă și serioasă, ochii – întunecați. Dacă Modigliani ar fi pictat bărbați, Rhodin ar fi putut fi unul dintre modelele lui.

– Dacă trebuie să fiți altundeva, doctore, mă voi descurca și singur pe aici.

Se aflau într-un living spațios și luminos cu piese răzlețe de mobilier modern, aproape antiseptic și cu ferestre din podea pînă în tavan. Apartamentul era situat pe coasta unui deal și domina portul de iahturi. Soarele strălucea puternic aici, la patruzeci de

kilometri nord de oraș și, de aici, din living, panorama îți tăia răsuflarea – promontoriile care înaintau în mare și Mount Tamalpais la dreapta, Angel Island și grațiosul, dar nu îndeajuns de cîntatul Richmond Bridge în fața lor, un golf care sclipea în lumină sub un cer perfect senin.

– Este frumos, spuse Rhodin. N-aș putea lucra dacă aș locui aici.

– Nu aici lucrez, îi răspunse doctorul și sper ca priveliștea să nu fie prea tulburătoare astăzi. Nu prea înțeleg toată această anchetă continuă legată de uciderea lui Elaine. Îl au pe ucigașul ei în închisoare, pentru numele lui Dumnezeu. Aș vrea să văd că toate astea se vor sfîrși.

Rhodin clătină din cap înțelegător și încercă să se poarte ca un anchetator.

– Sîntem de aceeași parte, atunci. Dar trebuie să ne asigurăm că nu apare vreo surpriză în timpul procesului. Ca să fiu sincer, nici măcar nu știu ce-ar trebui să caut. Dacă aveți alte planuri, e în regulă, dar dacă nu și ați vrea să-mi arătați unde să caut, lucrurile ar putea să progreseze mai repede.

Fără chef, Walsh îl conduse spre partea din spate a apartamentului, pe lîngă bucătăria de gourmet – un bufet de granit cu vase stivuite pe el și mai multe vase grămadă în chiuvetă, un miros puternic de gunoi. La stînga lui, pe un holișor, era o cameră de lucru – două birouri, două calculatoare, niște dulapuri pentru dosare. Dormitorul era cîțiva pași mai în jos pe dreapta, iar Walsh îl conduse înăuntru. Nu făcuse patul și nu se scuză pentru asta.

– Țsta e dulapul ei, spuse el arătînd. Cea de aproape e comoda ei. Voi fi în birou.

Rămas singur, Rhodin se puse pe treabă. În ciuda a ce îi spusese lui Walsh, primise o listă destul de amănunțită de obiecte de la Hardy și Glitsky cu o zi înainte. Erau, în mare parte, lucruri pe care se așteptase să le găsească la birou – un Rolodex, poate, sau documente financiare, sau carnete vechi de cecuri, poate un jurnal. Dar ar fi putut fi ceva și în altă parte – merita să cauți peste tot.

Curtis Rhodin era un om metodic. O cunoscuse numai puțin pe Elaine – ea era mai în vîrstă și era partener la Rand & Jackman și, din multe puncte de vedere, la o depărtare de ani-lumină de el – și se simțea ciudat să-i cotrobăiască prin lucruri, dar știa ce avea de făcut și avea să o facă.

Avea multe rochii, cam treizeci de perechi de pantofi. Existau mai multe sertare mici, încastate în perete în dulapul ei, care conțineau pulovere, bluze, costume de sport. La fundul celui mai de jos, sub un maldăr de pulovere sport de bumbac, găsi o cutie plată, micuță, albă. Scoțind-o și deschizînd-o, recunoscuse ce reprezenta – colecția de amintiri a lui Elaine.

Rhodin zîmbi de unul singur. El însuși avea o ascunzătoare asemănătoare, deși a lui era o cutie de trabuce în care ținea douăzeci sau treizeci de obiecte stupide, de care pur și simplu nu se putea lepăda – o piatră de jad pe care o obținuse scufundîndu-se sub Big Sur, o pană de chitară pe care o avea de la un concert cu B.B. King la care se dusese în facultate, primul lui briceag, un ac de cravată cu diamant pentru cazul în care aveau să mai ajungă vreodată la modă, un cartonaș cu autograful lui Willie Mays din anul în care debutase ca jucător de baseball. Gu noi. Dar un gunoi neprețuit.

De fapt, cutia lui Elaine nu era cu mult mai diferită, avînd în vedere că ea era femeie. Erau cîteva insigne de la diverse campanii politice – a mamei ei, a lui Chris Locke, a lui Sharron Pratt. Inelul de colegiu al unui bărbat. O jartieră. Un glonț de calibrul .38. Un pachet de cărți de vizită legate cu un elastic. Multe monede din diverse țări străine. Închise cutia la loc – avea s-o ia.

O fotografie înrămată a mamei lui Elaine era așezată pe comoda ei, lângă lampă. În sertare găsi lenjerie, ciorapi, tot felul de lucruri împăturite. Prezervative. Însă sertarul de sus, din dreapta, nu conținea nimic, iar asta îl surprinse pe Rhodin. Traversă camera înspre birou și îl întrebă pe Walsh dacă putea veni pentru o clipă. Oftînd, punîndu-și revista jos, doctorul se ridică, așadar, cu greutate și îl urmă.

– Știți ce ținea în acest sertar? întrebă Curtis.

Walsh se uită și ridică din umeri.

– Cred că nu mare lucru. Ați scos ceva de aici?

– Nu, așa era. Era întotdeauna așa?

Altă ridicare din umeri.

– Nu știu. Nu i-am umblat prin sertare.

– Nu, sigur că nu, spuse Rhodin, dar nu era nimic aici. Asta pare un pic ciudat, nu?

– Nu știu, repetă Walsh. Eu n-am scos nimic din el.

– Dar, cu siguranță, părea s-o fi făcut. Acum se afla iarăși în biroul lui Freeman, raportându-le Treyei și lui Amy în solariu. Părăsise în cele din urmă Tiburonul cu o cutie de carton plină cam pe sfert cu ceea ce adunase din birou și din restul casei, inclusiv o copie a Coranului și, desigur, cutia albă cu amintiri. Ca o toană, în ultimul moment, aruncase și fotografia înrămată a Lorettei Wager. Dar sertarul gol era cel care îi atrăsese atenția.

– Aveți vreuna din voi, fetelor, vreun sertar de șifonier complet gol?

– Sertarele nu se golesc, spuse Amy. Ajung să se umple în zece minute după ce te muți undeva. Apoi devin prea pline. E o lege a naturii. El trebuie să-l fi golit.

Treya nu fu de acord.

– N-ar fi făcut niciodată asta și apoi, să-l lase gol, știind că noi veneam să ne uităm prin lucrurile ei? Ar fi pus ceva înapoi înainte ca noi să venim.

Rhodin veni cu o sugestie.

– Poate că, de fapt, nu și-a închipuit c-ar face vreo impresie? Vreau să spun, e doar un sertar gol. Nu înseamnă nimic.

– Nu. Treya era sigură de asta. Dacă el l-a golit, și-ar fi amintit și i s-ar fi părut important.

– Atunci l-a golit ea, spuse Amy. Elaine.

Fiecare rămase cu gândurile lui pentru o clipă. În cele din urmă, Treya rosti:

– Dacă îl părăsea, dacă s-au certat, iar ea a plecat într-una dintre seri, e posibil să fi luat pur și simplu niște schimburi.

– Am altă întrebare, spuse Rhodin. În baie, avea rezerve de anticoncepționale pentru câteva luni, dar în dulapul ei erau cam o duzină de prezervative.

Amy avea un răspuns la asta:

– Deci *chiar* nu voia să rămână însărcinată.

– Sau nu era fidelă, spuse Rhodin.

Treya îi privi pe amândoi.

– Sau știa că el nu era.

– Dash Logan?

Avocatul își ridică privirea de la ziarul pe care îl citea, care se întâmpla să fie *Democrat*. Jupiter începea să freamăte în după-amiaza de vineri care trecea pe nesimțite, dar el stătea singur în separeul lui obișnuit din spate, cu un bol de covrigei pe masa de lângă el și un pahar de bere pe jumătate plin care începea să se încălzească în dreptul lui. Expresia de pe față îi era binevoitoare, netulburată.

– M-ai prins. Îl măsoară din priviri pe bărbatul care i se adresase, îi întinse mîna. Trebuie să fiți domnul Hardy, bănuiesc. Dismas? Țsta era numele, Dismas?

– Încă mai este. Hardy îi strînse mîna – o strîngere hotărîtă – și se strecură în fața lui la masă. Sînteți un om greu de găsit.

Logan clătină din cap cu simpatie.

– Aud asta destul de des. Îmi pare rău. Trebuie că trec printr-un fel de criză a vîrstei mijlocii sau ceva de genul ăsta. Motivația mea tocmai s-a dus pe apa sîmbetei. V-am primit mesaje, totuși.

– Asta e drăguț. Începeam să cred că nu mai funcționează telefoanele.

– N-am spus că mă puteți găsi întotdeauna aici?

– Ba da, ați spus.

– Păi, atunci?! Un zîmbet îi brăzda fața. Păru destul de sincer. Și totuși, Hardy nu trebuia să-și reamintească faptul că cei mai mari escroci păreau să radieze sinceritate – era capitalul lor de bază. Hei, ascultă, lasă-mă să-ți iau o bere pentru deranj.

Dacă te consolează cu ceva, te-aș fi sunat luni, dar m-am gândit că acum, vinerea după-amiaza, oricum nu e nimeni la birou cînd suni. Mai poate aștepta să treacă weekendul, nu? Își ridică una din mîini, făcîndu-i semn chelnerului. Wally, ceva rece, *see you play*. Ce bei, Dismas?

Hardy făcu un gest de scuză.

– Trebuie să rămîn la apă. Mă întîlnesc cu un client la cinci.

– Și n-ar vrea ca avocatul lui să bea una mică după-amiaza? Te-am auzit. Wally? Numai una. Și niște chestie din aia cu pește. O strîmbătură către Hardy. Știi, îți zic eu, de aia am încetat să mai lucrez la birou.

– Din ce cauză, Dash?

– De ce? Fin'că atunci cînd clientul vine într-un birou, vede clișeele, știi? Ai secretara, cărțile de drept și telefoanele, și tot rahatul ăla – că asta și este, rahat – și ajunge să se aștepte din partea ta la restul lucrurilor care vin la pachet cu astea. Hei, mersi, Wally. Asta e pentru tine, Dismas. Își ridică berea și atinse paharul lui Hardy. Deci, cum ziceam, eu nu sînt genul ăla de tip. Am încercat să fiu, dar n-a mers. Oamenii veneau cu toate așteptările astea, iar eu li le *spulberam*. Ei doreau un alt gen de avocat și numai Dumnezeu știe că sînt destui din aia. Dar, dacă mă vor pe mine – și o groază de indivizi mă vor – pot veni pînă aici să mă întîlnească și știu la ce să se aștepte. Fără înflorituri, poate, dar și fără bărbi. Și cei mai mulți dintre ei, cînd fac socotelile, pleacă de aici fericiți. Deci, ochii lui albaștri și direcți îl fixară pe Hardy peste marginea paharului de bere – presupun că te-ai răzgîndit în privința înțelegerii cu McNeil?

– De fapt, nu. Hardy se lăsă pe spate și savură reacția lui Dash, schimbarea rapidă a fațadei joviale – cît ai clipi din ochi – apoi reîntoarcerea impresionantă la starea de dinainte. Sînt aici în cu totul altă problemă. Cunoști un puști pe nume Cullen Alsop?

Logan păru să se gîndească la asta.

– Un polițist – cred că se numea Banks – întreba de el pe aici acum două zile. Supradoză, nu?

– Da. Așa se pare.

– Deci, puștiul ăsta, Alsop, întrebă Logan, era clientul tău?

– Nu, spuse Hardy. Clientul meu este Cole Burgess. Dacă numele îi era cunoscut, Logan nu se trădă. Elaine Wager?

Îi căzu fața.

– Oh, Elaine! Logan se arată exact cît de compătimator trebuia. Chicoti. Ce păcat, aproape de ea.

– Da, așa e, fu de acord și Hardy. Deși am înțeles că voi doi ați avut ceva probleme.

– Nu, nim... Zîmbetul. Doar nu te referi la chestia aia cu îndatoririle de maestru special? Aia n-avea nici o legătură cu Elaine.

– Serios? Am auzit că ea așa ar fi interpretat lucrurile.

El dădu din cap.

– Țăla a fost doar un spectacol pentru polițai. Mă sună aici...

– Poliția?

– Nu, nu. De la biroul meu.

– Credeam că nu ai un birou.

– Da' ce sînt eu, prost? Nu, am un birou. Doar că nu îl folosesc prea mult. Deci, cum spuneam, eram aici bînd cîteva berici, cînd fata mea mă sună panicată toată. Polițiștii sînt acolo, au un mandat, efectuează o percheziție. Așa că mi-am pierdut un pic cumpătul, dar cine mă poate învinovăți?

Hardy ridică ambiguu din umeri.

– Deci sînt tocmai în toiul a ceva care implica o reprezentantă a sexului feminin aici, cînd trebuie să fug în centru, la ora de vîrf. Cînd ajung acolo, nu mă simt în toane foarte cooperante. Iar Patsy, fata mea, e o priveliște plăcută la casa omului – știi ce vreau să spun? –, dar cam slăbuță în ceea ce privește afacerile, completarea chestiilor, genul ăla de treburi. Așa că le spun celor care fac percheziția: „Bine. Voi îmi arătați genul ăsta de respect și mă tratați de parc-aș fi o scursură, n-aveți decît să vă căutați singuri rahatul“. Avea din nou un zîmbet de scuză pe față, iar vocea îi redevenise calmă și rezonabilă. Deci, asta e tot ce-a fost cu Elaine. Ea era la mijloc, asta-i tot. Alte cîteva săptămîni și aș fi sunat-o să mă scuz. Dacă n-ar fi fost împușcată.

Relatarea pâru să-l fi stors de puteri. Expresia lui deveni ciudat de goală, apoi își reveni, apucă un covrigel, își ridică paharul de bere și bău.

– Dar cum de am ajuns la Elaine? Întrebai despre cel cu supradoza.

– Cullen.

– Corect, Cullen, bine. Și tipul care a ucis-o pe Elaine. Clientul tău.

– Cole Burgess. Cullen l-a turnat. El i-ar fi dat arma crimei.

– Și eu ar trebui să-i știu pe tipii ăștia? Cum de tragi concluzia asta?

– Nu spun asta, serios. Am mers pe la Palat astăzi să văd dacă pot pune mâna mai devreme pe ceva din materialul de urmărire penală al lui Cullen, fiindcă audierea preliminară a lui Cole e săptămîna viitoare. Cullen avea asupra lui o cutie de chibrituri de aici.

– Da, asta a zis și Banks.

Hardy ridică din umeri.

– Mi-ai spus că stai mai mult pe aici. Am crezut că poate vreo șansă să-l fi cunoscut.

Logan nu putea crede asta.

– Dismas, vrei, te rog, să te întorci?

Hardy făcu asta.

– Cîți oameni vezi aici?

– Treizeci și cinci, patruzeci.

– Cam așa e. Logan înghiți un alt covrigel. La ora patru. Știi cam cîți oameni sînt îngrămădiți aici pe la nouă sau zece? Nu ai unde să arunci un ac. Șansele ca eu să cunosc un individ... Lăsa propoziția neterminată și dădu din cap. Las-o balta!

– Pai, m-am gîndit să întreb, spuse el. Nu strică niciodată. Mersi pentru timpul acordat. Dădu să se ridice.

Logan îl opri.

– Dar afacerea McNeil. Chiar mergi mai departe cu asta? Tipul meu ar mai putea fi încă de acord cu o înțelegere, dar cine știe cît timp? Cred că vei pierde un pariu.

– S-ar putea.

Hardy lăsă să se înțeleagă limpede că asta era ultima dintre grijile lui. Și, în ciuda discuției despre Cullen și Cole, principalul motiv al vizitei lui aici fusese să-i aducă la cunoștință acest mesaj. Poate vestea că McNeil nu voia să încheie o înțelegere îl va face să scape ceva. Zîmbi politicos.

– N-ar fi prima dată.

Conducînd dinspre Jupiter către biroul lui, se opri pe Seventh Street și de data asta avu noroc cu Strout. Medicul le-gist, deșirat și laconic, îl cunoștea pe Hardy de la cîteva procese, dar și din anii în care lucrase ca asistent al procurorului adjunct. Nu conta că acum se ocupa de apărare. În general, Strout nu-și bătea capul de ce parte a sălii de judecată te simțeai acasă. Era un om de știință care lucra cu fapte medicale, la fel de folositoare – sau nu – atît acuzării, cît și apărării.

Era cam pe la închierea zilei de lucru, așa că ieși el însuși în hol ca să-i dea drumul lui Hardy în biroul lui, o încăpere mare plină de cărți de medicină și o faimoasă colecție de arme mortale din antichitate pînă în zilele noastre. Multe dintre ele erau sub geamul vitrinelor, dar un număr egal – inclusiv o grenadă de mînă activă, după cum se spunea, pe un suport pentru sfeșnice de pe biroul lui – erau împrăștiate astfel încît puteau fi înșfăcate, mînuite și folosite de oricine. Hardy citi titlul cărții de pe biroul lui Strout: *Epoca de aur a torturii: Germania secolului al XV-lea*.

– Uite o cârtică drăguță la vedere, remarcă Hardy. Te menții la curent cu vechile cercetări, nu? Acum predau asta și la medicină?

Strout ridică volumul, trecu un deget cu gingășie peste pagina deschisă, apoi îl puse unde fusese.

– Dacă te întrebi vreodată de ce pedepsele crude și insolite au intrat pînă și în Declarația Drepturilor Omului, rosti el tărăgănat, nu trebuie să cauți mai departe de asta. Chestiile pe care și le făceau oamenii unul altuia în vremea aia, ca pe ceva obișnuit.

– Destul de crude, nu-i așa?

Legistul chicoti.

– Îți spun eu, Diz, *cele mai ușoare* dintre ele sînt mai mult decît ar crede majoritatea oamenilor că ar putea face cineva cu probleme mentale grave altcuiva. Și uite-i și pe judecătorii din zilele noastre, despicînd firul în patru în legătură cu ce e crud și insolit, în viziunea Părinților Fondatori. Cu toții ar trebui să citească această carte, ca să-și facă o părere despre problema asta. Vreau să spun, cleștele ăsta pentru limbă de aici, de exemplu...

– John. Hardy ridicase mîna ca să-l oprească. Poate altă dată, bine?

– Nu face parte din domeniile care te interesează astăzi? Strout se așează pe scaunul în spatele biroului lui, chicotind mulțumit. Se întinse către grenada de mînă și o aruncă ușurel dintr-o mînă în alta. Nu. Lasă-mă să-mi amintesc. Cullen Alsop.

– Zece puncte.

Strout clătină din cap și veni mai în față. Mîinile lui erau la cîțiva centimetri deasupra biroului, făcînd grenada să salte nonșalant deasupra sugativei.

– Păi, a fost destul de aproape de ceea ce credeam că va fi. Supradoză de heroină în toată regula, așa cum mă așteptam. Am cerut laboratorului poliției să facă o analiză rapidă a heroinei rămase la locul faptei și, de fapt, pe raportul lor mă bazez mai mult decît pe orice care s-ar fi aflat chiar în sînge. Dar, hai să spunem în termenii neprofesioniștilor, că, dacă a folosit numai o seringă, ceea ce indică urmele de ac – o are numai pe una recentă, relativ vorbind – atunci a fost un praf foarte pur.

– Și nu există nici o îndoială că asta a fost cauza morții?

– Nu. Se juca din nou cu grenada, gîndindu-se. Existau niște urme de alcool și, dacă am fi făcut și analize mai detaliate, existau șanse de a găsi și alte droguri. Dar asta era heroină.

– Și de calitate mai bună decît ce se află acum pe străzi?

Strout ridică din umeri.

– Nu știu. S-ar putea să fie ce e pe străzi acum, deși cu fiecare oră care se scurge, asta pare tot mai puțin probabil.

– Din ce cauză?

– Pentru că, dacă există chestia asta atât de pură, am fi avut cel puțin încă vreo cîteva morți datorate supradozelor. Poate îți amintești că la sfîrșitul verii trecute, într-un weekend, unul dintre traficanți a adus o provizie nouă de „black tar“ care nu fusese diluat? Nu? Păi a ucis șapte puști în patru zile. Strout chicoti dezaprobat. Dar pînă acum îl avem numai pe domnul Alsop și asta-i tot.

– Și asta înseamnă... ce?

– În sine, nimic precis. Dar ar putea să însemne totuși ceva. Unu – lăsa grenada să cadă pe sugativă și ridică un deget – băiatul făcea el însuși trafic și, verificînd produsul, i-a estimat greșit puterea. Doi – alt deget – știa ce era și a hotărît că ar fi o modalitate nedureroasă în care să se sinucidă. Și trei, altcineva știa ce era și i-a dat-o.

– Ceea ce ar transforma cazul în crimă.

O ridicare din umeri.

– Nu mai e de competența mea, Diz. Neexistînd nici un semn de luptă, nici vreun motiv sau orice altceva, voi pune la cauza morții accident / sinucidere. Ai discutat cu Banks?

– Ridley? Hardy clătină din cap. Nu miercuri seara, nu, și nu pentru că n-aș fi încercat. Nu mi-a răspuns la telefoane. Dar chiar de miercuri, adăugă el, exagerînd puțin, știu că nu i-a plăcut momentul în care a survenit moartea lui Cullen. În ziua în care iese, e mort, astfel că nu poate depune mărturie. Deci care-i faza, ce crezi? Cineva l-a montat pe Cullen ca să-l bage la apă pe Cole, apoi cineva l-a ucis înainte s-o poată face. N-are nici un sens.

– Da, dar atât de puține mai au în ziua de azi, Diz! Strout apucă din nou grenada, o cîntări neglijent. Poate că Banks o să vină cu ceva, spuse el. Sînt sigur că e în căutare.

Hardy se gîndi o clipă la asta, apoi se ridică în picioare.

– Păi, mulțam, John, mi-ai fost de ajutor.

Glitsky își convinse în cele din urmă fiii că probabil putea să facă un duș, să se îmbrace în blugi și într-un pulover deschis la culoare și să ajungă pînă la scaunul lui preferat din living fără să se streseze prea mult din cauza asta. Nu trebuiau să-l supravegheze permanent – își dădu cuvîntul că n-avea să iasă sau să se apuce să danseze step prin casă.

Dar amîndoi voiau să stea lîngă el, iar Abe nu putea spune că îl deranja. Mai mult, grija lor evidentă îl emoționa puternic. Era plăcut să-și aibă din nou întreaga familie reunită. Cine putea spune cînd avea să se întîmple asta din nou? Îi dădura după-amiaza liberă Ritei, apoi îl sunaseră pe Nat și-l întrebaseră ce făcea. El veni pe acolo cu mîncare chinezească – pui Chow Mein și Happy Garden – iar după masă cele trei generații jucară *hearts* la masa din bucătărie timp de trei ore. Pentru prima dată în ani de zile, micuța bucătărie răsună de rîsete adevărate. Toată lumea află ce mai făceau ceilalți, care mai era viața lor în ultimii ani, înjurînd cu voioșie cînd jucau prost sau n-aveau noroc, restabilind legăturile dintre ei.

Cînd Orel ajunse acasă de la școală, Nat plecă la sinagogă, iar băieții se hotărîră să iasă și să joace un pic de baschet în parcul din apropiere pînă la lăsarea serii. Glitsky își luase cartea și stătea pe fotoliul lui în living. În cinci minute era deja transportat în Mediterana, unde pîndea rutele marine de pe lîngă Costa Brava în căutare de nave și prăzi pe care să le captureze.

Duplexul avea o fațadă care dădea spre apus, iar în zilele senine exista o perioadă de timp exact înainte de apus în care soarele umplea camera de lumină înainte de a se scufunda în spatele clădirilor de peste stradă. Strălucirea bruscă îl făcu pe Abe să-și ridice privirea din carte. O închise.

Particule de praf pluteau în aerul camerei.

„Elaine se plimba cu cineva pe care îl cunoștea. Era foarte târziu, aproape unu dimineața. O lăsase pe Treya la Rand & Jackman în acea duminică după-amiază și, dacă era să-l crezi pe Jonas, nu venise acasă în Tiburon. Deci rămăsese în oraș – probabil că se întâlniseră amândoi să ia masa împreună în centru.

Șase ore? O cină foarte lungă. Multe de discutat sau numai un subiect care-i frământa? Poate cocteiluri după aceea.

Îl părăsea pe Jonas. Poate că nu fusese pînă la urmă o cină, ci un rendez-vous romantic la un hotel, sau chiar în casa noului bărbat din viața ei. Cel puțin asta ar explica unde fusese atîtea ore.

Dar, la un moment dat, plecaseră împreună. De ce? Ar fi putut petrece seara fie la un hotel, fie acasă la bărbat. El presupuse că în alte seri ea rămînea în oraș după o întâlnire la o oră târzie – Jonas nu ar fi avut de ce să suspecteze ceva.

Dar ea mergea acasă în acea seară, ceea ce păru din nou să confirme ideea restaurantului. Mașina ei era în parcare subterană, în spațiul rezervat firmei Rand & Jackman, deci mersese pe jos oriunde s-ar fi dus, întîlnindu-l acolo. El o conducea pe cînd ea se ducea înapoi să-și ia mașina...”

Se uitase vreun polițist în mașina ei?

Probabil că nu. Nu existase nici un motiv pentru a face asta. Din primele clipe, avuseseră un suspect. Nimeni nu căuta un asasin.

Glitsky întinsese o hartă a orașului pe măsuta de cafea și era aplecat peste ea. Soarele scăpătase înapoia clădirilor. Aprinsese cîteva lămpi de pe podea și trăsese un cerc avînd firma Rand & Jackman în centru. Există un număr finit de restaurante – și poate baruri după aceea – în cerc din care să poți alege.

Faptul că fusese duminică seara scotea din discuție puținele localuri care erau închise în acea zi. Mai mult, celelalte ar fi fost cu mult mai puțin aglomerate decât în celelalte seri de weekend. Zece zile trecuseră de când fusese împușcată, era adevărat, dar un ospătar, un maître d'hotel, cineva își putea aminti.

Asta era treabă de poliție. Trecuse de momentul în care ar fi trebuit să înceapă să fie activ în problema asta. Dacă n-o ucisese Cole pe Elaine, atunci altcineva o făcuse și trebuia să existe vreo urmă de-a lui. Avea să le dea celor trei mușchetari ai lui Hardy câte o fotografie de-a lui Elaine și acestora nu ar fi trebuit să le fie prea greu să meargă în weekend în fiecare restaurant din zona vizată. Era un început.

Împăturindu-și harta, intră în bucătărie să-l sune pe Ridley Banks. Când tânărul inspector îl sunase miercuri pe Abe la spital, părea că începuse să creadă că făcuse o greșală în ce-l privește pe Cole Burgess. Încă nu recunoscuse că ar fi făcut vreo greșală în modul în care-l interogase, dar mai era timp. Era limpede că Banks înțelesese că Cullen avea cumva legătură cu Cole. Dovezile de la locul morții lui Cullen ar fi putut avea legătură cu cele din cazul lui Elaine și, dacă așa stăteau lucrurile, Banks avea să reprezinte o sursă crucială de informații.

Nu fu deloc surprins că Ridley nu se afla acasă, dar Abe era sigur că acesta avea să-și verifice mesajele și să-l contacteze în câteva ore.

„S-au oprit acolo unde aleea întunecoasă se intersecta cu strada întunecată. Crezuse Elaine că avea să fie sărutată? Cu siguranță, ucigașul era lângă ea, cu o mână pe ceafa ei. El verifică strada în ambele direcții și aleea din stînga. Împușcătura răsună în Union Square în noaptea friguroasă. Cineva – un băiat de serviciu de la vreunul dintre hoteluri? – va fi auzit-o.

Apoi el o prinsese. Îi luase viața brutal, cu sînge rece, știind că avea să facă acest lucru încă de când plecaseră de la cină, dar o însoțise, poate chiar flecărise cu ea, aparent satisfăcut de oricare ar fi fost concluzia la care ajunseseră. Apoi îi oprise blînd căderea.

Brusc, îi trecu prin minte o altă ipoteză îngrozitoare, dar atât de convingătoare, încît o resimți imediat ca pe un fapt. El se scu-zase cînd o așezase jos! Glitsky putea auzi asta, îl putea auzi pe ticălos: «Îmi pare rău, Elaine, dar tu m-ai obligat să fac asta».

Afară se întunecase deja. Glitsky stătea în picioare, rezemat, lăsîndu-și greutatea în mîini de fiecare parte a chiuvetei din bucătărie. Chipul lui, care se reflecta în oglinda din fața lui, străluccea de transpirație. Falca îi tremura, iar cicatricea de pe buzele lui ieșea în evidență ca o rană proaspătă.

– Tată? Tată?

Nu-i auzise urcînd scările sau deschizînd ușa. Dînd repede drumul la apă, își umplu mîinile și și-o aruncă pe față. Cînd ei ajunseră în bucătărie, se ștergea cu un prosop de vase.

– Hei, băieți, spuse el jovial. Cum a fost?

– Bine, bine, spuse el. O să văd dacă pot obține numărul.

Hardy și Rita apăruseră amîndoi separat la o jumătate de oră după venirea băieților, iar acum cei doi bărbați stăteau la masa din bucătărie în timp ce Rita încropea o caserolă cu ton pe masa din spatele lor. Băieții erau jos în „aripa“ lor, făcînd duș și privind la televizor. Iar Abe fu în cele din urmă de acord că ar trebui să încerce să-l caute pe Ridley Banks la el acasă.

Sergentul Paul Thieu se ocupa de Departamentul omucideri și îi spuse lui Glitsky din memorie numărul de telefon de care avea nevoie.

– Înfricoșător, îi spuse Glitsky lui Hardy. Tipul le știe pe toate. Formă numărul de telefon, ascultînd, lăsînd un alt mesaj.

– Rid, sînt din nou Abe. Tot încerc să dau de tine. Îmi pare rău că te cicălesc, dar oricînd primești vreunul din astea... își lăsă propriul număr de telefon, închise, apoi îl privi pe Hardy. E celibatar. E vineri seara.

– Grozav, spuse Hardy. Eu sînt însurat. E vineri seara. Că tot veni vorba, ai mai vorbit cu Treya?

– Ce legătură are asta cu faptul că tu ești însurat și că e vineri seara? Dar da, a sunat ea azi-dimineață, voia să fie sigură că evitam următoarea ocazie de a mă mai stresa.

– Ceea ce observ că nu faci.

– Destul de adevărat. Punct. Deci, ce-ai pus-o să facă?

– În principal, să-i îndrume pe puști, dar am vrut și să vadă dacă Elaine nu avea vreun dosar despre Dash Logan.

Era limpede că pentru Glitsky asta era o direcție neașteptată.

– Dash Logan? Ce e cu el?

Hardy îl puse la curent cu faptele, avertizându-l cât de aiurea părea totul, cât de multe coincidențe existau.

– Dar, încheie el cu optimism, după cum mi-a spus chiar azi-dimineață Saul Westbrook, mai există și coincidențe.

– Nu e vorba dacă există, spuse Glitsky. Problema e dacă înseamnă sau nu ceva. Cine e Saul Westbrook?

– Avocatul din oficiu al lui Cullen Alsop, care nu știa nimic de înțelegerea pe care o făcuse acesta.

Glitsky mai încerca încă să înțeleagă ceva din toate.

– Și are cumva și el legătură cu Logan?

– Nu, recunosc Hardy.

– Atunci declar oficial că sînt confuz. Abe își atinse capul. Trebuie să fie din cauza medicamentelor.

Hardy încercă să-i explice din nou. Cînd termină, Glitsky clătina din cap ca și cum ar fi avut sens.

– Și ți-ai petrecut întreaga zi taxînd asta pe seama vreunui client?

– În mare parte, da.

Vocea lui Abe era plină de admirație.

– Nu sînt în branșa care trebuie, spuse el.

Rita îi întrerupse, dîndu-i afară ca să poată aranja masa pentru cină, dar pe cînd cei doi se duceau în living, Glitsky continuă să vorbească:

– Deci lucrezi la un caz împotriva lui Logan, care este, la urma urmei, un avocat ca și tine. Și un alt avocat, prietenul tău David Freeman, complet separat de tine, are un alt caz. E corect

pînă acum? Stăteau la cele două capete ale canapelei. Glitsky își aruncă harta și carnetelul pe măsuta de cafea și continuă: Iar Elaine, alt avocat, s-a dus la biroul lui Logan pentru o serie complet diferită de cazuri? Și, în sfîrșit, legătura hotărîtoare – Cullen Alsop avea o cutie de chibrituri de la Jupiter, un bar în care-și face veacul Logan.

– Corect, fu Hardy de acord. Și totuși, în ce se îmbină toate astea?

Glitsky se uită la el cu o privire amuzată.

– Îți amintești că aseară am zis că sînt un dobitoc. Am greșit. Nu eu eram ăla. Tu erai.

Hardy primi cu ușurință critica. Ridică din umeri.

– Cu toate astea, am simțit că trebuia să urmăresc pista asta. Să scutur nițel copacul. Dar n-a căzut nimic. Cel puțin, nu astăzi.

„Fără să fie o mare surpriză“, se gîndi Glitsky. Dar și el alergase după cai verzi pe pereți. Nu avea rost să-l mai chinuie pe prietenul lui din cauza asta.

– Păi, ia ascultă, mîine poate mergem într-o direcție diferită. S-ar putea s-avem noroc. Ridică harta și notițele lui, și se uită peste cîteva din raționamentele referitoare la ultima noapte a lui Elaine. Era în mijlocul acestei acțiuni, cînd Isaac veni și se așeză. Glitsky se opri și se uită la el. Asta nu e obositor, spuse el. Am voie să gîndesc și să vorbesc.

– E stresant. Isaac rămase ferm pe poziție. Doctorul a spus stresant, nu obositor.

– Are dreptate, spuse Hardy ridicîndu-se. Îmi pare rău, Ike. Ne-am luat cu vorba.

Glitsky se uită cînd la unul, cînd la altul.

– Încă două minute.

– Le cronometrez, spuse Isaac, privindu-și ceasul.

Glitsky clătină din cap.

– Atunci ar trebui să mă grăbesc. Deci, Diz, ne scoatem cele trei ajutoare pe afară, ca să „perie“ zona asta, verificînd restaurantele și barurile. Apoi, dacă Ridley Banks ne sună, îl punem să verifice din nou rapoartele de laborator cu privire la tot ce s-a

găsit pe Maiden Lane și de care nu ne-am interesat data trecută. De asemenea, Rid poate urmări și ce s-a găsit la locul faptei în cazul lui Cullen – a spus că găsisse ceva despre la asta, nu? Tu ai presupus că se referea la Elaine și Cole, nu?

– Asta e impresia pe care mi-a lăsat-o.

– Un minut, spuse Isaac.

– Bine, apoi cineva ar trebui să se uite la mașina ei. Și la ea acasă...

– Am făcut deja astăzi asta. Curtis s-a dus acolo.

Abe clătină mulțumit din cap.

– Deja? Bine. Și Walsh l-a lăsat să intre?

– Treya l-a sunat mai întâi și a pus o vorbă bună. E tare.

– A găsit ceva interesant?

Hardy dădu din cap.

– Nu la prima vedere. A adus o cutie cu el, dar nu i-am aruncat decît o privire. O să mă uit mai atent la ea în weekend. Și dacă tot am ajuns aici, Amy l-a găsit și pe tipul ăla de la Hastings. Nu mai e un admirator de-al lui Elaine, deși altădată a fost unul chiar înfocat. Conform spuselor ei, cu siguranță, un posibil suspect.

– L-a întrebat unde a fost în acea noapte?

– Nu știu.

– E timpul! spuse Isaac, ridicîndu-se în picioare. Asta e, domnilor. Timpul s-a terminat.

– Cina! strigă și Rita din bucătărie.

– OK. Hardy era în picioare. Avea harta și carnetelul în mîna. Să nu se spună niciodată că nu pot pricepe o aluzie subtilă. O luă spre ușă.

Glitsky se strecură pe lingă el.

– Încă o dată, zise el, ca să știm clar. Din cîte ai fost capabil să afli, Logan nu are nici o legătură cu toate astea.

– Hei! spuse Isaac. Timpul s-a scurs.

– Ne luăm numai la revedere, Ike, îi strigă Glitsky peste umăr.

Hardy ajunsese la ușă.

– Codat, adăugă el.

– Deci, fără Logan?

– Se pare că nu. Doar dacă nu apare ceva despre el în dosarele lui Elaine. Ceea ce nu se va întâmpla, fiindcă nu avea unul despre el. Hardy vorbi pe un ton final și dezamăgit. Petrecuse multe ore ca să descopere o legătură cu Logan și începea să creadă că pierduse vremea. Se afla la ușă, pe punct de plecare, închizînd-o în urma lui.

Glitsky stătu un moment, încruntîndu-se. Deschise brusc ușa și ieși în prag. Hardy era aproape în stradă, cînd îl strigă:

– Ce vrei să zici, cum adică Elaine nu avea nici unul? Te referi la dosare despre Logan?

Hardy se întoarse de pe ultima treaptă.

– Îhi.

– Dar trebuie să fi avut.

– Nu cred. Nimic ce să fi fost etichetat așa, în orice caz.

– Atunci ce i-a dat Treyei cînd s-a întors la birou duminică? Tocmai fusese la biroul lui Logan și i-a dat niște dosare.

Hardy se gîndi la asta o vreme, apoi zîmbi pe sub mustață.

– Pur și simplu, nu vrea să dispară, nu?

Toată greutatea lumii i se lăsă pe suflet de îndată ce deschise ușa casei lui. „Doar aseară, gîndi el, mersese totul atît de bine aici?” În seara asta, ca un animal în momentele care preced un cutremur, simți tensiunea înainte de a-și fi putut da conștient seama de ea. Traversă casa întunecată și tăcută, aprinzînd luminile pe măsură ce mergea.

– E cineva acasă?

Îi răspunse o voce distrată – a lui Vincent. Înainte de a face modificări, vechiul lor dormitor se aflase exact în spatele bucătăriei. Îl transformaseră într-o cameră de petrecere a timpului liber, cu combină, o canapea, cîteva fotolii pentru citit. Vincent stătea într-unul dintre ele, în întuneric, jucîndu-se cu un Game Boy.

– Hei. Hardy aprinse și acolo lumina. Ce face băiatul meu? Vincent abia dacă ridică privirea.

– Hei!

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic.

Rămase uitîndu-se la fiul lui, întrebîndu-se dacă trebuia să încerce să-l descoasă, dar se hotărî să nu facă așa ceva. Vincent era bine, absorbit de jocul lui, ceea ce, gîndi Hardy, probabil că n-avea să-i facă rău pentru toată viața. Știa dintr-o experiență îndelungată motivul probabil pentru care Vincent se afla aici, făcînd ceea ce făcea. Era un refugiu.

– Unde sînt fetele? întrebă el, deși era sigur că știa unde. Ușa de la camera Rebecăi era închisă, dar de sub ea se vedea lumină.

Frannie stătea pe patul lui Beck, cu o expresie îndurerată, is-tovită, pe față. Fiica lui era lungită de-a latul pe cuvertură, cu capul în poala mamei ei. Frannie îi mîngîia părul. Amîndouă își ridicară privirea, iar el văzu exact ce se aștepta – că Beck plînsese din nou.

Își simți umerii prăbușindu-i-se. Altă criză. „Dumnezeule, gîndi el, avea să se termine vreodată?” Fără un cuvînt, traversă camera și se așeză lîngă ele pe pat. Ochii lui îi întîlniră pe cei ai soției, puse o mînă pe umărul lui Beck.

– Ce face dulceața mea? întrebă el.

Ea dădu din cap.

– Nu prea bine.

– Am ghicit asta. El îi mîngîie umărul, uitîndu-se întrebător la Frannie.

– Au avut un atelier despre sinucidere astăzi.

Ar fi rîs dacă nu l-ar fi înfuriat atît de tare. Nu-și putu reține comentariul:

– Păi, ăsta e unul din subiectele despre care orice puști în clasa a șaptea trebuie cu siguranță să știe totul. Ce-au făcut, v-au dat ponturi despre cele mai utilizate zece moduri?

Frannie îi făcu semn să-și țină sub control furia, dar el nu reuși. ăsta era cel puțin al cincilea atelier de genul ăsta în ultimele cîteva luni și fiecare dintre ele îi traumatizase fiica și așa destul de fragilă. De la Ziua Recunoștinței, în numele a Dumnezeu știe ce, școala lui Beck o supusese pe ea și aparent și pe restul elevilor la

vreo patruzeci de ore de „instructaj de conștientizare“, iar asta îi distrugea viața.

Hardy spera că ea mai avea încă măcar cinci sau șase ani pînă la începerea activității sexuale, dar școala ei le organizase un curs de *cinci zile* despre oricare maladie posibilă și consecință ce putea fi vreodată asociată cu sexul. Cîteva săptămîni mai tîrziu, toate felele fuseseră luminate cu privire la incidența crescută a cazurilor de anorexie și bulimie în grupa lor de vîrstă. Rebecca avea tendința să „facă nazuri“ la anumite feluri de mîncare și fișa pe care o primiseră de la școală considera asta un posibil indicator de probleme. Deși Beck cîntărea patruzeci de kilograme și mîncă cu o poftă sănătoasă, microbul tulburărilor de hrănire o afectase și pe Frannie în timpul vacanței, iar asta fusese foarte amuzant. Apoi, în ianuarie, au venit exercițiile pentru cazul în care un grup de teroriști sau chiar unii dintre colegii lor elevi, ar fi pătruns în școală și ar fi început să împuște și să arunce cu bombe – cum ar fi trebuit să-și stivuiască birourile într-un anumit mod, strategii de evacuare a campusului.

Hardy o mîngîie pe spate pe fiica lui. Iar acum prevenirea sinuciderilor. Nici în ruptul capului nu putea să-și imagineze cum puteau să aibă aceste ore de consiliere un impact apreciaabil asupra ratei sinuciderilor la adolescenți. Beck își trase nasul și se îndreptă.

– De ce ar vrea cineva de vîrsta mea să se sinucidă? Nici măcar nu știam că se întîmplă așa ceva.

– Nu prea des, Beck. Serios.

– Dar de ce?

„Poate, gîndi Hardy, din cauza tuturor acestor cursuri de conștientizare care îi înspăimîntau pe copii atît de mult, că nu mai aveau curajul să trăiască sau chiar nu mai voiau s-o facă, într-o lume atît de perfidă și de instabilă.“ Dar, desigur, nu putea spune asta.

– Chiar nu e atît de obișnuit, Beck. Nu e ceva ce ar putea să ți se întîmple ție. Trebuie să te hotărăști că asta e ceea ce vrei să faci și foarte puțini oameni gîndesc astfel, mai ales copii.

Fără îndoială că Frannie îi spusese aceleași adevăruri în ultima oră și, treptat, auzindu-le și de la tatăl ei, începeau să i se fixeze în minte. Își revenea ușor.

– Nu cred că voi vrea să mă sinucid, nu?

– Nu, bineînțeles că nu.

– Dar au făcut lucrurile să sune ca și cum dacă ai avea un prieten și el te părăsește, atunci asta e unul din lucrurile pe care sa le faci. Își puse pumnisorul pe coapsă. Dar asta ar fi atât de *stupid*. Vreau să spun, nu m-aș fi gândit niciodată la asta, chiar dacă aș fi avut un prieten, pentru început.

– Ai dreptate, spuse Frannie. Asta ar fi stupid.

– Dar ce chestie grozavă să vă vorbească despre asta și să vă dea idei. Hardy nu-și putu reține dezgustul din voce. Își trase ȳica mai aproape. Ea își încolăci brațele în jurul lui. Uneori se întâmplă lucruri rele, Beck, dar nu atât de des pe cît crezi. Nici pe departe. Nu trebuie să-ȳi faci griji pentru toate, nici măcar pentru o parte dintre ele.

– Știu, spuse ea. Să te îngrijorezi nu duce niciodată la nimic bun. Întotdeauna spui asta.

– Așa e. Ai dreptate.

– Tatăl tău are dreptate, Beck. Chiar nu ajută prea mult. Poate, sperau ei, dacă auzea asta îndeajuns de des de la persoane în care avea încredere, avea să înceapă s-o și creadă.

Brusc, Hardy își aminti discuȳia pe care o avusese cu Jeff Elliot ieri.

– Cunoști pe cineva care să ȳi fost vreodată trăsnet?

Beck nu înțeluse unde voia să ajungă, dar era curioasă.

– Nu. Asta aproape că nu se întâmplă niciodată.

– Dar tu, Fran? Nu? Nici eu. Acum... știi toate lucrurile astea despre care ai tot învăȳat la școală? Păi, ia ghici?

Vincent stătea în ușă, plictisit pînă peste cap de toate astea.

– Aȳi terminat? Mai mîncăm în seara asta? Mi-e *atît* de foame!

Hardy dori să-ȳi verifice mesajele telefonice înainte de a se duce la culcare. Nu mai fusese în birou încă dinainte de a merge la barul Jupiter pentru a se întîlni cu Dash Logan și

lăsase destule treburi neterminate. Știa că nu avea să poată adormi înainte de a face acest lucru.

Robotul lui telefonic îi spunea și ora, și data mesajelor. Primele două apeluri fuseseră preluate în decurs de cinci minute de când plecase din birou pe ziua aceea, iar el scrișni din dinți datorită perversității sortii. Era posibil să mai fi fost încă jos, schimbând *bon mots* de sfârșit de săptămână cu încântătoarea Phyllis.

Primul apel era de la Jon Ingalls, care voia ca Hardy să știe că tot nu avusese noroc cu martorii. Jon își lăsase numărul, spunându-i lui Hardy să-l sune oricând. Care era planul pentru a doua zi? Avea să-i aștepte telefonul.

Următorul mesaj era de la Jeff Elliot: „Voiam ca tu să fii printre primii care află că tocmai am demisionat. Dacă mă vor înapoi, și o vor face, vor fi nevoiți să mă implore și apoi să mă și plătească mai mult pentru toate necazurile pe care mi le-au făcut. Cît despre discuția pe care am avut-o, ceva mi-a venit în cele din urmă în minte. Legătura aia de care vorbeai apropo de Torrey și Dash Logan – s-ar putea să fi găsit una. Există un detectiv particular pe nume Gene Visser. S-ar putea să-l cunoști. A fost polițist“.

Hardy simți o mică străfulgerare. Zilele trecute la Sam's, numele lui Visser fusese menționat pentru malacul care încercase să-l șantajeze pe Rich McNeil.

Jeff continua: „Cînd a început Torrey să lucreze la Procuratura districtuală, Visser a fost anchetatorul lui personal. Erau destul de apropiați. Nu știu dacă mai sînt încă, dar i-am văzut pe Visser și pe Logan împreună destul de des. Deci, dacă Torrey și Visser au mai păstrat legătura... oricum, pentru orice eventualitate“.

Hardy consideră că asta putea fi important, dar nu avu timp să sărbătorească. Ultimul telefon, de la Torrey însuși, fusese primit la 4.41 – cam la zece minute după ce Hardy îl părăsise pe Logan în Jupiter.

Mesajul lui Torrey era că, dacă el și Hardy tot ajungeau la audierea preliminară a lui Cole Burgess săptămîna următoare, aveau să fie amîndoi copleșiți. Așa că tocmai se uita prin alte

cazuri care aveau să ajungă la Procuratură în următoarele cîteva săptămîni și se întîmplase să observe numele lui Hardy pe unul dintre ele ca avocat oficial. Lui Torrey i se părea că acest caz, „Statul vs. McNeil“, era unul în care era destul de probabil ca un judecător să încerce să convingă părțile implicate să ajungă la o înțelegere, astfel încît să nu aglomereze registrul de procese și cu siguranță că nici Torrey, nici Hardy nu aveau nevoie de ore suplimentare acum cînd erau atît de ocupați. Dacă Hardy voia să ajungă la o înțelegere în cazul respectiv, probabil că l-ar fi scutit pe clientul său atît de timpul pierdut, cît și de neazuri, iar Torrey ar fi fost bucuros să aibă în vedere și alte soluții. Cel puțin puteau discuta amîndoi despre asta, ca să vadă la ce rezultat puteau ajunge.

Micuța străfulgerare se transformase într-o vîlvătaie.

Frannie intră în cameră chiar cînd el punea receptorul în furcă. Veni prin spatele lui, îi prinse umerii cu miinile și își înfipse degetele mari în mușchii de pe șira spinării. Capul lui căzu în față ca și cum ar fi fost lovit cu o bită.

– Nu te opri vreodată, îi spuse el.

Ea îl sărută pe creștetul capului, făcîndu-i masaj în jurul gîtului.

– Știi de ce au migrene cei care merg cu cortul? întrebă ea.

– Nu, și nici nu îmi pasă. Avea ochii închiși. Era în paradis.

– Sînt prea tensionați. Apoi, cu ușurare, dar și multă oboseală în glas, spuse: I-am pus pe amîndoi la culcare.

Hardy se îndreptă.

– Ai verificat de două ori după pedofili care pîndeau afară, la fereastra lui Beck? Poate ar trebui să facem antrenamente nocturne, cel mai potrivit mod de a ieși din casă pentru orice eventualitate...

Ea îl lovi ușor cu palma peste cap.

– Oprește-te.

– Ea îl lovește, murmură el. Un caz clar de violență domestică, abuz între soți... Dismas se întoarse către ea, îi luă mîna care se odihnise pe umărul lui. Îmi pare rău. Știu, ajunge. Vin și eu jos imediat. Două telefoane. Scurte. Promit.

– Torn vin și o să încep fără tine. Te-am avertizat.

– Corect.

Îl sună pe Jon Ingalls. Părea, într-adevăr, să fi așteptat lângă telefon. Hardy îi spuse despre ideea lui Glitsky de a „peria“ restaurantele și barurile din zonă de lângă Maiden Lane. Ingalls era de acord, orice ar fi fost. Avea să fie acolo. La ce oră trebuiau să înceapă?

Nu se aștepta la nimic cînd îl sună din nou pe Ridley, dar nu puteai ști niciodată. Polițiștii lucrau la ore ciudate. Celibatar sau nu, vinerea seara, poate că era acasă punîndu-se la zi cu hîrțogăraia. Dar nu avu norocul ăsta. Îi răspunse din nou robotul.

Robotul lui Ridley era de tipul acela care bipăia înainte de ton. Fiecare bipăit era un apel și, Hardy începuse să-și dea seama de creșterea numărului de apeluri. Acum stătea așteptînd la birou, numărînd pînă la zece, cînspe, douăzeci.

Cînd tonul veni în cele din urmă, Hardy își lăsă mesajul și închise. Își scărpină barba nerasă de două zile, copleșit de o premoniție sumbră. În cele două zile de cînd Hardy vorbise ultima dată cu el, douăzeci și opt de persoane îi lăsaseră mesaje lui Ridley Banks și se părea că el nici măcar nu și le verificase, pentru a-și goli robotul.

Era aproape ora unsprezece și un frig aspru.

Treya urcă treptele pînă la ușa lui Glitsky, apoi rămase în prag o eternitate. Pe întuneric. Incapabilă să ciocănească.

Mai devreme, Treya fusese la meciul de baschet al lui Raney. După aceea, ea și fiica ei ieșiseră la o pizza. Apoi se duseseră înapoi acasă, unde Raney se pregătise de culcare. Iar Treya îi spusese că trebuia să iasă. Avea să se întoarcă repede.

Nici o lumină nu răzbătea dinăuntru. Totul era neclintit.

În cele din urmă, ciocăni ușor de trei ori în geam cu unghia, un sunet foarte slab, nesigur, pierdut. Nu se putea să-l fi auzit cineva, dar asta era tot ce avea să facă. Avea să mai aștepte încă puțin aici și...

Ceva se mișca în apartament. Lumina de pe palier se aprinse. Ușa se deschise. Abe era în picioarele goale, încă în blugi și puloverul negru.

– Doctorul tău e de acord să fii treaz atât de târziu?

– Am probleme cu recunoașterea autorității. Ar fi bine să te obișnuiești cu asta. E un pic cam frig. Se dădu înapoi pentru a-i face loc să intre.

– Unde e toată lumea? Băieții tăi? întrebă ea. Ce e cu zgomotul ăla?

Glitsky ascultă atent un minut.

– N-aud...

– Uite. Asta.

– Ah! Fața i se îmblinzise. Asta e Rita. Uneori sforăie. Sînt atât de obișnuit cu asta, că nici nu mai aud sunetul. E în spatele paravanului ăluia.

– Doarme în living?

Glitsky făcu un gest simplu. Era un loc mic, primitiv, plin de mobilă.

– Numai pînă terminăm aripa pentru oaspeți.

Ea se încruntă.

– Îmi pare rău, Abe. Nu am vrut...

El îi atinse ușor brațul.

– E în regulă. Oricum, băieții sînt pe afară pe undeva. M-au pus să jur pe onoarea mamei mele că n-o să mă clintesc. Trebuia să stau și să-mi citesc cartea, apoi să mă duc la culcare, de preferință devreme.

– Ceea ce nu ai făcut.

– Știu, spuse el. E urît din partea mea. Din nou problema aia cu autoritatea. Noroc că sînt șef. Vreau să spun, asta cînd am o slujbă.

Un moment îndelungat de tăcere.

– Deci, cum e cartea ta? Largul mării. La fel de bună ca *Hornblower*?

– Cred că da. E uimitor cît de puternic te face să trăiești totul.

El se uita fix la ea. Treya se uita înapoi. Se lăsa liniștea.

Glitsky își dresă glasul.

– Hardy spune că ar trebui să întreb pur și simplu.

– Ce anume?

– Ar trebui să spun pur și simplu ceva, așa cum n-am făcut niciodată cu Elaine. Ezită. Nu pot lăsa nimic de genul ăsta să se întâmple cu tine.

Ea așteaptă.

– Dacă nu vrei să auzi... inspiră, aproape scuipând cuvintele. Nu știu ce să fac în legătură cu asta, dar trebuie să te am în viața mea.

Închizînd ochii, ea clătină din cap. Un oftat care ar fi putut fi de ușurare. Apoi ea îl privi din nou, cu un zîmbet jucîndu-i în colțul buzelor.

– Speram să fie asta, spuse ea.

Apoi erau unul în brațele celuilalt. Sub pulover, dedesubtul arsurilor cu care îl readuseseră la viață, coastele îl dureau datorită presiunii.

Partea a treia

Miercuri, 17 februarie, la ora opt dimineața, Dismas Hardy stătea în capul mesei mari și ovale din solariu și își privea cu mulțumire echipa convocată de anchetatori și asociați.

Cu trei săptămîni înainte, nimeni n-ar fi putut prezice această adunătură. Cu siguranță că, în ziua punerii oficiale sub acuzare a lui Cole, cu numai două săptămîni înainte, unii dintre cei din încăpere s-ar fi considerat printre oponentii lui Hardy. În acele clipe, numai el și David Freeman se aflaseră în tabăra lui Cole și chiar și ei erau, în cel mai bun caz, lipsiți de tragere de inimă.

Acum îl avea pe Freeman, care avea să continue ca avocat Keenan dacă, în cele din urmă, cazul de pedeapsă cu moartea urma să ajungă la un proces complet, ceea ce Hardy nădăjduia cu disperare că nu se va întîmpla. Dar mai erau și Treya și Abe, „cei trei muschetari“, Jeff Elliot din scaunul lui cu roțile. Echipa mai dobîndise încă un avocat al apărării, care voia pur și simplu să participe la asta. Era prietena lui David, Gina Roake, care părea să aibă propria socoteală, ușor neclară, de pus la punct cu Torrey și poate cu Dash Logan. Acest caz îi călcăse pe nervi pe mulți din încăpere, dar și din oraș, iar acum mai aveau cîteva ore pînă la ciocănelul de deschidere.

Audierea începea cu o mediatizare destul de puternică și și-ar fi păstrat-o și numai datorită notorietății lui Elaine. Poziția politică a lui Pratt, care condusese la admonestarea mult criticată a lui Elliot și apoi la mult aplaudata lui demisie, crescuse miza.

Dar întâmplările din ultimele două zile făcuseră ca lucrurile să atingă punctul de fierbere.

Luni dimineața, inspectorul sergent Ridley Banks, polițistul cel mai important din cazul respectiv, omul care-l interogase pe Cole Burgess făcându-l să mărturisească, fusese declarat persoană dispărută. Autoritățile suspectau că murise, dar nu apăruse nici un cadavru – Ridley era încă dispărut. Fiind ultima persoană despre care se știa că vorbise cu Banks, Hardy dezvălui informația că inspectorul îi spusese că se ducea la o întâlnire ce avea legătură atât cu Cole Burgess, cât și cu Cullen Alsop.

La această veste, Gabe Torrey retrase efectiv ramura de măsline pe care i-o întinsese lui Hardy în cazul McNeil, convocînd o conferință de presă la care participară toți jurnaliștii de televiziune sau din presa scrisă și acuzîndu-l public de minciună. Nu exista nici o dovadă a acestui așa-zis telefon. Țsta era unul dintre cele mai ordinare trucuri de apărare pe care le văzuse vreodată. Hardy se cobora pînă la adîncimi neatîns, încercînd să se folosească în mod evident de cuvîntul unui om dispărut, poate chiar mort, pentru a insinua că poliția avea îndoieli în legătură cu persoana care mărturisise crima. Nu existau asemenea îndoieli.

În același timp, Torrey alege să pună și mai multe paie pe foc oferind propria părere despre motivul pentru care fostul șef de la Omucideri furnizase prematur apărării dovezi ale acuzării – și își pierduse slujba datorită acțiunilor sale. De fapt, nu era pentru că ar fi avut vreo îndoială legată de vina lui Cole Burgess. Nu, dezertarea lui Glitsky și trădarea colegilor lui polițiști fusese o simplă acțiune în folosul propriu, pentru a evita acuzațiile de brutalitate a poliției care i s-ar fi putut aduce. Torrey avea cîțiva martori care ar fi depus mărturie că locotenentul îl tratase personal grosolan pe acuzat în noaptea arestării lui.

Între timp, articolele complementare și alte istorioare de interes uman mențineau temperatura ridicată. După cum promisese, John Strout declară moartea lui Cullen Alsop un accident / o sinucidere. O supradoză în ziua eliberării unui deținut nu era nici pe departe ceva neobișnuit în oraș. Unitatea de

investigații la locul crimei a poliției nu găsise nici o dovadă care să indice vreo altă concluzie.

Și în toată această perioadă, gravitatea crimei în sine conferi seriozitate cazului. Era o crimă petrecută în timpul comiterii unei tilhării, un caz de pedeapsă capitală. Titlurile de pe prima pagină tocmai spuseseră asta din nou ieri-dimineață; prezentatorii menționau asta pe parcursul întregii zile. Procurorul districtual, după cum promisese, avea să ceară pedeapsa cu moartea.

Acum, trecînd în revistă scena din fața lui, Hardy simți că munciseră ca niște sclavi de pe galere în ultima săptămînă și că făcuseră tot ce putuseră. Nu erau nepregătiți, dar erau departe de a fi încrezători. La urma urmei, standardul dovedirii cauzei probabile într-o audiere preliminară nu era nici pe departe apropiat standardului de îndoială rezonabilă dintr-un proces cu jurați. Tot ce trebuia să facă acuzarea era să demonstreze îndeajuns de tare, astfel încît să insinueze o „puternică suspiciune într-o minte rezonabilă“, că o crimă fusese comisă și că acuzatul era cel care o comisese.

În tot timpul petrecut săptămîna trecută organizînd eforturile celorlalți oameni din această încăpere, nu fusese capabil să scape complet de teama că strategia lui – aceea de a folosi toate armele la audierea preliminară mai degrabă decît de a le păstra pentru proces – era greșită. „De ce, se tot întreba, atîta grabă?“

Și într-adevăr, unul dintre clișeele pe care avocații le tot debatau clienților lor despre motivul pentru care era întotdeauna mai bine să amîni – „Uite, dacă amînam îndeajuns de mult asta, nu poți ști niciodată, poate că polițistul care te-a arestat moare și n-o să poată depune mărturie împotriva ta“ – se adeverise deja. Dacă Hardy aștepta mai mult, poate că Torrey avea să moară, Pratt nu avea să mai fie votată, altcineva cu o conștiință vinovată sau o schizofrenie ușoară avea să iasă în față și să recunoască crima. Orice se putea întîmpla.

Dar acum era implicat și în sfîrșit mulțumit că hotărîrea lui era cea bună. Procesele cu jurați aveau și ele propriile variabile și erau de o natură subtil diferită. Cu un grup de cetățeni în față,

procedurile deveneau inevitabil ceva mai puțin riguroase din punct de vedere intelectual. Asta ca să nu menționăm că ambele tabere nu aveau nevoie să-și dovedească elementele factuale, dar elementul uman intervenea întotdeauna și astfel exista ocazia de a apela la emoții, la sentimente.

Un juriu format din douăsprezece persoane avea să audă o litanie oribilă despre acțiunile incontestabile din acea seară ale lui Cole – smulgerea cerceilor, ruperea degetului lui Elaine pentru a lua inelul și așa mai departe. Aveau să afle că fugise de poliție. Trăsese cu pistolul – poate o dată, posibil de două ori. Era probabil ca ei să vizioneze caseta cu mărturisirea, în ciuda moțiunii lui Hardy. După toate astea, oricât ar fi încercat și oricât de strălucită ar fi fost apărarea pe care o putea pune în scenă, Hardy nu putea crede că vreun juriu avea să-l achite. Pur și simplu, nu se putea vreodată întâmpla în lumea reală.

Deci, în adevăratul sens al cuvântului, audierea preliminară era cea mai bună șansă pe care o avea Hardy. Judecătorul Hill era un pîrț bătrîn și arțăgos, cu siguranță, dar era atent și conservator. Poate creierul judecătorului nu era la înălțimile exaltate ale unei „minți juridice decente“ cum aparent se ridica cel al lui Hardy, dar *Cadavrul* avea totuși reputația unui om inteligent. Era, de asemenea, și un jurist experimentat. Avea să fie imparțial, deși după izbucnirea necontrolată a lui Hardy de la punerea oficială sub acuzare, putea exista un obstacol peste care trebuia să treacă la început. În mod ironic totuși, Hardy consideră chiar posibil ca judecătorul să-i lase mîna mai liberă în sala de judecată tocmai *fiindcă* era furios pe el – nu ar fi vrut să pară că pica personală îi afecta judecata.

De fapt, ar fi trebuit să-i ofere lui Hardy o formidabilă libertate de acțiune. Un judecător de la preliminară putea admite dovezi pe care un judecător de proces le putea exclude ca fiind confuze sau irelevante, sau prea mari consumatoare de timp. În numele constituirii unui „dosar complet“, Hardy îi putea cere judecătorului Hill aproape orice, iar Curtea ar auzi cel puțin respectiva chestiune înainte de a-i reține, inevitabil, clientul pentru un

proces. Într-adevăr, Hardy era efectiv constrâns să recurgă la orice fapt singular sau teorie în sprijinul clientului său, nu conta cât de subțire. Nu avea să facă posibil un apel bazat pe consiliere incompetentă pe care Curtea de Apel avea să-l aprobe în zece ani.

Povara dovezilor o ducea acuzarea, care trebuia să demonstreze că, efectiv, Cole Burgess comisese „probabil“ crima. Echipa lui Hardy descoperise niște alternative și mobiluri, și poate chiar mijloace și ocazii pe care probabil că le-ar fi putut argumenta cu o morgă serioasă. Poliția nu anchetase îndeajuns de atent. Prea multe întrebări rămâneau fără răspuns. Rămâneau prea mulți alți suspecti. Apele erau prea tulburate de politică și interese personale.

Și totuși, știa Hardy, chiar și așa, judecătorul avea să-i ceară socoteală lui Cole. După standardul de „persoană rezonabilă“, chiar dacă Hill ar fi putut fi convins că un juriu nu ar fi putut ajunge cu conștiința curată la un verdict de vinovăție dincolo de îndoiala rezonabilă, tot ar dispune să fie judecat Cole. Nu s-ar fi renunțat vreo clipă la aceste acuzații.

Hardy mai era încă pe jumătate convins că Elaine fusese ucisă de Cole. Dacă el însuși ar fi fost judecătorul în această audiere și ar fi știut tot ce știa acum, tot ar fi trebuit să spună că „probabil“ Cole o făcuse.

Concluzia era mai mult decît previzibilă, dar într-un caz de pedeapsă cu moartea, Hardy nu avea nimic de pierdut. Iar acesta era momentul în care să se alăture bataliei.

Unul dintre lucrurile surprinzătoare și minunate legate de San Francisco era că vara nu este cu adevărat un anotimp, în înțelesul obișnuit al cuvîntului. În orice an, existau poate șaizeci de zile care ar fi intrat în categoria zilelor de vară, drept rezultat al vremii în general plăcute, dar acestea aproape că nu erau niciodată consecutive. Patru zile nu înseamnă un anotimp.

Dar corolarul necesar lipsei de continuitate a anotimpului era faptul că o zi sau două de vară la împlinire puteau apărea aproape

oricînd, vrînd-nevrînd, în orice lună. În această dimineață, pe cînd Hardy urca scările din fața Palatului de Justiție, era o astfel de zi.

Mirosul cafelei rîșnite plutea în aer, iar el rămase o clipă afară, în aerul neobișnuit de cald. O schimbare ușoară de direcție a adierii blinde adăugă o notă de descompunere dulceagă – piața en-gros de flori a orașului era după colț, își dădu el seama. Un car de reportaj trase și parcă paralel cu altă mașină, de cealaltă parte a străzii. Mașinile din spatele ei își făcură auzită nemulțumirea, claxonînd, apoi o ocoliră într-un șir aproape unanim de obscenități. Hardy mai zăbovi, știind că odată ce intra pe acele uși, toate astea, orașul pulsînd de viață, aveau să înceteze să mai existe.

Îi dăduse niște indicații de ultim moment lui David Freeman, apoi venise singur cu mașina aici, mai devreme decît restul „echipei” lui. Voia să petreacă vreo cîteva minute cu Cole, înainte să înceapă circul. Pentru a-l îmbărbăta. Pentru a se liniști.

După aceea trecu prin detectoarele de metal și își continuă drumul de-a lungul holului. În acest moment al dimineții, nu mai era nimeni prin preajmă. Aici, pe peretele opus, erau numele polițiștilor care își dăduseră viața la datorie, iar el se opri o clipă, întrebîndu-se dacă Ridley Banks avea să apară acolo în scurt timp. Urcă la al doilea etaj pe scările interioare, și nu folosind liftul.

Nu era ceva obișnuit, dar Hardy ceruse voie și i se dăduse permisiunea de a-și „găti” clientul pentru audiere. În acest scop, Jody Burgess se dusesse la cumpărături și îi adusesse lui Cole cîteva perechi de pantaloni obișnuiți, cîteva cămăși draguțe, vreo două sacouri sport. În celula din spatele sălii de judecată cu numărul 20, el purta acum una dintre aceste ținute noi, iar Hardy fu din nou – permanent – surprins de cît de bine se aranjase băiatul. Din punct de vedere tactic, asta era bine, firește, deși ar fi însemnat și mai mult dacă s-ar fi aflat în fața unui juriu. Totuși, Hardy credea în importanța unei apariții prezentabile în sala de judecată, chiar și la o audiere. Uniformele portocalii ale deținuților erau mult prea cunoscute în Palatul de Justiție și mult prea asociate cu vina.

Un aprod îi dădu drumul lui Hardy în spatele gratiilor celei și client și avocat schimbarea amabilităților de rigoare. Ochii lui Cole erau limpezi acum, iar pielea lui, chiar dacă nu strălucea încă, arăta sănătoasă. Și, deși n-ar fi fost vreodată luat drept Demostene și modul de a vorbi continuase să i se îmbunătățească – bîlbîiala aproape că-i dispăruse, lipsa de concentrare din răspunsurile lui anterioare devenise ceva de domeniul trecutului.

După toate aparențele, Cole era un tînăr serios, cu mijloace suficiente și o educație decentă. „Dacă nu altceva, gîndi Hardy, el proiecta imaginea unei naivități ingenuă, a unei sincere inocențe umane. Îi părea rău de tot ceea ce se întîmplase. Era pe cale de a se reabilita. Avea să facă tot ce putea pentru a ajuta.”

– Nu prea știu dacă mai există ceva ce ai putea face în acest moment, Cole, îi spuse Hardy. Numai nu îți mai schimba povestea de acum înainte. Țasta ar fi cel mai bun lucru. În afară de asta, încearcă să reacționezi adecvat la ce vei auzi aici, iar unele lucruri vor fi îngrozitoare, te avertizez. Dar nu exagera. Și nu juca teatru. Hardy îi puse o mîină pe umăr. Cum merge cu flotările?

– Douăzeci și cinci. O urmă de mîndrie. De patru ori pe zi. Și treizeci de abdomene. Patru seturi.

– Și pastilele?

Țasta nu era un subiect plăcut, dar Cole își ținu capul sus.

– Sînt pe drum, încet, dar sigur, deși ăsta nu prea e stilul meu.

– Stilurile vin și se duc, spuse Hardy. Uită-te la hainele tale. Acum cîteva săptămîni, nici ele nu erau stilul tău. Acum arăți de parcă te-ai fi născut în ele.

– Asta în exterior, spuse Cole. În interior e altceva.

– Deci ce e în interior? întrebă Hardy.

O privire de o disperare mută.

– Sentimentul că n-am să trec de asta. M-a înhățat mult prea tare. Iar ăsta nu e doar un stil.

– Ai dreptate, zise Hardy. Țasta nu e un stil. E o alegere. Îi aruncă o privire aspră și-i strînse umărul. Știi ce-a spus Patton, nu-i așa? Nu ești înfrînt pînă cînd n-o recunoști. Deci, n-o recunoaște.

Hardy văzu asta în ochii lui Cole – remarcă mersese la țintă. Îi indică sala de judecată cu degetul. Începuseră să se strecoare zgomote pe sub ea, pe măsură ce se apropia momentul începerii ședinței. Îl mai bătu o ultimă dată ușor pe umăr pe băiat.

– Capul sus, Cole. Ne vedem acolo.

Trebui să îl ocolească pe Torrey de la masa acuzării și de această dată nu mai există nici o replică spirituală. Adjunctul mergea către unul dintre acoliții săi, o tinăra, și îl ignoră dinadins pe Hardy pe când traversa prin fața lui sala de judecată.

La masa apărării, Freeman aranjase niște dosare și câteva notesuri galbene, pregătindu-se pentru primele schimburi de focuri. De cealaltă parte a balustradei despărțitoare, sala era plină pînă la refuz, iar mulțimea zumzăia în expectativă. Era totuși absent sentimentul aproape palpabil de furie și discriminare din timpul punerii oficiale sub acuzare. Hardy puse asta parțial pe seama trecerii timpului, dar în cea mai mare parte se datora lui David Freeman și Clarence Jackman, care răspîndiseră cumva vorba în rîndul diverselor comunități interesate că asta nu era o crimă rasială și nici măcar un caz atît de limpede pe cît păruse la prima vedere.

Hardy nici măcar nu ajunsese la Freeman, cînd fu interceptat de un aprod:

– Domnule Hardy, judecătorul ar dori să vă vorbească un moment.

– Chiar acum?

– Da, domnule. Pe aici, vă rog.

Hardy era cu adevărat uimit. Asta era o convocare fără drept de apel și nu putea însemna nimic bun. Într-un caz capital precum acesta, fiecare întîlnire dintre judecător și oricare dintre avocați trebuia să fie înregistrată, cu un grefier al Curții drept martor. Hardy ezită. Freeman, de la masa apărării, se uită îngrijorat la el și îi ieși în întîmpinare, dar Hardy îl reținu cu o mișcare a mîinii.

– Ni se va alătura și domnul Torrey?

– Nu știu, domnule. Judecătorul v-a chemat pe dumneavoastră.

Nu era nimic altceva de făcut decît să-l urmeze – în spate, dinapoia podiumului judecătorului, pe coridor, prin fața celulei lui Cole, unde clientul său stătea descurajat, cu coatele pe genunchi și capul în jos. Aprodul ciocăni o dată și nu așteptă să i se răspundă, ci deschise prin împingere ușa cabinetului judecătorului Hill. O mîna fermă din spatele lui Hardy mai că nu-l împinse înăuntru.

„Cadavrul“ ședea pe un fotoliu capitonat, citind *Chronicle*. Mai era un scaun lângă el, dar Hill nu îl invită pe Hardy să stea jos la modul foarte explicit. În schimb, aprodul îl informă pe judecător că domnul Hardy era acolo, iar acesta dădu din cap, își termină de citit articolul fără să se grăbească și închise în cele din urmă ziarul. Fără roba de judecător, Hill se înfățișa privirii mult mai teribil decît o făcea din scaunul judecătoresc – orice idee de caricatură nu își avea locul aici. În costumul lui bine ajustat pe corp, impecabil de îngrijit, ar fi putut trece drept un titan al afacerilor. Fața ascetică și ascuțită, care, în contrast cu roba îl făcea să semene în sala de judecată cu un craniu fără trup, era aici foarte plină de viață. Ochii de un albastru-deschis păreau să plutească în niște mici piscine de răutate. Capilare fine brăzdau pielea pergamentoasă a obrazilor. Gura lui era o linie aspră.

Mai așteptă un moment înainte de a vorbi, iar atunci cînd o făcu, vocea lui era exersată, deși rostirea era seacă, lipsită de intonație. Nu i se adresă lui Hardy pe nume, ci, privindu-l cu un dispreț provocator, începu pur și simplu:

– V-am chemat aici înainte de începerea acestei proceduri deoarece doresc să vă spun ceva personal, în afara contextului acestei audieri.

Hardy observă că grefiera transcria cu adevărat asta.

– Da, domnule judecător.

– Vă rog să nu mai roștiți nimic altceva. Aceasta este o comunicare unilaterală. Voiam să vă fie limpede că orice altă izbucnire de genul celei pe care ați avut-o cu ocazia punerii oficiale sub acuzare nu va fi tolerată în sala mea de judecată. Oricare izbucnire de acest gen va duce la amendarea dumneavoastră, iar

dacă este îndeajuns de puternică, vă voi arunca în închisoare pentru sfidarea Curții. Dacă socotiți că glumesc, putem afla destul de rapid. Nu l-am invitat și pe procuror aici, deoarece nu am considerat necesar să vă admonestez în prezența lui. Aceasta este ultima favoare pe care v-o acord.

– Da, domnule, zise Hardy.

Hill dădu din cap, confirmându-i-se una dintre așteptări.

– Iată ce se poate spune de precizie, domnule Hardy. V-am spus să nu îmi mai spuneți nimic și tocmai ați făcut-o. Mai mult, nu știu de cât timp practicați avocatura, dar unui judecător i te adresezi cu „onorată instanță“, nu cu „domnule“. Ne vedem în sala de judecată.

Hardy, simțind cum i se urcă singele la cap, dădu să spună: „Da, onorată instanță“, dar se opri la timp. Aprodul îl scoase cu un ghiont din starea de șoc, iar el se întoarse și părăsi cabinetul judecătorului.

– Arăți de parcă tocmai ai fi văzut o fantomă, spuse Freeman.

Picioarele lui Hardy refuzară să-l mai susțină când ajunse la masa apărării, așa că se prăbuși în scaunul său și se întinse după cană să-și toarne un pahar cu apă. Mîinile îi tremurau, paralizate de furie.

Freeman se întinse și îl atinse cu una din mîinile sale butucănoase.

– Diz? Cu cealaltă mînă, turnă un pahar și îl împinse către el. Spune ceva. Ce s-a întîmplat?

Încă incapabil să scoată o vorbă, Hardy respira zgomotos. Un mușchi i se zbătea la falcă. Ochii priveau într-un punct fix, undeva în fața lui. În cele din urmă, văzu paharul cu apă și îl trase mai aproape, dar nu îl ridică.

– Atențiune! Curtea superioară a statului California, în și din partea districtului San Francisco, se află acum în ședință, prezidată de judecătorul Timothy Hill. Toată lumea să se ridice.

Pratt intrase și i se alăturase lui Torrey și tinerei asistente a acestuia la masa acuzării. Hardy se uită la ea, avea o ținută elegantă, statuară, într-un costum închis de afaceri și crezu că detectează o încredere în sine aproape exudând încântare malițioasă. Pentru o clipă se întrebă dacă nu cumva ea aranjase în vreun fel lucrurile cu Hill, băgându-i în cap ideea de a-l muștra atât de umilitor. Nu trecuseră mai mult de zece minute de când revenise în sala de judecată și tot se mai simțea slăbit fizic datorită adrenalinei consumate. Și, cu siguranță, se simțea complet incapabil de a produce orice fel de argument rațional.

În alte circumstanțe, ar fi cerut imediat o pauză, invocând chemarea naturii, dar acum nu îndrăzni. Relația lui cu judecătorul era deja îndeajuns de proastă. Dacă Hardy făcea ceva care să-l irite și mai mult pe Hill, risca să fie acuzat de sfidare și orice speranță de a face vreun progres avea să se spulbere înainte ca el să fi început.

Privindu-l pe „Cadavru, se întrebă din nou în legătură cu strategia lui neclară, nehibzuită, minunându-se de cit de tare se înșelase asupra situației, considerînd furia lui Hill ca pe un „mic obstacol“ peste care putea trece în primele minute. Acum se contura ca un zid de stîncă impenetrabil, de neescaladat. Iar el se bazase întru totul pe această „persoană rezonabilă“, pe acest jurist imparțial. Acum, ce se va întîmpla cu toată libertatea de acțiune judiciară la care se așteptase în cazul atîtor chestiuni cruciale? Care erau șansele de a trece măcar de caseta video cu mărturisirea?

Dar nu era nimic de făcut în acest punct. Se aflau aici, deja angajați.

Lîngă el, Cole îl înghionti și îi șopti:

– Patton.

Era limpede că clientul lui îi citea gîndurile, ceea ce însemna că el le lăsa să se vadă. Un semn rău care să se potrivească cu presentimentul lui, dar sfatul fu bine primit. Se forță pentru a-și aduna un pic din tăria morală sau autocontrolul unui general, pentru a-și canaliza furia și disperarea către ceva constructiv.

Hill se aranjă, reșezîndu-și roba. Își salută aprodul cu o amabilitate prețioasă, apoi îi ceru să anunțe cazul. Hardy îl asculta

pe jumătate în timp ce „Cadavrul“ își mai aranja niște hîrtii în față, trecînd în revistă sala de judecată. Cînd ajunse la Hardy, nu exista nici cel mai mic semn de dușmănie – nici o privire de moment cu coada ochiului, nici o strîngere din buze. Era ca și cum întîlnirea lor nu s-ar fi petrecut niciodată. Iar apoi aprodul termină și judecătorul vorbi:

– Domnule Hardy, domnule Freeman. Bună dimineata. Doamnă Pratt, domnule Torrey. Acuzarea este gata să înceapă?

Torrey se ridică în picioare.

– Sîntem, domnule judecător, dar dacă și Curtea este de acord, ne putem apropia?

Hill se încruntă, își clătină capul, aparent nemulțumit, și oftă.

– Bine, spuse în cele din urmă. Le făcu semn cu una din mîini. Avocații să vină mai aproape.

Picioarele lui Hardy îl susținură cînd se ridică – o binecuvîntare. El și Torrey ajunseră la podium în același timp și își ridicară ochii către judecător, care încă mai privea amenințător.

– Ce este, domnule Torrey?

– Domnule judecător, cu tot respectul, dar tocmai ați avut o întîlnire cu domnul Hardy în particular.

Fața lui Hill exprima o amabilitate extraordinară. Așteptă și iar așteptă.

– Asta era o întrebare?

– Da, domnule judecător.

– Mă tem că nu am auzit nici una. Poate ați putea încerca din nou.

Torrey, conștient că făcuse deja o greșală de tactică, își drese vocea.

– Păi, domnule judecător, după cum știți, într-un caz capital precum acesta, toate discuțiile între părțile implicate trebuie înregistrate.

– Nu mai spuneți, domnule avocat! Hill scuipa flăcări, dar își păstra stăpînirea de sine. Dacă vreți să știți, eram la curent cu asta. Un alt moment de așteptare. Încă mai aștept o întrebare.

Hardy deveni conștient de neastîmpărul publicului. Hill se uită în spatele lor, după care în jos către Hardy și Torrey. După cum demonstrase și la punerea oficială sub acuzare, judecătorului părea să-i convină să permită niște reacții reduse din partea spectatorilor. Din experiența lui Hardy, asta era ceva unic. La un nivel foarte scăzut, murmurul slab de fond adăuga un gen de tensiune subliminală atmosferei din încăpere. Se întrebă dacă Hill avea vreun motiv ca să permită asta.

Torrey își adresa în cele din urmă întrebarea:

– Foarte bine, domnule judecător. Acuzarea ar dori să se intereseze. Care a fost scopul întrevederii dumneavoastră cu avocatul apărării?

– A fost o chestiune personală, domnule Torrey. Acest caz nu fusese încă anunțat. Nu l-am discutat în nici un fel. Hill își întoarse privirea. Asta este total exact, nu-i așa, domnule Hardy?

Judecătorul dorea ca această chestiune să fie de o claritate inatacabilă.

– Domnule Hardy, ați rostit măcar un cuvînt despre acest caz în cabinetul meu?

– Nu, domnule judecător.

– Am făcut-o eu?

Din nou, Hardy răspunse că nu.

– Asta vă mulțumește, domnule Torrey?

Procurorul înghiți, gîndindu-se evident că, dacă reușea să iasă din asta fără alte pagube, atunci avea să fie o victorie.

– Perfect, domnule judecător.

Hill dădu din cap scurt.

– Atunci, dacă sînteți atît de bun încît să vă chemați primul martor.

Altul din multe moduri prin care o audiere preliminară se deosebea de un proces era că nu existau pledoarii de deschidere de partea ambelor părți. Acuzarea începea pur și simplu să-și citeze martorii (cărora apărarea avea dreptul să le pună întrebări) și să introducă probe la dosar, așa cum ar fi făcut și într-un

proces. Când procurorul districtual termina, atunci apărarea își putea chema propriii martori și înfățișa propriile dovezi.

Torrey se îndreptă ca un copil aspru pedepsit înapoi la masa acuzării. Hardy se întoarse la scaunul lui, spunându-și că măcar judecătorul era la fel de intolerant cu ambele părți. Ținând seama de toate, asta era o veste grozavă.

Mai devreme în acea săptămână, Freeman pariasse pe două sute de dolari că putea prezice fiecare martor în ordinea în care avea să-i citeze Torrey pe parcursul zilei și – poate necugetat, avînd în vedere că era vorba de David – Hardy acceptase pariul. Acum, bătrînul se aplecă prin fața lui Cole și șopti:

– Strout.

Două secunde mai tîrziu, Torrey se ridică în picioare.

– Acuzarea îl cheamă pe John Strout.

Legistul se ridică de pe unul din scaunele de lemn de pe partea de încăpere a acuzării și, deșirat, își croi drum prin intervalul de pe mijloc, dincolo de balustrada despărțitoare, în boxa martorilor. Strout apărea ca martor în sala de judecată nu mai rar decît o dată la două săptămîni și, pe cînd depuse jurămîntul, lăsă să i se vadă încrederea relaxată arătată de obicei.

În timp ce Torrey se scula pentru a-și începe interogatoriul, Hill își ridică ciocănelul și lovi ușor. Nivelul decibelilor scăzu cu cîteva puncte, Torrey îl salută pe Strout și audierea începu.

– Doctore Strout, în interesul acestei Curți, ne puteți spune pe scurt ocupația dumneavoastră, pregătirea și experiența care vă califică pentru această funcție? Strout se prezentă pe scurt ca un expert și oferî informațiile preliminare despre caz. Cam în zece secunde, Torrey ajunse la subiect.

– Domnule doctor, ce a ucis-o pe Elaine Wager?

Strout se lăsă pe spate în scaunul lui și își încrucișă picioarele.

– A fost împușcată în ceafă o dată, de la distanță foarte mică, cu un glonț de calibrul 25. Moartea a survenit instantaneu.

– Și maniera în care a murit?

– Moarte provocată de altcineva – omucidere.

În timp ce Hardy asculta mărturia incontestabilă, buna lui dispoziție continuă pe spirala ei descendentă. La urma urmei, acuzarea trebuia să demonstreze numai două lucruri și deja făcuse jumătate din treabă în mai puțin de cinci minute. Dar, gândi el ușurat, asta s-a terminat acum. S-a stabilit că e vorba de omucidere. A doua jumătate constituia, după cum ar spune Yogi Bear, nouăzeci la sută. Dar dacă socotea că lucrurile nu puteau deveni și mai deprimante, se înșela.

Torrey:

– Deci, ați examinat atent cadavrul în laboratorul dumneavoastră de la criminalistică, nu-i așa?

– Da, domnule, am făcut o autopsie completă.

– Și, pe durata acestei autopsii, ați descoperit și alte răni pe cadavru?

– Da.

– Le descrieți, vă rog, Curții?

Strout, în elementul lui, se întoarse ușor și i se adresă direct judecătorului, descriind în termenii săi, simpli, rana adâncă de pe gâtul lui Elaine, inelarul rupt, lobii urechilor sfîșiați cînd îi fuseseră smulși cerceii. Cînd termină scurta relatare, susurul publicului încetase. Torrey depuse la dosar fotografiile opt-pe-zece ale lui Elaine care susțineau această întreagă mărturie, iar judecătorul Hill petrecu vreo cîteva minute privindu-le amănunțit, ținîndu-l pe Strout în boxă în timp ce făcea asta.

Cînd primi în cele din urmă fotografiile înapoi și le înregistra ca probe ale acuzării, Torrey îi spuse lui Strout că mai avea o singură întrebare.

– Aceste răni, domnule doctor, au fost făcute înainte sau după moarte?

Strout răspunse:

– Din punct de vedere medical, este imposibil de spus cu certitudine în cazul rănilor de la gât și de la urechi. Cu siguranță că aproape de ora morții, să spunem în decurs de o oră. Degetul, totuși, a fost rupt după ce inima decedatei a încetat să mai pompeze sînge.

– Cu alte cuvinte, după ce a murit?

Cu vorbirea lui târăgănată și laconică, Strout certifică faptul că, de obicei, moartea intervenea în momentul în care inima se oprea și rămânea astfel. O undă de amuzament – publicul care se elibera de tensiune – îi salută răspunsul. Torrey o lăsa să se stingă, apoi oferi martorul spre interogare apărării.

Hardy se ridică în picioare.

– Doctore Strout, începu el, rănile pe care le-ați descris mai devreme, inclusiv rana de glonț, fotografiile pe care le-am văzut – astea sînt toate leziunile de pe corpul decedatei?

Martorul se gîndi cîteva secunde.

– Da, domnule, răspunse el cu fermitate.

– Mai existau alte oase rupte, semne fizice, vînătăi, escoriații?

– Nu.

– I-ați examinat extremitățile, domnule doctor?

– Da, firește.

– Și exista vreo altă zgirietură sau scrijelitură pe genunchii sau pe coatele, sau mîinile ei?

– Nu.

– În afară de rana de glonț, asta e valabil și la cap?

O altă clipă de așteptare pe cînd Strout se gîndea atent.

– Da.

– Domnule doctor, exista vreo *altă* escoriație, nu contează cît de superficială, care, în opinia dumneavoastră de expert, putea să se datoreze faptului de a fi căzut moartă – instantaneu, din cîte ați spus – și de a fi picat direct, datorită gravitației, pe asfaltul sau betonul dur?

– Nu, nu exista nici una.

Hardy consideră că stabilise clar acest fapt destul de concis. „Cadavrul“ ascultase atent, luase chiar cîteva notițe. Trebuia să lase informația – și concluziile de tras de pe urma ei – să dospească o vreme, dar cînd venea momentul, s-ar fi putut dovedi convingătoare.

În public, zgomotul urcă din nou. Hardy nu știa dacă nu cumva „Cadavrul“ îl folosea în același scop, dar brusc creșterea

și descreșterea treptată a zgomotului de fond îi apărură ca un fel de barometru. În timp ce îi punea întrebările lui Strout, încăperea fusese aproape complet liniștită. Ceea ce îi spusese că probabil se apropia de ceva, îi punea pe oameni să gândească. Chiar dacă majoritatea, ea ca și Cole, nu știa unde voia el să ajungă, ce semnificație aveau întrebările lui.

Dar el știa.

Iar publicul avea să și le reamintească, așteptînd un răspuns, o încheiere. La fel, credea Hardy, avea să se întîmple și cu judecătorul.

Își plecă ușor capul în fața lui Strout.

– Mulțumesc, domnule doctor. Nu mai am întrebări.

În momentul în care Hardy ajunsese înapoi la masa lui – șase pași – Hill îi spuse lui Torrey să-și cheme următorul martor. Pe cînd se așeza, Cole șopti:

– Ce-a fost cu toate întrebările astea?

Torrey se ridică și îi ceru lui Steven Petrie să înainteze. Hardy se uită la Freeman pe după Cole. Bătrînul arăta către notesul galben din fața lui de pe masă. Cu litere mari, scrisese „PETRIE“. Îi zîmbi îndatoritor.

– Ce e? întrebă Cole iar.

Hardy îl bătu ușor pe braț și îi șopti:

– E ca un film, Cole. Îți dai seama pe măsură ce înaintează.

Petrie, agentul care fusese primul la fața locului, era astăzi în uniformă. Blond și foarte scurt tuns, avea trupul unui alergător și un aer militaros, și păru pe atît de stîmjenit pe cît de netulburat fusese Strout. Își spuse numele, gradul, sarcinile și vechimea în poliție. Torrey era în picioare, stînd în fața lui.

– Agent Petrie, ați putea, vă rog, descrie acțiunile dumneavoastră la ora douăsprezece treizeci sau în jurul acesteia, în dimineața de luni, întîi februarie, anul curent?

Hardy admise că aceasta era o modalitate de a-l face pe polițist să se mai relaxeze. Petrie păru oarecum ușurat – nu trebuia să răspundă unui tir de întrebări, cel puțin nu imediat. Se

uită în sus la judecător, apoi la Torrey și își începu relatarea cu o voce obișnuită.

Detaliile îi erau îndeajuns de cunoscute lui Hardy, dar știa că o cronologie corectă a evenimentelor i-ar fi fost de folos judecătorului. În cele din urmă, de asemenea – spera el – avea să-i fi de folos și lui. Dar pe moment, stătea aplecat în față, pîndind greșeli referitoare la fapte, luînd notițe.

Petrie povesti limpede. El și partenerul lui, Daniel Medrano, patrulau cu mașina prin centru pe traseul lor obișnuit, cînd zăriseră o mișcare suspectă la începutul lui Maiden Lane, pe Grant. Apropiindu-se, îndreptaseră reflectorul mașinii spre zona de patrulare și văzuseră un bărbat aplecat asupra unui corp căzut. Acesta se întorsese și o luase la fugă. Partenerul lui Petrie, Medrano, ieșise din mașină și se luase după el, în timp ce el chemase ajutoare mai întii, apoi ieșise să vadă ce-i cu corpul căzut, o tinăra femeie afro-americană, care părea moartă.

Îi luase mai puțin de un minut să-și dea seama că nu putea face nimic pentru a ajuta victima, dar chemase totuși paramedicii. Chiar cînd termina, Medrano se întorcea cu suspectul, pe care-l capturase la capătul dinspre Union Square al lui Maiden Lane. Medrano îi spusese că, pe întuneric, suspectul se lovise de un hidrant și căzuse.

Ca din pușcă, Hardy fu în picioare cu o obiecție. Îl auzi pe Freeman spunîndu-i aspru pe nume, dar se ridicase deja, angajat.

– Mărturie indirectă, onorată instanță.

Ochii lui Hill se îngustară de nemulțumire.

– Absolut, replică el. Și permisă ca atare într-o audiere preliminară, atunci cînd vine din partea unui polițist cu experiență, după cum fără îndoială vă amintiți din vremea cînd erați student la Drept. Domnule Torrey, continuați vă rog. Dar îi mai veni o idee. O, și domnule Hardy, încercați să vă abțineți de la obiecții neserioase ca aceasta pe măsură ce înaintăm, bine? Avem o mulțime de teren de acoperit. Vă mulțumesc. În regulă, domnule Torrey, puteți continua.

Hardy se așază cu încetineală, iar Freeman se întinse prin spatele lui Cole să-l bată pe braț.

– Am încercat să-ți atrag atenția, spuse. Nu era nici o consolare.

Torrey îl întoarse pe Petrie unde rămăsese și continuă.

– Deci Dan – agentul Medrano – s-a întors pe Maiden Lane cu suspectul. El mai avea și o armă despre care a spus că suspectul o scăpase când căzuse.

Și mai multe mărturii indirecte, deși Hardy nu se îndoia de adevărul lor.

– Să ne oprim aici pe moment, agent Petrie. Îl recunoașteți în această sală de judecată pe suspectul pe care dumneavoastră și partenerul dumneavoastră l-ați arestat în noaptea respectivă?

– Da.

– Sînteți atît de amabil să-l indicați Curtîi?

Petrie ridică mîna și arată cu degetul.

– La mijlocul mesei apărării, acolo.

Torrey făcu astfel încît să se înregistreze la dosar că Petrie îl identificase pe acuzat, Cole Burgess.

– Acum, această armă... Introduse arma crimei la probe și, evident, dimensiunile ei făcuseră impresie asupra publicului. Într-adevăr era o armă micuță – nu mai lungă de opt centimetri și lată de vreo doi centimetri. Petrie o identifică drept arma de la locul crimei. În regulă, zise Torrey, ați arestat suspectul și ați recuperat o armă. Ce ați făcut în continuare?

– Ar trebui să spun că era deja încătușat. Dan îi pusese cătușele după ce îl prinsese.

– OK, mulțumim.

– Apoi l-am adus la mașina de patrulare și l-am percheziționat. Buzunarele, haina. Purta o jachetă veche.

– Și ați găsit ceva asupra lui?

– Da, domnule. Mai multe articole.

– Vreți, vă rog, să le descrieți?

Petrie le numi – colierul, inelul cu diamant, o pereche de cercei, un portofel aparținînd decedatei și conținînd documentele ei

de identificare, optzeci și cinci de dolari în bancnote și un dolar și șaisprezece cenți sub formă de monede.

Oricît de prozaic ar fi fost, nimănui din sala de judecată nu-i scăpa importanța acestei mărturii. Aceasta o făcea crimă în timpul comiterii unei tâlhării. Era ceea ce o transforma în crimă capitală, pentru care Cole Burgess putea fi condamnat la moarte.

Dacă ar fi fost de față un juriu, aceasta ar fi fost pentru Torrey ocazia de a insista asupra chestiunii, de a sublinia importanța mărturiei. Dar nu era nimic de făcut în această privință acum, nici un fel de reprezentatie teatrală de dat, așa că trebuia să-i dea înainte.

– Agent Petrie, spuse, era acuzatul în stare de ebrietate atunci cînd l-ați arestat?

Hardy se ridică.

– Obiecție, onorată instanță. Cere tragerea unei concluzii. Agentul Petrie nu e un martor expert.

Dar Torrey avea un argument pregătut.

– Onorată instanță, un profan poate oferi o părere asupra acestei chestiuni și fiecare polițist care lucrează pe stradă este intim familiarizat cu beția vădită.

Hill dădu din cap a aprobare.

– Obiecție respinsă.

Hardy voia să insiste, dar fusese avertizat. Judecătorul se pronunțase. În afară de asta, era hotărîrea corectă. Nu era altceva de făcut decît să se așeze și să asculte răspunsul lui Petrie.

– L-am simțit că mirosea a băutură, dar se putea vorbi cu el și mișcările îi erau coordonate.

Torrey zîmbi, clar mulțumit de cît de bine îi urmăse martorul indicațiile.

– Se putea vorbi cu el și mișcările îi erau coordonate, repetă. Mulțumesc, domnule agent. Nu mai am întrebări.

Dacă Hardy ar fi reprezentat acuzarea, ar fi continuat mult mai mult, astfel încît fu surprins – ieșit din ritm – în timp ce se ridică să-și înceapă interogatoriul.

– Agent Petrie, începui el, respirația lui Cole Burgess v-a mirosit a băutură, așa e?

– Da, așa e.

– Era un miros puternic?

– Da, îl puteam simți.

– L-ați pus să sufle în fiolă?

– Nu.

– Nu. Hardy făcu câțiva pași spre stînga, căzut pe gînduri. Agent Petrie, de cînd sînteți agent de poliție, ați tras vreodată o mașină pe dreapta pentru infracțiuni în trafic?

Petrie reacționează pierzîndu-și un pic răbdarea.

– Da, spuse el. Desigur.

– Desigur, repetă Hardy. Și în vreuna din aceste ocazii, dacă doreați să știți dacă cineva băuse, care era procedura?

– De obicei îi cerem persoanei să coboare din mașină și îi administrăm vreun test de teren pentru determinarea treziei. Să spună alfabetul de la coadă la cap sau să stea într-un picior cu ochii închiși, lucruri din acestea.

– Deci, în principal, mersul și vorbirea, da? Și alte teste elementare de coordonare?

– Da.

– Acum, l-ați văzut pe clientul meu împleticindu-se cînd mergea, nu-i așa? Cînd s-a întors împreună cu partenerul dumneavoastră?

– Păi, da, dar căzuse.

– Așa este, domnule agent. Nu numai că nu putea merge cînd l-ați văzut, dar avea mișcările prea lipsite de coordonare pentru a scăpa. Corect? Pur și simplu a căzut la pămînt cînd a încercat să fugă. Nu este așa?

– Păi, a dat peste ceva.

– Și a căzut la pămînt, nu este așa?

O dare din cap fără chef.

– OK. Da. Petrie încercă să furișeze o privire peste umărul lui Hardy, să prindă vreo sugestie de la Torrey.

Hardy făcu un pas către boxa martorilor și în dreapta sa, sperînd să-i blocheze astfel vederea în acea direcție.

– Acum, ce spuneți de modul în care vorbea el?

– Nu știu, spuse Petrie cu resentiment. Varia.

– A scos vreun cuvînt, domnule agent, întrebă Hardy, sau era prea incoerent ca să spună ceva?

– Era destul de incoerent.

– Și a leșinat pe bancheta din spate a mașinii poliției?

– Da, se agită Petrie. A făcut asta.

Hardy se dădu înapoi un pas, făcu o pauză, apoi se întoarse iar la agent.

– Persoanele care se comportă în modul pe care l-ați descris aici ar putea fi în stare de ebrietate, corect?

– Da.

– O altă alternativă ar fi în cazul în care ar fi rănite, nu-i așa?

– Da.

– Și, de fapt, domnul Burgess sîngera ușor din cauza unei răni la cap, corect?

– Da, domnule.

– Păi, dacă ați declarat că erau paramedici la locul crimei și că politica și procedurile dumneavoastră constau în evaluarea arestaților răniți de către paramedici, nu e adevărat că motivul pentru care nu l-ați arătat pe domnul Burgess paramedicilor era acela că vă puteați da seama că singurul lucru în neregulă cu el era că arestatul era beat? Atît de beat, de nu se putea ține pe picioare?

Petrie înțepenise.

– Da.

Hardy dădu din cap, mulțumit.

– Nu mai am întrebări.

În timpul pauzei, Freeman merse la toaletă. Cole se îndepărtă de masa apărării. Nu purta cătușe în sala de judecată și își încrucișase brațele peste piept, odihnindu-și una din glezne pe genunchiul opus.

– Nu-mi vine să cred că nu l-ai întrebât nimic despre împușcătură, spuse el.

Hardy nu prea avea chef de critici în acel moment.

– Ca de exemplu, ce? Nu e martorul nostru.

– De ce nu?

Hardy, care se prefăcea că citește niște însemnări din fața lui, renunță în cele din urmă la asta și se întoarce pentru a-l privi pe Cole în față.

– Deoarece am vorbit cu el la începutul săptămînii. A spus că nu a auzit nici o împușcătură. Iar noi avem nevoie de acea împușcătură la fel de mult pe cît nu au ei.

– Atunci de ce nu a adus Torrey vorba despre asta?

Și Hardy se întrebase acest lucru. Cu siguranță era ceva important. Dacă Burgess ar fi tras o singură dată cu pistolul și *nu* atunci cînd căzuse în timpul urmăririi pe alee, atunci singura explicație la îndemînă pentru urmele de praf de pușcă de pe mîinile lui rămînea că trăsese cu pistolul înainte de sosirea poliției. De presupus pentru a o ucide pe Elaine. Raportul lui Petrie despre incident nu menționa vreo împușcătură, deși cel al lui Medrano o făcea. Așa că Hardy îl trecuse pe Medrano pe lista martorilor lui. Presupuse că atunci cînd Torrey văzuse asta, îl alesese pe Petrie pentru versiunea acuzării asupra celor întîmplate. Apoi, în iureșul demonstrării circumstanțelor agravante – tîlhărie – hotărîse că scosese destule de la el. N-avea nevoie de ceea ce agentul nu auzise. Hardy spera ca asta să se dovedească o omisiune crucială, dar diminuase importanța faptului respectiv față de clientul lui.

– Nu știi, Cole, zise el. Părerea mea sinceră e că pur și simplu a uitat.

Freeman ghici din nou corect următorul martor. Tehnicianul de laborator de la locul faptei. Lennard Faro era un bărbat micuț, un pic trecut de treizeci de ani, cu o mustață subțire și un păr negru des, pomădat. Purta un sacou albastru peste o cămașă portocalie. Un cercel mic, în formă de cruce, îi atîrna de urechea stîngă. El certifică faptul că verificările balistice confirmaseră că glonțul care o ucisese pe Elaine Wager fusese tras cu arma

găsită asupra lui Cole. Faro îi testase mîinile acuzatului pentru urme de praf de pușcă, apoi analizase rezultatele. Acum Torrey ajunsese la miezul problemei.

– Și, prin urmare, pe baza rezultatelor acestui test, concluzia dumneavoastră a fost că acuzatul avea pe mîini urme care ar fi putut proveni numai de la descărcarea unei arme de foc.

Era la mintea cocoșului. Faro nu avea nici o îndoială.

– Da, domnule.

Și Hardy luă în primire martorul.

– Domnule Faro, începu el, ați găsit vreo amprentă pe pistol?

– Nu, domnule.

– E neobișnuit acest lucru?

Tehnicianul de laborator ridică din umeri.

– E destul de obișnuit, domnule. Dacă suprafetele pistolului au fost tratate în prealabil cu soluție Armor All, pentru curățat tapițeria la mașini? Astfel încît să nu rețină amprente.

– Înțeleg. Și, cînd spuneți că e ceva destul de obișnuit, de fapt cît de frecvent vă întîlniți cu acest lucru?

Asta era o direcție neașteptată, iar tînărul făcu o pauză ca să se gîndească, înainte de a răspunde:

– O dată la cîteva luni, aş zice.

– O dată la cîteva luni? Deci nu e o descoperire de fiecare zi?

– Nu, deloc. Nu m-am referit la obișnuit ca însemnînd zilnic.

– E în regulă. Încerc numai să înțeleg cît de des descoperiți că această soluție Armor All a fost folosită pentru a evita amprente pe o armă. Să știi despre ea pare un fel de cunoștință ezoterică.

Faro nu avu replică. Hardy își dădu seama că nu pusese o întrebare. Torrey obiectă în spatele lui.

– Relevanța. Ce se urmărește aici, onorată instanță?

– Bună întrebare, domnule avocat. Domnule Hardy?

Nu era un moment plăcut. Soluția Armor All era unul din zecile de detalii care puteau însemna ceva, dar care nu dovedea nimic nimănui. Era mai probabilă ignoranța lui Cole despre cît de folositoare era ea în evitarea amprentelor decît, să zicem, cea

a unui om al legii sau a unui criminal înrăit, dar, cu siguranță că era posibil ca el să știe totul despre ea și să se fi folosit de ea.

Hardy își ceru scuze, încercă o abordare diferită.

– Domnule Faro, cîte cartușe erau în armă cînd ați examinat-o?

– Păi, e un revolver cu cinci focuri. Erau trei cartușe și două tuburi.

– Două tuburi?

– Așa e.

Hardy privi către judecător, se întoarse pe jumătate, reveni la martor.

– Domnule Faro, ați recoltat personal probe pentru testul de pulbere reziduală de la domnul Burgess?

– Da.

– Și ați depus mărturie că ați descoperit reziduuri de praf de pușcă în probe, nu-i așa?

– Așa e.

– Ați găsit mult praf de pușcă?

– Nu. Foarte puțin.

– Foarte puțin, repetă Hardy. Dacă cineva trage mai mult decît o dată cu arma, lasă cantități crescute de reziduuri cu fiecare împușcătură?

– Da, firește.

– Firește. Și totuși, în cazul domnului Burgess erau foarte mici?

– Da.

– Puteți să ne spuneți dacă aceste reziduuri au provenit de la una sau mai multe descărcări ale armei?

– Nu.

– De fapt, se poate să ajungi să ai reziduuri de praf de pușcă pe mîini și numai dacă ridici o armă cu care s-a tras recent, adevărat?

– Da.

Hardy nu mai avea nimic de extras din puțul ăsta, așa că hotărî să meargă mai departe.

– Și când ați efectuat recoltarea de pe mâinile acuzatului, domnule Faro? Nu-i așa că asta s-a întâmplat în miez de noapte?

– Da, domnule. Acuzatului i se pusese rădăcițe și fusese adus la Omucideri pentru interogatoriu. Eu mă aflam la locul faptei și am ajuns aici după ce am terminat acolo.

– Știți la ce oră i-ați făcut testul?

– Da, domnule. Am notat ora la care am început. Era ora patru și treizeci și șapte dimineața.

– Și, pe perioada întregului interval în care dumneavoastră vă aflați la locul crimei, domnul Burgess stătea, cu rădăcițe la mâini, într-o cameră de interogatoriu din Palatul de Justiție?

Faro dădu din cap.

– Asta e ce mi-au spus agenții, da, domnule. N-au vrut să-l lase să se spele pe mâini. Asta e ceva oarecum standard, completă el îndatoritor.

– Sunt doar curios, domnule Faro. De ce nu i-ați făcut testul pe teren?

– Cred că doreau să-l aducă aici destul de repede. Nu prea știu.

Hardy făcu câțiva pași, gândindu-se.

– În regulă, domnule Faro, deci ați ajuns aici, la Palatul de Justiție, după ce domnul Burgess fusese reținut cel puțin trei ore. Vreți să descrieți starea lui în momentul în care ați recoltat probele?

– Onorată instanță, obiectez. Se cere tragerea unei concluzii.

Dar Hardy era pregătit de data asta.

– Ba deloc, onorată instanță. Vă voi lăsa pe dumneavoastră să trageți concluziile. Îl întreb pe domnul Faro doar ce a văzut.

„Cadavrul“ îi aruncă o privire.

– Foarte bine. Se respinge.

– Domnule Faro? Asta nu intra în aria obișnuită de competență sau mărturie a tehnicianului de laborator, așa că se foi pe scaun cu oarecare stînjeneală. Lăsați-mă să fiu mai clar, se oferă Hardy. Domnul Burgess dormea?

– Nu, domnule. Stătea pe un scaun.

– Stătea drept pe scaun sau era prăbușit în jos?

Torrey din nou.

– Domnule judecător, cu greu poate fi relevantă poziția acuzatului.

Dar, din nou, Hill respinse obiecția, adăugînd aspru:

– Permit această linie de întrebări, domnule Torrey. Mesajul era limpede – obiectează din nou pe propria-ți piele.

Faro răspunse la întrebare:

– Era aplecat destul de tare, prăbușit, după cum spuneți.

– Ați vorbit vreun pic cu domnul Burgess?

– Da, am făcut-o. I-am spus ce aveam să fac cu mâinile lui.

– Și cum a răspuns?

El se gîndi o clipă.

– Incoerent. Era destul de dus. În cele din urmă, i-am pus mâinile jos și am recoltat probele.

– Vorbirea îi era clară sau împleticită?

– Împleticită. Semăna mai degrabă a mormăit.

– Domnule Faro, răsuflarea lui v-a mirosit a alcool?

– Pfui! Martorul demonstra în sfîrșit un pic de personalitate.

Putea de la o poștă.

– O poștă, repetă Hardy, încîntat de expresie. Asta ar însemna „da“, nu-i așa? V-a mirosit a alcool, nu-i așa?

– Da.

– Iar asta se întîmpla la trei ore bune după ce fusese adus la secție?

– Da, domnule, cel puțin.

– O ultimă întrebare, domnule Faro. Ați observat vreun echipament video instalat în camera de interogatoriu în care ați făcut testele?

– Nu, domnule. Cînd am trecut pe lîngă monitorul de alături, nu porniseră camera încă.

– Mulțumesc, domnule Faro. Domnule Torrey, martorul vă aparține.

Procurorul bătu moneda pe punctul cel mai important al lui Hardy.

– În problema reziduurilor de praf de pușcă, pot fi șterse sau spălate?

– Spălate, da. Șterse, eventual în timp. Motiv pentru care încercăm să facem testul cât mai repede.

– Dar în acest caz, după cum ați depus mărturie, n-ați ajuns la asta prea repede. În trei ore, este posibil ca o cantitate destul de mare de reziduuri să se piardă, dacă persoana respectivă își șterge mâinile îndeajuns de mult de haine, să zicem?

– Da.

– Dar nu se șterge tot?

– Nu. Nu neapărat.

– Deci, este perfect posibil ca acuzatul să fi tras cu arma mai mult decît o dată și totuși să fi rămas doar cu urme sau cu o cantitate mică de reziduu de praf de pușcă?

– Da. Pe de-a-ntregul.

De îndată ce martorul părăsi boxa, Hardy ceru să se apropie și toți avocații înaintară către judecător.

– Onorată instanță, încep eu, aș vrea să-mi înregistrez mișcarea de excludere a declarației clientului meu, așa-numita lui mărturisire, chiar acum. E limpede că era beat cînd a fost arestat și la fel de limpede că agentul Petrie a fost îndrumat să spună altceva. Haideți să rezolvăm această chestiune chiar acum.

Această tactică n-avea nici o șansă, iar Hardy știa asta. Acuzarea își putea cita martorii în orice ordine ar fi dorit și orice indicații ar fi primit aceștia le fuseseră deja date. Dar ar fi putut servi la crearea unei discontinuități în felul în care era orchestrat cazul acuzării. Cel puțin înregistrarea mișcării avea să-i energizeze pe Torrey și pe Pratt. Iar dacă judecătorul îi pune să schimbe ordinea martorilor, cine putea ști? Ca un bonus, ar fi putut chiar să cîștige pariul cu Freeman.

– Ia mai lasă-mă! Pratt, toată numai dispreț, i se adresa lui Hardy, dar se uita la judecător. Era aproape cinci dimineața, onorată instanță. Poate că era praf, dar de oboseală.

Dar David Freeman nu era acolo doar de formă. Făcu o jumătate de pas către judecător.

– Onorată instanță, spuse el. Trei ore? Se adresă tuturor celor din cercul lor. Au dat peste domnul Burgess la fața locului, l-au arestat acolo, avînd asupra lui bijuteriile victimei și aparent și arma crimei, iar *trei ore mai târziu* nu i-au pus nici măcar o întrebare? La prima vedere, mărturisirea este fatalmente defectuoasă. Poliția și-a depășit atribuțiile. Nu i-au permis să-și dea telefonul la care avea dreptul...

– Și-a sunat mama, îl întrerupse Torrey. A renunțat la dreptul la un avocat. Avem asta pe caseta video.

– Rahat!

Hill, șocat de limbaj, nu putu reacționa altfel decît amenințînd cu degetul:

– Hei!

– E pe casetă, David, îi azvîrli înapoi procurorul. Acceptă asta. Freeman îl imploră pe judecător:

– Unde sîntem noi, onorată instanță? În Turcia? În Irak?

– Isuse! Pratt făcu o mică piruetă pentru a-și arăta dezgustul. Onorată instanță, nimeni nu a luptat împotriva comportamentului necorespunzător al poliției mai mult decît mine. Acesta era un criminal pe care trebuia să-l interogheze. A semnat înștiințarea privitoare la drepturile lui. Nu a existat nici un fel de depășire aici.

În cele din urmă, Hill se prinse de toată treaba. Lovi cu ciocănelul pentru a-i chema la ordine, deoarece de acum întreaga încăpere din spatele lor degenerase în haos. Cînd lucrurile se liniștiră, „Cadavrul“ aruncă o privire îngrozitoare către Hardy și Freeman.

– Am spus că mă voi pronunța asupra acestor chestiuni cînd acuzarea va dori să introducă probele la dosar. Nu am auzit nimic care să-mi schimbe opinia, spuse el înghițind silabele. Domnule Freeman, continuă el. Nu permit înjurături în sala mea de judecată. Acum voi acorda o pauză de cinci minute și vreau ca toată lumea să se calmeze pînă în momentul în care ne întrunim din nou. Asta e o Curte de judecată, și nu un nenorocit de număr de circ.

Pratt însăși preluă următorul martor.

– Acuzarea îl citează pe Antony Feeney.

Hardy îl cunoștea pe Feeney, un procuror districtual adjunct muncitor, de mai bine de douăzeci de ani și îl considerase întotdeauna un om decent – cinstit, muncitor, cooperant. Când Hardy discutase cu el prima dată, deoarece el fusese cel care primise informațiile de la Cullen Alsop din partea Procuraturii, se dusese acasă foarte deprimat. Detaliile care le scăpaseră atât lui, cât și avocatului din oficiu Saul Westbrook legate de „mecanica turnătoriei“ lui Cullen nu constituiau un secret. Nimeni nu părea să vrea să ascundă ceva. Hardy sperase că asta avea să însemne o fisură în cazul acuzării – măcar împotriva lui Torrey, dacă altceva, nu –, dar speranțele lui fuseseră spulberate în mare parte. Feeney nu era un mincinos. Hardy nu credea că avea să mintă acum, iar asta nu reprezenta o veste bună.

Era de-o seamă cu Hardy, dar arăta mult mai în vîrstă. Părul i se albise ca zăpada. Avea burtă, iar hainele lui, altădată țipătoare, deveniseră conservatoare, învechite. Fața triumfiulară, ciudată, se buhăise – alunițele odată distinctive de pe fiecare obraz se pierduseră acum printre pete datorate proastei funcționări a ficatului și o ușoară eczemă. Feeney se transformase într-un birocrat, într-un șoarece de birou – afectat de monotonie, cu personalitatea zdrobită, perfect competent și nebeligerant. Scopul lui era de a mulțumi.

După ce îi stabili competențele, Pratt reveni la subiectul care o interesa – demonstrarea faptului că Cole Burgess avea arma crimei cu cel puțin o zi înainte de a trage făcînd astfel posibil, dacă nu chiar probabil, să se vorbească de premeditare.

– Domnule Feeney, cunoașteți un tînăr pe nume Cullen Leon Alsop?

– Da, îl cunosc sau îl cunoșteam. E mort.

Murmurul familiar din sala de judecată reîncepu, scăzut, dar amenințător. Pratt se întoarse cu totul și așteptă pînă ce scăzu puțin în intensitate, apoi continuă.

– Cum l-ați cunoscut pe domnul Alsop?

– L-am acuzat de cîteva infracțiuni referitoare la droguri. Era traficant de cocaină și fusese condamnat pentru această infracțiune de mai multe ori.

– Înțeleg. Cînd l-ați văzut ultima dată?

– Am avut o întrevedere cu el în după-amiaza de marți, nouă februarie, la închisoare.

– Explicați, vă rog, Curtii despre ce a fost această întrevedere?

– Desigur. Feeney se întoarse în boxa martorilor. Am primit un telefon de la unul dintre gardienii de la închisoare în acea dimineață, în care mi se spunea că domnul Alsop dorea să-mi vorbească, că avea informații pe care și le-ar dori procurorul districtual, referitoare la cazul lui Elaine Wager. Dorea să ofere aceste informații în schimbul reducerii sentinței sau chiar al eliberării din închisoare.

– Deci, ce ați făcut?

– În primul rînd, doamnă, conform regulilor noastre, i-am dat această informație procurorului adjunct-șef, domnul Torrey. El m-a trimis să vorbesc cu turnătorul – domnul Alsop – pentru a-i afla pretențiile și apoi aveam să vedem unde ne ducea asta. Așadar, am coborît și am vorbit cu el. Nu fusese încă pus oficial sub acuzare și nu avea un avocat pînă în acel moment, deci puteam să discut cu el direct.

Pratt ieșea bine. Nu exista îndoială în legătură cu asta. Își ținea capul ridicat, cu un mic zîmbet jucîndu-i pe față în timp ce

se îndrepta către masa acuzării. Acolo ridică un dosar subțire și se întoarce cu grație, ducându-se înapoi către judecător și înmînându-i-l. Publicul era tăcut, urmărind-o.

– A fost înregistrată întreaga dumneavoastră discuție cu domnul Alsop?

– Da.

– Dacă apărarea nu obiectează – aici se întoarce din nou, fermecătoare – mai degrabă de a pune întreaga casetă, poate am putea auzi esența discuției cu acest martor.

Hardy era pe jumătate ridicat pentru a obiecta vehement. Asta reprezenta o mărturie din auzite, pur și simplu. Martorul nu era polițist, așa că nici măcar nu putea veni la preliminară. Și chiar dacă ar fi putut, Alsop era mort. Nu putea fi supus unui interogatoriu din partea avocatului apărării la proces, deci declarația lui n-ar fi fost niciodată admisă acolo. Nici un juriu n-ar fi auzit vreodată de această casetă nici într-un milion de ani.

Pratt se juca doar cu mulțimea, cu judecătorul și nu în cele din urmă cu reporterii – amintindu-le că, admisibilă sau nu, aveau o declarație care îl lega pe Cole de pistol. Nu exista nici o îndoială, rezonabilă sau de altă natură, legată de cine o ucisese pe Elaine Wager. Pratt se așteptase probabil ca obiecția să fie făcută și acceptată. Mai că nu-l invitase pe Hardy să intervină.

Așa că n-avea s-o facă.

Dacă făcea ceea ce se aștepta de la el și punea în scenă o apărare bună, chiar strălucită din punct de vedere tehnic, Cole avea să se ducă la fund. Clientul lui avea să moară în închisoare, mai devreme, în camera de execuție sau mai târziu, de bătrînețe. Mai bine să schimbe regulile. Să suspende regulile referitoare la dovezi. Avea să admită tot. Poate că Pratt și Torrey, amândoi avocați neglijenți, aveau s-o facă atât de lată, încât să aducă reale prejudicii cazului sau poate – doar ca un licăr de speranță – avea să le scape ceva peste care și Hardy trecuse fără să-și dea seama.

Se ridică:

– Numai pentru a servi acestei audieri preliminare, nu avem obiecții, domnule judecător.

Evident uimit, procurorul districtual ezită, apoi își înclină grațios capul.

– Mulțumesc. Domnule Feeney?

Hardy auzise întreaga chestiune aproape cuvînt cu cuvînt cu cîteva zile mai înainte și nu existaseră surprize. Citise transcrierea și ascultase casetele convorbirilor cu Cullen atît cu Feeney, cît și cu Ridley Banks. Povestea era simplă și destul de verosimilă. Cu toate acestea, rămînea deschisă problema credibilității lui Cullen Alsop.

Cînd Pratt îi lasă lui martorul, Hardy se ridică și se apropie de boxă.

– Domnule Feeney, cînd v-ați dus la închisoare ca să-l vedeți pe domnul Alsop, era prima oară cînd îl întîlneți în legătură cu această informație pe care se oferea s-o dea la schimb?

Feeney se gîndi o clipă, apoi dădu din cap.

– Da.

– Iar asta se întîmpla marți, nouă februarie, nu-i așa?

– Da, așa este.

– V-a spus domnul Alsop cum aflate că Elaine Wager fusese ucisă?

În spatele lui, Hardy auzi obiecția lui Pratt. Ce relevanță avea asta? Iar Hill îl întrebă același lucru.

– În mod limpede, onorată instanță, dacă povestea domnului Alsop este adevărată, întărește cazul acuzării incommensurabil. Pe de altă parte, domnul Alsop era un om disperat, pe care-l aștepta o perioadă îndelungată în închisoare. Mecanica acestor negocieri – cine a abordat pe cine, cine a spus ce și cui, este critică pentru credibilitatea domnului Alsop. Dacă a fost abordat de procurorul districtual, care i-a furnizat această poveste...

– Domnule judecător! Pratt era din nou în picioare în spatele lui, înaintînd. Hardy se întoarse pe jumătate pentru a o privi în față. Mă simt jignită de această acuzație. Sugerează că ne-am dat la sperjur pentru a întări un caz deja beton.

Hardy nu se lasă prins în capcană.

– Dacă este atât de beton fără pistol, excelență, de ce a adus doamna Pratt vorba? Este limpede că această probă este total inadmisibilă la proces. Dacă nu cumva doamna avocat este pregătită să admită că tot ce face este doar să ațîțe presa, ea trebuie să aibă relevanță. Și am dreptul de-a sonda credibilitatea domnului Alsop.

– Onorată instanță, e de-a dreptul absurd.

Hill se îndreptă în scaunul lui. Ochii lui deveniseră două fante. Ridică un deget osos către procuror.

– Vă rog să vă întoarceți pe scaunul dumneavoastră. Se uită fix la ea pînă cînd aceasta se conformă, apoi continuă: Doamnă Pratt, dumneavoastră ați vrut s-o introduceți și ați introdus-o. Acum el o poate ataca.

Se întoarce către Hardy.

– Puteți continua.

Hardy își înclină capul.

– Mulțumesc, domnule judecător. Dați-mi voie să retrag întrebarea despre cum a aflat Cullen Alsop despre uciderea lui Elaine Wager pentru moment și să pun alta. Se duse înapoi la masa lui. Freeman îl aștepta pregătit și îi înmînă ce dorea, transcrierea întrevederii dintre Ridley Banks și Cullen Alsop. Hardy o declară probă și se întoarce către martorul său.

– Domnule Feeney, în momentul întrevederii dumneavoastră cu Cullen Alsop, citiserăți proba numărul 1 a apărării?

– Nu.

– Din ce motiv?

Feeney se încruntă. Desigur că Hardy știa că procurorul districtual adjunct nu primise transcrierea înainte ca întrevederea lui să aibă loc, dar dacă Hardy îl putea cumva face să se simtă ca și cum ar fi făcut ceva greșit, atunci ar fi devenit defensiv și asta ar fi fost bine.

– Deoarece inspectorul Banks vorbise cu domnul Alsop doar în noaptea de dinainte. Nu fusese încă transcrisă.

– Deci nu ajunseserăți s-o citiți?

Pratt obiectă, așa cum Hardy se aștepta să facă.

– Ați întrebat și vi s-a răspuns, îi spuse Hill.

Dar Feeney avea fruntea înnegurată. Acum era foarte atent, pus în gardă. Publicul făcea un zgomot slab.

– Auziserăți măcar despre întrevederea inspectorului Banks? Feeney îi aruncă o privire lui Pratt, apoi reveni către Hardy.

– Da? răspunse el.

– Domnule Feeney, eu vă întreb. Ați spus da, însă suna a întrebare.

– Îmi pare rău. Da, auzisem despre ea.

– Dar n-ați ascultat caseta?

– Nu.

– Și nici n-ați vorbit cu inspectorul Banks? Sau să fi citit transcrierea ei?

Pratt plesni furioasă în masă.

– De câte ori vom mai auzi această întrebare, domnule judecător?

Hardy făcu un gest de scuză către judecător.

– Vreau să fie clar, domnule judecător, că domnul Feeney nu știa nimic despre discuția dintre inspectorul Banks și Cullen Alsop, nimic altceva decît ceea ce s-a întîmplat apoi.

– Ați reușit să faceți asta, domnule Hardy. Mergeți mai departe.

– Domnule Feeney, nu ați mărturisit că nu vorbiserăți cu domnul Alsop în legătură cu acest caz pînă la întîlnirea dumneavoastră cu el de marți, nouă februarie?

– Ba da.

– Iar dumneavoastră ați fost primul și singurul procuror distric-tual, din cîte știți dumneavoastră, care să fi vorbit cu el pînă atunci?

– Da.

– Iar în mărturia dumneavoastră nu mai spuneăți și că, după ce ați vorbit cu el, ați plecat să discutați această informație cu domnul Torrey?

– Da, așa este.

– În timpul convorbirii dumneavoastră cu domnul Alsop din nouă februarie, i-ați oferit vreo înțelegere legată de informația pe care v-o furniza?

– Nu.

– Ați sugerat că se lucra la vreo înțelegere?

– Nu.

– Nu? Hardy își arată mirarea. Își ridică glasul pentru a acoperi zgomotul de fond. Domnule Feeney, nu v-ați oferit ca în schimbul mărturiei sale despre acest pistol din cazul lui Elaine Wager să-i facilitați eliberarea pe propria răspundere?

Acum îl scosese pe Feeney din sărite bine de tot, după cum și intenționase.

– Cu siguranță că nu! Nu i-am oferit nimic. Avem reguli în legătură cu astfel de chestiuni, iar eu le-am urmat întocmai. Am primit informațiile de la el, asta-i tot! Apoi le-am analizat și discutat sus, și am ajuns la o hotărîre. Nu i-am oferit nici o înțelegere pînă a doua zi.

– Zece februarie? Ziua în care a fost eliberat?

– Exact.

Hardy ridică proba și o înmînă martorului.

– Domnule Feeney, sînteți atît de drăguț să citiți cu voce tare primele cîteva rînduri din această transcriere după introducerea făcută de inspectorul Banks?

Nu merse prea departe. Feeney ajunse la cuvintele:

– „Am o înțelegere aici cu Procuratura“, iar Hardy îl opri pe loc. Cum explicați asta, domnule Feeney? În seara dinainte ca dumneavoastră să-l vedeți pe Cullen Alsop, el i-a spus inspectorului Banks că avea deja o înțelegere cu Procuratura? Făcu o pauză. Care era această înțelegere? Cu cine o făcuse domnul Alsop?

Martorul încercă să-și dea seama, apoi renunță.

– Nu pot explica asta. Probabil că se înșela sau mergea la ca-
cealma.

Hardy știa că avea să fie admonestat pentru asta, dar trebuia să-și facă presupunerea auzită.

– Sau altcineva de la Procuratura districtuală făcuse deja o înțelegere cu el.

Pratt sări din nou în sus, iar nivelul zgomotului făcut de public ajunse atît de ridicat, încît îl sili pe Hill să bată cu ciocănelul

și să ceară să se facă liniște. Cu severitate, îi spuse lui Hardy că ar trebui să știe mai bine. Trebuia să se abțină de la genul acela de remarce de tip editorial.

– Îmi cer scuze, domnule judecător, spuse el. Dar asta ne trimite înapoi la întrebarea pe care am pus-o mai devreme. Aș vrea să revin la acea problemă, dacă grefiera recitește întrebarea din urmă.

După numai o mică ezitare, judecătorul ceru asta, iar grefiera găsi locul.

– V-a spus domnul Alsop cum aflase că Elaine Wager fusese ucisă?

Hardy adăugă:

– Sau de arestarea clientului meu?

Vocea lui Pratt din spatele lui era hotărâtă:

– Onorată instanță, obiectez din nou. Întrebarea rămîne irelevantă.

Dar ceva îi trezise curiozitatea lui Hill.

– Se respinge, spuse el simplu și îi făcu semn martorului să răspundă.

Feeney, strîns cu ușa, clătină din cap.

– N-am idee. N-a spus.

– L-ați întrebat?

Altă acuzație de trecere cu vederea. Feeney oftă sub povara ei.

– Domnule Hardy, după cum știți, în San Francisco există ziare, iar în închisoare există informare orală. Dacă cineva ca Elaine Wager e ucis, se duce vestea.

– Poate că așa este. Dar nu mi-ați răspuns la întrebare. L-ați întrebat pe Cullen cum de știa că Elaine Wager fusese ucisă de Cole Burgess folosind pistolul lui?

– Nu.

– Nu v-ați întrebat cum ar fi putut pune cap la cap toate acele informații?

Fenney ridică din umeri.

– Poate că a citit un ziar sau a văzut asta la televizor, nu știu.

– Bine, încuviință Hardy. Poate că da.

Se întoarce la masa apărării, trăgînd de timp, bău o gură de apă. Avea nevoie de o ultimă conexiune și nu știa de unde avea să facă rost de ea. Prima regulă în examinarea martorilor este să nu pui niciodată o întrebare căreia nu îi cunoști răspunsul. Dar Hardy îl adusese pe Fenney la capătul puterilor, făcîndu-l defensiv și plin de îndoieli. Era posibil să lase să-i scape ceva. Era posibil să fie ceva care să se întoarcă împotriva lui Hardy, dar simți că trebuia să-și asume riscul.

– Domnule Fenney, numai cîteva întrebări. Ați spus Curții că îl cunoșteți pe Cullen Alsop de la arestări și urmăriri în justiție anterioare, nu e adevărat?

– Da, așa este. Trei, ca să fiu mai exact.

– Dar nu vorbiserăți niciodată personal cu el, corect?

– Da, corect.

– Dar îl mai văzuserăți înainte în sala de judecată de multe ori? Poate de șase ori sau mai mult?

Sătul, vrînd să termine odată cu asta, Feeney își clătină capul cu resemnare. Galeria era ca un mormînt în spatele lui Hardy.

– Da, desigur, ceva de genul ăsta.

– Și în acele cazuri, înainte de marțea trecută, a apărut vreodată domnul Alsop acuzat cu vreun alt complice?

Clătinatul din cap încetă. La masa acuzării, Torrey se aplecă în față, cu coatele sprijinite pe genunchi, cu umerii cocoșați, și își ridică capul.

– În două sau trei din infracțiunile privind narcoticele, a avut un complice acuzat, răspunse Feeney.

– Și cine va fi fost acela?

Lui Feeney nu îi plăcu.

– Acuzatul, Cole Burgess.

– Deci erau prieteni, spuse Hardy, sau cel puțin se cunoșteau bine. Acum, domnule Feeney, vă rog să încercați să vă amintiți. Asta e important. Cînd ați auzit despre arestarea lui Cole Burgess, v-ați amintit de prietenia lui cu Cullen Alsop?

– Onorată instanță, vă rog. Despre ce este vorba?

Hill își ridică privirea și și-o direcționează în spatele lui Hardy.

- Asta e o obiecție, doamnă Pratt?
- Da, domnule judecător. Relevanța?
- Se respinge.

Dar de data asta, Pratt nu voia să renunțe.

- Domnule judecător, dacă pot cere Curții...

– Păi, nu puteți, doamnă Pratt. V-am respins obiecția. Acum nu sîntem atît de stricți ca într-un proces formal, iar acesta este un caz de pedeapsă capitală. Îmi dau seama ce încearcă să demonstreze domnul Hardy acum și sînt înclinat să-i permit să încerce.

Totuși, Pratt nu putu să se așeze.

- Îi ia foarte mult timp, domnule judecător.

– Nu atît cît ne vor lua nouă apelurile, dacă înțeleg asta greșit, doamnă avocat. Deci, vă rog. Se întoarce iar către grefiera Curții și o puse să recitească ultima întrebare. Cînd Feeney auzise despre arestarea lui Cole Burgess, își amintise numele în legătură cu Cullen Alsop?

Martorul răspunse cu o voce pierită.

– De fapt nu, nu pînă am auzit de arestarea domnului Alsop cîteva zile mai tîrziu. Atunci mi-am amintit.

– V-ați amintit că erau prieteni? Că exista o legătură între cei doi tineri?

– Da.

– Ați menționat cuiva această legătură?

O privire mîhnită.

– Sînt sigur că am făcut-o. Burgess era un caz fierbinte. Îmi amintesc că mă aflam în camera de cafea, iar domnul Torrey vorbea despre el, doar la modul general, despre noile planuri politice ale doamnei Pratt. Am făcut o glumă despre toată această cultură interconectată a drogurilor și cum tocmai îl arestasem pe ăstaltalt puști, Alsop, din nou. Pur și simplu mi-a venit.

Hardy îl privi pe Hill, zicînd că nu mai avea întrebări.

Fusese o dimineată lungă, iar Hill le dădu în cele din urmă pauză de masă, iar un aprod veni imediat pentru a-l lua pe Cole.

– Voi nu luați masa cu mine, băieți?

Părea cumplit de trist, iar Hardy înțelese de ce. În timpul proceselor, de obicei lua prânzul într-una dintre celulele de detenție cu clienții lui, să-i țină la curent cu ce se petrecea, să-i facă să nu se piardă cu firea din tot felul de motive. Hardy își ceru scuze și îi promise lui Cole că asta nu avea să se mai întâmple.

Cole îi aruncă mamei lui un salut grăbit peste balustrada despărțitoare, după care fu scos din sală. Hardy petrecu câteva minute consolînd-o pe Jody, apoi făcînd planuri să ia prânzul cu Jeff și mușchetarii. Glitsky și Treya plecaseră deja. Gina Roake se sprijinea de balustrada despărțitoare, discutînd ceva cu Freeman.

Hardy începu să-și adune hirtii, iar Freeman își împinse scaunul, se ridică în picioare, se întinse și ocoli pînă în fața mesei.

– Cum ai făcut asta cu Feeney? întrebă el. A fost o frumusețe.

– Am avut o viziune.

– Nu știai? O mustrare.

– Știam că fuseseră arestați împreună. Numai că nu puteam dovedi că Torrey știa. Hardy ridică din umeri nonșalant. Ușurel, David. A mers. Uneori îți asumi cîte un risc. Părea să merite. Își aruncă de-a valma lucrurile în servietă. La dreapta lui, observă că la masa apărării se purta o discuție.

Își coborî glasul:

– Știi cealaltă plîngere despre care am discutat?

Aceasta era scrisoarea lui Freeman către Baroul din acel stat în care se plîngea de Torrey. David, Hardy și Gina discutaseră despre asta în weekendul care trecuse și ajunseseră la concluzia că nu aveau de fapt nimic. Coincidențe intrigatoare, dar nimic care să arate a dovezi reale. Fără tragere de inimă, se hotărîseră să îngroape problema cel puțin pînă după audierea din cazul Burgess.

– Poate am vrea totuși să mergem mai departe.

Freeman se apropie.

– Să mergem, cum? Am fost de acord că nu avem nimic.

– Nu e chiar adevărat, David. Avem faptele în sine. Torrey își bagă coada în cel puțin două cazuri.

Westbrook se uită în poală și consultă niște notițe pe care le adusese cu el.

– M-am întâlnit cu el de două ori, o dată aici la Palatul de Justiție și apoi din nou a doua zi după-amiază, la închisoare.

– Aceste întrevederi au fost lungi?

– Prima, aici în sală, nu a fost prea lungă. Am vorbit despre pledoaria lui de apărare, despre situația eliberării lui condiționate, de logistică.

– Și ce spuneți de cea de-a doua, de la închisoare? A fost mai lungă?

Din nou tânărul își consultă notițele.

– Da. Am vorbit aproape o oră.

– Și în timpul acestei discuții, a fost menționat și numele acuzatului din acest caz, Cole Burgess?

– Da, a fost menționat. Cei doi erau cunoștințe. Cullen au-zise că fusese arestat pentru crimă și dorea să afle dacă știam ceva despre asta.

– Și ce i-ați spus?

– Numai ce citisem. Lucrurile nu păreau prea roz pentru el.

– A pomenit ceva de arma crimei?

– Nu.

– Și totuși, domnule Westbrook, numai patru zile mai târziu, l-ați întâlnit din nou pe domnul Alsop, după aranjamentul lui de a primi o sentință mai ușoară în schimbul recunoașterii vinovăției. În acel moment, i-ați menționat această neglijență? Acea că nu vă spusese dumneavoastră despre armă mai înainte?

– Da, am făcut-o.

– Și care a fost răspunsul lui?

– A spus că i s-a părut că ar fi putut fi incriminator, dacă mi-ar fi spus că a avut vreodată arma. Nu voia să fie implicat într-o acuzație de crimă.

– Dar, evident, cîndva în următoarele patru zile intermediare, el a hotărît că, la urma urmei, ar fi în regulă să facă publică această informație, adevărat?

– Păi, se pare că la această hotărîre a ajuns.

– Dar nu a discutat deloc această problemă legală cu dumneavoastră, propriul avocat?

– Nu, nu a făcut-o.

Hardy merse înapoi la masa lui și luă o înghițitură de apă. Asta nu ducea nicăieri. Nutrise speranța că avea să i se întâmple ceva lui Westbrook în boxa martorilor care să mai zguduie un pic lucrurile, dar ajunsese acolo și puțul era secăt. Hardy prinse privirea lui Freeman și, după numai o scurtă ezitare, David dădu din cap. Hardy se întoarse înapoi către judecător.

– Onorată instanță, asociatul meu ar avea o întrebare sau două, dacă ne permite Curtea.

Lui Hill nu-i plăcu asta, dar dacă era s-o iei așa, lui nu-i plăcea nimic.

– Domnule Hardy, știți regulile – un martor, un avocat. Iar acesta este martorul dumneavoastră.

– Da, domnule judecător. Și, dacă doriți, îl voi pune pe domnul Freeman să-mi scrie întrebările pentru a-l întreba eu pe domnul Westbrook, dar pentru a economisi timpul...

Exasperare era numele mic al lui Hill.

– O dată, domnule Hardy, spuse el plictisit. Doar o dată, numai o dată, adică nici o altă dată. Domnule Freeman, puteți începe.

Freeman se ridică de la masa apărării. Vorbi cu un calm exagerat.

– Domnule Westbrook. Tocmai ați spus că domnul Alsop nu a discutat niciodată cu dumneavoastră această problemă legală destul de importantă, nu este așa?

– Da, domnule.

Și, dintr-odată, Freeman își înălță capul și izbucni:

– PĂI, DE CE NU? Ocoli masa, atacînd. L-ați întrebat vreodată pe clientul dumneavoastră cu cine a stat de vorbă despre această problemă importantă? Nu erați îngrijorat că tocmai hotărîse de capul lui să se expună posibilității de a fi acuzat de crimă?

– Obiecție! Atacul venise de nicăieri și îl prinsese pe Torrey pe picior greșit, așa că îi luă un minut să riposteze, iar acum bilbiia: Mărturii indirecte și speculații.

Dar Freeman era deja pe creasta valului, de neoprit. Vocea lui mai tuna încă.

– Totul despre înțelegerea lui Cullen Alsop cu Procuratura districtuală, eliberarea lui din închisoare și moartea lui este extrem de relevant.

Sala de judecată rămase tăcută. Freeman își pusese mâinile în șolduri și îl înfrunța pe judecător. Era complet deplasat și total încrezător, iar Hill căzu în plasă.

– Obiecție respinsă, zise el.

Freeman dădu scurt din cap, îi mulțumi judecătorului, apoi se întoarse și arătă către naivul, drăguțul, uimitul de Westbrook.

– V-ați întâlnit clientul după ce și-a perfectat înțelegerea, nu-i așa?

– Da, domnule, așa e.

Freeman se apropie mai tare de boxa martorilor și își lansă atacul:

– De ce nu l-ați întrebat despre ea?

– Nu știu.

– Nu știți? Eu cred că știți, domnule. Rosti cuvintele într-o manieră sacadată. Știați că această înțelegere putea de la o poștă, nu-i așa? Că avea să se întoarcă împotriva lui. Nu-i așa?

Nervos, nesigur de înțelesul exact al întrebării, Westbrook se bilbui:

– Păi...

Torrey era în picioare, strigînd:

– Obiecție!

Ca și cum ar fi demonstrat o chestiune importantă, Freeman își deschise brațele triumfal.

– Da, spuse el. Iar acum s-a întors. Nu mai am întrebări.

– Nu prea știu ce ai făcut, David, zise Hardy, dar cu siguranță că a fost amuzant de privit.

Curtea luase o pauză după ce Westbrook părăsise boxa martorilor. Ei nu plecaseră de la masa lor, deși Cole, însoțit de un aprod, se dusesese la toaletă, așa că erau singuri. Freeman nu

arăta nici un semn de încântare față de realizarea lui. Spuse cu o voce scăzută:

– În etapa asta ne trebuie niște fapte destul de repede sau sîntem morți. Dacă eu aș fi în locul lui Hill, fie el un caz capital sau nu, aș fi pus deja capăt la tot, iar băiatul nostru ar ajunge la proces.

Hardy se întoarse și trecu în revistă sala de judecată din spațele lor. Lipseau Glitsky și Treya. Lipsea și Logan. Credea că l-ar fi recunoscut pe Visser dacă l-ar fi văzut, dar nu fu cazul. Mușchetarii își îndeplineau sarcinile. Desenă cerculețe pe carnetelul din fața lui. Crezuse că știa atîtea despre cazul ăsta, dar nici în ruptul capului nu putea găsi un mod de a-și dezvălui informațiile vitale în fața lui Hill.

– Trebuie să începem să vorbim despre aceste legături subțiri și să sperăm că judecătorul va rămîne interesat.

Freeman dădu din cap, nefiind de acord.

– Nu. Avem nevoie de fapte, repetă el. Acum.

Hardy se opri din mîzgălit.

– Ridley Banks face deja parte din asta, cu legătura lui cu Cullen? Amîndoi sînt fie morți, fie dispăruți. Astea sînt fapte.

Neconvins, bătrînul plescăi.

– Mărunțișuri, zise el.

Dar pînă cînd Glitsky sau altcineva nu dădea peste un filon, asta era tot ce aveau.

Jan Falk era în mod evident o surpriză atît pentru acuzare, cît și pentru judecător. După ce depuse jurămîntul și își menționase poziția de polițist sub acoperire de la Narcotice, Hill îl opri pe Hardy și îi făcu semn să vină mai aproape.

– Domnule Hardy, din cîte se vede pînă acum, ultimul dumneavoastră martor nu a adus nimic relevant acestei părți. E adevărat că v-am acordat o larghețe extraordinară pînă acum și voi continua să fac asta datorită gravității acestui caz, dar nu voi mai tolera să vă învîrțiți în jurul cozii. Dacă vreți să aflați ceva de la acest martor, ar fi bine să fie clar ce într-un interval scurt sau voi renunța la mărturia lui. M-am făcut înțeles?

Hardy înghiți în sec, simțind numai nisip în gură.

– Da, domnule judecător.

Treya deschise sertarul cel mai de sus din cubiculmul ei de la Rand & Jackman. I se părea că trecuse atîta de cînd lucrase acolo. Îi căzu fața.

– Știu, știu, știu că nu l-am pierdut. Doar că sînt atît de oboșită, că nu-mi mai funcționează creierul.

Glitsky îi puse o mîna pe umăr.

– Nu prea ai dormit?

Ea se întoarse în scaun și își puse delicat o mîna pe fața lui.

– Oprește-te.

El o sărută, apoi se îndreptă și se așeză pe marginea biroului ei.

– În regulă, spuse el. Hai să ne întoarcem înapoi la locul unde te aflai cînd ți l-a dat.

– Eram în biroul ei.

– Unde ne-am uitat prin dosare în tot acest timp?

– Da. Treya se ridică brusc. Glitsky o urmă traversînd holul spre încăperea de-acum cunoscută, unde ea se duse și se opri lîngă un fișet scund. Aici mă aflam eu. Ea avea pe umăr diplomatul din piele și a intrat, și... Își închise ochii, încercînd să rememoreze.

Glitsky, mulțumit să vadă schimbările subtile ale feței ei, o lăsă în pace.

– Țineam în mîna – asta este – aveam un teanc de dosare pe care le țineam, iar ea a aruncat servieta pe birou și a scos un dosar pe care mi l-a înmînat în timp ce vorbeam. Întîlnirea ei. Trebuia să plece.

– Deci era cu celelalte dosare ale tale?

Ea clătină din cap.

– Dar și eu plecam acasă. Era aproape ora cinei. Ea inspiră și închise ochii. Iar primul lucru pe care l-am făcut a doua zi dimineată a fost să aud despre ea, iar atunci tot restul...

– Nu l-ai înregistrat niciodată.

Traversară înapoi către cubiculumul ei, iar ea se așeză din nou, gîndindu-se. Brusc, întoarse scaunul și apoi îl împinse către un suport orizontal de fișete metalice. Deschizînd sertarul cel mai de jos, oftă ușurată.

– Aici. Întinzîndu-se în jos, scoase un maldăr de dosare prost legate, poate vreo douăzeci. Deschise dosarul de deasupra, oftă iar și i-l dădu lui Abe. Țasta e cel pe care mi l-a dat după ce s-a întors de la Logan. Arată ca un registru contabil, un registru de cecuri, spuse ea.

Glitsky frunzărea paginile xeroxate, cam douăzeci sau trei-zece. La una dintre pagini, se opri, cu o expresie perplexă pe față.

– Lipsesc niște date aici, spuse el, dînd pagina. Alte cîteva aici. Ce crezi că înseamnă toate astea?

Ea luă paginile și le studie.

– Nu sînt sigură. Cecuri anulate, poate, zise ea. Tu ce crezi?

– Cred că e ciudat, spuse Abe. Un pic ciudat.

Mărturia lui Jan Falk avea doar o foarte slabă legătură cu Cole Burgess, dar, pe cînd Hardy termina cu el, după ora trei după-amiaza, era sigur că mai făurise o verigă din lanțul care lega toate aceste elemente disparate de cazul lui Elaine Wager.

Pe fundalul unor obiecții de relevanță aproape constante, atît din partea lui Pratt, cît și a lui Torrey, judecătorul Hill îi permise lui Hardy să-și construiască astfel cazul. „Cadavrul“ împrășcă un șuvoi constant de rațiuni de respingere a obiecțiilor și toate acestea împreună căpătară forța unei mantre.

„Domnule Torrey, acesta este un caz capital. Voi accepta totul, iar în final le voi ordona.“

„Domnule Torrey, toate astea ar merge mult mai repede dacă i-ați permite pur și simplu domnului Hardy să facă tot ce are de făcut.“

„Da, îmi dau seama că avocatul apărării aduce argumente în favoarea probelor sale, dar dumneavoastră sînteți cel care cere pedeapsa cu moartea, iar dacă o veți obține, domnule Torrey, *fiecare nivel în parte* al Curților de apel din această țară le va examina. Ele vor dori un dosar complet al tuturor chestiunilor, iar eu intenționez să li-l ofer.“

„Doamnă Pratt, dacă spuneți că această linie de întrebări este irelevantă, în ce fel v-ar putea dăuna să o urmăriți?“

„Îmi cunosc treaba, domnule Torrey. Voi desconsidera ceea ce nu-și are locul aici. Va trebui să aveți încredere în mine în această privință. Dar v-am spus că voi permite un spațiu de

manevră extrem de mare în acest caz, mai ales după dezvăluirile din această dimineață din scrisoarea doamnei Wager către locotenentul Glitsky.“

Hardy știa că nici un judecător nu fusese vreodată întors astfel încât să ofere apărării ceea ce dorea aceasta. Nu putea spune dacă fusese articolul lui Jeff Elliot din *Examiner* sau părerile întărite de timp ale judecătorului despre integritatea Procuraturii districtuale sau scrisoarea lui Elaine, dar orice-ar fi motivat asta, „Cadavrul“ părea brusc captivat de argumentul că evenimentele legate de supradoza lui Cullen Alsop erau cumva esențiale pentru vinovăția sau nevinovăția lui Cole.

Hardy nu introdusese la dosar nici un fel de probe fizice – judecătorul îi acceptase pur și simplu mărturiile indirecte și argumentele. Falk îi plasase pe Gene Visser și Cullen Alsop împreună în Jupiter, în ziua eliberării celui de-al doilea din închisoare și totodată a morții acestuia. Le dezvăluise informații cunoscute inspectorilor de la Narcotice și anume că importante cantități de cocaină și heroină confiscate odată cu arestarea traficantilor ajungeau cumva înapoi în stradă. El își exprimă opinia că poate magazia încuiată a probelor de la subsolul Palatului de Justiție nu era chiar atât de sigură pe cât își imagina lumea în general. Un recent audit intern al departamentului de Narcotice dăduse, de exemplu, la iveală că în ultimele douăsprezece luni exista o discrepanță de aproape o jumătate de kilogram între cantitățile de opiacee și cocaină trecute în registru și păstrate la subsol și cele care se aflau de fapt în dulapurile de probe.

Mai mult decât atât, Falk depusese mărturie că Banks mergea să se întâlnească cu Visser în ziua în care dispăruse. În timp ce inspectorul se afla încă în boxa martorilor, Hardy susținu că, deoarece doi martori de importanță majoră din acest caz muriseră sau dispăruseră în ultima săptămână, era nevoie ca ancheta să continue. Povara dovezilor, mereu pe umerii acuzării, necesita niște explicații pentru aceste întâmplări neobișnuite.

În ciuda tuturor obiecțiilor, acuzarea nici măcar nu se deranja să-i pună întrebări lui Falk. Ce l-ar fi putut întreba? Dacă inventase

ceva din toate astea? Știa că nu o făcuse. Era martorul lui Hardy și era clar că erau fericiți că scăpaseră în sfârșit de el.

Hill se ridică și anunță că avea să ia o pauză de cincisprezece minute, ultima pe acea zi. Cole merse la toaletă cu aprodul, iar Hardy și Freeman începură să discute dacă aveau sau nu îndeajuns de multe fapte pentru a depune o moțiune de bifurcare a audierii – de a o amîna pînă cînd unele din aceste chestiuni nerezolvate erau anchetate și / sau rezolvate.

Dar Abe și Treya intraseră în sala de judecată în ultima jumătate de oră, iar Glitsky, care străbătuse în cele din urmă galeria și trecuse dincolo de bariera despărțitoare, ascultă o clipă, le înțelese intenția și îi întrerupse:

– Nu cred că vrem să facem asta.

De îndată ce Hardy o chemă la bară pe Nikki Waller, tehnician de laborator, avu brusc senzația că atmosfera se schimbase cu adevărat – simplul fapt că Freeman dorise asta se petrecuse în cele din urmă. Tînăra, drăguță, plinuță, veni încrezătoare din public și se așează în boxa martorilor cu un fel de efervescentă strălucitoare. Entuziasmul era destul de rar în sala de judecată, iar Hardy se trezi că-i zîbește, recunoscător pentru atitudinea ei, dar – mai ales – pentru informațiile pe care le poseda. El prezentă calitatea în care se afla femeia acolo, apoi trecu direct la subiect.

– Doamnă Waller, ați avut recent ocazia de a examina în căutare de amprente unele dintre efectele din camera în care a murit Cullen Alsop?

– Da, am avut, chiar astăzi.

– Nu făcuserăți deja ceva de acest gen?

– Ba da. Ea explică pe scurt problema cu calculatorul, trăgînd concluzia. Nu am avut o amprentă îndeajuns de bună pentru a o compara cu cele deja existente cu ajutorul calculatorului, așa că, deloc surprinzător, nu am găsit nimic care să se potrivească.

– Deși erau destule amprente în cameră, nu-i așa?

– O, da. Aproape că chicoti. Din punctul ăsta de vedere nu duceam lipsă. Erau peste tot.

– Și atunci ce s-a întâmplat în această dimineață de v-a făcut să căutați din nou?

– Păi, inspectorul Thieu de la Omucideri a venit în laborator și m-a rugat să compar din nou amprente cu cele ale unui individ anume, ale cărui amprente le aveam la dosar.

– Și ați făcut asta?

– Da, am făcut-o.

– Doamnă Waller, care era obiectul pe care ați găsit amprenta? Ea își strîmbă fața.

– De fapt, era pe o bucată de bandă scotch – pe partea lipicioasă de interior – care a fost folosită la închiderea pungii cu heroină.

– Și se putea folosi?

– Era neclară, dar utilizabilă.

– Și de data aceasta ați obținut o identificare?

– Da, domnule, am obținut.

Hardy se îndreaptă și inspiră adînc.

– Vreți, vă rog, să spuneți Curții numele persoanei a cărei amprentă se afla pe banda care închidea punga cu heroină?

Nikki Waller se uită îndatoritor către „Cadavru”:

– Eugene Visser.

În boxa martorilor, Visser era imaginea întruchipată a cooperării camaraderești.

– Bineînțeles că pot explica asta. Asta era drogatul de la toaletă, nu-i așa?

Hardy ridică din umeri.

– Spuneți asta Curții, domnule Visser, nu mie.

– Păi... Visser se lăsă pe spate, fără cel mai mic semn că ar fi tensionat. În primul rînd, trebuie să înțelegeți că Jupiter e un loc de petrecere. Vreau să spun, am auzit despre ce vorbea ultimul dumneavoastră martor – Falk? – și, să știți că și pe el l-am văzut acolo. La toaletă.

– Acum nu discutăm despre inspectorul Falk, domnule Visser. Vorbim despre cum a ajuns amprenta degetului dumne-

voastră mare să se afle pe o pungă plină cu heroină pură care a constituit arma morții unui tânăr.

– Bine, sigur, spuse Visser. Răspunsul pe scurt este că am luat-o de pe jos.

– Ați luat-o de pe jos?

– Sînt la toaletă, stau lângă pisoar, e mijlocul după-amiezii. Aud niște zgomote lângă mine în closet, dar știți cum este, nu prea te duci să-ți bagi capul pe deasupra și să întrebi cum merge treaba. Un chicotit nervos trecu prin public. După cum ziceam, următorul lucru pe care-l știu e că aud această persoană înjurînd, ca și cum ar fi scăpat ceva și o pungă de pulbere albă se rostogolește la picioarele mele.

– La picioarele dumneavoastră?

– Da. Nu știu. Probabil că dăduse peste ea cînd a vrut s-o ia sau ceva de genul ăsta. Dar, după cum vă spuneam, asta nu e prima dată cînd am văzut așa ceva în Jupiter. Vreau să spun, ăsta e un loc pentru adulți. Sînt mulți oameni ai legii, ca mine. Așa că mă gîndesc că puștiul din closet, poate lucrează sub acoperire – ca prietenul dumneavoastră, Falk, poate, nu? – și încercă să mă prindă. Și publicul consideră asta amuzant. Așa că m-am aplecat, am cules punga, am închis-o la loc cu banda. Între timp, puștiul ieșise din closet, venind la mine înnebunit. Zi-cînd chestii de genul: „Unde-i marfa mea? Unde-i marfa mea?” Așa că i-o dau înapoi.

– I-ai dat-o înapoi?

Visser zîmbi.

– Și sigilată. Ceea ce acum, credeți-mă pe cuvînt, aș fi vrut să nu fi făcut.

Alt val de rîsete, iar Visser le acceptă aproape ca și cum ar fi dat un spectacol. Dădu să se ridice de pe scaunul martorului, dar Hardy ridică o mîna și îl opri.

– Domnule Visser, mă scuzați. Nu am terminat. Inspectorul Falk a depus mărturie că v-ați dus la toaletă după domnul Alsop și ați stat amîndoi acolo o perioadă destul de îndelungată, poate în jur de zece minute. Ați vrea să explicați, vă rog, asta Curții?

Clătinînd din cap datorită tuturor acestor prostii, Visser se răsturnă înapoi pe spate și îi aruncă lui Hardy o căutătură lungă și serioasă.

– Nu trebuie să mă credeți, dar am stat de vorbă cu el.

– Ați stat de vorbă cu el? Cu Cullen Alsop? Despre ce?

Se uită la judecător, apoi înapoi la Hardy.

– Nu. Lăsați-o baltă. Nu contează. Ați rîde numai.

– Domnule Visser, vă asigur că nu rîd. Vă rog să răspundeți la întrebare.

Detectivul particular se jucă cu jacheta lui. Mai așteaptă un minut, apoi ridică din umeri.

– I-am spus c-ar trebui s-o lase mai moale cu asta. Că îl putea omori.

În spatele lui Hardy, publicul murmură din nou, dar de data asta nu mai rîdea nimeni.

– Deci am vorbit cam un minut, cinci minute, nu știu. Părea un puști de treabă. Mi-a spus că tocmai ieșise din închisoare și primul lucru pe care l-a făcut a fost să se apuce iar. Știa că ar fi trebuit să se lase, dar nu părea să poată face asta. Așa că l-am întrebat de ce n_u ia punga aia să o verse chiar atunci în toaletă și să tragă apa. Să înceapă atunci. Și știți, pentru o clipă am crezut că avea să o facă. Cred că s-a gîndit cu adevărat la asta. Dar apoi a spus că n-o putea face, nu încă. Bărbatul lăsă să-i scape un oftat convingător. A fost atît de aproape! spuse el trist.

Ca să-și păstreze controlul, Hardy traversă sala de judecată, apoi se duse la masa lui după o înghițitură de apă. Freeman îi atrase atenția și îi spuse mutește:

– Lasă-l să plece. Bătrînul își dăduse seama că Hardy voia să-l mai hărțuiască un timp, fără să știe nici măcar ce întrebări avea să-i adreseze, ca să nu mai pomenim de răspunsurile la acestea. Dar Hardy îl ignoră pe Freeman și, cînd reveni lîngă martor, își recăpătase stăpînirea de sine.

– Domnule Visser, ați vorbit cu poliția în legătură cu această problemă?

– Da, am făcut-o.

– Când s-a întâmplat asta?

Visser se făcu că-și amintește.

– Nu știi exact, miercurea sau joia trecută, cred. I-am spus inspectorului același lucru pe care vi l-am spus și dumneavoastră.

– Ați discutat cu un inspector?

– Da. Tipul de culoare, nu? Banks? Și el mă plasase în Jupiter cu puștiul. A venit pe acolo a doua zi după ce a murit băiatul, punînd întrebări. O ridicare nonșalantă din umeri. Mergea pur și simplu pe urma lui.

– Unde v-ați întîlnit cu el?

– A venit pe la mine pe la birou, care este jos pe Cheiul 38. Lucram acolo pînă tîrziu și m-a mai prins. Mi-a pus aceleași întrebări, poate nu atît de amănunțite despre pungă – nu știam că aveam o amprentă pe ea –, dar aveau aceeași idee de bază.

– Și apoi ce s-a întâmplat? Hardy era atît de furios, că nu se putea opri.

– Ce s-a întâmplat cînd?

– După aceea? Îi aruncă Hardy. După ce ați terminat?

Visser ridică din umeri și îi lăsă în jos cu o mișcare teatrală.

– Nu știu. A plecat.

Hardy își ridică glasul:

– Vreți să spuneți în fața acestei Curți că nu știați că inspectorul Banks a fost dat dispărut începînd cu acea seară?

Martorul se lăsă pe spate consternat.

– Dispărut?

În spatele lui, David Freeman izbucni într-o criză de tuse. Era limpede că se înecase cu niște apă pe care o bea, iar acum tușea scurt și des cu o violență îngrozitoare și devastatoare. Își răsturnă paharul pe masă. Nu exista nici o persoană din acea sală de judecată care să nu fi crezut că s-ar fi putut îneca și muri. Cole era în picioare, bătîndu-l pe spate, aprodul se apropia. Hardy își aminti de judecător, ceru să fie scuzat și se grăbi către el.

Freeman păru să își revină. Privi în sus și întîlni ochii lui Hardy, își duse un deget pe carnetel, pe care scrisese și subliniasse o întrebare.

„Șmecherul! gîndi Hardy. Șmecher ticălos și genial.“ Încetinindu-l și făcîndu-l să se oprească, concentrîndu-i apoi din nou atenția. N-o putea da în bară acum numai pentru că fusese momit să-și piardă răbdarea.

Hardy mai rămase un moment pentru a se asigura că David respira din nou. În cele din urmă, Freeman se ridică și își ceru scuze, iar Hardy se întoarse la martor.

– Domnule Visser. Hardy vorbea prea tare acum, stînd prea aproape de martor. În disperare, Freeman îi strecurase o întrebare care probabil că încălca propria regulă fundamentală, dar îl lăsase să înțeleagă printr-o metodă atît de generală că nu putea exista un răspuns greșit și poate, doar poate, unul foarte bun. Ați avut vreodată ocazia, întrebă Hardy, de a intra în magazia de probe de la subsolul Palatului de Justiție?

Schimbarea de direcție alungă automulțumirea de pe fața lui Visser.

– Da.

Hardy își reținu cu succes triumful din voce, deși credea că tocmai dăduse lovitura.

– Și cînd a fost ultima dată cînd ați făcut asta?

Visser încercă să păstreze tonul nonșalant, dar nu mai era la fel de convingător ca înainte.

– Nu știu sigur.

– Nu știți? insistă Hardy. Putem afla în cinci minute dînd un telefon jos, domnule Visser. Vreți să facem asta sau credeți că vă puteți aminti? Trebuie să vă înregistrați de fiecare dată cînd intrați acolo, nu-i așa?

– Da. Nu știu, repetă el. Poate acum două săptămîni. Poate mai puțin.

– Acum două săptămîni, repetă Hardy. Poate mai puțin.

Zări cu coada ochiului chipul lui Hill. Judecătorul se îndreptase pe scaunul lui și acum se aplecase către martor. Un interes absolut îl electrizase.

– Dar, domnule Visser, din cîte am înţeles eu, un simplu cetăţean nu poate pătrunde în magazia probelor dacă nu este însoţit de un avocat sau de un poliţist. Nu este aşa?

– Aşa cred.

– Şi erai însoţit corespunzător ultima dată cînd ai fost acolo? Acum două săptămîni, nu se putu opri să repete.

– Da, de obicei mă duc cu cîte un avocat cu care lucrez, ceva de genul ăsta.

– Iar acum două săptămîni, cine a fost acela?

Pentru prima oară, faţada păru să se clatine. Visser privi în pămînt, apoi îşi trecu nervos o mînă peste falcă.

– Cred că... probabil că trebuie să fi fost Dash Logan, spuse el.

– Credeţi? Sînteţi sigur?

O altă pauză.

– Da. Sînt sigur. Era Dash Logan.

– Domnule Logan, începu Hardy. Cînd aţi mers în magazia de probe în ultimele săptămîni cu domnul Visser, care era scopul dumneavoastră?

Logan îşi desfăcu palmele, se întoarse pe scaunul lui astfel încît să fie cu faţa spre „Cadavru“.

– Asta e ridicol, domnule judecător. Ce e cu întrebările astea?

– Răspundeţi numai, îi spuse Hill.

Hardy avea sentimentul că luase urma a ceva. Vîntul începuse în cele din urmă să-i bată şi lui în pinze, iar el avea de gînd să profite cît putea.

– Domnule Logan, spuse el. Doriţi să vă repet întrebarea?

– Nu. Acolo unde Visser se folosise de siguranţă pentru a contracara atacul lui Hardy, Logan crezu că se poate folosi de aroganţă. Ochii lui scăpărau de furie prost mascată. Falcile îi erau încleştate. Am mers acolo, la magazie, pentru a revedea probele pentru unul din cazurile mele. Din acest motiv se şi merge acolo, domnule Hardy, pentru a trece în revistă probe.

Dar Hardy nu mușcă momeala. O detașare rece îl cuprinsese. Își permise chiar un zîmbet colțuros.

– Vă mulțumesc pentru această informație, domnule Logan. O să țin minte. Acum, cazul anume la care lucrați, cum l-ați putea clasifica? Asta era o altă întrebare la care Hardy nu știa răspunsul – numai că pînă acum răspunsul devenise deja destul de sigur.

– Eu nu îmi împart cazurile pe categorii. Eu lucrez pentru clienții mei. Nu vă înțeleg întrebarea.

– Păi, de exemplu, clientul dumneavoastră era acuzat cumva de tilhărie? Omor? Viol?

– Nu. Nimic din toate astea.

– Ce spuneți de trafic de narcotice?

– Aceasta este o informație confidențială, spuse Logan. Nu sînt obligat să discut natura cazurilor mele cu dumneavoastră sau cu oricine altcineva.

Hardy se întoarse către judecător.

– Onorată instanță?

Plutind amenințător aproape de marginea podiumului său, Hill nu semănase niciodată mai mult cu un cadavru.

– Cazurile dumneavoastră sînt documente publice, domnule Logan. Spuneți Curții care era acesta.

Logan își aruncă ochii dintr-o parte într-alta. Nezărind nici o scăpare, se lăsă pe spate în scaunul lui, își puse picior peste picior, adoptînd un aer jignit.

– Da. Era un caz legat de narcotice.

– Iar dumneavoastră ați mers acolo cu domnul Visser?

– Da.

– Și după aceea, v-ați dus împreună în Jupiter?

– Da, bine și ce?

Pratt, care fusese un pic mai mult decît un simplu martor în ultima oră și jumătate, se ridică în cele din urmă în picioare. O furie mocnită răzbătea ușor din vocea ei, dar reuși să și-o mențină sub control.

– Domnule judecător, deși Curtea dorește astfel, nu poate exista nici o relevanță aici între vizita domnilor Logan și Visser

în magazia probelor acum mai puțin de două săptămîni și moartea lui Elaine Wager acum mai bine de două săptămîni. Ea era deja moartă cînd aceste întîmplări, de care domnul Hardy este atît de interesat, au avut loc. Înțeleg libertatea de acțiune pe care ați acordat-o apărării în acest caz, dar este imposibil ca din toate acestea ceva să aibă vreo importanță. *Are dreptul* să meargă acolo. La fel și domnul Visser. *Și ce dacă* are drept client un traficant de droguri? Aproape orice avocat al apărării în cauze de drept penal are. Totul este numai o perdea de fum, o perdea disperată, lipsită de etică, de fum.

Sharron Pratt se întoarce pe jumătate acum, conștientă de faptul că se adresa și publicului, care revenise la viață în spatele ei. Poate că luă tăcerea judecătorului drept îngăduință. Orice ar fi mînat-o, trase din nou adînc aer în piept și continuă, cu vocea din ce în ce mai puternică și mai stridentă, pe măsură ce zgomotul din sala de judecată creștea.

– Această audiere are drept obiect acțiunile lui Cole Burgess, onorată instanță. Nu ale lui Dash Logan sau Gene Visser. Nu ei sînt criminalii din acest caz. Să nu pierdem din vedere acest adevăr fundamental în zelul nostru pentru dreptate. Și brusc, numai că nu țipa, întorcîndu-se către masa apărării, arătînd cu toată mîna. Băiatul acela de acolo este un ucigaș cu sînge rece. A ucis-o pe Elaine Wager. Nu pot exista dubii. Priviți faptele, domnule judecător! Dumnezeuule, asta este nebunie! Priviți faptele!

Stătea în picioare la masa acuzării, fermă, mîndră de ea în-săși pentru că-și spusese părerea, pentru că-i atrăsese atenția judecătorului. Ea, și nu Hill, controla situația în acest moment. Poate că judecătorul deținea puterea juridică, dar ea avea puterea dreptății. Oamenii o aleseseră să facă tot ce făcea acum – făcînd apel la cote mai înalte, către dreptate și departe de aceste trucuri avocățești. Ce era de ajuns era de ajuns.

„Cadavrul“ se lăsase pe spate în ceea ce Hardy considera a fi o stare de uimire, chiar teamă. Își ținea ciocănelul în mîna dreaptă, la cîțiva centimetri de masă și nu îl lăsă să cadă, în schimb, permise zgomotului din încăpere să se potolească

într-un interval ce păru o eternitate, deși probabil că nu durase mai mult de patruzeci de secunde. În cele din urmă, cînd tăcerea fu totală, Hill puse cu grijă ciocănelul în fața lui și vorbi într-o șoaptă moderată.

– Datorită faptului că sînteți aleasă în această funcție, doamnă Pratt, vă voi face favoarea de a nu vă arunca în închisoare. Totuși, vă acuz de sfidarea Curții cu această izbucnire și dispun să plătiți suma de o mie de dolari către grefiera Curții pînă mîine înainte de prînz. În conformitate cu codul afacerilor și al profesiilor, veți informa Baroul din acest stat despre incident.

Murmurul izbucni din nou, dar de data aceasta Hill nu ezită nici o clipă și lovi de trei ori cu ciocănelul într-o succesiune rapidă, pînă cînd se adresa din nou unui mormînt:

– Să nu existe nici o îndoială că aceasta este o sală de judecată. Nu este o tribună a cetățeanului de pe care să se lanseze discursuri electorale. Acum, continuă el către întreaga încăpere, domnul Hardy va continua cu martorul său pînă cînd termină sau pe timpul următoarelor douăzeci și cinci de minute, oricare dintre acestea se petrece prima. După care vom închide ședința pe ziua de azi. Se opri pentru o clipă, apoi își ridică capul și începu iar: Și ca să știți, doamnă Pratt și domnule Torrey, în acest moment sînt destul de convins că mărturiile obținute de la ultimii martori, ca și dovezile prezentate Curții, vor îndeplini orice standard de relevanță pe care ați dori să-l propuneți. Astfel încît aș prefera să las această interogare directă să continue pentru o perioadă cu un minimum de obiecții. M-am făcut înțeles? Doamnă Pratt?

Hardy o privise în față în tot acest interval. Acum, cu ochii fulgerîndu-i mînioși, se uita fix la judecător, tăcută. Îl provoca pe Hill să-i răspundă? Dacă era așa, nu era cea mai bună idee pe care o putea avea. Dar Torrey, simțind același lucru și sperînd să prevină și alte situații de criză, îi puse un braț pe umăr și se ridică.

– Desigur că acuzarea își rezervă dreptul de a obiecta, domnule judecător.

O apariție malefică, *Cadavrul* aruncă o privire aspră acuzării, își menține expresia, apoi în cele din urmă dădu scurt din cap.

– Desigur, zise el. Nespuse, dar totuși limpede lăsate să se înțeleagă erau cuvintele: „Faceți-mi plăcerea“. Judecătorul ciocăni o ultimă dată, apoi îi returnă martorul lui Hardy.

Acesta se întoarse înapoi la Logan. Dacă Sharron Pratt crezuse că ultima serie de întrebări fusese irelevantă, avea să-și iasă din pepeni din cauza a ce intenționa să facă în continuare. Dar judecătorul tocmai îi dăduse friu liber și dacă avea să reușească vreodată s-o facă, acum era momentul.

– Domnule Logan, ați fost anul trecut implicat într-un accident de circulație la colțul străzilor Fifth și Market?

Martorul se foi pe scaun, dregîndu-și nervos vocea.

– Da. Cineva mi-a tăiat frînele de la mașină. Era aproape să mor.

– Dar trecînd pe culoarea roșie, aproape c-ați lovit și doi pietoni, nu-i așa?

– Nu puteam opri. La ce v-ați fi așteptat?

Hardy nu răspunse la asta. În schimb, întrebă:

– Cînd a avut loc această întîmplare, erați sub influența drogurilor sau a alcoolului?

Logan se îndreptă sigur de sine.

– Bineînțeles că nu. Și nu m-a acuzat nimeni de nimic.

Dar Hardy avea un răspuns la asta.

– Nu este adevărat că după ce ați fost arestat și înregistrat la poliție, s-a renunțat de către procurorul districtual la toate acuzațiile legate de accident?

– Păi, da, asta-i...

– Și sînteți conștient că domnul Torrey personal a luat această hotărîre?

– N-au fost nici un fel de...

Hardy ridică vocea:

– Da sau nu, domnule Logan? Triumfător din nou. Da sau nu?

– Bine, dar...

Hardy interveni din nou.

– Pentru dosar, acesta este un „da“, nu-i așa?

Logan urî asta, dar îi era teamă de ce știa Hardy sau ar fi putut fi capabil să dovedească.

– Da. Scuipă cuvîntul ca pe o mîsea stricată.

– Mulțumesc, spuse Hardy. După ce realizase pentru dosar legătura dintre Visser, Logan și Torrey, Hardy era gata să se întoarcă de unde plecase. Îl privi pe Hill pe sub sprîncene și i se păru că zărește o clătinare aproape conspirativă din cap din partea judecătorului – cu siguranță, crezu el, obosise.

– Domnule Logan, o cunoșteți pe victima din acest caz, Elaine Wager?

– Da, o cunoșteam. Din punct de vedere profesional, nu personal.

– Cu alte cuvinte, o cunoșteți ca fiind un alt avocat de aici din oraș?

– Mă scuzați, domnule Hardy? spuse judecătorul, întrerupîndu-l. Sînt mulțumit să văd începutul unei serii de întrebări care are legătură cu unul dintre actorii principali din acest caz, dar acesta ar fi un moment potrivit, asta dacă acuzarea nu obiectează, adăugă el sarcastic, să încheiem ziua și să reluăm mîine. A fost o ședință lungă și sînt sigur că am putea cu toții folosi acest răstimp pentru a reflecta la evenimentele acestei zile. Sînt obiecții? Nu fură. În regulă atunci. Ședința se suspendă.

Glitsky nu mai așteaptă și mărturia lui Logan. De îndată ce Gene Visser fu lăsat să plece, după ce îl auzise spunînd în boxa martorilor că Ridley Banks fusese la el la birou la Cheiul 38 în noaptea dispariției lui, o ștersese rapid afară pe hol și apoi sus în secția de poliție.

Jumătate din oamenii lui erau în încăpere și își ridicară privirea. Îl salutară călduros cînd intra. Primi asta cu un sentiment de satisfacție, deoarece oamenii lui nu erau grupul cu cel mai mare respect la adresa autorității din universul cunoscut. Semănau destul de mult cu el, de fapt, încercînd să-și facă meseria aceasta periculoasă la modul corect, în ciuda barierelor ridicate de către mass-media, politicieni sau alți ștabi. Și, brusc, nu îi mai păsa dacă ar fi trebuit sau nu să se afle acolo – numai să încerce să-l concedieze, atîta vreme cît *chiar acum* nimeni nu încerca să-i stea în cale. Munca de polițist trebuia făcută, iar ucigașul lui Elaine trebuia găsit în cele din urmă. Era o datorie sacră și foarte intimă, iar el avea să și-o îndeplinească.

– Ce căutăm?

Paul Thieu îl întreba pe cînd completa mandatele de percheziție atît la biroul lui Visser, cît și la al lui Logan. Hardy, care îi furnizase scrisoarea lui Elaine judecătorului Thomasino în acea dimineață, împreună cu articolul lui Jeff Elliot din *Examiner*, dar și o relatare completă a suspiciunilor lor, îi spusese că părerea lui era că judecătorul ar fi putut semna pentru emiterea mandatelor. Înceau să descopere ce i se întîmplase lui Ridley Banks.

Dacă un inspector de la Omucideri avea acum nevoie să arunce o privire atentă prin oricare dintre aceste birouri și să lege între ele punctele disparate ale celor trei crime, era sigur că Thomasino va dori să coopereze. Și cum Logan era acum suspect, și nu un deținător inocent al unor dosare, nu mai era nevoie de nici un maestru special.

– În principiu, spuse Glitsky, orice. Arme, droguri, cecuri anulate, urme ale unei lupte. Desfaceți în bucățele nenorocitele alea de birouri. E posibil ca Visser să-l fi împușcat pe Ridley acolo și, dacă a făcut-o, există stropi.

Thieu se uită la el într-o stare de mare agitație. De la un alt birou din secție, Marcel Lanier veni să li se alature. Glitsky dădu din cap către el. Mai era și Jorge Batavia. Apoi Sarah Evans, ascultindu-i. Pînă acum secția nu fusese în mod particular conștientă de toate ramificațiile anchetei clandestine a lui Glitsky. Acum începu să le fie tuturor limpede că era vorba despre uciderea unui polițist. Colegul lor Ridley era victima.

– Deci mergem cu efectiv complet?

– Cu toți cei pe care-i putem strînge, spuse Glitsky, punîndu-i pe toți la curent. Și cît de repede puteți. Amîndoi se vor mișca de îndată ce ședința se va suspenda. Pariez că așa e.

– Vii și tu, Abe? întrebă Jorge.

Dacă Vincent Hardy ar fi fost acolo, tatăl lui ar fi trebuit cu siguranță să îl lase să se radă pe cap.

– Eu nici nu mă aflu aici, zise Glitsky. Asta nu se întîmplă.

Ce se întîmpla era că Glitsky avea să se ducă într-un loc, înarmat cu fotografia lui Elaine pe care o ținea în biroul lui. Mușchetarii acumulasera deja informații despre șaizeci și șapte de localuri în care se putea mînca sau petrece timpul din jurul lui Maiden Lane, iar Glitsky trebuia să presupună fie că ipoteza lui era greșită, fie că puseseră întrebările nepotrivite.

El o alese pe cea din urmă.

Elaine o lăsase pe Treya la Rand & Jackman la cinci și jumătate pentru că avea o întîlnire cu un cunoscut. Se întorcea pe

jos către clădirea unde muncea atunci cînd fusese împușcată. Și nu mergea singură pe jos. Maiden Lane era o pietonală, iar ea fusese găsită într-un loc care, chiar fără a lua în considerare starea cadavrului, înlătura posibilitatea să o fi aruncat cineva dintr-o mașină. El stătu rezemat de marginea biroului său și cercetă harta orașului pe care și-o prinsese pe post de tapet la început, cînd fusese avansat locotenent. Stegulețul roșu mai era încă înfipt în perete pe locul unde murise Elaine.

Se simți ca un idiot, ca și cum ar fi irosit o groază de timp inutil trimițîndu-i pe puști să cutreiere zona care înconjura locul unde fusese ea împușcată. Deoarece acum, cercetînd harta, era evident că nu fusese deloc un cerc. Ea nu ieșise, făcînd o plimbare de plăcere. Era trecut de miezul nopții și ea se întorsese pe drumul cel mai direct dintr-un loc anume care se afla probabil, acum realiză și el, pe o linie mai mult sau mai puțin dreaptă dintre două puncte: birourile de la Rand & Jackman de la colțul străzilor Montgomery și Bush și intersecția lui Maiden Lane cu Grant Avenue.

Mai departe, dacă urmărea ceea ce el considera a fi fost străzile logic de parcurs – cele pe care ar fi mers *el* – consideră că se putea elimina orice itinerariu de la nordul liniei lui imagine și de la est de Grant. Dacă Elaine își începuse plimbarea pe oricare dintre străzile din acea zonă, să ajungă la intersecția Maiden și Grant ar fi însemnat să meargă înapoi, iar ea cunoștea orașul foarte bine. N-ar fi făcut asta.

De acum era deja bine trecut de ora șase într-o joi seara. Erau puține lumini aprinse în spatele ușii lui, în secție. Toți inspectorii de serviciu plecaseră cu Thieu pentru cele două percheziții. Glitsky își studiase coordonatele. Știa, în mare, unde se ducea. Acum stinse și lumina din biroul lui, închise ușa și se așeză. O spusese și în fața Treyei, însă cît de ciudat suna. Dar avea să-i mai acorde încă vreo cîteva minute lui Elaine. Să vadă dacă fiica lui dorea să îi vorbească, să-i spună ceva.

Stînd pe întuneric la biroul lui, nevenindu-i nici o idee, își aminti de o istorioară pe care o auzise sau o citise undeva,

despre o femeie care fusese adoptată la naștere și nu își cunoscuse niciodată mama. Ori de câte ori o supăra ceva atât de tare încît nu putea să doarmă, își făcuse obiceiul de a se scula, a fierbe apă și a găti o farfurie de paste simple. După ce le mînca, putea merge la culcare.

Cînd avea treizeci și cinci de ani, se hotări să meargă s-o caute pe mama ei biologică și, după o căutare dificilă, avu în cele din urmă succes. Îi scrise femeii, prezentîndu-se și întrebînd-o dacă se puteau întîlni. Mama ei fusese de acord – putea să meargă la ea acasă în weekend și se puteau cunoaște.

Întîlnirea decurse bine, dar cînd veni timpul să se culce, șocul emoțional al tuturor evenimentelor o ținu pe fiică trează pînă tîrziu în noapte. După ce se răsuci și învîrti jumătate de noapte în camera de oaspeți a mamei sale, cedă în cele din urmă și coborî în bucătărie.

Unde mama ei își prepara un bol de spaghetti simple. Îi spuse că făcea asta mereu pentru că o ajuta să poată adormi. Voia și fiica ei cîteva?

Glitsky se întoarse la problemele lui. De ce se gîndise la asta?

Nenorocita lui de inimă bătea destul de tare în cușca coastelor, dar nu-l duru nimic cînd se ridică și aprinse iar lumina din încăpere. Credea că acum știa precis unde avea să meargă, dar voia să verifice ca să fie sigur.

Da, acolo era. Drept în centrul coordonatelor pe care tocmai le stabilise și probabil cam cu jumătate de cvartal în afara cercului pe care îl desenase pentru mușchetari.

Hardy mîncă acasă, dar la ora opt era înapoi în centru, la birou. La masa din solariu, toți avocații – Freeman, Roake, Wu, Ingalls și Rhodin – se adunaseră și făceau schimb de informații și opinii.

Dintre mușchetari, cea care avusese cel mai mare succes în acea zi fusese Wu. Lucrase la cazul Abby Oberlin și descoperise că Gene Visser discutase cu mai mulți membri ai personalului de la Pacific Garden Senior Health Center din Visitation Valley,

unde fusese internată mama lui Abby. Deși fusese mult mai subtil decît în cazul lui Rich McNeil, reușise totuși să intimideze două asistente cu jumătate de normă, și pe proprietarul clinicii, făcîndu-l să creadă că autorizația lui era în pericol dacă nu se disocia imediat, de la primul semn că ar putea fi implicat în procesul de maltratare al acestei paciente.

Wu se descurcase bine, îi spusese Hardy, dar el nu credea că le mai era necesar ceea ce găsise ea.

— În această etapă avem destule care să îl lege pe Visser de Logan, spuse el. *Cadavrul* a înțeles mesajul — sînt sigur de asta. Mie mi se pare că tot ce ne trebuie acum este o legătură puternică cu Elaine care să-l introducă și pe Torrey în peisaj. Poate că locotenentul Glitsky și Treya au mai găsit cîte ceva în această dimineată, dar mai înainte de a discuta despre asta, aș fi fericit să analizez orice sugestie pe care ar avea-o cineva.

Învaluit în fum de țigară, ghemuit în spatele paharului său de vin roșu, David Freeman era un gnom contemplativ, singur la capătul îndepărtat al mesei. Fusese neobișnuit de tăcut în timpul conversațiilor de început, dar acum își dresе vocea și se aplecă spre ei.

— Nu ar trebui să uităm că ne-am adîncit mult de tot în pădure în acest moment, oameni buni. Recunosc că e o pădure frumoasă. Copacii sînt așezați în pîlcuri drăguțe, iar frunzele lor sînt o minune să le privești.

Avocații mai tineri schimbă priviri între ei, bucuroși că ei nu-și întunecau mințile cu alcool seara. Hardy și Gina Roake schimbă și ei priviri, dar ei îl cunoșteau mai bine pe David, iar expresia lor nu conținea același mesaj. Aveau de-a face cu o intuiție profundă și probabil nu prea plăcută.

Metafora lui cu pădurea în loc de copaci, exprimînd chestiunea juridică, fu uitată. Freeman observă fețele din jurul mesei, se concentrează asupra lui Hardy și continuă cu gravitate:

— Îi poți lega pe cei trei băieți ai tăi cu cel mai strîns nod pe care l-ai văzut și îi poți da drumul întregului balot la picioarele lui Hill și tot nu ai nici măcar pe departe îndeajuns de multe dovezi.

Ingalls și Rhodin începură amîndoi să răspundă, dar nu ajunseră prea departe cînd Freeman clătină din cap cerîndu-le celor din jurul mesei să facă iar liniște.

– Puneți-vă numai această simplă întrebare. Din probele prezentate la această audiere, neluînd în considerare tot acest circ despre Torrey, Visser și Logan, a dat Cole Burgess peste o femeie singură care mergea pe jos pe o alee și a ucis-o pentru banii și bijuteriile ei? Da sau nu. Și mai multă liniște. Hai să facem un sondaj neoficial. Gina?

Ea se gîndi o clipă, neplăcîndu-i răspunsul ei.

– Probabil.

– Amy?

– Nu vreau să recunosc asta, dar da, asta cred.

Făcu înconjurul mesei, sfîrșind cu Hardy, care făcu ca votul să fie unanim.

– Dar atunci, de ce, întrebă Ingalls, admite judecătorul toate astea? Trebuie să creadă că au legătură cu crima, nu-i așa?

Hardy, de altă părere, răspunse în locul lui.

– Poate nici măcar, Jon. Ne dă doar mai multă frînghie, asta-i tot. Țsta e un caz de pedeapsa cu moartea. Toate chestiunile trebuie să fie la dosar. Hill îl va pune pe Cole să plătească, dar e dispus să ne lase să ne facem numărul pentru o vreme înainte de a face asta. S-ar putea și să-i facă plăcere să vadă cum îi trec toate apele pe Pratt și pe Torrey.

– Mi-e teamă că e mai mult decît atît, Diz, spuse Freeman. Te lasă să propui o explicație alternativă a evenimentelor atît de completă, încît nu va mai rămîne loc de apel în cazul în care pierzi. Ne lasă să ne încuiem singuri și să aruncăm cheia.

– Dar tipii ăștia, începu Rhodin. Vreau să spun, toată treaba asta cu moartea lui Cullen. Trebuie să însemne ceva.

Freeman dădu din cap, recunoscînd că avea dreptate.

– Desigur că înseamnă ceva. Înseamnă că tipii ăștia trei sînt niște aliați cel puțin necinstiți care au încercat probabil să trișeze ca să cîștige cazul ăsta, care este important, din punct de vedere politic, pentru șefa lui Torrey. Bine, deci și-au încălcat

atribuțiile. Înseamnă asta că i-ar fi dat intenționat heroină pură lui Cullen astfel încât el să se fi omorât din neatenție? Ce s-a întâmplat cu Ridley Banks? Vreau să spun, ce urmărim aici? Și, cel mai important, ne indică oare ceva din toate astea faptul că nu Cole a ucis-o pe Elaine? Nu cred. Judecătorul nu va dori să lase un juriu să hotărască, iar într-un proces nu se vor permite mărturiile indirecte, ceea ce înseamnă că nu avem absolut nimic.

Iar acest simplu adevăr nu putea fi contestat. Hardy se ridică în picioare și începu să se plimbe.

– Deci ce spui, David? Ne sugerezi cumva că ar trebui să încetăm să mai stabilim aceste conexiuni?

– Nu. Mai avem încă nevoie de ele.

Gina Roake întrebă:

– Atunci ce?

Freeman își scoase trabucul ca să poată lua o gură de vin.

– Trebuie să ne fie clar că asta nu este o strategie avocătească șmecheră și în fond goală. Haideți să spunem limpede ce facem aici și să nu existe nici o confuzie în mintea noastră în legătură cu gravitatea acestui fapt.

Amy Wu spuse:

– Ar fi mai bine dacă am acuza pe altcineva de moartea lui Elaine, asta spui?

Freeman dădu din cap.

– Altfel e numai ceea ce a spus Pratt. O perdea de fum.

Hardy se opri din mers și își fixă privirea pe bătrîn. Gina clătina aprobator din cap. Jon Ingalls aruncă o privire împrejurul mesei, apoi spuse ceea ce evident credea că gîndeau cu toții:

– Visser.

– Nu știm asta. Nu încă, îl corectă Freeman cu blîndețe. Ar fi putut la fel de bine să fie Logan. Sau chiar Torrey.

– Fără supărare, domnule Freeman, dar nu pot să-mi închipui asta, își dădu cu părerea Curtis Rhodin. Oricare dintre ei l-ar fi folosit pe Visser, dacă aveau de făcut vreo treabă murdară, nu credeți?

El ridică din umeri.

– Dacă Logan era drogat, dacă Torrey era încolțit. Cine știe? Și, la fel, e posibil să nu fi fost nici unul dintre ei. Așteptau să audă mai multe. Ideea este că, chiar dacă Dismas reușește să realizeze în mod strălucit conexiunile dintre acești trei bărbați – și nu am nici o îndoială că exact asta va face – tot ce ne oferă, în cel mai bun caz, e un posibil mobil.

– Ne oferă și mijloacele, David, nu-i așa? interveni Gina. Oricare dintre ei ar fi putut pune mîna pe pistol, nu-i așa? La urma urmei, cu toții sînt implicați într-un fel sau altul în lumea criminalității. Prin urmare, au acces la arme.

– Bine, recunosc Freeman, poate. Dar dacă jucau cărți împreună – sau dacă spun că asta făceau – pînă la ora două în acea seară, noi pierdem. Dacă își dau seama ce urmărește Dismas cu asta și vorbesc unul cu altul în această seară, de exemplu... Lăsa vocea să i se piardă în eter.

Jon Ingalls își împinse scaunul în spate de la masă.

– Vrei să spui că trebuie să aflăm dacă aveau alibiuri?

– Vreau să spun, explică Freeman, că am fost al naibii de neglijenți dacă am ajuns atît de departe și am pierdut din vedere ceea ce încercăm de fapt să facem și anume să furnizăm un alt suspect, în afară de clientul nostru în cazul uciderii lui Elaine. Nu o teorie, ci o persoană. Nimic mai puțin decît atît nu va ține.

– Cum o să facem asta – Curtis Rhodin își privi ceasul – în trei sau patru ore?

– Nu știu, încuviință Freeman. Recunosc că avem puțin timp la dispoziție și că de fapt, e vorba de muncă de poliție pe care ei probabil că n-au făcut-o. Dar dacă nu avem aceste informații, ne putem aștepta la niște surprize urîte exact atunci cînd credem că am cîștigat.

După o clipă, Amy Wu se scutură și se ridică drept în picioare, zîbind:

– Bine, spuse ea. Cum facem asta? Unde mergem?

După ce mușchetarii se despărțiseră, plecînd fiecare să-și îndeplinească sarcinile, Freeman, Gina Roake și Hardy mai

rămaseră mai bine de o oră pentru a discuta ce puteau semnifica intrările în alb din registrul de cecuri al lui Logan. Hardy considera că se potrivea perfect cu caracterul lui Logan faptul că în biroul lui părea să se mai folosească încă o abordare foarte puțin tehnologizată, cu un sistem de scriere a cecurilor și de ținere a registrelor contabile în unic exemplar. Înainte de apariția calculatoarelor în viața lui, Hardy folosisese el însuși același tip de sistem, așa că era familiarizat cu el. Îți scriai cecul și îl rupeai. Sub el, o copie de un albastru-deschis a cecului, pe hîrtie autocopiativă, constituia chitanța ta. Și, în sfîrșit, sub copie, cecul era înregistrat automat în registrul contabil. Liniile albe puteau constitui orice, cecuri anulate, o secretară prostuță care puneă o bucată de hîrtie între registru și cecuri, o ascundere intenționată a tranzacțiilor. Ultima era alegerea preferată a lui Hardy, dar pur și simplu nu exista nici o modalitate de a ști.

Sarcinile mușchetarilor erau disperate și periculoase, dar necesare. Foarte drăguța Amy Wu se ducea cu Jon Ingalls, pe post de escortă invizibilă, în Jupiter, unde, conform barmanului căruia îi telefonaseră, Dash Logan bea cîteva pahare în acel moment. Părea să aibă intenția de-a rămîne să profite de întreaga seară pînă tîrziu.

Din solariu, Curtis Rhodin îl sunase acasă pe prietenul lui care lucra la Procuratura generală – nu avuseseră noroc în a-l convinge pe vreun judecător să emită un mandat pentru biroul lui Logan în acea dimineață și amîndoi fuseseră frustrați, abia așteptînd o altă ocazie. Asta era. Aveau să ia un anchetator – toți trei împreună își puteau garanta siguranța, sperau ei – și aveau să meargă mai întîi la biroul lui Visser și apoi la adresa lui de acasă. Cînd îl găseau, aveau să-l întrebe ce făcuse în noaptea uciderii lui Elaine.

Aceeași tactică nu avea să meargă cu Torrey, nu că Freeman, Roake sau Hardy consideraseră vreo clipă că procurorul distric-tual adjunct-șef ar fi putut apăsa el însuși pe trăgaciul care o ucisesese pe Elaine. Cu toții se puseră de acord că l-ar fi folosit pe Visser. Dar de ce i-ar fi primit măcar Torrey la el? Cu siguranță

că ar fi scăpat imediat de ei. Și chiar dacă ar fi reușit să intre și să-l preseze să le spună ce alibi avea, el le-ar fi spus s-o șteargă – ar fi priceput mesajul. Avea să se pună și mai tare în gardă.

Freeman voia totuși să fie meticulos și avea o idee. El credea că l-ar fi putut momi pe Torrey să le dezvăluie ceva în dimineața următoare, înainte de începerea ședinței Curții.

Se apropia de zece și jumătate și Hardy ședea singur în camera de sticlă.

Foile de registru din biroul lui Dash Logan zăceau în evantai în fața lui. Fuseseră îndeajuns de importante ca Elaine Wager să le fi copiat separat și să le fi luat cu ea, și asta în mod ilegal. Mandatul ei de maestru special era destul de clar, în legătură cu atribuțiile ei în cercetarea biroului unui avocat. Avea două și numai două modalități în care să se comporte cu documente precum acestea, pe care le examina în timpul unei cercetări. Ea hotăra dacă intrau în categoriile specific descrise în affidavit. Dacă era așa, le dădea polițiștilor sau, dacă avocatul pretindea un mandat, se adresa unui judecător. Dacă nu o făceau, le lăsa acolo. Și niciodată, niciodată nu le discuta cu nimeni, nici chiar cu vreun judecător. Era atât de simplu!

Și totuși, ea își riscase dreptul de a profesa și, posibil, chiar viața pentru a copia și a lua ceea ce avea Hardy în fața.

De ce? De ce?

Freeman mai lăsase câteva degete de vin în sticlă. Hardy se ridică, gândindu-se să meargă să vadă care îi fusese alegerea din această seară. Se duse și se așeză pe scaunul unde stătuse David. Dar nu se întinse imediat după vin. Chiar la dreapta lui, pe scaunul de lângă el, se afla cutia de carton plină cu lucrurile personale ale lui Elaine.

Deasupra, cu fața în jos, era ceva într-o ramă. Ridică obiectul. Era poza mamei ei, Loretta, pe care Treya o pusese pe masă când aduseseră prima dată toate lucrurile aici. Dimineața trecută, Abe întrebese gașca de la masă dacă deranja pe vreunul dintre ei

dacă o punea înapoi în cutie. Nu voia să se uite la fața ei în timp ce muncea, iar Hardy se gîndi că înțelegea foarte bine de ce.

Ținînd încă rama, cu degetele mișcîndu-i-se absent în josul și în susul cartonului din spate, care ținea fotografia în ramă, se uită la fața familiară a senatoarei, o figură publică bine cunoscută. Ca și fiica ei, o frumusețe; și ca și fiica ei, moartă.

Hardy oftă obosit. Poate că, în definitiv, fiica lui avea dreptate să se teamă de toate. Poate nu exista siguranță. Un fragment din *Dover Beach* a lui Mathew Arnold îi trecu prin minte. „... Nici bucurie, nici iubire, nici lumină, / nici siguranță, nici liniște, nici ajutor la durere...”

Așeză fotografia cu grijă pe masă și se întinse către sticla de vin. Cabernet Sauvignon din rezerva Groth, din 1990. Îl clătina ușor și îl adulmecă, apoi își duse sticla la buze și îl gustă, gîndind că nu era de mirare că David își putea păstra buna *lui* dispoziție mai tot timpul.

Brusc se ridică în picioare. Luînd sticla cu el, traversă holul și se duse pînă la camera de cafea, unde aprinse lumina și luă un pahar pentru vin din dulap. Chestia asta era scandalos de bună ca să fie dată pe gît lacom. Turnă, lăsă sticla jos și dintr-odată, uită de vin și-și dădu seama de ceva.

Se uită la ceas.

Era prea tîrziu acum ca să-l sune pe judecătorul Thomasino, dar putea trece pe la cabinetul lui la prima oră dimineată. Magazia de probe, pe de altă parte, era deschisă toată noaptea. Dacă îi dădea bice, putea coborî pînă acolo, să verifice ceea ce-și dăduse seama că ar fi trebuit să știe și totuși – poate – să mai ajungă și acasă pentru a prinde cele cinci ore de somn de care avea nevoie ca să supraviețuiască încă o zi.

Întorcîndu-se în solariu ca să stingă luminile, văzu că lăsase fotografia Lorettei pe masă. Abe avea s-o vadă cînd venea aici pentru ședința de dimineată, dar Hardy nu mai avu nici măcar energia de-a ocoli masa și de-a o pune înapoi în cutie. Abe era băiat mare. Avea să fie în stare să suporte asta.

– Mă scuzați, domnule Torrey.

Cu o oră înainte să intre Curtea în ședință, Torrey ședea în cabinetul lui în spatele Biroului, citind a doua parte a articolului lui Jeff Elliot despre Abby Oberlin din *Examiner*-ul din după-amiaza precedentă. David Freeman își pusese la bătaie cei patruzeci de ani de familiaritate și poziție în fața funcționarului care controla accesul în biroul procurorului districtual și obținuse astfel elementul-surpriză, care se vedea pe toată fața lui Torrey. Aruncînd nervos ziarul cînd văzu cine îl întrerupsese, făcu un efort pentru a-și reveni pe loc, dar nu fu îndeajuns de rapid. Își înclină capul într-o manieră seacă.

– Domnule Freeman. O pauză. Aveam o întîlnire?

– Nu, domnule, asta e o vizită de curtoazie.

Torrey tuși, scoțînd un rîs sec, fără umor.

– Mi-ar prinde bine așa ceva. Arată către ziar. Ați citit această ultimă calomnie obscenă? Dar, cui mă adresez? Bineînțeles că ați făcut-o, dacă nu ați ajutat cumva și la scrierea ei.

Freeman ridică teatral din umeri. Se mișcă un pas înainte în încăpere și așteptă.

Torrey așeză ziarul jos pe birou.

– Dar cred că a face apel la sentimentul dumneavoastră de fair-play ar însemna să aștept o minune, nu-i așa? Apoi, dintr-odată. Cum ați ajuns aici?

– Am avut o întîlnire într-o altă problemă cu cineva din echipa dumneavoastră... Dacă tot eram aici... O altă ridicare din

umeri care nu îl angaja cu nimic. Și, oficial, nu am scris nici un cuvînt din acel articol și nici nu am contribuit la el, deși, bineînțeles, îmi este cunoscut conținutul său. La urma urmei, domnul Hardy își are biroul în clădirea mea. Freeman alungă subiectul cu o mișcare a mîinii. Dar nu de asta mă aflu aici. Domnul Hardy nu este problema mea, deși clientul nostru comun este. El clarifică lucrurile. Vorbesc despre Cole Burgess.

– Ce este cu el?

Bătrînul acoperi distanța dintre el și Birou, dar rămase în picioare.

– Uite, nu trebuie să fii prea deștept ca să vezi direcția în care o ia domnul Hardy în această audiere. Întregul proces a devenit un atac personal și profesional la adresa dumneavoastră. Dacă îl citesc îndeajuns de corect pe judecătorul Hill, și o fac, el este înclinat să lase asta să continue. Nici ce vi se întîmplă dumneavoastră nu mă privește.

– Bine, ce vreți să spuneți?

– Vreau să spun asta: domnul Hardy are să continue în aceeași direcție în decursul mărturiei de astăzi. O să cerceteze relațiile pe care le aveți cu domnul Visser și domnul Logan.

– Fapt de care presupun că dumneavoastră încercați să mă protejați. Mă veți scuza dacă mă îndoiesc de motivele dumneavoastră altruiste.

Dar Freeman nu mușcă momeala. În schimb, își clătină capul și vorbe blind:

– Nu e nimic altruist în asta, domnule Torrey. Îmi cer scuze dacă v-am lăsat această impresie. După cum spuneam, singura mea preocupare este clientul meu. Eu și domnul Hardy am schimbat cîteva vorbe în contradictoriu legate de strategie. Cred că el a devenit obsedat de vendetta împotriva dumneavoastră, în detrimentul lui Cole Burgess.

– E doar mai multă frînghie, domnule Freeman. Se spînzură singur.

– Lăsați-mă să mă fac înțeles, spuse Freeman. Direcția în care merge acum, modul în care îl scapă pe Burgess este de a vă

acuză pe voi trei de complicitate la uciderea lui Elaine și cred că judecătorul îl va lăsa să facă asta.

Torrey se îndreptă la întreaga lui înălțime în scaunul pe care stătea.

– Asta e cea mai ridicolă...

– S-ar putea să fie, dar Hill îl va lăsa să facă asta. Dacă nu cumva aveți cu toții alibiuri solide pentru momentul crimei...

– O, vă rog...

– Credeți că glumesc? Credeți că nu se va ajunge la asta? Dumneavoastră, de exemplu, știți ce făceați în acea seară?

Torrey dădu dezgustat din cap.

– La drept vorbind, se întâmplă că, datorită uciderii lui Elaine, îmi amintesc bine acea noapte. Am luat cina cu Sharron Pratt. Pînă foarte tîrziu. Îi întîlni provocator privirea lui Freeman. Dar chiar și dacă n-aș fi făcut-o...

Freeman îl întrerupse.

– Dacă n-ați fi făcut-o, tot mai rămîn Visser și Logan sau chiar o a treia parte implicată, ca să nu mai spunem nimic despre toate astea – el arată în jos către ziar – toate aceste critici. Ceea ce sugerez este că puteți pune capăt tuturor acestor neplăceri în această dimineată. Renunțați la acuzații, cel puțin la circumstanțele agravante, împotriva clientului meu, iar domnul Hardy va pleda vinovat. Întreaga chestiune dispare.

Torrey se holbă neîncrezător peste Birou.

– Îmi sugerați ca eu să las un criminal să scape ca să mă scutesc personal de niște bătăi de cap? Chiar credeți că numai despre asta e vorba în această instituție?

– Hai să nu deschidem această cutie de viermi, îi aruncă Freeman. Atunci cînd am ajuns aici am spus că aceasta este o vizită de curtoazie. Am extins curtoazia.

Tonul lui Torrey era de gheață:

– Curtoazia unui șantajist, domnule avocat. Nu există nici o legătură între mine și moartea lui Elaine Wager. Nici una. Iar această amenințare abia ascunsă legată de ce m-ați putea sau nu

acuză dumneavoastră și partenerul dumneavoastră n-o să țină aici. Deoarece asta și este, spumegă Torrey. Șantaj.

– Îmi pare rău că o luați astfel. O dezamăgire slabă. E decizia dumneavoastră.

Pe drumul către sala de judecată, Freeman se delectă chiotind pentru sine. Desigur că oferta pe care o făcuse era stupidă la prima vedere. Orice ar fi fost, în acest moment Torrey nu putea risca micșorarea acuzațiilor aduse lui Cole, dar Freeman consideră că fusese minunat să-i fluture prin fața ochilor această tentație.

Iar Torrey, în ceea ce-l privea, se gîdea probabil că senilitatea lui Freeman era de acum destul de avansată. Probabil că nici nu era conștient că îi oferise alibiul său bătrînului, care fusese de fapt singurul scop al exercițiului.

Contrar așteptărilor sale, Hardy nu începu ziua cu Dash Logan, ci îi ceru mai întîi permisiunea „Cadavrului“ de a o chema pe asistenta juridică a lui Elaine Wager, pentru cîteva întrebări care să stabilească proveniența unor documente, etichetate proba G a apărării, care aveau să se dovedească drept cruciale în examinarea domnului Logan.

Astfel încît, atunci cînd Dash Logan ajunsese în boxă, acesta arăta chiar și mai sleit. Ieșise și petrecuse pînă tîrziu, dezvăluindu-i în cele din urmă în cursul nopții tipei pe care o agățase – Amy cumva – că se aflate în Los Angeles în noaptea uciderii lui Elaine. După toată vorbăria și cheltuiala, fusese destul de sigur că avea să și-o pună cu ea, dar ea se scuzase să meargă la baie și nu se mai întorsese. După asta, trebuise să facă față veștilor din această dimineată că poliția îi percheziționase biroul și mai făcea încă asta, de data aceasta în legătură directă cu Elaine. Treceau prin tot, dosar cu dosar. Patsy, Dumnezeu să ne ferească, era acolo. Era sigur că, după data trecută, după weekendul prelungit pe care el și Visser îl dedicaseră curățării locului, nu aveau să găsească nimic, dar tot îl călca pe nervi.

Nu dormise aproape deloc, iar cafeaua nu-și făcuse nici pe departe efectul, așa că-și spusese că avea nevoie de câteva linii ca să-și liniștească nervii, dar era prea devreme – nu îndrăznea să tragă pe nas în clădirea Palatului de Justiție – astfel că acum era din nou aproape curat.

În boxa martorilor. Și iată-l venind iarăși pe ticălosul ăla de Hardy, ca un pitbull care îl înșfăcase de picior.

– Domnule Logan, ieri ați spus Curții că o cunoșteți profesional pe Elaine Wager, nu este așa?

– Da. O cunosc.

– Vă amintiți ultima dată când ați văzut-o?

– Da. Am văzut-o la mine în birou cândva pe la mijlocul sau către sfârșitul lui ianuarie.

Continuă să răspundă la întrebări care explicau puțin despre sarcinile ei ca maestru special, lipsa lui de cooperare cu poliția și așa-zisul lui motiv pentru atitudinea asta.

Când termină, Hardy merse înapoi la masa lui și luă un teanc subțire de hîrtii, aducîndu-l în față, către boxa martorilor.

– Ați auzit ce a spus martorul anterior, doamna Ghent, identificînd aceste pagini, proba G a apărării, ca fiind incluse într-un dosar pe care i l-a dat Elaine Wager după ce s-a întors de la biroul dumneavoastră, cu câteva ore înainte de a fi fost omorîta. Puteți identifica aceste pagini pentru Curte?

El se holbă lung la ele, frunzărind paginile și simțind cum i se strînge stomacul.

– Domnule Logan?

– Arată ca niște fotocopii din registrul meu contabil.

– *Arată ca* ele, domnule Logan? Nu vă grăbiți și uitați-vă atent prin ele. Desigur că vă sînt familiare cecurile pe care le scrieți?

El se holbă la paginile din octombrie și noiembrie, dar nu înțelegea cum de putea avea în fața ochilor ceea ce vedea. Fusesse numai acea scurtă perioadă de timp cînd, da, făcuse câteva greșeli. Lăsase ca petrecerile să-i scape puțin din mînă și nu urmărise detaliile afacerii pe cît de atent ar fi trebuit. Patsy scrisese

niște cecuri pentru Gabe personal, în loc să le scrie pentru contul obișnuit, iar el le semnase și le trimisese prin poștă.

Patsy, idioata, își amintise să blocheze indigoul care se vedea tocmai pînă la registrul de dedesubt, dar înregistrase duplicatele cecurilor – exemplarele pe hîrtie autocopiativă – în dosare, la Gironde.

El și Visser le găsiseră în cele din urmă și îndepărtaseră aceste chitanțe de cecuri din dosar, apoi anulară niște intrări fictive din registru. Își amintea anume că o făcuseră.

Acum răspunse la întrebare:

– E o copie a registrului meu contabil, în regulă, dar cineva a șters unele dintre înregistrări. Nu este în regulă.

– Nu este în regulă?

– Nu.

Hardy clătină din cap, ca și cum s-ar fi așteptat la acest răspuns. Se duse înapoi către masa apărării și aduse un alt dosar în față.

– În regulă. Atunci, ce spuneiți de aceste pagini, domnule Logan? Acestea arată mai bine?

La început, Logan fu atît de fericit să vadă paginile pe care el le aranjase, că nu se mai gîndi să întrebe de unde le luase Hardy – fapt care se întîmplase prin intermediul lui Glitsky după percheziționarea de către poliție a biroului lui Logan în seara precedentă. Registrele fuseseră primele lucruri pe care le fotocopiaseră. Logan studie paginile pentru o vreme, apoi spuse da, asta arăta mai degrabă a registrul lui.

– Arată mai degrabă a? Este sau nu este?

– Da, este.

Hardy îl înregistrează ca proba H a apărării, apoi reveni la el.

– Domnule Logan, uitîndu-vă din nou la aceste registre contabile, probele G și H ale apărării, veți observa că există șase înregistrări în cel din urmă care au fost inițial făcute către diferiți beneficiari, iar apoi anulate. Puteți explica aceste înregistrări?

– Secretara mea a dat-o în bară. Nu știu.

– În proba H a apărării, exact aceste rubrici sînt goale, după cum ați observat. Cum explicați asta?

O ridicare din umeri.

– Nici asta nu știu. Cineva ar fi putut șterge înregistrarea, ca apoi s-o copieze. Astfel ar arăta necompletată.

– Sau înscrisurile din cecurile originale n-au fost intenționat înregistrate în registrul contabil. Nu este, de fapt, acesta motivul adevărat pentru care au fost lăsate necompletate, domnule Logan? Nu este adevărat că rubricile necompletate sînt înșelătoare, menite să-l camufleze post-factum pe adevăratul beneficiar al acestor cecuri?

– Nu. Despre ce tot vorbiți? Mai lăsați-mă în pace, da?

Pratt se abținuse cu obiecțiile ei o perioadă destul de lungă, dar în cele din urmă se hotărî că trebuia să reintre în joc.

– Domnule judecător? Dacă această întreagă linie de întrebări are măcar tangențial legătură cu moartea lui Elaine Wager, eu nu reușesc să văd asta. Dumneavoastră puteți?

Judecătorul Hill se încruntă.

– Voi lua asta ca pe o altă obiecție legată de relevanță, doamnă avocat. Domnule Hardy, înclin s-o susțin pe aceasta, dacă nu cumva puteți ajunge la vreo dezvăluire. Spre ce se îndreaptă asta?

– Se îndreaptă către beneficiarul inițial al acestor șase cecuri, domnule judecător. Am făcut mari eforturi în această audiere pentru a trage concluzia care să se impună de la sine, și anume că domnul Logan și domnul Visser au plănuit împreună activități ilegale, posibil chiar oferirea de heroină pură lui Cullen Alsop, care i-a provocat moartea. Descoperirea de către doamna Wager a acestor activități ilegale...

– Domnule judecător, îl întrerupse Pratt, nu numai că această concluzie este departe de a se impune de la sine, dar se poate demonstra că este falsă. Elaine Wager n-ar fi putut descoperi nimic despre moartea lui Cullen Alsop. El a murit la o săptămână după ea.

– Iar ea a fost ucisă – Hardy își ridică tonul – deoarece a descoperit ceva ce domnul Logan încerca să ascundă. Publicul prinse viață în spatele lui Hardy, dar el vorbi destul de tare peste el. Ceva ce ea a găsit în biroul lui în timp ce lucra acolo în calitate ei desemnată de către Curte de maestru special...

– Domnule judecător! Torrey se ridicase în picioare, întrerupând și mai zgomotos. Asta este de neiertat. Nu am văzut nici un fel de dovezi pentru nici una dintre aceste acuzații îngrozitoare. Acum domnul Hardy perorează pur și simplu, imaginînd nu știu ce mare conspirație din nimic, în timp ce nu a fost capabil să înfățișeze nici un document sau orice altă fărîmă de dovadă. Acestea sînt niște acuzații monstruoase împotriva domnului Logan și cine mai știe împotriva cui altcuiva. Trebuie să vedem vreo dovadă, vreo probă fizică a acestei activități ilegale, a acestei conspirații de a acoperi și a comite crime. Dacă nu le posedă, e timpul să punem capăt acestui lucru.

Volumul galeriei urcă, dar Hill o reduse la tăcere cu ciocănelul lui, apoi se uită aspru în jos către marginea podiumului său.

– Domnule Hardy, domnul Torrey are dreptate. Dacă aveți vreo dovadă pentru oricare din aceste acuzații, Curtea trebuie s-o vadă acum.

Hardy stătea singur în centrul sălii de judecată, peste care se lăsase o tăcere mormîntală.

– Desigur, domnule judecător, zise el, întorcîndu-se spre David și Cole care ședeau la masa apărării. Înșfăcă dosarul pe care i-l înmîna David și merse în fața judecătorului. Se putea auzi ecoul pașilor lui.

După cum se așteptase, Glitsky sosise în solariu dis-de-dimineată. Observase, de fapt, fotografia Lorettei Wager pe care Hardy o lăsase pe masă. Iar vederea ei îi stimulă memoria – fusese singurul obiect din cutie la care nu avusese inima să se uite mai bine. Ceea ce și făcu atunci, scoțînd cartonul care susținea rama, descoperind copiile pe hîrtie autocopiativă ale cecurilor pe care Elaine le ascunsese acolo după ce le sustrăsese din biroul lui Logan.

Acum, Hardy le arăta Curții.

– Onorată instanță, supun atenției Curții, spre examinare, fotocopii ale presupuselor cecuri anulate ale domnului Logan, cu numerele 314, 322, 337, 343, 351 și 374, toate legate de diverși subcontractori ai firmei Gironde Industries, cu care sînt sigur că deja Curtea este familiarizată. Toate aceste cecuri sînt emise către același beneficiar. Se întoarse cu fața spre masa acu-zării. Gabriel Torrey.

După ce zarva din sală se stinse, Pratt, mai ales, dori ca ei să se retragă și să discute aceste uimitoare dovezi în cabinetul judecătorului. Dacă socotise că asta avea cumva să fie în avantajul ei, judecătorul Hill, a cărui furie era de acum cu adevărat stîmrită, îi deschise ochii asupra acestui fapt.

Hardy era bucuros să vadă că nu trebuia să-i deseneze judecătorului o hartă. Abia intrat pe ușa cabinetului său, „Cadavrul“ nici măcar nu se mai deranjă să-și dea jos roba, ci se întoarse asupra adunării cu o ploaie de invective în timp ce grefiera se chinuia să se aranjeze ca să poată transcrie ceea ce spunea el. Implicarea procurorului districtual adjunct-șef în orice complot ca acesta era neprincipială și probabil criminală. Judecătorul opină că poate ar fi fost o idee bună ca Torrey să-și facă rost de un avocat bun.

– Domnule judecător, există o explicație simplă...

Hill îl întrerupse:

– Nu mă interesează! Dacă ați făcut sau nu ceva lipsit de etică sau chiar criminal nu are nimic de-a face cu subiectul, dar prevăd că veți beneficia de toate șansele de care aveți nevoie pentru a explica tot ceea ce ați făcut. Acum se răsuci brusc către procurorul districtual însuși. Și, în orice caz, doamnă Pratt, caracterul de incorectitudine este atît de puternic, încît sînt surprins că vă mai lăsați adjunctul să continue vreun moment în această problemă. Nu, sînt mai mult decît surprins. Sînt îngrozit. Se poate să nu fi știut nimic despre implicarea adjunctului dumneavoastră șef în toate astea?

Fața lui Pratt devenise din stacojie, palidă, trecuse de la furie la panică controlată, taciturnă. Părea total incapabilă să răspundă, dar nu contă, căci judecătorul se întoarse iarăși.

– Acum, domnule Hardy.

Neavînd chef să pună paie pe foc în ceea ce-l privea pe judecător, echipa apărării imitase destul de bine niște statui lîngă fereastră, iar acum, interpelat, Hardy înaintă un pas sau doi și luă poziția pe loc repaus.

– Da, domnule judecător.

– S-ar părea că ați adus dovezile convingătoare care îl leagă pe domnul Torrey, aici de față, de prietenii săi din public. Sint dispus să cred că era ceva de ascuns în biroul domnului Logan și că doamna Wager a găsit acel ceva. De dragul argumentației voi admite chiar posibilitatea unui complot criminal – distrugerea cecurilor, a copiilor, falsificarea datelor din registrul contabil. Dar în acest punct trebuie să vă avertizez – sîntem implicați într-o audiere legată de o acuzație de crimă...

– Domnule judecător, mă scuzați.

Lui Hardy îi veni greu să creadă că Torrey avea tupeul de a vorbi și de a întrerupe lucrurile în acest moment, dar, aparent, aroganța omului nu cunoștea limite. Nu așteptă nici încuviințarea judecătorului, ci trecu direct la subiect.

– Curtea ar trebui să știe că am vorbit cu Elaine despre această problemă acum cîteva săptămîni, chiar după ce s-a dus prima dată la Logan la birou, cînd a dat, într-adevăr, de chitanțele de la cecuri din greșală. Știa că nu avea nici o justificare legală să le fi văzut. A venit la mine, deoarece am fost prieteni.

– Mai mult decît prieteni, îl corectă Freeman blînd.

Torrey alungă asta cu o ridicare din umeri, deși încă o dată Pratt păru să o ia aproape ca pe o lovitură.

– Esențial rămîne că am notițele acelei întîlniri în dosarul meu de procese verbale. Sinteți bine-venit să trimiteți pe cineva sus și să verificați chiar acum. Nu exista nimic care să fie ascuns. Și, doar ca să știți, domnule judecător, sînt conștient a ce pare să arate, dar Dash nu este cel mai bun din lume la completat registre, iar

secretara lui... în orice caz, banii era plăți pentru datorii personale la jocurile de noroc...

Hardy nu se putu abține:

– Zău, pentru numele lui Dumnezeu...

Dar Hill ridică o mână să-l oprească și rosti:

– Vorbim despre optsprezece mii de dolari, domnule Torrey.

– Da, domnule judecător. Își plecă pentru o clipă capul pentru a-și arăta stinghereala sau remușcarea. Am discutat cu doamna Pratt despre asta. Am hotărât că ar trebui să caut ceva consiliere...

Expresia lui Hill se schimonosi a dezgust, dar nu avea să meargă mai departe pe această pistă.

– Păi, după cum spuneam, domnule Torrey, veți avea destule șanse de a vă deschide inima și a vă dezvălui păcatele în săptămânile următoare. Dar, domnule Hardy, asta mă aduce înapoi la subiectul meu. Inspiră adînc. Rămîne faptul că ne aflăm aici pentru a determina dacă dovezile arată că clientul dumneavoastră ar trebui să fie judecat pentru uciderea doamnei Wager. *Dovezile*, repetă el solemn. Și trebuie să vă spun că, pînă în această clipă, dovezile rămîn copleșitoare, pur și simplu copleșitoare, împotriva domnului Burgess. Sper că nu ați pierdut asta din vedere.

– Nu, domnule judecător.

– Doriți deci să continuați cu cazul dumneavoastră actual? Dacă doriți să concepeți o moțiune pentru a-l recuza pe procurorul districtual și a-l substitui cu cel general, o voi asculta. Dar tot nu am auzit nimic care să arunce îndoieli asupra vinovăției domnului Burgess.

– Mai avem cîțiva martori, domnule judecător, e adevărat.

„Cadavrul“ nu era nici măcar sigur dacă auzise bine. Cu siguranță că le comunicase tuturor din încăpere că nimeni din cei pe care i-ar fi putut cita Hardy n-ar fi produs nici o schimbare în dovezile deja prezentate împotriva lui Cole. Dar acesta era încă un caz capital, iar acuzarea se dovedise a fi incapabilă și probabil – la naiba, chiar posibil – coruptă, dacă nu jalnică. Dacă Pratt pierdea un caz atît de important ca acesta după ce îl transformase

într-o vîlvătaie politică, așa îi trebuia. Poate că avea să învețe ceva, deși Hill se îndoia foarte tare de asta.

– Bine, îi zise în cele din urmă lui Hardy. Dar ar fi bine ca aceștia să vorbească despre dovezi din cazul crimei Wager. Ți-neți-i focalizați pe subiect sau îi voi respinge fără ezitare. M-am făcut înțeles?

– Da, domnule judecător, spuse Hardy.

Pe cînd răspundea la întrebări despre funcția sa și îndatoririle profesionale, Paul Thieu stătea drept în boxa martorilor – încrezător, vioi, profesionist, cooperant. Hardy știa că nu pusese geană peste geană în mai bine de douăzeci și patru de ore și totuși avea ochii limpezi, fața îi era bărbierită, haina și pantalonii îi erau proaspăt călcați. Omul era o minunăție.

Iar acum era timpul să ajungă la miezul problemei.

– Sergent Thieu, ca inspector la Omucideri, puteți explica astăzi în fața Curții în ce constă implicarea dumneavoastră în acest caz?

– Desigur. Un alt inspector din secție, Ridley Banks, este dispărut deja de mai bine de zece zile. Există presupunerea unui asasinat în cazul său. Unul dintre martorii din acest caz, Gene Visser, a recunoscut aici, în boxa martorilor, că a vorbit cu inspectorul Banks, aparent chiar în noaptea dispariției acestuia. Noi am crezut că această întâlnire avea legătură cu uciderea lui Elaine Wager, dar nu știam exact de ce inspectorul Banks ceruse întrevvedere. Bazîndu-ne pe asta și deoarece domnul Visser a fost ultima persoană care l-a văzut, am cerut un mandat de percheziție a biroului domnului Visser.

– Și ce anume căutați?

– Cred că răspunsul cel mai bun este orice puteam găsi, care însă ar fi putut avea legătură cu această întâlnire, inclusiv probe care să documenteze și să dovedească faptul că aceasta ar fi avut loc și cît timp a durat.

– Inspectore Thieu, cînd ați condus această percheziție?

– Păi, am început azi-dimineață în jurul orei șapte și cred că mai continuă și acum.

– Mulțumesc. Hardy se întoarse și merse înapoi la masa apărării, sub care așezase cutia de carton din solariu. Aplecându-se, scoase o pungă sigilabilă care conținea un pistol și îl înfățișă.

Publicul, realizînd ce era, își relua murmurul și îl menținu la un nivel destul de ridicat în timp ce Hardy ajungea la boxă. Își ridică ușor vocea:

– Sergent Thieu, recunoașteți acest pistol?

Thieu îl luă, se uită la eticheta atașată probei, verifică înăuntrul și dădu din cap.

– Da, domnule, îl recunosc.

– Vreți, vă rog să spuneți Curtii ceva despre el?

– Acesta este un pistol automat Glock de calibrul .38 pe care l-am găsit în decursul percheziției noastre la biroul domnului Visser, în sertarul de jos din stînga al biroului său.

Hardy era conștient de creșterea zgomotului din spatele său, dar acesta încetă brusc, cînd vocea lui Pratt răzbi prin el, obiectînd.

– Arma crimei din acest caz a fost deja înregistrată ca probă. Care este semnificația prezentării acestui nou pistol?

Hill se uită întrebător la Hardy, care răspunse:

– Domnule judecător, proveniența armei crimei din acest caz a fost o problemă controversată încă de la început.

– Dar acest nou pistol nu este arma crimei.

– Nu, asta este adevărat. Dar, după cum veți afla de la următorul meu martor, domnule judecător, are legătură cu aceasta.

– Bine, voi permite să fie introdus. Continuăți.

Hardy inspiră, dădu ușurat drumul aerului și înregistrează Glock-ul ca proba J, după care dădu drumul martorului. Pratt alese să nu adreseze vreo întrebare.

Hardy aruncă o privire furișă către balustrada despărțitoare. Tensiunea publicului era, se gîndi el, palpabilă. Logan și Visser stăteau unul lîngă celălalt în primul rînd de pe partea acuzării. Nu era nici un suflet în sala de judecată care să nu fi fost conștient de mărturiile lor anterioare de ieri și astăzi; Glitsky îi

soptise în pauză că le reamintise amîndurora prin intermediul aprodului de la uşă, pe cînd încercaseră să plece mai devreme în ziua precedentă, că se aflau încă sub puterea citaţiei. Dacă aveau nevoie şi numai să meargă pînă la toaletă, un alt aprod ar fi fost încîntat să-i însoţească.

Jonas Walsh stătea îmbufnat într-un scaun pe culoar în spatele acuzării, la trei rînduri din spatele sălii şi alte patru dinapoia lui Muhammed Adek, şi a unora dintre prietenii acestuia.

Pe partea lui Hardy, Clarence Jackman şi „cei trei muşchetari” stăteau la jumătatea distanţei pînă în spate, împreună cu Treya şi Glitsky, Gina Roake şi cîţiva alţi asociaţi de la R & J. Cînd Logan părăsise boxa martorilor la începutul primei pauze, Hardy observase că era evident că o recunoscuse pe Amy Wu de seara trecută. Se avîntase către locul lui, cu intenţia clară de a o ataca verbal, pînă cînd Jackman se ridicase, intimidant, şi îi blocase drumul. La fel, înainte de a se deschide şedinţa Curţii, Torrey mai că-l atacase pe Jeff Elliot pentru articolul său din *Examiner*, în timp ce soţia acestuia, Dorothy, care se înduplecase în cele din urmă în legătură cu soarta fratelui ei, îi împingea căruciorul pe interval. Acum, cîţiva reporteri, colegi de-ai lui Jeff, îi înconjurau pe amîndoi, iar mare parte din zgomotul de fond care se auzea provenea din această zonă. Şi, în sfîrşit, aproape, în mijlocul rîndului din faţă, se afla mama lui Cole, care stătuse pe acelaşi scaun în fiecare zi şi-i ridicase starea de spirit a fiului său, cu vizitele ei la închisoare şi cu speranţa ei statornică.

Acum, Hardy îl privi pe clientul său, dădu abia vizibil din cap şi îşi chemă următorul martor.

– Apărarea îl cheamă la bară pe ofiţerul de poliţie Gary Bellew.

Ca şi Thieu, Bellew era poliţist, dar asemănările dintre inspectorul vietnamez cooperant, strălucit, de la Omucideri şi tînrul, posomorîtul paznic al încăperii armelor din magazia de probe se opreau aici. Uniforma lui Bellew nu fusese curăţată sau călcată de zile întregi, iar el avea nevoie de o tunsoare, dar nu fusese anunţat decît în această dimineaţă că avea să apară ca

martor. Resentimentul lui Bellew din cauza prezenței sale în sala de judecată era evident. Părea să proiecteze o atitudine defensivă, de parcă orice va fi nevoit să dezvăluie aici avea să se dovedească a se fi întâmplat din vina lui. Iar Hardy știa că nu greșea prea mult crezând asta.

– Domnule polițist Bellew, puteți spune Curții sarcina dumneavoastră în acest moment? Hardy puse întrebări simple, neamenințătoare. Una o urma pe cealaltă, căzînd ca piesele unui domino. „Această sarcină este una stabilită prin rotație?“, „De cît timp sînteți responsabil de încăperea armelor de la subsol?“, și „Care este rolul ei de bază?“, „Cine are permisiune să intre acolo jos?“, „Dovezile sînt stocate în funcție de cîte un caz anume?“, „Mai sînt ținute și alte arme acolo?“, „Cum funcționează asta?“

Hardy îl făcu pe Bellew să vorbească, pînă ce resentimentul fătîș al acestuia începu să dispară. Acum, tînărul polițist era relaxat, răspunzînd firesc.

– Cum funcționează asta? A, celelalte arme? De obicei cîte un agent vine cu cîte o piesă... o armă... pe care a găsit-o pe stradă, știți cum e. Dacă nu e înregistrat, o păstrează și o aduce jos, fără să fie legată de vreun caz, așa că nu e chiar o probă. E doar o armă pe care n-ar trebui să-o aibă nimeni.

– Și ce se întîmplă apoi?

– Apoi se înregistrează seria într-un registru mare și arma se aruncă într-o cutie.

– Se aruncă arma într-o cutie?

– Da. Noi îi spunem cutia cu piese.

– Cutia cu piese. Înțeleg. Cîte arme se află de obicei în această cutie cu piese?

– Nu știu sigur. Cînd e plină, poate o sută, ceva de genul ăsta.

– O sută de arme. Iar această cutie e așezată la vedere, unde poate fi văzută de oricine care vrea să pună mîna pe o armă?

– Da, pîi, da. Bellew simți tonul critic, dar nu putea pune degetul pe rană. Dar nu oricine poate intra acolo. Trebuie să semnezi, iar apoi cineva te însoțește tot timpul.

– Deci o persoană nu ar putea, de exemplu, intra și șterpeli un pistol neînregistrat?

– Nu. Scuturînd din cap. Nici gînd.

– Ați spune că ar fi ceva dificil?

– Imposibil.

– În regulă, atunci. Acum să ne întoarcem la aceste arme. Ce se întîmplă cu ele în cele din urmă, după ce au stat în această cutie cu piese, cît timp?

– De obicei, o lună, poate un pic mai mult. Apoi vin și golesc cutia, noi introducem seriile în calculator, pistoalele sînt zdrobite și topite. Apoi o luăm de la capăt.

Hardy stabilise un ritm bun și îl menținu, apoi merse spre Freeman și Cole, ridică registrul masiv și îl aduse la boxa martorilor.

– Agent Bellew, în această dimineată, la rugămintea mea, ați adus cu dumneavoastră niște documente în sala de judecată?

– Desigur. În primul rînd, acela este jurnalul de înregistrare despre care vorbeam.

Hardy dori să obțină răspunsul complet.

– Jurnalul de înregistrare a armelor care sînt aduse de departamentul de poliție și care ajung în cutia cu piese din magazia de probe de aici, din subsolul Palatului de Justiție, așa este?

– Da.

– Iar aceste înregistrări se fac de mîină atunci cînd arma este predată, am înțeles corect?

Bellew mai dădu cîteva pagini, apoi îl închise.

– Da, domnule. Așa este.

– Excelent, se entuziasmă Hardy. Înregistrează registrul ca proba I a apărării și, încă la masa dovezilor din fața judecătorului, găsi un înscris în jurnal și i-l indică. Ce s-a întîmplat cu arma aceasta, domnule polițist?

Bellew se aplecă asupra înscrisului, apoi se uită la Hardy.

– A fost înregistrată în registrul pieselor pe...

– Nu, îmi cer scuze, îl întrerupse Hardy. Vreau să spun, ce s-a întîmplat cu ea după aceea? În final.

– A fost zdrobită și distrusă.

– Când?

– Asta trebuie să fi fost la sfîrșitul lunii trecute...

– Ianuarie, repetă Hardy. Domnule polițist Bellew, vreți vă rog să descrieți arma despre care vorbim aici și să citiți seria pentru Curte?

– Desigur. Era un pistol Glock de calibrul .38, cu seria WGA-15443889.

– Mulțumesc. Și exact înainte ca această armă să fi fost zdrobită, la sfîrșitul lui ianuarie, i-ați introdus seria în calculator, nu-i așa?

– Da.

– La cererea mea, nu ați adus un print cu lista tuturor armelor zdrobite la sfîrșitul lui ianuarie?

– Da, domnule, așa este.

– Bine. Vreți, vă rog, să găsiți pe listă Glock-ul de calibrul .38?

Bellew parcurse lista. O tăcere grea se lăsase peste sala de judecată. Fu evident atunci cînd începu să se uite a doua oară. Fața începuse să i se aprindă.

– Nu este aici.

– Deci acest anume Glock calibrul .38 nu a fost zdrobit, nu-i așa?

Bellew își vedea cariera ducîndu-i-se pe apa sîmbetei.

– O, a fost cu siguranță zdrobit. Nu se poate ca această armă de foc să nu fi fost zdrobită.

– Bine, spuse Hardy ambiguu. Să acceptăm asta momentan. Lăsați-mă să vă întreb altceva – după știința dumneavoastră, domnul Visser s-a aflat în încăperea armelor în ultima lună?

Bellew privi spre public.

– Da.

– Și tot din cîte știți, a umblat cu vreo armă din cutia cu piese?

– Da, dar le-a pus înapoi.

– N-a luat vreun pistol cu el? Ar fi fost imposibil? Asta este ceea ce îmi spuneți? L-ați văzut personal punînd la loc fiecare armă pe care a luat-o în mînă?

– Nu, dar n-ar fi putut... Bellew încetă să mai vorbească.

Hardy mersese pînă la masa cu probe, iar acum era din nou în fața martorului. Ridicase micuțul Derringer de calibru .25 fabricat de North American Arms.

– Acum vă arăt proba cu numărul patru a acușării, domnule polițist Bellew. Acest pistol a fost identificat drept arma crimei din acest caz. Sinteti atit de drăguț încît să citiți seria acestui pistol – sub țeavă, acolo – Curții? Hardy i-l înmînă polițistului, care întoarse pistolul, uitîndu-se chiorîș. Hardy se duse înapoi către masa cu probe, iar Bellew citi cu glas tare:

– NA-773422-25.

– Mulțumesc. Hardy întinse o mînă, iar Bellew îi înapoie pistolul. Hardy îi dădu apoi din nou registrul. Acum, domnule polițist Bellew, citiți vă rog înscrisul din paisprezece noiembrie, anul trecut, rîndul patru? Tipul de armă și seria ei.

Bellew ajunse la pagină, ezită, își ridică privirea. Hardy dădu din cap.

– North American Arms, Derringer de calibru .25, seria NA-773422-25.

Sala de judecată fusese neobișnuit de tăcută în timp ce Hardy îl condusesse pe Bellew în direcția dorită, dar acum aceea liniște se spulberă cu o explozie reținută de murmurări. De această dată, judecătorul Hill acționează rapid să o înăbușească, reducînd galeria la o tăcere asurzitoare cu ciocănelul său. De asemenea, le făcu semn aprozilor, care se deplasară pe laturile exterioare ale publicului către ușa din spate. În sfîrșit, aceasta era o probă care era atît materială, cît și relevantă. „Cadavrul“ do-re-a să afle încotro ducea.

Iar Hardy era gata să-i arate.

– Domnule Bellew, dacă tot aveți acel registru în mînă, citiți, vă rog, înscrisul de pe al doilea rînd din douăzeci și nouă ianuarie, acum trei săptămîni.

Bellew îl găsi și citea în timp ce Hardy mersese iarăși la masa cu probe și luase în mînă un alt pistol.

– Glock automatic de calibrul .38, seria WGA-15443889.

Hardy stătea în fața judecătorului ținând Glock-ul în mână.

– Domnule judecător, să se ia notă că domnul polițist Bellew a citit seria pistolului înregistrat ca proba J a apărării. Aceasta este arma recuperată azi-dimineață din biroul lui Eugene Visser. Publicul murmură din nou.

Hill șocă pe toată lumea cu o bătaie aspră de ciocânel.

– Aprozi! strigă el. Nimeni nu va părăsi sala de judecată.

Hardy se întoarse pentru a-l vedea pe Visser în picioare, oprit pe loc după câțiva pași pe intervalul din mijloc. El se întoarse spre judecător, privi către Torrey și Pratt, apoi către Hardy. Unul din aprozii de la ușa din spate înaintă, dar nu făcuse mai mult de câțiva pași, când Visser își relua locul și începu să șușotească furios cu Dash Logan.

Însă nu apucă să șușotească prea mult că Hardy îl și chemă în boxa martorilor și dintr-odată lucrurile se precipitară din nou. Dash Logan se ridică în picioare lângă el și anunță că îl reprezenta pe domnul Visser și, dată fiind modalitatea apărării de a orchestra acest caz, clientul lui invoca cel de-al Cincilea Amendament. Visser îi spuse lui Logan, destul de tare încît să audă toată lumea, că ar trebui să tacă din gură. Nu invoca nici un amendament. Totuși, Logan îl însoți pe Visser la bară.

Era un moment de cumpănă. Lăsînd la o parte problemele etice și „chimice“ ale lui Logan, omul era un avocat experimentat în instanță, care putea să fie eficient cel puțin în înlăturarea sau devierea atacului lui Hardy. Pe de altă parte, Hardy consideră că i-ar fi putut împinge pe amîndoi la colț. Plasase deja arma crimei în mîinile lui Visser.

Aprodul îi reaminti lui Visser că mai era încă sub jurămint. Înțelegea asta? El mormăi ceva ce aducea a încuviințare, pe care Hill îl puse să-l repete pînă ce fu un „da“ inteligibil.

– Domnule Visser, începu Hardy. Puteți explica cum proba J a apărării, un pistol automat Glock, a ajuns în sertarul biroului dumneavoastră?

– N-am idee, răspunse Visser calm. Presupun că unul dintre prietenii voștri polițai l-a pus acolo.

– Serios? Nu l-ați luat singur din magazia de probe de la subsol?

– Nu.

- N-ați atins niciodată pistolul?
- Nu. Nici măcar o singură dată.
- Deci nu ați uns țeava și mînerul cu soluție Armor All?

În sfîrșit, o reacție ușoară. Visser aruncă o privire scurtă către Logan, apoi reveni în față.

– Nu.

Făcînd cîțiva pași într-o parte, Hardy părea să fi căzut destul de adînc pe gînduri.

– Domnule Visser, ați fost inspector la Omucideri, nu-i așa?

– Da. Și ce?

– Și, în acea calitate, erați familiarizat cu folosirea soluției Armor All ca agent ce împiedică aderarea amprentelor pe suprafețe precum metalul sau mînerul unui pistol?

– Da, sigur. E ceva banal.

– Deci n-ați atins niciodată pistolul, proba J a apărării?

– Domnule judecător, interveni Logan. Domnul Visser a răspuns deja la această întrebare. N-a atins niciodată pistolul.

Hardy vorbi:

– Am vrut doar să-i dau domnului Visser șansa de a lua în considerare acel răspuns, domnule judecător. Astfel încît să fie absolut sigur.

Logan clătină aproape imperceptibil din cap către Visser, iar martorul răspunse.

– Sînt sigur.

– Mă întreb atunci...

Hardy adoptă un calm exagerat. Era pe punctul de a-și asuma un risc calculat, o pură cacealma, care părea însă necesară. Cei doi indivizi erau îndeajuns de șireți ca să nu trădeze nimic. Trebuia să-l provoace pe unul dintre ei să scape ceva, să facă un prim pas greșit.

– Mă întreb cum puteți explica prezența amprentelor dumneavoastră pe gloanțele din armă.

Visser înghiți vizibil, răspunzînd prea repede, apelînd la un truc polițienesc pe care îl știa.

– Sînt sigur că au transferat amprenta de pe banda de la punga de heroină. E cel mai ușor lucru din lume.

– Serios? Hardy zîmbi rece și continuă să insiste: Și cum se poate face astfel încît un deget mare să se transforme în arătător?

– Nu știu. Ei... Fața lui Visser începea să se înroșească. Ochii lui panicați zburară din nou către Logan, care brusc nu mai avea nimic de spus. În regulă, dar eu...

– În regulă? Hardy aproape că sări pe el. În regulă, adică ați luat pistolul din magazia de probe? Asta ne spuneți acum, domnule Visser?

– Mare scofală, îi aruncă Visser.

În cele din urmă și totuși cu o clipă prea tîrziu, Logan păru să-și dea seama că Visser fusese păcălit.

– Nu mai spune nimic, Gene. Apoi rosti către judecător. Domnule judecător, clientul meu va refuza să răspundă.

Hardy se apropie repede de boxă, cu vocea insistentă.

– Domnule Visser, haideți să vorbim puțin despre arma crimei din acest caz. Ați procurat-o în același mod?

Martorul nu răspunse. Hardy îi urmări ocheada disperată și se întoarse să-l vadă pe Torrey cu capul plecat, privind în jos masa acuzării. Logan stătea tăcut lîngă el. Aliații lui îl abandonau cu toții.

– Niciodată n-am... lăsa el să-i scape.

– Gene! îl avertiză Logan.

– După ce l-ați furat, domnule Visser, ați dat și acel pistol cu soluție Armor All, astfel încît să nu se păstreze amprente pe el? Asta e practica dumneavoastră standard?

Lui Visser îi zvîcnea falca. În sala de judecată era departe de a fi cald și totuși fruntea lui înaltă era learcă de transpirație.

– Eu nu am luat acel pistol. Nu puteți dovedi că eu am făcut-o.

– Nu pot? Cred că tocmai am făcut-o, îi răspunse Hardy pe un ton egal. Chiar nu-i mai păsa. Obținuse ceea ce își dorise. Visser ar fi putut nega pînă se învinețea la față, dar el știa că și „Cadavrul“ se gîdea la același lucru ca și el în legătură cu arma

crimei. Acum tot ce-i rămăsese de făcut era să plaseze acel pistol pe Maiden Lane în 1 februarie.

– Domnule judecător, s-ar putea să fie nevoie să mai chem o dată acest martor, dar pentru moment am terminat cu el.

Hill îi aruncă o privire uimită lui Hardy, apoi o întreabă pe Pratt dacă ea avea vreo întrebare. Nu avea.

Visser și Logan nici măcar nu ajunseseră la scaunele lor, când Hardy se întoarse înapoi către podium.

– Apărarea o cheamă pe Estelle Gold.

Doamna Gold era o femeie vioaie de aproape șaizeci de ani. Își vopsea părul roșu-aprins pentru a se asorta cu rujul și oja pe care le folosea și și-l pieptăna pe spate, susținut de clame mari, pentru a-și expune cerceii extravaganti care îi plăceau atât de mult. Purtând o rochie simplă de casă din bumbac sub un palton pînă în pămînt și pantofi obișnuiți, ea se ridică din scaunul ei de pe același rînd cu Glitsky și trecu încet pe lîngă ultimul martor, apoi urcă în boxă în timp ce publicul murmură încercînd să afle cine naiba era.

Hardy nu avea de gînd să-i facă prea mult să aștepte.

– Doamnă Gold, ne puteți spune profesia dumneavoastră, vă rog?

– Sînt chelneriță, dragule, și sînt mîndră de asta. Sînt chelneriță de patruzeci de ani și sper să mai rămîn încă douăzeci, dacă mă țin picioarele și nu vād de ce n-ar face-o.

– Sînt sigur că o vor face, doamnă Gold. Puteți spune Curții unde lucrați acum?

– La David's Deli.

– De pe Geary?

– Așa e, dragule. Același loc de aproape o sută de ani. David's de pe Geary. Ea clătină din cap, adăugînd, vizavi de ACT. Conservatorul american de teatru.

– Da, doamnă. Asta îl localizează destul de bine. Și lucrați acolo duminică seara, pe 31 ianuarie anul acesta?

– Da, lucram. Întotdeauna lucrez duminică. Sînt bacșișuri mai bune decît ai crede. Ea se jucă un pic cu părul, apoi se foi să stea confortabil pe scaunul martorilor.

– Doamnă Gold, o cunoșteți pe Elaine Wager, decedata din acest caz?

Fața ei se înnegură.

– Cu siguranță că o cunoșteam.

– Cum vine asta? Era unul din clienții casei?

– Da, domnule. Nu treceau niciodată mai mult de două săptămîni fără să treacă pe aici pentru cîte ceva. Și întotdeauna cerea să fie servită de mine, adăugă ea cu mîndrie.

– Și a venit la David's duminică, pe 31 ianuarie?

Doamna Gold clătină din cap.

– A fost acolo mai toată seara, în separeul din spate.

– Mai toată seara? repetă Hardy. Mîncă singură?

– Nu, domnule. Nici măcar nu cred că a mîncat prea mult.

A băut doar foarte mult ceai. Purta o discuție serioasă. Foarte serioasă, mi s-a părut mie. Ea se încruntă amintindu-și ceva. Mi-a spus chiar să nu mai vin pe la masă. Avea să vină ea după mine, dacă ar fi avut nevoie de ceva. În mod normal nu se comporta niciodată astfel.

– Așa că ați spune că părea supărată?

– Mda. Nerăbdătoare, parcă. Frustrată.

– Dar a rămas acolo mai toată seara, nu este așa?

– Corect.

– Pînă pe la ce oră, ați spune?

– Păi, închiseserăm deja restul încăperii din spate, deci era trecut de miezul nopții. Să spunem douăsprezece și jumătate?

– Douăsprezece și jumătate în noaptea în care a fost ucisă, repetă Hardy, aruncîndu-i o privire lui Hill. Și s-a aflat acolo cu o altă persoană întreaga perioadă?

– Da, domnule. S-au întîlnit la ușa de la intrare și au venit împreună în spate.

Hardy pași în lateral față de boxa martorilor.

– Acum, doamnă Gold, aș vrea să vă rog să nu vă grăbiți și să priviți atent, după care să-mi spuneți dacă recunoașteți acea persoană – persoana care a stat la aceeași masă, certîndu-se cu

Elaine Wager, în ultima noapte a vieții ei. Se află acea persoană în această sală de judecată?

– Da, domnule, zise doamna Gold fără nici o ezitare, ridicînd o mîină și arătînd către cineva. Chiar acolo, la masa aceea. Femeia, nu bărbatul.

– Doamnă Gold, arătați către Sharron Pratt, procurorul districtual din San Francisco?

– Așa o cheamă? Da, oricum, ea a fost.

Șocată de mărturia Estellei Gold, publicul din sala de judecată păru să-și țină răsufierea. Pratt însăși deschise gura și și-o închise de câteva ori, pînă cînd se ridică în cele din urmă în picioare și reuși să vorbească.

– Nu am omorît-o eu, șopti ea. Apoi repetă, mai tare: Nu am omorît-o eu.

De unde se afla, Hardy rosti blînd:

– Nu, nu cred că ați făcut-o, doamnă Pratt.

– Dar atunci... Hill mai că nu se bilbîia sus pe scaunul lui. Domnule Hardy?

– Apărarea îl cheamă pe Gabriel Torrey.

În ciuda tuturor celor întîmplate, adjunctul nu dădea nici un semn că ar fi fost deja înfrînt. Ședea cu spatele drept în boxa martorilor, cu fața imobilă, dar nicidecum temătoare. Dacă se putea spune ceva despre el, era că părea să fie gata de luptă.

Hardy stătea în unghi drept, la un metru și jumătate în fața lui.

– Domnule Torrey, v-ați întîlnit cu Elaine Wager în noaptea în care a fost ucisă?

– Nu, desigur că nu.

– Nu? Asta pentru că, de fapt, ați fost în oraș cu doamna Pratt?

– Nu. Nu am fost în oraș cu doamna Pratt.

– Așa e, nu ați fost. Dacă ați fi fost, Estelle Gold v-ar fi văzut la David's Deli, nu-i așa?

– Bănuiesc că ar fi făcut-o, dacă a văzut-o pe Sharron, așa cum spune.

– Dar chiar în această dimineată, nu i-ați spus colegului meu, David Freeman, că vă aminteți anume că ați petrecut întreaga seară a uciderii lui Elaine Wager cu Sharron Pratt?

Pentru prima dată păru să ezite puțin.

– Și ce dacă i-am spus asta?

– Deci nu este adevărat?

– Nu.

– A fost o altă minciună, vreți să spuneți?

O strîmbătură sardonică.

– Când am încetat să-mi mai bat nevasta, asta este? Răspunsul este că doream să scap de el. E o pacoste. I-am spus orice ar fi servit acestui scop.

– Bine. Hardy îi aruncă o privire judecătorului Hill, apoi reveni la Torrey. Atunci puteți, vă rog, spune Curții, și sincer de această dată, ce făceați în noaptea uciderii lui Elaine Wager?

– Mă aflam în apartamentul meu, singur.

– Și care este adresa apartamentului dumneavoastră?

– Bush Street numărul 564.

Hardy repetă numărul.

– Și la cîte cvartale de Maiden Lane vine asta?

Torrey ridică din umeri.

– Nu știu. Nu le-am numărat niciodată.

– Interesant, spuse Hardy. Eu am crezut că o veți face. Eu am făcut-o azi-dimineată. E la trei cvartale.

Plin de importanță, Torrey se întoarse către Curte, întrebându-l pe judecător:

– Onorată instanță? Asta a fost o întrebare? E ridicol. Aș vrea să fiu scuzat.

Dar Hill nu se lăsă prostit.

– Nu prea cred, domnule Torrey. Domnule Hardy, continuați.

– Mulțumesc, domnule judecător. Se întoarse către martorul lui. Deci ați petrecut întreaga noapte în apartamentul dumneavoastră la trei cvartale de Maiden Lane, așa este?

– Da.

– Nu v-ați părăsit deloc apartamentul, absolut deloc?

– Nu.

Dînd peste un obstacol, luptîndu-se cu propria frustrare, Hardy o apucă pe alt drum.

– Nu este adevărat, domnule Torrey, că domnul Visser v-a furnizat o armă de foc?

Asta îl făcu chiar să rîdă.

– Absolut deloc. Nu sînt posesor al nici unei arme de foc. Niciodată n-am fost.

– Nu ați primit nici o armă de la domnul Visser, nu-i așa?

– Așa este.

– Vă dați seama că prietenul dumneavoastră, domnul Visser, vă va da în gît pentru imunitate, nu-i așa?

Nu era o întrebare rezonabilă, dar nimeni nu obiectă, iar Hardy se săturase. Voia să-l lege pe Torrey de toate astea. Și, de fapt, adevărul afirmațiilor lui Hardy îi mai tăiară din elan. Se vedea pe fața lui.

Hardy nu renunță.

– Și Visser era implicat în escrocheria Gironde, nu-i așa? Și Logan? Odată ce vor fi acuzați de conspirație în scopul uciderii doamnei Wager...

– Las-o baltă. Erau amîndoi la Los Angeles în acea seară.

Hardy se întoarse cu fața către procurorul districtual.

– Păi, atunci, numai doamna Pratt ar mai rămîne, nu-i așa? Ea a fost cu doamna Wager...

Torrey stătu o clipă pe gînduri, apoi ridică din umeri.

– Nu știu nimic despre asta. Mă îndoiesc.

Ochii lui Hardy o fixară pe Pratt exact cînd ea își dădea, în sfîrșit, seama de ce se întîmpla – adjunctul, amantul și mentorul ei politic era gata să renunțe la ea.

Iar asta, în cele din urmă, fu mai mult decît putea suporta. Se ridică în picioare.

– *Tu te îndoiești!* aproape că țipă ea. Nu, tu *știi* asta, Gabe. Tu *știi* că nu am fost eu.

Torrey se uită drept în față cu o expresie de om mort. Fața lui Pratt se schimonosi mai întâi, apoi se aspri când, în cele din urmă, ajunsese să accepte faptele de care era evident că se temuse și pe care le negase în toată această perioadă. În zece secunde, în fața ochilor lui Hardy, ea îmbătrâni cu zece ani.

El îi vorbi:

– La un moment dat, în timpul serii, i-ați telefonat domnului Torrey, nu-i așa, doamnă Pratt, în timp ce vă certăți cu Elaine la David's Deli? După ce v-ați dat seama că lucrurile nu mergeau bine? Nu aveăți să reușiți să o convingeți să o lase moartă, nu-i așa?

– Era vorba de Gironde. Pratt își lăsase capul să-i atîrne, dar acum și-l ridică. Contractele către minorități. Partea asta era sacră pentru ea. Pentru că manipulasese aceste date nu-l putea ierta pe Gabe.

Torrey îi spuse:

– Taci, Sharron. Pentru numele lui Dumnezeu – se ridică din boxa martorilor – nu fi proastă!

Un rîs scurt și amar. Acum îl înfrunta calm pe cel care-o trădase.

– Aveai de gînd să-i lași s-o pună pe seama mea, Gabe? Crezi că aș sta aici și te-aș lăsa să faci asta?

Se întoarse către Hardy, către judecător.

– A mințit. Nu era vorba de datorii la jocuri cu Logan – era mită de la concurenții companiei Gironde. Cînd Elaine a venit la el prima dată – pentru că îi plăcuse de el odată – și l-a confruntat, el i-a spus că avea să pună capăt hărțuirilor, ceea ce s-a dovedit a fi o altă minciună. În acel moment ea a venit la mine.

– Sharron, nu poți...

Ea nu-l luă în seamă, cu ochii ațintiți asupra judecătorului. Nimic n-o mai putea opri acum.

– Nu era acasă cînd am ajuns acolo în acea noapte. Mi-a spus că atunci cînd îl sunasem se supăraseră și ieșiseră să facă o plimbare, ca să-și limpezească mintea...

– Sharron! Torrey, nerenunțind. Oprește-te. Nu înțelegi? Încă nu există nici o dovadă. Nu există nimic care să mă lege de pistol...

Reducându-l la tăcere cu o lungă privire fixă, ea vorbi în final fără nici un fel de intonație:

– Visser ți-a dat pistolul, Gabe, și toți cei din această sală de judecată o știu.

– Nu există nimic...

Ea îl întrerupse:

– Știi cum funcționează. Clătină din cap cu amărăciune. Vor găsi toate dovezile de care au nevoie acum. Se vor uita prin hainele tale și vor identifica pe ele fibre ale vreuneia dintre hainele pe care le purtase Elaine. Va fi fiind sînge pe pantofii tăi.

Pratt se uită la judecător, fără să mai spună nimic.

În tăcerea din sală, Hardy merse solemn înapoi către masa apărării în spatele clientului său și își așeză miinile pe umerii tînărului.

– Domnule judecător, spuse el, apărarea a terminat.

Probabil că visase asta, dar de atâtea ori nu știe dreapta ce face stînga, că avu forța unei revelații.

Glitsky se trezi complet alert duminică dimineată. Înainte să fi deschis cu adevărat ochii, se întinse înspre telefon. Sergentul Ridley Banks nu semnase pentru vreun vehicul de-al municipa-
lității în seara în care mersese să-l vadă pe Eugene Visser, la bi-
roul lui de pe unul din cheiuri. Își luase propria mașină. Visul lui
Glitsky sau orice altceva o fi fost, îl înfățișa pe Ridley parcînd
pe un loc disponibil la un cvartal de debarcader. Cu primul apel,
Glitsky află numărul mașinii personale a lui Ridley, apoi sună la
serviciul municipal de remorcare.

Mda, îi spusese ei, aveau mașina. Îl costa o sută douăzeci
și cinci de parai dacă dorea s-o ia.

Glitsky, Hardy, Thieu, o echipă de criminaliști, unitatea de
dragare cu draglina, precum și trei agenți în uniformă constitu-
iau un grup destul de mare, dar nimeni nu era fericit. Parcă pen-
tru a le spori tristețea, o furtună rece se abătuse peste noapte,
aducînd cu ea o ploaie continuă, spulberată de rafale de vînt care
atingeau chiar patruzeci de kilometri pe oră.

Thieu se afla jos lîngă dragă, dorind să vadă cum funcționa
totul. Glitsky își satisfăcuse curiozitatea în această privință cu
cîțiva ani mai înainte, la descoperirea unui cadavru pe care îl
scosese din Lake Merced. Acum stătea tăcut lîngă balustrada
promenadei de deasupra golfului, cu mîinile în buzunare, cu

gulerul pelerinei de ploaie ridicat pînă la urechi. Hardy Cercetașul se gîndise să aducă o umbrelă, dar deja spițele îi fuseseră o dată date peste cap, iar acum nu mai funcționa așa cum intenționase producătorul ei. Și el urmărea linia de dragare, apa, așteptînd tăcut să vadă ce va scoate.

Tăcerea era enervantă în sine. Dar zgomotul crescînd al draglinei – se agățase de ceva – nu îmbunătăți dispoziția nimănui.

Glitsky îi aruncă o privire lui Hardy. Era genul de însărcinare în care îți doreai în cea mai mare parte să dai greș și amîndoi începură să înainteze încet. Ridley Banks avea o geacă favorită din piele neagră, iar asta fu ce văzu mai întîi Abe că scoteau din apa de un verde-închis. Cicatricea se strînse și mai tare pe buzele lui.

Cînd ajunseră unde se afla Thieu, corpul atîrna de linie cam la nivelul apei. Stătură o clipă cu capetele plecate, cu durere în suflet.

– Cum de ai știut? întrebă Hardy.

Ploaia se scurgea pe fața lui Glitsky, deși el nu îi acorda atenție. Arătă în spatele lui.

– A lăsat mașina cu care a venit parcată acolo în spate. Noi știam că a fost la biroul lui Visser, dar nimeni nu știa unde mersese de acolo cînd plecase. Odată ce am aflat de unde fusese ridicată mașina, mi-am dat seama că nu plecase nicăieri. O privire în jos, peste balustradă. Doar acolo.

Lui Hardy îi venea greu să-și întoarcă privirea de la corp.

– Nu pricep, spuse el după un timp. Visser nu trebuia să-l omoare.

Thieu ridică din umeri.

– Și? Nu trebuia să-l omoare nici pe Cullen Alsop. Poate a descoperit că îi plăcea. Poate Ridley i-a spus mai mult decît trebuia, iar el s-a simțit amenințat.

– Ușurel, Paul, zise Glitsky. Vederea corpului colegului său îl scosese din minți pe tînărul sergent. Am o teorie, adăugă Glitsky. Vrea cineva s-o asculte? Nu mai așteptă. Indivizii ăștia trei – Torrey, Logan, Visser – împart între ei niște bani frumoși

lucrînd împreună, mai mult sau mai puțin în părți egale. Fiecare are propriul rol în diverse escrocherii. Torrey se folosește de poziția sa. Logan face rost de clienți. Visser reprezintă mușchii.

– În regulă pînă acum, spuse Thieu.

Glitsky dădu din cap.

– Cînd Elaine a venit prima dată la Torrey, el a crezut că o convinsese să nu-i dea în vileag. Poate s-a și lăudat cu asta față de ceilalți doi. Aș putea paria că a făcut-o. Glitsky se opri, ochii lui urmărind activitatea desfășurată pe apă. Echipa de acolo lucra la descîlcirea cadavrului de pe draglină. De la această distanță, nu putu zări clar distrugerile făcute de mare și de creaturile ei, dar cadavrul era acum recognoscibil și îi aparținea, fără îndoială, lui Ridley. Se uită în altă parte, încercînd să-și adune gîndurile.

– Torrey s-a lăudat față de ceilalți doi inși, zise Hardy, cu toate că era și el fascinat de drama care se desfășura pe dragă.

– Da, spuse Glitsky, OK. Deci știau cu toții că Elaine era pe urmele lor. Dar ea era o amenințare pentru Torrey, în primul rînd, și asta din toate punctele de vedere. Dacă el era demascat, erau cu toții terminați, însă el ar fi căzut cel mai de sus. În orice caz, cînd s-a descoperit că fusese ucisă, Visser nu e prost, a știut că a fost Torrey.

– Cum așa?

Glitsky își suflă ploaia din dreptul gurii.

– Pentru că el îi dăduse acestuia pistolul. Iar, mai apoi, au avut un suspect ideal – eu li-l oferisem – iar Torrey, ca un adevărat maestru, s-a folosit de sistem spre avantajul lor total, astfel încît Visser hotărîse că avea să aștepte, să vadă ce se întîmpla. Poate avea să se rezolve totul. Dar celălalt lucru care a schimbat cu adevărat totul, a fost faptul că Visser știa despre Elaine, ceea ce i-a oferit un avantaj major în fața lui Torrey.

Thieu nu cunoștea actorii la fel de bine ca locotenentul și voi să înțeleagă limpede:

– Îl avea și Logan?

Glitsky își scutură capul.

– Mă îndoiesc că Logan știa.

Hardy completă asta.

– Singura chestie de care i-ar fi păsarat era ca Elaine să iasă din viețile lor. Astfel puteau continua să petreacă. E genul ăsta de individ.

– Oricum, continuă Glitsky, Visser are acest avantaj, iar Torrey face o greșală. Aranjează înțelegerea cu Cullen Alsop.

– De ce era asta o greșală? întrebă din nou Thieu.

– Deoarece, din punctul de vedere al lui Visser, Torrey implicase un toxicoman pe care nu se putea pune bază și care avea șanse mai mult decât mari de a o da în bară, într-un caz deja închis. Poate că Visser îl și cunoștea pe Cullen, știa că el avea să dea înapoi sau să se piardă când era interogată de apărare, sau orice altceva. Deci, cum spuneam, acum noul Visser se gîndește că e mai deștept decât Torrey, care pînă atunci fusese creierul. Hotărăște că știe cea mai bună modalitate de a-i proteja pe ei toți de greșala stupidă a lui Torrey...

Hardy continuă de aici:

– ... Iar aceasta este de a se asigura că Cullen nu avea să depună mărturie.

– Așa că îi dă o pungă de „Alb de China“. Thieu dădu din cap apreciativ. Pot să-mi închipui asta.

– Pun pariu că vom ști sigur destul de curînd. Visser și Torrey fuseseră arestați amîndoi chiar la ieșirea din sala de judecată în ziua precedentă. Acum, odată cu apariția corpului lui Ridley și a oricăror probe criminalistice care s-ar mai fi găsit încă pe acesta, amîndoi aveau să fie disponibili pentru interogatoriu în viitorul apropiat.

– Șobolanii ăștia o să se dea peste cap ca să-și salveze nenorocitele lor de funduri, dîndu-se unul pe celălalt în gît, numai să vedeți.

– Deci Ridley l-a înfricoșat? întrebă Hardy.

– Complet pe neașteptate, părerea mea, spuse Abe. L-a prins total nepregătit. Iată-l pe Visser, care tocmai i-a furnizat cel mai pur praf lui Cullen, praf care l-a omorît. Totul a ieșit perfect, iar acum, dintr-odată, Ridley apare de nicăieri la ușa lui,

lucrînd singur, și îl pune pe Visser la frigare. Visser e un fost polițist. Știe că s-a ars. Ridley pretinde că lucrurile sînt în regulă, dar nu avea să mai plece de acolo. Nu mai e nimic altceva de făcut, așa că Visser îl aranjează.

– Crezi că folosind Glock-ul? întrebă Thieu.

Glitsky se uită iar în jos, peste balustradă. Își trecu mîna peste ochi.

– Ceva o fi folosit el.

Epilog

Ca rezultat al audierii lui Cole Burgess, deveni clar că răsturnarea din cazul Elaine Wager avea să joace un rol crucial în rearanjarea peisajului politic al oraşului pentru o bună perioadă de timp. Când judecătorul Timothy Hill dispuse ca atât Gabe Torrey, cât şi Gene Visser să rămână în custodie, acest fapt semnală atât începerea unei noi ere de activism judiciar în San Francisco, cât şi sfârşitul carierei lui Sharron Pratt.

Procurorul districtual, umilit şi în viaţa publică, şi în cea personală, îşi făcu şi mai mult rău dovedind că, aşa cum Malraux declarase cu mult înainte, caracterul determină soarta omului. Ea petrecu aproape două săptămîni formulînd motive care încercau slab să explice comportamentul ei impropriu din noaptea morţii lui Elaine. Chiar şi în San Francisco, aceste scuze nu prinseră. La începutul lunii martie, abandonată de cei mai apropiaţi consilieri şi supusă atacurilor din toate părţile cu putinţă, Sharron Pratt demisionă din funcţie, iar o săptămînă mai tîrziu se şi mută din oraş, pare-se în Albuquerque, unde avea rude. În ziua în care ea demisiona, marele juriu îl puna oficial sub acuzare pe Gabe Torrey pentru uciderea lui Elaine Wager. Primarul îl numi pe Clarence Jackman – un personaj bine-cunoscut, dur şi dependent de muncă – pentru a ocupa funcţia de procuror districtual, care devenise liberă, pînă la alegerile din noiembrie. Desigur că pentru nimeni Jackman nu reprezenta ideea de liberal, dar, ca de obicei, primarul ţinea degetul pe pulsul oraşului, iar numirea fu întîmpinată cu laude aproape universale. În ceea ce-l priveşte,

Jackman fu convins să accepte poziția cel puțin momentan, deoarece avusese o ceartă cu partenerul său, Aaron Rand, datorită încurcăturii amoroase a celui din urmă cu Elaine Wager, la puțin timp după ce aceasta devenise angajata firmei lor.

Una dintre primele mișcări ale lui Jackman ca procuror districtual fu să inițieze o anchetă privind acțiunile precedente ale propriului birou față de subcontractorii companiei Gironde, referitoare la practicile lor de angajare a minorităților. Deși găsi că majoritatea nu respectau strict regulile municipalității, nici unii dintre ei nu făceau asta într-o măsură excesivă, astfel încît să aibă drept consecință reclamații de fraudă, așa cum căutase atît de energic să dovedească predecesora sa. El închise cazurile care erau pe rol, apoi semnă și trimise cîteva zeci de înștiințări de avertizare. În două luni, mult-întîrziatul proiect de construcție al aeroportului era în sfîrșit gata să meargă mai departe. Jackman le răspunsese ca de obicei criticilor lui, la modul pragmatic:

– E posibil ca Gironde să nu fie o organizație de binefacere, dar ei au depus la licitație oferta cea mai bună și au cîștigat cîstit proiectul. Hai să-i lăsăm să se apuce de treabă acum.

Pe Treya o angajă ca asistentă personală – slujbă de funcționar public cu normă întreagă și drepturi depline. Noul ei contract de angajare includea și vechimea de șapte ani corespunzătoare perioadei pe care o lucrase anterior la Palat. Pachetul ei salarial de început era aproape de două ori mai mare decît ce cîștigase ca asistent juridic la Rand & Jackman.

Dragă mamă,

Au trecut patru luni astăzi, exact 120 de zile. Știu că ai vrut să vii să mă vizitezi de Ziua Eroilor, dar cred că e mai bine dacă nu mă vizitezi deloc. Ca persoană, încă nu sînt cine aș vrea să fiu. În scris, sînt mai aproape de asta. Dar avîndu-te pe tine care mă vedeai zi de zi în timpul procesului, încercînd să supraviețuiesc, nu era lucrul cel mai bun. Îmi pare rău, dar mă simt mai bine așa. Sper că și tu.

Oricum, îmi permit să cred că n-o să dureze prea mult. Domnul Hardy îmi spune că, datorită suprapopulării cronice

de aici, în medie un an se reduce la doar 184 de zile. Au nevoie de spațiul din celule. N-ar trebui să-mi fac speranțe, dar le am deja. Mai am numai șaiszeci și patru de zile, asta ar însemna pînă pe 2 august.

Mulțumesc pentru ofertă, dar oricînd se va întîmpla să fiu eliberat, o să-mi găsesc un loc al meu. Sînt programe aici – domnul Hardy rîde de acest cuvînt, dar nu toate sînt așa de rele – asta mă va ajuta să-mi găsesc o slujbă atunci cînd voi ieși. Va fi vorba de muncă fizică în mare parte, dar nu mă deranjează. Poate la o sală de gimnastică sau ceva de genul asta.

Ideea este că acum sînt curat. O să rămîn așa. S-o iau de la capăt. Poate să fac vreun curs de ceva. O iau pas cu pas, exact cum se spune, dar nu cred că avîndu-te pe tine acolo, ca să mă sprijini, o să-mi fie de vreun folos.

Jeff și Dorothy mi-au trimis o felicitare de ziua mea. Au semnat-o și copiii. Poate că știi asta. Le sînt dator vîndut. Dacă vine vorba, spune-le cît de rău îmi pare pentru modul în care m-am comportat față de ei. Încă îmi mai pare.

Am șaptezeci și nouă de kilograme. Astăzi am făcut două sute de flotări.

Tocmai au sunat stingerea. Trebuie să te las.

Glitsky trecuse prin tot vîrtejul administrativ și fusese în cele din urmă repus în vechea sa funcție. Lucra cu un etaj mai sus de Treya, în aceeași clădire, dar nu se mai văzuseră de unsprezece zile. Ultima lor discuție – despre dacă ar trebui să ia în considerare să facă un copil și să întemeieze o familie nouă, a lor – fusese un pic tensionată. Se terminase cu plecarea ei de la el de acasă bine după miezul nopții, aparent fără a avea de gînd să se reîntoarcă.

Acum, puțin după ora șapte în prima zi de vară, el stătea în nișa verandei clădirii în care se afla apartamentul ei. Sună la soneria exterioară și așteaptă. Apăsă din nou butonul, mai așteaptă o vreme. Nici un răspuns.

– Perfect, spuse el.

Se întoarse și merse înapoi pe trotuar, se uită în susul și apoi în josul străzii. Era o seară minunată, cu cerul albastru și

cu soarele care arunca umbre lungi, iar Glitsky stătea în umbra clădirii de vizavi. În briza caldă, simți un miros delicios de la unul din restaurantele care se aflau cu câteva cvartale mai jos pe Clement Street – usturoi și ghimbir, carne de porc.

Se învîrți o dată, nedecis. Putea să se întoarcă. Să sune. Să stabilească o întâlnire pentru mai târziu.

Dar nu. Știa că trebuia să stea aici și să aștepte. Era prea important.

Se duse înapoi și se așeză pe marginea verandei. Cîteva persoane trecură alergînd sau pedalînd, sau mergînd foarte rapid pe lîngă el, în stadii variate de confort sau durere. Un cuplu care purta o conversație serioasă trecu pe lîngă el plimbîndu-și ciinele. Patru puști apărură de la una dintre ușile de la jumătatea străzii – umbre ale copilăriei lui Glitsky – și începură un joc de baseball improvizat în mijlocul străzii. Nu era sezonul, dar prinse un damf de crab.

În cele din urmă, se ridică din nou și merse pînă la bordură. Cerul serii se întunecase perceptibil, norii îndepărtați străluceau în nuanțe purpurii și roz. Acum clădirea Treyei era complet în umbră, iar peste vîrfurile acoperișurilor de dincolo de el apăruse luceafărul.

Știu că era ea înainte s-o fi putut recunoaște cu adevărat. Încă la o depărtare de aproape două cvartale, mergea cu ciineva – fiica ei? – cu un braț în jurul umerilor. Luînd aer în piept, Glitsky se mai întrebă o dată dacă era hotărît.

Bine. Avea să facă asta.

Începu să meargă către ele.

Cînd îl văzu, se opri. Și Glitsky se opri. Jumătate de cvartal încă se întindea între ei. Ea se întoarse către Raney și-i spuse ceva. Fiica îi răspunse scurt, întinse o mînă și-i cuprinse umărul, apoi începu să se îndrepte spre Glitsky.

Cînd ajunse în dreptul lui, încetini, răspunse cu o privire sumbră la privirea pe care i-o aruncase el, apoi dădu din cap.

– Te rog să fii sigur, spusese ea, după care plecă înainte ca el să se fi putut gîndi să spună ceva potrivit.

Amîndoi înaintară. Cînd se apropiară la cîțiva metri, se opriră.

Se trezi că era incredibil de cucerit de ființa ei fizică – de părul ei pieptănat sever, descoperindu-i fața puternică, colțuroasă. Purta blugi prespălați și un tricou fără mîneci cu logoul *New York Yankees* deasupra sînului drept. Tricoul părea să-i fluture datorită respirației, poate datorită bătăilor inimii.

– Obişnuiam să îi urăsc pe *Yankees*, începu el, pînă la Derek Jeter.

Dădu din cap.

– Și eu. Dar acum îmi plac. Raney mi-a cumpărat tricoul de ultima mea zi de naștere. Nu am ocazia să-l port prea des.

– Nu, spuse Glitsky. Nici nu credeam.

San Francisco era un oraș de pulover – nu puteai purta tricouri fără mîneci dacă nu voiai să ți se facă mereu pielea de găină. Mai rămase neputincios în fața ei pentru o altă clipă lungă cît o eternitate. În cele din urmă, spuse:

– Orel o să plece de acasă în doi ani de zile. El este ultimul. Am terminat. Am făcut asta.

– Ai făcut asta numai cu băieți. S-ar putea să fie o fată. O fată n-ai crescut.

Numai dacă lucrurile ar fi stat altfel. Aluzia la Elaine îl șocă, îl opri din ce spunea.

– Am cincizeci și doi de ani, spuse el în cele din urmă.

– Știu asta.

– O să am cel puțin șaptezeci și trei atunci cînd un copil va avea douăzeci. Îți dai seama de asta?

– Desigur. Eu o să am cincizeci și patru. Și ce?

– Și o groază de lucruri...

Ea se uită fix la el, furioasă, în expectativă.

– Am mai discutat deja despre asta, Abe.

– Știu, știu.

– Așa că, dacă ai același răspuns, nu trebuie să reluăm discuția.

El dădu din cap. Timpul încetase complet să mai existe. Își forță vocea pentru a rosti:

– Nu am venit aici pentru că aveam același răspuns.

Ea așteaptă.

– Am venit aici să spun da, dacă tu încă mai...

Se opri, nemaigăsindu-și cuvintele, în dorința de a spune exact ce trebuia.

– Da, fu tot ceea ce putu rosti.

Ochii ei începură să se umple de lacrimi și amândoi înaintară unul spre celălalt. Brațele lui o cuprinseseră de jur împrejur.

– S-ar putea să fie incredibil de greu, șopti el. S-ar putea să nu mai trăiesc atît. Am putea...

Ea se trase înapoi îndeajuns pentru a pune un deget peste cicatricea de pe buzele lui. Ochii ei se fixară pe fața lui și un zîmbet îi apărură în colțul gurii.

– Ce vrei să spui? întrebă ea și-i închise gura cu un sărut.

Mulțumiri

În primul rînd, aş vrea să-i mulțumesc minunatului meu redactor și editor, Carole Baron, pentru încurajările și sprijinul ei.

Lumea justiției creată în cărțile mele își datorează atîta verosimilitate cîtă are supravegherii atente și intelectului neșovăielnic al bunului meu prieten și adevărat colaborator Al Giannini, a cărui slujbă de zi cu zi este să pună în scenă procese de crimă reale în San Francisco. Fără el, „chestiile juridice“ care constituie baza romanului meu (și a celorlalte) ar fi deseori inexacte, stupide sau de-a dreptul greșite. Dacă merită cineva într-adevăr laude, el este acela.

Apoi, mai este Don Matheson, etern cavaler de onoare, care consimte cu regularitate la a-mi îndura atît angoasele artistice, cît și de diverse alte naturi, de la o depărtare de circa 600 de kilometri. În ciuda unei predilecții nefericite de a-și arde mîncarea, el rămîne una din minunile necelebrate ale lumii. Mai aproape de casă, întreaga familie Dietrich – Pete și Sandy, Margaret, Chris și Jason – m-a ajutat să-mi păstrez entuziasmul. Pete, alias Peter S. Dietrich, M D, M P H, contribuie din plin și ca guru medical și șef al echipei de testare pentru martini.

Și alții au avut contribuții majore: Fred Williams de la Departamentul de Poliție din Davis a salvat situația într-una din zile; Mark Nicco mi-a spus tot ce trebuia să știu despre maeștrii speciali; inspectorul Joe Toomey de la Omucideri, San Francisco, și polițistul Charles Lyons care au fost ghizi pentru turul de orientare în magazia de probe din Palatul de Justiție.

Îi sînt îndatorat lui Richard B. Seymour, M. A., redactor-șef la Editura Haight-Ashbury, și doctorului David E. Smith de la Haight-Ashbury Free Clinics pentru înțelegerea arătată față de groaznicul flagel al dependenței de droguri.

Sînt permanent copleșit de generozitatea, cunoștințele și sprijinul multor prieteni și parteneri: Anne Williams, Bill Wood, Richard Herman Jr., Max Byrd, Anita Boone, Nancy Berland, Frank Seidl, Gary F. Espinosa, Peter J. Dietrich, Mitch Hoffman, Kathryn și Mark J. Detzer, Ph. D., Justine și Jack, și, bineînțeles, Taffy, cățelul minune.

Apelul primit de Abe Glitsky, prin care este anunțat de uciderea unei tinere procuroare din San Francisco, pare să fie doar un alt caz pentru locotenentul de la Criminalistică. Însă când victima se dovedește a fi propria fiică, Glitsky dorește condamnarea la moarte a singurului suspect – un vagabond dependent de heroină descoperit lângă cadavru, cu arma crimei în mână.

Însă avocatul Dismas Hardy consideră că totuși clientul său are dreptul la un proces corect și pornește o adevărată cruciadă împotriva corupției politice, a conspirațiilor juridice și a ițelor unei crime comise cu sânge rece. Într-un caz care va zgudui din temelii orașul San Francisco și își va trimite ecourile în viețile particulare ale celor mai de seamă cetățeni ai săi, audierea este numai începutul.

rao
international
publishing
company

19,99

ISBN (10) 978-103-100-6
ISBN (13) 978-973-103 100-2

9 789731 031002

www.rao.ro
www.raobooks.com